

Giới thiệu Con Trai Là Nam Phụ

Hán Việt: Nhi tử thị nam phôi

Editor: Lạc Tiểu

Thể loại: Nguyên sang, Ngôn tình, Hiện đại, HE, Tình cảm, Ngọt sủng, Song khiết, Xuyên sách, Nam phụ

Đường Dĩ Tố không bao giờ có thể ngờ rằng sẽ có một ngày mình lại xuyên vào trong sách chỉ sau một giấc ngủ, davvero mà còn trở thành mẹ của nam phụ ác độc.

Mặc dầu nam phụ này vô cùng anh tuấn, trong tay nắm giữ linh tuyến, là một bàn tay vàng, lại đam mê yêu thích việc tìm đường chết. Sau này, vì không thể giành tình nhân với nam chính, kết quả thua, tất cả mọi thứ từng sở hữu đều trở thành của nam chính.

Nhi tử của Đường Dĩ Tố vừa mới chuẩn bị thay răng, nhưng cô cũng nhìn ra nét yêu nghiệt kinh diễm của thằng bé.

May mắn may mắn quá, nam phụ còn chưa lớn, còn chưa gặp được nam chủ, hết thấy đều còn kịp.

Couple: Lục Châu X Đường Dĩ Tố

Giới thiệu chung: thân cha thân nhi tử, nam nữ chủ lẫn nhau vì mối tình đầu, ngọt.

Tag: Xuyên qua thời không xuyên thư

Vai chính: Đường Dĩ Tố

Vai phụ: Lục Châu, Đường Táo

12/1/2019.

Quéo queo quèo. Đào hồ mới.

Truyện này ngắn thôi, 82 chương, ta đã lướt qua 40 chương đầu, và đã quyết định edit bộ này.

Nhân vật đáng yêu, thích hợp giải trí nhẹ nhàng.

Bạn đang đọc truyện *Con Trai Là Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1

Con trai là nam phụ - Chương 1

Tác giả: Hà Lam

Editor: Lạc Tiểu - 12/01/2019

Đường Dĩ Tố có một giấc mộng.

Trong mộng, cô biến thành một nữ nhân siêu cấp mập mạp. Bởi vì người nhà bệnh nặng, bí quá hoá liều, tiến vào một tổ chức đặc thù, đi thật xa ra đến hải ngoại, làm một người mẹ thụ tinh trong ống nghiệm.

Kiểm tra thân thể, kiểm tra đo lường cho thấy trứng cùng tinh trùng đủ độ tương thích, thuận lợi mang thai.

Dựa theo hiệp ước, một khi đã xác nhận mang thai, chủ của tinh trùng phải chuyển cho cô một nửa số tiền, sau đó Đường Dĩ Tố có thể cầm tiền này gửi về nước để chữa bệnh cho người nhà, nhưng mà đối phương lại vi ước.

Không chỉ không đưa phí thụ thai, còn uy hiếp rằng, Đường Dĩ Tố nhập cư trái phép đến nước ngoài, chưa lập gia đình mà thụ tinh trong ống nghiệm là trái pháp luật, muốn nghiêm mật trông giữ cô.

Thủ tục Đường Dĩ Tổ xuất ngoại đều là do đối phương xử lý, hiện tại bị cản ngược lại một cái, ở một nơi xa lạ như vậy, nhất thời cô cũng không thể làm gì khác.

Cũng may, theo thời gian mang thai từ từ trôi qua, dần dần đối phương thả lỏng cảnh giác, cuối cùng Đường Dĩ Tổ tìm một cơ hội, phí sức chín trâu hai hổ trốn về trong nước.

Không nghĩ tới, sau khi trở về, người nhà vì không thể chữa bệnh nên đã mất, chỉ để lại cho cô một căn phòng ở nội thành.

Đường Dĩ Tổ mất đi thân nhân, cuối cùng quyết định sinh ra đứa trẻ trong bụng

"Má mi ơi, má mi ơi!"

Trong lúc mơ mơ màng màng, Đường Dĩ Tổ nghe được tiếng gào của trẻ con.

Hình ảnh trong mơ lập tức tiêu tán, Đường Dĩ Tổ có chút không thoải mái mà nhú nhú mày, thân thể truyền đến từng trận hư thoát cùng đau đớn, mí mắt giống như nặng ngàn cân, làm cô thật sự không muốn tỉnh lại.

"Má mi, nếu người còn không mở cửa, con sẽ báo nguy! Người vừa nãy khi đi vào đây đang mặc áo ngủ, không mặc nội y, không trang điểm, tóc vài năm không gội, xấu xấu, xí xí! Con muốn kêu cảnh sát thúc thúc tới cứu má mi!"

Đứa nhỏ thấy Đường Dĩ Tổ không có phản ứng, tiếp tục kêu gào, vừa kêu vừa "Thùng thùng" mà phá cửa.

Trời đất, vì sao trong mộng cũng có người thúc giục cô gội đầu trang điểm, chẳng lẽ quan điểm về nhan sắc thay đổi hay sao vậy, có ai quy định đi ra cửa gặp người phải trang điểm không trời. Còn việc không mặc nội y.. Ừ thôi cũng đúng, ngực cô to như vậy mà mặc nội y xác thật có chút khó chịu..

Nghĩ vậy, Đường Dĩ Tổ cố gắng giãy giụa, mở mắt.

Ánh đèn chói lọi, gạch men trong phòng tắm trắng đến mức tỏa sáng, cả người bởi vì rét lạnh mà từng trận phát run, Đường Dĩ Tổ cúi đầu nhìn, lại phát hiện không biết vì sao cổ tay mình lại chảy máu, lại đang trong phòng tắm..

Từ từ..

Ngắm mình ở bồn tắm cát cổ tay? Đường Dĩ Tổ quả thực muốn từ bồn tắm nhảy dựng lên!

Tay này đúng là tay cô, váy ngủ cũng là cái váy cô mới mua ở Đào Bảo mấy hôm trước, nhưng vì sao lại muốn cắt cổ tay, vì sao lại nằm ở trong bồn tắm?!

Một khi ý thức được tay đang bị thương, miệng vết thương liền truyền đến từng trận đau đớn. Cũng may người tự sát kia hiển nhiên không có kinh nghiệm, tùy tiện cắt tay sau đó đem tay đặt vào bồn nước, miệng vết thương không sâu, tuy rằng máu chảy nhiều, nhưng khép lại cũng mau.

Không lâu sau, tuy rằng bồn tắm bị máu huyết nhuộm thành màu hồng nhạt, nhưng trên cổ tay miệng vết thương đã kết vảy, chỉ là bởi vì lúc nãy Đường Dĩ Tổ quá mức hoảng sợ, thoáng xé rách miệng vết thương, nên mới đau đớn như vậy.

Ngoài phòng tắm, tiếng đập cửa liên tiếp truyền đến, đứa nhỏ ở ngoài cửa lăm nhăm mà nói chuyện, muốn có bao nhiêu độc miệng thì có bấy nhiêu độc miệng.

Cái gì lông mày quá nhạt, bình thường không vẽ cũng đỡ, vừa chụp hình là thấy không có mí mắt, giống một người không mí, thật sự quá ghê tởm. Cái gì tóc vài năm không gội, lung tung rối loạn y chang như Mai Siêu Phong, đáng sợ muốn chết. Rồi còn áo ngủ trên người còn ấu trĩ hơn so với nó, đi ảnh trước khi chết sẽ là ảnh chụp xấu nhất trong cuộc đời cô...

Đường Dĩ Tổ giãy giụa từ bồn tắm bò dậy, đứng ở trước gương.

Mặt này là mặt của cô đúng rồi, ngực bự này cũng là ngực cô luôn nè, nhưng phòng này không phải phòng của cô, đứa nhỏ ngoài cửa kia cô cũng không quen biết, hết thảy chuyện này rốt cuộc là sao?

Bên ngoài, thằng nhóc còn đang lải nhải, Đường Dĩ Tổ không thể nhịn được nữa, vịn vào tay cầm cửa, một tay kéo ra.

Đây là một bé trai thoát nhìn dưới năm tuổi, miễn cưỡng cao đến hông Đường Dĩ Tổ, đầu tóc bù xù, màu tóc so với người bình thường thì nhạt hơn chút xíu, tóc nâu xoắn nhẹ tự nhiên, làn da trắng bóc, có chút giống con lai.

Nó còn đang mặc áo ngủ, trong nháy mắt cô mở cửa, thanh âm của nó đột nhiên im bặt.

"Này..."

Đường Dĩ Tổ còn chưa dứt lời, thằng bé lập tức ngắt đầu, trừng đôi mắt đỏ rực, nước mắt nước mũi quệt đầy mặt, biểu cảm vừa ủy khuất lại vừa phẫn nộ.

Đường Dĩ Tổ tức khắc ngăn cả người. Vốn dĩ cô còn đang ghét bỏ đứa trẻ này miệng lưỡi sắc bén, vừa thấy bộ dáng tội nghiệp của nó, Đường Dĩ Tổ đành phải nói: "Con, con đừng khóc nữa."

"Hừ!" Thăng bé dùng sức mà hừ một tiếng, xoay người chạy biến.

Đường Dĩ Tổ đành phải đuổi theo, thấy nó đã nằm bò trên giường, chổng mông hướng về phía cô, mặt chôn trong chăn, không cho phép cô được xem bộ dáng nức nở của mình.

Đường Dĩ Tổ đứng đứng yên tại chỗ, chân tay luống cuống.

Cô năm nay hai mươi ba tuổi, sắp tốt nghiệp Học Viện Điện Ảnh. Từ nhỏ đã mất người nhà, được ông bà nuôi nấng đến lớn, sau này, ông bà cũng lần lượt qua đời. Trên thế giới này, Đường Dĩ Tổ không có thân nhân, cho nên nếu hỏi cô bình thường sống cùng người nhà ra sao, cô cũng không biết, huống chi là ở chung với trẻ nhỏ.

Mấy ngày hôm trước, thầy giáo có giới thiệu cô đến một bộ phim điện ảnh thử vai. Tuy rằng Đường Dĩ Tổ không có bối cảnh làm chỗ dựa, nhưng cô học tập khắc khổ, lại có tư chất diễn kịch, thầy cô trong trường học đều rất thích cô.

Với ngoại hình của Đường Dĩ Tổ, chẳng sợ Học Viện Điện Ảnh là nơi có mỹ nữ nhiều như mây, cô cũng có thể dựa vào mỹ mạo làm nên tên tuổi. Buổi thử vai đó, vừa lúc khi chất lẫn cách diễn của Đường Dĩ Tổ đều hoàn mỹ phù hợp với nhu cầu của Đại đạo diễn, vì vậy, sau khi thử vai trên sân khấu, đạo diễn lập tức chọn cô, cả hai bên nhanh chóng ký hợp đồng, Đường Dĩ Tổ hưng phấn đến mức mất ngủ vài hôm.

Dù sao cũng ngủ không được, Đường Dĩ Tổ tùy ý tìm đọc một cuốn tiểu thuyết. Xem một chút thì ngủ quên, không nghĩ tới, một giấc ngủ dậy, đã xuất hiện ở chỗ này, trước mặt là sự việc làm cô hoàn toàn không biết làm sao.

Đường Dĩ Tổ trước giờ không đồ con nít, cho nên nhìn thấy thằng bé ôm chăn không nói gì, cô cũng không bước tới tự tìm mất mặt, mà là đánh giá toàn bộ căn nhà.

Căn nhà này có một phòng và một sảnh, phòng khách khá lớn, còn có một chút không gian cũng miễn cưỡng coi như nơi làm việc, chính thể trạng hoàng đơn giản ảm áp, đúng là phong cách của cô.

Bất đồng chính là, bản thân Đường Dĩ Tổ có thói quen sạch sẽ từ nhỏ, giờ phút này, tuy rằng phòng ở của cô thiết kế không tệ, cửa sổ lại đóng chặt. Có lẽ từ lâu chủ phòng đã không dọn dẹp, căn nhà vô cùng u ám, quần áo mặc rồi cùng với rác rưởi quăng tùm lum trên bàn và sofa, cảnh tượng lộn xộn làm người ta không thoải mái chút xíu nào.

Đứa nhỏ nằm trên giường ở trong phòng ngủ. Trong này có hai giường, một lớn một nhỏ, bên cạnh còn có một cái tủ siêu bự chiếm hết một mặt tường, tủ được phân ra thành hai nửa, một nửa dùng để chứa quần áo của Đường Dĩ Tổ, còn không tới một nửa còn lại là để cho đứa nhỏ này sử dụng.

Nhìn chằm chằm tủ quần áo kia, tuy rằng bừa bãi hỗn độn, nhưng cô vẫn thấy được vài bộ quần áo quen thuộc, đều là những bộ hằng ngày cô thích mặc.

Hết thấy chuyện này rốt cuộc là sao, cô xuyên qua? Nhưng vì sao cô vẫn có vật dụng của mình, thân thể cũng là của mình, lại lòi ra một thằng nhóc con?

Nghĩ vậy, Đường Dĩ Tổ đi tới bên cạnh kệ sách, muốn tìm một chút manh mối.

Bên cạnh kệ sách có hai cái tủ, trong mỗi tủ có ba cái ngăn kéo, Đường Dĩ Tổ kéo ngăn kéo gần nhất ra, nhìn thấy quả nhiên là một tủ của cô và một tủ cho đứa nhỏ, từ đó, cô tìm được thẻ căn cước của mình, từ năm sinh đến ngày sinh, hay là hình chụp trên đó, đều giống y như của mình, điểm khác nhau duy nhất là nơi công chứng lại biến thành ở thành phố An Bình.

Thành phố An Bình? Hoa Quốc có thành thị nào có tên như vậy ư?

Sau đó, Đường Dĩ Tổ tìm được một phần sổ hộ khẩu, tên gia chủ chính là thân phận của cô, từ sau là của đứa bé kia, tên của nó là Đường Táo, bốn tuổi, là con của Đường Dĩ Tổ.

Đường Táo, cái tên này sao có chút quen tai vậy cả?

Đang suy tư, trong lúc vô ý, cô nhìn thấy phía dưới quyển sổ hộ khẩu có một cái ngọc bội màu huyết hồng, tức khắc, Đường Dĩ Tổ mở to hai mắt nhìn, đầu như là bị một cây búa đập một cái, thiếu chút nữa là ngất xỉu.

Ngọc bội này toàn thân màu đỏ đậm, hình bầu dục, là đồ thiên nhiên chưa điều khắc qua. Nếu nhìn kỹ, màu đỏ thắm người kia giống như máu tươi đang lưu động, vô cùng hoa lệ bắt mắt, kiểu điểm uớt ắt, lung linh rực rỡ còn hơn kim cương, lại bởi vì chất liệu là ngọc, rực rỡ lại mang theo vài phần ôn nhuận tinh tế, vừa bắt mắt lại vừa nội liễm cùng linh động.

Cầm ngọc bội trong tay có xúc cảm mịn nhẵn, mang theo chút nhàn nhạt ảm áp, quả thực làm người ta yêu thích đến nỗi không muốn buông tay.

Nếu Đường Dĩ Tổ nhớ không lầm, quyển tiểu thuyết cô xem trước khi ngủ, trong đó có nói về một nam phụ tên là Đường Táo, hần thiếu năng trí tuệ, dung mạo siêu cấp, chỉ số thông minh thấp đến đáng thương, không những vậy còn có đam mê yêu thích trong việc "tìm đường chết", chuyên đối đầu cùng với nam chính, cuối cùng, quả nhiên tiện nghi cho nam chính. Mà nam phụ đó cũng có khối ngọc bội tương tự!

Đường Táo này gia thế hiển hách, nằm trong cả hắc bạch lưỡng đạo, trong sách cũng không giới thiệu về người nhà cùng cha mẹ của hắn, nhưng có cường điệu về chuyện khi nam phụ sinh ra, ngọc bội tổ truyền bị máu anh thai nhiễm hồng, hóa thành huyết ngọc đỏ thắm, có thể tạo ra linh tuyến, bởi vậy, hắn mới được đặt tên là Đường Táo.

Trong tiểu thuyết, Đường Táo là chương ngại vật lớn nhất mà lúc đầu nam chính Lăng Hàn thành công đánh bại. Đường nhiên cùng với việc hắn không ngừng muốn chết, theo cốt truyện, hắn thành công tất cả tài sản, thế lực gia tộc, còn có khối ngọc bội này, dưới sự an bài của tác giả, tất cả đều trở thành vật trong túi của nam chính, còn Đường Táo, dĩ nhiên là bị giết đến không thể chết lại.

Tiểu thuyết kia vốn là một quyển nam thần sáng văn, Đường Táo chỉ là tiểu Boss mờ mịt mà thôi, sau khi hắn chết, đừng nói nam chính, người xem như Đường Dĩ Tổ cũng không có cảm giác gì, tiếp tục không hề chương ngại mà xem tiếp, nếu không phải quyển sách này là quyển tối hôm qua cô mới vừa xem, cái tên Đường Táo này lại tương đối dễ nhớ, có khả năng Đường Dĩ Tổ cũng không nhớ nổi.

Cho nên, hiện tại, đây là cô đã xuyên qua vào trong sách, trở thành mẹ của nam phụ Đường Táo đó hả?

Cô cũng quá xui xẻo đi!

Đường Dĩ Tổ cũng không phải là lần đầu xem tiểu thuyết, những xuyên thư văn này nọ cô cũng đọc qua không ít, người khác nếu không xuyên vào trong sách làm nữ chính, tốt xấu cũng là nữ phụ chứ, còn không cũng là người qua đường Giáp này kia, tại sao khi cô xuyên, lại trực tiếp làm mẹ người ta vậy...

Nếu nhất định phải làm mẹ, thì làm mẹ nam chính cũng được mà, tại sao lại phải làm mẹ của một nam phụ thích tìm chết, cô không muốn làm chút nào.

Còn có, khi Đường Táo lên sân khấu, cũng đã là thế gia công tử hắc bạch lưỡng đạo, Đường Dĩ Tổ nhìn căn nhà một phòng một sảnh này, nhưng nhìn sao cũng không thể liên hệ hai chữ "Tài phiệt" được.

Toàn bộ nhà ở, ở đâu cũng dấu vết sinh hoạt của cô cùng Đường Táo, thứ duy nhất không có là đồ của nam nhân. Đường Dĩ Tổ thực hoài nghi, ít nhất cho tới bây giờ, có vẻ Đường Dĩ Tổ kia là một người mẹ đơn thân.

Nghĩ vậy, cô chỉ cảm thấy nhân sinh u ám, hận không thể cứ như vậy mà ngủ cho qua chuyện, sau đó nhanh chóng xuyên lại trong đời sống hiện thực.

Cô muốn trở về đóng phim điện ảnh, muốn trở về làm quần chúng bình thường xem tiểu thuyết, một chút cũng không muốn làm một người mẹ có con của chồng trước!

Đúng lúc này, di động của Đường Dĩ Tổ bỗng nhiên vang lên.

Kiểu dáng điện thoại di động của Đường Dĩ Tổ ở thế giới này, không chỉ giống cái điện thoại của cô y như đúc, mà ngay cả tiếng chuông, hay những phần mềm thường dùng, tất cả đều giống nhau.

Đường Dĩ Tổ theo thói quen định bắt máy, sau khi nhìn thấy tin tức bên trong, Đường Dĩ Tổ tinh thần rung lên.

Chẳng lẽ là, cha của đứa trẻ này xuất hiện?

Bạn đang đọc truyện *Con Trai Là Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2-1

Con trai là nam phụ - Chương 2 (1)

Tác giả: Hà Lam

Editor: Lạc Tiểu - 13/01/2019

Tuy rằng là cùng loại điện thoại di động, cùng loại ứng dụng mạng xã hội, nhưng Đường Dĩ Tổ thì, đời này cô tuyệt đối chưa bao giờ nhận được nhiều tin tức đến vậy!

Vừa mở điện thoại, cuộc gọi nhỡ, tin nhắn chưa đọc, còn có QQ, WeChat, tất cả ứng dụng mạng xã hội, tất cả đều biểu hiện 99+, 999+, thậm chí 9999+!

Đầu tiên, Đường Dĩ Tổ vô cùng không có nhân phẩm mà nhìn thoáng tin nhắn mới nhất từ ngân hàng, cùng với mở ứng dụng thông tin tài khoản Alipay, dựa vào tin tức, nguyên thân gửi ngân hàng đại khái chỉ có tổng cộng năm mươi ngàn đồng.

Năm mươi ngàn đồng, nếu Đường Dĩ Tổ chỉ sống một mình, thì đủ dùng một đoạn thời gian, nhưng hiện tại lại có thêm một đứa trẻ, cô cũng không quá hiểu rõ tình hình, thì không chắc có đủ sống không.

Sau khi xem xong tài khoản, Đường Dĩ Tổ nhìn sơ qua đồng tin tức chòng chát như núi kia, phát hiện nội dung tin tức chia làm hai cực.

Một bên là do người xa lạ gửi tin nhắn tới, hoặc là tin nhắn kết bạn mới, đa số mắng một câu "Kỹ nữ", "Tiện nhân", một bên là do bạn bè quen thuộc nhắn các loại an ủi.

An ủi này cũng khác nhau, có một số người tương đối chân thành: "Đường Dĩ Tổ, cậu không sao chứ? Có yêu cầu trợ giúp gì thì nhớ nói với mình, mình sẽ lập tức tới ngay, đừng quá thương tâm khổ sở, loại người này không đáng đâu.""

Có kẻ lại mang theo vài phần thù: ""Bạn làm sao có thể cùng Tống Thần Hạo ở bên nhau vậy, vòng tay tình nhân lần trước bạn đeo, có phải là do Tống Thần Hạo tặng cho không?""

Còn có người làm cô dở khóc dở cười: ""Có phải quy tắc ngầm hay không đây, nếu không cô đừng lẫn lộn trong giới giải trí nữa, tìm một người thành thật mà gả cho họ đi.""

Đường Dĩ Tổ lọc ra những tin tức vô dụng, chỉnh đốn hơn nửa tiếng, mới coi như từ cái điện thoại đầy những nội dung tùm lum tùm la này, hiểu rõ trước khi cô xuyên qua, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Thì ra ở thế giới này Đường Dĩ Tổ một năm trước đã sớm tiến vào giới giải trí, đáng tiếc tuy rằng cô vô cùng xinh đẹp, lại không có may mắn, đừng nói giống Đường Dĩ Tổ trong hiện thực được đạo diễn nổi tiếng ưu ái, ngay cả làm nữ chính cũng kịch cô cũng làm không tốt, thường xuyên phải đóng vai nữ phụ ác độc.

Nữ ngôi sao như vậy không một ngàn thì cũng tám trăm người, ở giới giải trí chỗ nào cũng có. Vốn dĩ theo lẽ thường, trong ngành giải trí ở Hoa Quốc, nguyên thân tuy rằng không nổi tiếng, nhưng tốt xấu cũng có thể an ổn sinh hoạt, không ngờ cô lại cùng với Tống Thần Hạo - một nam thần đang nổi tiếng hiện tại - yêu đương, càng xui xẻo hơn, là bị paparazzi bắt gặp rồi quay video.

Đường Dĩ Tổ click mở video kia, nhìn kỹ một chút.

Video rất ngắn, trước sau tổng cộng không vượt quá một phút đồng hồ.

Màn ảnh, đầu tiên là một mình Tống Thần Hạo đứng ở cửa khách sạn, ngay sau đó, nguyên thân bỗng nhiên chạy tới màn ảnh, ôm lấy cánh tay của anh ta, hai người cùng nhau thân mật tay trong tay tiến vào khách sạn.

Hai năm trước Tống Thần Hạo diễn một bộ phim thần tượng mà nổi tiếng, bởi vì lớn lên đẹp trai, được săn lùng, vừa có thể nhảy vừa có thể hát, nhanh chóng có vô số bạn gái từng qua tay, ngắn ngủn nửa năm thời gian, anh ta từ tân nhân trực tiếp thăng cấp thành người có lượng fan hâm mộ đông đảo vô cùng.

Qua hai năm, số lượng fans Tống Thần Hạo không những không giảm mà còn tăng, hơn nữa sức chiến đấu so với dĩ vãng càng mạnh, càng thêm đoàn kết, lòng trung thành đối với anh ta càng cao, đồng thời, các cô dĩ nhiên cũng không thể tiếp thu sự thật hấn sẽ cùng những ngôi sao nữ khác yêu đương hèn hạ.

Bởi vậy có thể nghĩ, cái video trước cửa khách sạn này được thả ra, cũng giống như đầu đạn hạt nhân, oanh tạc tứ phương.

Vào lúc ban đêm, Weibo cùng các diễn đàn lớn trực tiếp bị tê liệt, phải hai giờ sau mới khôi phục bình thường, ngay sau đó, nhanh chóng bị tai tiếng của Tống Thần Hạo làm âm ỉ.

Người phụ trách bên Tống Thần Hạo thấy tình thế không đúng, rạng sáng ngày hôm sau, lập tức gửi hai dòng trạng thái Weibo trấn an fans hâm mộ.

[Tống Thần Hạo V: Một giấc ngủ dậy, đã xảy ra chuyện gì vậy?]

[Phòng làm việc của Tống Thần Hạo V: Miệng nhiều người xói chảy vàng quân tự khoan*.]

Lạc Tiểu: Thứ lỗi, ta không thể dịch được câu* trên, nếu ai hiểu vui lòng góp ý giúp ta với!!

Hai trạng thái Weibo này, lại kết hợp video kia, hành động nguyên thân đột nhiên chạy ra ôm lấy cánh tay Tống Thần Hạo, có thể hiểu fans của anh ta sẽ suy đoán nguyên thân thế nào.

Đường Dĩ Tổ click mở Weibo của mình, chỉ là liếc mắt một cái, liền nhanh chóng thoát ra.

Tất cả đều bình luận "Tiện nhân", "Ả kỹ nữ tâm cơ, đi tìm chết đi", "Mẹ nó, nãy mày bị úng nước à?", thật là đáng sợ.

Tri hoãn một hồi lâu, Đường Dĩ Tổ mới lấy hết can đảm trở lại trang chủ Weibo, nhìn thoáng qua, sau đó đăng dòng trạng thái.

[Đường Dĩ Tổ V: Thanh giả tự thanh.]

Chỉ là một cái Weibo vô cùng bình thường mà thôi, thậm chí ngay cả tên của Tống Thần Hạo cũng không có ghi, vậy mà cư nhiên có hơn hai triệu cái

bình luận, tất cả đều là đang mắng cô!

Tuy rằng Đường Dĩ Tổ học qua lớp tương quan điện ảnh chuyên nghiệp, khi học cũng nghe không ít bất quải, đã chuẩn bị tốt tương lai trực tiếp chịu mưa rền gió bão trong giới giải trí, nhưng mưa gió kiểu này cũng không khỏi quá mãnh liệt chút xíu ha..

Xuyên vào người người đã đắc tội một tên đang nổi tiếng, lại có đại lượng fans trẻ tuổi, quả thực chính là trạng thái bị sóng thần gió lốc cuốn lấy đây mà!

Nhưng mà hành vi đồ hết tội cho người khác của Tống Thần Hạo cùng người phụ trách của anh ta, mang đến tai vạ cho nguyên thân, còn nhiều hơn những thứ này nhiều.

Di động bị gọi muốn cháy máy, tin tức trong tài khoản mạng xã hội nhiều đến xem không kịp, càng đáng sợ hơn chính là, hiệu ứng mặt trái này trực tiếp ảnh hưởng tới sự nghiệp của Đường Dĩ Tổ.

Những công ty đã ký hợp đồng yêu cầu cô tiến hành bồi thường vì hành vi vi ước; Người đại diện thông báo với Dĩ Tổ về nhân vật vồng kịch của cô, đang từ vai nữ số hai đổi thành vai nha hoàn ác độc; Công ty giải trí gửi thư kiện đến, hy vọng cô cho công ty một lời giải thích thỏa đáng..

Cùng đường, nguyên thân hoảng loạn liên lạc với Tống Thần Hạo, hy vọng anh ta có thể giúp đỡ cô một chút, nhưng mà nam nhân mấy ngày hôm trước còn ở bên tai nói lời ngon tiếng ngọt, hẹn riêng cô gặp mặt ở khách sạn, muốn làm cho cô kinh hi kia, nay trở mặt nhanh còn hơn lật sách, anh ta không chỉ không muốn vươn tay ra giúp nguyên thân, còn trách cứ cô bán đứng mình, vì nổi tiếng không tiếc liên lạc paparazzi, làm thiếu chút nữa hủy hoại sự nghiệp của anh ta.

Bất luận nguyên thân giải thích như thế nào, Tống Thần Hạo đều mất điếc tai ngơ, vì thế Đường Dĩ Tổ ở thế giới này, từ sợ hãi, tuyệt vọng, phản nộ, đến mất đi lý trí, cuối cùng quyết định dùng tử vong để chứng minh mình trong sạch.

Cô phải dùng cái chết của mình, chứng minh những người đó đều sai, cô muốn cho Tống Thần Hạo áy náy, cả đời đều sống trong bóng ma có nữ nhân vì anh ta mà tự sát.

Nhìn di thư nguyên thân lưu tại Weibo chuẩn bị đúng giờ gửi đi, Đường Dĩ Tổ thở dài một hơi, sau khi đã hiểu biết chân tướng sự tình, liền đem di thư xóa đi.

Khó trách khi cô một giấc ngủ dậy, chính là tình cảnh đang nằm trong phòng tắm cắt cổ tay, thì ra là Đường Dĩ Tổ thế giới này không muốn sống nữa.

Đường Dĩ Tổ đồng tình với nguyên thân rất nhiều, cũng khó tránh khỏi chút tiếc hận cùng tiếc nuối.

Sinh mệnh con người chỉ có một lần, một khi đã chết, mọi thứ trở về số không tròn trĩnh.

Bạn đang đọc truyện *Con Trai Là Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2-2

Con trai là nam phụ - Chương 2 (2)

Tác giả: Hà Lam

Editor: Lạc Tiểu - 21/01/2019

Xem bộ dáng tuyệt tình kia của Tống Thần Hạo, sao có thể là nam nhân sẽ vì nguyên thân tử vong mà bứt rứt cả đời được chứ. Có lẽ, nhiều nhất sau khi biết chuyện, âm thầm mắng một tiếng, người đã chết còn muốn kéo chân anh ta, sau đó tiếp tục quá trình sinh hoạt của mình.

Người ta luôn dễ quên, mấy năm sau, làm gì còn có ai nhớ rõ Đường Dĩ Tổ cô từng là nạn nhân của bạo lực internet đâu.

Nghĩ vậy, Đường Dĩ Tổ nhìn không được lại nhìn thoáng qua về phía Đường Táo, thằng bé đến giờ này vẫn dựa vào giường, không chịu đối mặt với cô.

Tống Thần Hạo liệu có phải là ba ba của Đường Táo hay không đây..?

Di thư của nguyên thân chỉ nói rõ mình bị oan uổng như thế nào, nội dung cụ thể cũng không viết.

Mà căn cứ theo tình hình trên mạng hiện tại, sau khi nguyên thân tiến vào giới giải trí, vẫn luôn che giấu sự tồn tại của Đường Táo. Trước đây cô là người bình thường, không ai chụp hình, cũng không lưu lại chứng cứ dấu vết gì, cho nên từ đầu đến cuối, không có người nói gì về thằng bé.

Tuy rằng không có chứng cứ trực tiếp, nhưng theo vận mệnh chú định, Đường Dĩ Tổ có dự cảm, Tống Thần Hạo hẳn là không quan hệ gì với Đường Táo.

Rốt cuộc thì tương lai của thằng bé chính là người thừa kế của nhà tài phiệt cả hắc bạch lưỡng đạo, Tổng Thần Hạo tuy rằng ở trong giới giải trí có chút địa vị, nhưng nếu so về thân thế tương lai của Đường Táo, vẫn không đủ nhìn.

Nghĩ vậy, đột nhiên Đường Dĩ Tổ cảm thấy nam phụ ác độc Đường Táo này có chút đáng thương.

Bên ngoài không biết sự tồn tại của Đường Táo, nhưng bản thân nguyên thân lại biết.

Tạm thời không nói sau khi cô ta chết, đứa bé Đường Táo mới bốn tuổi này sẽ ra sao. Chỉ vì trả thù những người làm thương tổn mình, nguyên thân vậy mà phải tự sát trước mặt đứa nhỏ, ngay trong bồn tắm nhà mình. Chuyện này một khi thành công, sẽ tạo thành bóng ma tâm lý cho đứa bé không biết bao nhiêu cho hết.

Không đúng, Đường Dĩ Tổ nghĩ đến cảnh khi cô vừa mới tỉnh lại, phản ứng khi Đường Táo gõ cửa, ánh mắt sợ hãi lại quật cường kia, còn có bộ dáng bé nhỏ hiện tại đang nằm trên giường trùm chăn, sợ rằng bóng ma tâm lý này đã tạo thành.

Bất luận tương lai Đường Táo tìm đường chết cỡ nào, hiện tại nó cũng chỉ là một đứa trẻ đang học nhà trẻ mà thôi.

Đường Dĩ Tổ nhìn Đường Táo đang đưa lưng về phía mình, cái mông mặc quần ngủ nhỏ xíu hình Doraemon đang lắc lư, bất đắc dĩ mà thở dài một hơi.

Buồng điện thoại di động xuống, Đường Dĩ Tổ nhận mệnh mà đi.

Thân là một người có thói quen ở sạch, cô quyết định trước tiên thu thập cái nhà lộn xộn này một hồi rồi tính sau.

Vào lúc đang dọn dẹp lại ngăn tủ, Đường Dĩ Tổ không khỏi lại một lần nữa nhìn vào cái huyết ngọc kia. Giới thiệu của tiểu thuyết về ngọc bội lập tức hiện lên trong đầu cô.

Nghe nói ngọc bội này có tác dụng tẩy tủy phạt cốt, Đường Táo rất nhiều lần bị nam chính đánh tới gần như tàn phế, nhờ vào đặc dị công năng của ngọc bội, sau khi bị đánh xong còn có thể tiếp tục sinh long hoạt hổ xuất hiện. Sau khi nam chính có được ngọc bội, nghiên cứu một thời gian, mới rốt cuộc tìm ra diệu dụng của nó.

Nghĩ vậy, Đường Dĩ Tổ nhìn không được cầm lấy ngọc bội, tò mò mà nghiên cứu nó trong chốc lát, sau đó dựa theo nội dung trong truyện, tìm một cái ly nước. Đầu tiên đem ngọc bội bỏ vào, sau đó đổ nước vào ly, cho đến khi ngọc bội hoàn toàn chìm trong nước, Đường Dĩ Tổ mới dừng lại.

"Ngọc bội ngâm trong nước, sau đó chờ một lát, chậm thì mười lăm phút, lâu thì hai canh giờ, ngọc bội sẽ chảy ra linh tuyến, nước trong ly hóa thành thạch tuyến, có thể dùng để uống, có hiệu quả tẩy tủy phạt mao, thoát thai hoá cốt."

Đường Dĩ Tổ dù sao cũng là học biểu diễn, có thể được lão sư cùng đạo diễn lớn nhìn trúng, dĩ nhiên là do cô có thiên phú. Chuyện khác tạm thời không nói, nhưng cái năng lực nhớ lời kịch thì siêu chuẩn luôn. Nội dung mấu chốt về ngọc bội trong tiểu thuyết, ít nhất hiện tại, Đường Dĩ Tổ có thể đọc đúng không sai một chữ.

Bất quá sự ghi nhớ này trong trí nhớ của cô có thời gian hạn định vô cùng ngắn ngủi, đây cũng là lý do vì sao Đường Dĩ Tổ muốn lập tức bắt đầu thí nghiệm.

Đặt điện thoại di động ở một bên, thiết lập đồng hồ báo thức, sau đó cô đứng dậy, tiếp tục soạn soạn mai dao dọn dẹp toàn bộ nhà ở.

Đường Táo đang nằm trên giường hôn dỗi sau khi nghe được động tĩnh phía sau, thằng bé dù sao cũng là một đứa trẻ, tràn ngập lòng hiếu kỳ, nhìn không được giật giật thân thể, quay đầu trộm nhìn thoáng qua xem Đường Dĩ Tổ đang làm gì.

Khi phát hiện cô đột nhiên quét tước nhà ở, Đường Táo tức khắc trừng lớn đôi mắt. Nó tìm một tư thế nằm thoải mái một chút, sau đó dùng tay che mặt, chỉ lộ ra đôi mắt tròn, tiếp tục quang minh chính đại nhìn lên mỗi nhất cử nhất động của Đường Dĩ Tổ.

Trước tiên dọn dẹp đồ đạc, bày biện chỉnh tề, sau đó quét nhà lại một lần, lại tìm giẻ lau...

"Giẻ lau đâu ta? Không ở nơi này, cũng không ở nơi này...." Đường Dĩ Tổ nói thầm, xoay vòng vòng trong nhà, mắt bắt đầu đảo quanh.

Ngay lúc này, một đôi tay nho nhỏ cầm giẻ lau, giờ giờ trước mặt cô.

"A, bị con tìm được rồi." Đường Dĩ Tổ không nghĩ tới Đường Táo vậy mà chịu chủ động hỗ trợ cô, lập tức cao hứng.

Một tay thằng bé cầm giẻ lau, một tay khác còn đang bịt mắt, thấy Đường Dĩ Tổ nhìn về phía mình, nó lập tức xoay đầu, dùng bàn tay nho nhỏ kia chặn tầm mắt của cô, không chịu cùng cô đối diện.

Chờ sau khi Đường Dĩ Tổ tiếp nhận giẻ lau, Đường Táo lập tức lại "bịch bịch bịch" chạy về phòng, tiếp tục đưa mông về phía mẹ nó, không chịu trao đổi ánh mắt với cô chút xíu nào.

"Cái thằng nhóc này, tính tình còn rất quật cường." Đường Dĩ Tổ nhỏ giọng thầm nói.

Nói gì thì nói, nội tâm Đường Dĩ Tổ vẫn là vô cùng lý giải được tâm tình của Đường Táo giờ phút này, bởi vậy cô cũng không cố tình muốn cùng thằng bé

giao lưu, mà là tiếp tục cần cù chăm chỉ mà dọn dẹp nhà cửa.

Lau xong ngăn tủ, cái bàn và xô pha, Đường Dĩ Tổ đem toàn bộ phòng khách cùng phòng ngủ đều lau qua một lần, cái nhà vốn đang tối tăm nháy mắt đã rộng thoáng hơn nhiều.

Mãi cho đến khi lại một lần nữa trở lại toilet, nhìn đến bồn nước tắm màu hồng nhạt, cô mới nhớ tới, thân thể này vừa mới cắt cổ tay.

Chảy nhiều máu như vậy, vậy mà trù vết thương ngoài da trên tay, Đường Dĩ Tổ hoàn toàn không có cảm giác choáng váng do bị mất máu gì hết. Nhịn không được nhéo nhéo lên cánh tay, xúc cảm chân thật như vậy, có cảm giác như cô cùng thân thể của mình xuyên qua tiền vào sách. Làm việc nhà quần quật này giờ, hiện tại cô cũng chỉ cảm thấy đói bụng thôi.

Dù sao tới đâu hay tới đó, lấy bất biến ứng vạn biến, Đường Dĩ Tổ rất nhanh vớt những suy đoán lung tung ra sau đầu, nhanh chóng đổ hết nước trong bồn tắm ra, sau đó lại dọn dẹp toàn bộ phòng tắm một lần nữa, lúc này cô mới thở hồng hộc mà đi về phía phòng bếp.

Mở cửa tủ lạnh, trong đó không có gì ngoài mấy cái trứng gà cùng giấm bông.

Đạo quanh một vòng Đường Dĩ Tổ rút cuộc ý thức được, phòng bếp sờ dĩ sạch sẽ hơn so với chỗ khác trong nhà, đơn giản là vì nhà này rất ít nấu ăn. Thùng rác chứa vài vỏ mì gói, cùng với trên ngăn tủ đựng đầy ba thùng mì, có thể chứng minh hết thảy.

Vào lúc này, đồng hồ báo thức Đường Dĩ Tổ thiết lập cho nước linh tuyến vang lên..

Bạn đang đọc truyện *Con Trai Là Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3-1

Con trai là nam phụ - Chương 3 (1)

Tác giả: Hà Lam

Editor: Lạc Tiểu - 21/01/2019

"Ngán thì mười lăm phút, lâu thì hai canh giờ", đây là thời gian mà cổ nhân tính toán, đổi thành cách nói hiện đại, chính là thời gian từ mười lăm phút đến bốn tiếng.

Đường Dĩ Tổ tò mò ngọc bội linh tuyến vô cùng, cho nên cứ mỗi mười lăm phút cô đều tới xem. Khi này cô làm việc nhà, đồng hồ báo thức đã vang lên ba lần, hiện tại là lần thứ tư. Ba lần trước, nước trong ly không hề phát sinh bất luận biến hóa gì, quả thực làm Đường Dĩ Tổ bắt đầu hoài nghi, liệu có phải mình nhớ sai chỗ nào hay không.

Vào lần đầu tiên đồng hồ vang lên, Đường Tảo còn tò mò ngẩng đầu nhìn xem cô đang làm gì, mà lần thứ tư vang lên, thẳng bẻ tập mãi thành thói quen.

Đường Dĩ Tổ cũng biết chuyện này gấp không được, cho nên nỗ lực làm tâm tình mình bình tĩnh, nhẫn nại. Bởi vậy lúc này, đồng hồ báo thức vang lên, trước tiên Đường Dĩ Tổ đi lại bàn tắt đồng hồ báo thức, sau đó tùy ý nhìn vào cái ly.

Cái liếc mắt này, thiếu chút nữa làm cô nhảy dựng.

Vốn là ngọc bội huyết ngọc đặt trong ly nước, chất màu đỏ trong ngọc làm nước ánh lên màu hồng nhạt, nhìn qua vô cùng thanh thấu, nhưng trong thời gian mười lăm phút ngắn ngủi vừa qua, ngọc bội chảy ra linh tuyến, làm thay đổi chất nước. Ban đầu là nước trong suốt bình thường, hiện tại dường như có thêm tinh hoa gì đó, trở nên đặc sệt không ít.

Đường Dĩ Tổ cầm lấy cái ly, nhẹ nhàng lắc lư một chút, thấy linh tuyến tinh hoa kia đã ngưng kết thành thạch tuyến, giống như thạch trái cây vậy. Khi đông đưa cái ly, nước đã biến thành thạch tuyến nên tốc độ chất lỏng lắc lư qua lại rõ ràng chậm so với trước không ít, mang theo vài phần co giãn mượt mà, giống y như trong tiểu thuyết miêu tả!

Đường Dĩ Tổ lập tức trừng lớn đôi mắt, nhin không được nhìn lại xem kỹ.

Là một người bình thường, từ nhỏ đến lớn Đường Dĩ Tổ cũng chưa trải qua gì hiếm lạ, tuy rằng cô cũng từng ảo tưởng về các loại dị năng, siêu năng lực hay yêu ma quỷ quái, nhưng cuối cùng cô vẫn là giống như bao người bình thường khác, dần dần trưởng thành, những kỳ dị ảo tưởng lúc xưa, cũng dần dần bị hiện thực thay thế.

Đây vẫn là lần đầu Đường Dĩ Tổ gặp được sự việc không khoa học như vậy, cho dù biết mình hiện tại đang ở trong thế giới tiểu thuyết, cô vẫn nhin không được mà hưng phấn.

Dựa theo trong sách miêu tả, thạch tuyến này bất luận là uống hay là bôi ngoài da đều có công hiệu, nhưng Đường Dĩ Tố vẫn là lần đầu nhìn thấy tuyến thạch, không dám trực tiếp ăn. Cô cầm cái ly đi vào phòng bếp, quyết định sẽ dùng nó để thí nghiệm chữa thử vết thương trên cổ tay mình.

Trước tiên lấy huyết ngọc từ cái ly ra, huyết ngọc vừa mới chảy ra linh tuyến, thoát nhìn trong suốt hơn bình thường một ít, Đường Dĩ Tố lau khô huyết ngọc, dùng bọc bọc lại, sau đó lại lấy một cái muỗng, từ trong ly múc một muỗng thạch tuyến.

Thạch tuyến nửa trong suốt đặt lên miệng vết thương, trong nháy mắt, một trận lạnh lẽo sáng khoải bao trùm, trấn an đau đớn của cô. Dưới ánh nhìn chăm chú của Đường Dĩ Tố, lấy mắt thường cũng có thể thấy được miệng vết thương của cô đang nhanh chóng hấp thu thạch tuyến, tựa như bị miệng vết thương ăn mất, nhanh chóng biến mất không thấy!

Sau khi một muỗng thạch tuyến bị "ăn" xong, chiều dài vết thương của Đường Dĩ Tố lập tức ngắn đi một nửa. Ban đầu nếu hơi không lưu ý nó còn sẽ chảy ra một ít tơ máu, hiện tại đã hoàn toàn kết vảy thật dày, cho dù cô mặc kệ nó, vết thương này ngày mai cũng sẽ rút vảy khỏi hẳn.

Đường Dĩ Tố hoạt động tay một chút, xác nhận cánh tay của mình "ăn" thạch tuyến xong không có gì dị thường, cô nhìn không được lại múc hai muỗng cho vết thương hấp thu, cho đến khi khỏi hẳn mới thôi.

So hai tay hai bên trái phải đặt chung với nhau, Đường Dĩ Tố kinh ngạc phát hiện, cánh tay bị cắt cổ tay kia, sau khi hấp thu thạch tuyến, không chỉ không lưu lại một tia vết thương nào, mà còn trắng nõn tinh tế hơn cái tay khác.

Thấy thạch tuyến còn dư lại một nửa, tâm của cô lập tức ngo ngoe rục rịch.

Đem trứng gà, thịt nguội còn có mì gói đều lấy ra, mở bao bì thịt nguội ra, sau đó dùng lưỡi dao cắt đôi, sau đó bắt đầu bật bếp lên, cô đổ vào trong chảo một chút dầu ăn, chờ chảo nóng lên, Đường Dĩ Tố cắt thịt nguội xếp thành hình trái tim. Sau đó chờ một lát, đợi thịt nguội hơi rắng vàng, cô lại đập một cái trứng cho vào giữa.

Từ nhỏ đã ở bên cạnh ông bà lớn lên, khi còn nhỏ là hai vị lão nhân gia chiều cô, sau này hai ông bà lớn tuổi, thì đổi thành cô chiều cô bọn họ. Nhiều năm qua đi, Đường Dĩ Tố đã sớm luyện được một thân hảo trù nghệ, việc chiên trứng nhỏ nhoi này đối với cô mà nói quả thực không thành vấn đề, không chỉ có ngon, lại còn rất đẹp mắt, chiên cái trứng là hình trái tim nóng bỏng ~

Trứng là loại đồ ăn dễ ăn, chín hay sống một chút đều được. Suy xét trong nhà còn có tiểu bằng hữu, Đường Dĩ Tố còn chú ý chiên trứng đến chín hẳn. Sau khi bắt xuống trứng xuống, cô thả mì gói vào trong chảo rồi xào lên, sẵn tiện đem thạch tuyến rắc vào trong trứng cùng mì gói.

Thạch tuyến giống như thạch trái cây được thả vào lòng đỏ trứng, lập tức hóa thành chất lỏng dung nhập vào trong. Nguyên bản xung quanh đang tán ra hương khí của trứng chiên, màu sắc lập tức trở nên càng thêm mê người, trong hương thơm mang theo vài phần ngọt thanh, nghe mùi thôi đã khiến cho người ta bụng sôi ùng ục.

Mùi hương đồ ăn dần dần bay ra khỏi phòng bếp, Đường Dĩ Tố phân trứng và mì gói ra hai chén, mới vừa xoay người, liền nhìn thấy một tiểu hắc ảnh chọt lóe đi qua.

Bưng hai chén đi ra ngoài, quả nhiên cô nhìn thấy đến Đường Táo đang vội vàng vàng mà chạy về phòng, nó lập tức bò lên giường, phát ra một tiếng "âm" rất lớn.

Đường Dĩ Tố lập tức cảm thấy có chút khó khăn.

Cô không có ký ức của nguyên thân, mà cô ta tựa hồ cũng cố tình không muốn cho người ngoài biết được đứa nhỏ này tồn tại. Không chỉ có fans, còn có truyền thông, đều không biết Đường Táo là ai. Ngay cả điện thoại của nguyên thân, từ đầu đến cuối đều không có bất luận tư liệu hay ảnh chụp gì của thằng bé.

Đường Dĩ Tố không biết nguyên thân hằng ngày là ở chung với Đường Táo như thế nào, nhìn bộ dáng độc miệng lúc trước của nó, còn có chuyện nguyên thân mặc kệ con nhỏ mà tự sát, có lẽ quan hệ của đôi mẹ con này thật ra cũng không được tốt.

"Khụ. Trứng chiên hình trái tim làm đẹp ghê." Đường Dĩ Tố đặt chén mì cùng trứng lên bàn xong, hét to về phía Đường Táo.

Thằng bé có lẽ là vừa nãy đã xem quá trình mẹ nó xuống bếp, hiện tại, nó không thèm nhúc nhích tí nào, đưa lưng về phía Đường Dĩ Tố, bóng dáng nhỏ bé vô cùng quật cường.

"Thơm quá à ~ trứng chiên xốp xốp giòn giòn, lòng đỏ mềm mại. Oa ~ còn có thịt nguội và mì gói nữa, muốn ăn ghê đó nha~ " Đường Dĩ Tố thấy Đường Táo cư nhiên không dao động, lại nhanh chóng tiếp tục la to.

Bạn đang đọc truyện *Con Trai Là Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3-2

Con trai là nam phụ - Chương 3 (2)

Tác giả: Hà Lam

Editor: Lạc Tiểu - 21/01/2019

Đường Táo thoáng nhúc nhích một chút, sau đó xoay đầu nhìn lên Đường Dĩ Tổ một cái, thấy cô vậy mà đang nhìn chăm chăm mình, nó nhanh chóng xoay mặt lại như cũ.

Hiện tại trẻ con đều khó dỗ vậy sao!

Đường Dĩ Tổ có chút buồn rầu, mùi đồ ăn luôn chui vào lỗ mũi, bụng cô vốn đã đói khát, nay lập tức kêu gào "lục cục lục cục", cô thật sự muốn bỏ cuộc mà trực tiếp ngồi xuống, ăn cơm trước.

Nhưng cô lại hiểu rõ, nếu cô muốn giữ quan hệ mẹ con với Đường Táo, vấn đề giữa hai người sớm hay muộn đều phải giải quyết, thừa dịp đêm nay bóng ma tâm lý của tiểu bằng hữu Đường Táo còn chưa quá sâu, quan hệ giữa cô và thằng bé vẫn là nên càng sớm cởi bỏ nút thắt càng tốt.

Rốt cuộc đây chính là nam phụ tương lai, lỡ như sau này Đường Táo biến thành nam phụ thích tìm đường, chắc chắn có một phần công lao của đêm nay, thật là làm cho Đường Dĩ Tổ đau đầu muốn chết.

Thật sự là không có cách, Đường Dĩ Tổ đành phải dùng đòn sát thủ cuối cùng.

"Bảo bảo, má mi làm cho con đồ ăn ngon, mau lại đây ăn cơm đi con." Vừa nói, một bên Đường Dĩ Tổ trong lòng nước mắt thành sông.

Cô rõ ràng là đại cục hoa hoàng hoa khuê nữ, còn chưa từng yêu đương, chỉ chớp mắt một cái, vậy mà đã làm mẹ người ta rồi!

Đường Táo nằm ở trên giường không hề động tĩnh.

"Đường Tiểu táo? Đường Táo lại đây ăn cơm nè." Từ sau khi tự xưng "Má mi", tâm của Đường Dĩ Tổ thoáng có chút thả lỏng, gân cổ lên nói.

"Đường Bảo Bảo, Đường Tiểu Bảo, Đường Táo Táo, Đường Tiểu Táo, Đường Đại Táo, táo táo táo táo táo táo..."

Có lẽ là thực sự chịu không nổi ma ám của Đường Dĩ Tổ, thằng bé rốt cuộc nhúc nhích thân thể một chút, từ trên giường nhảy xuống, sau đó mỗi bước đi đều tràn ngập khí thế, đi đến trước mặt Đường Dĩ Tổ.

"Còn kêu con làm gì." Đường Táo nhú mồm, lạnh mặt nói.

Chắc chắn, nhìn biểu tình của đứa nhỏ này xem, khó trách tương lai sẽ bị nam chính ấn trên mặt đất mà đập cho bầm dập. Rõ ràng là mắt luôn chăm chú nhìn vào trong chén, vậy mà khi đối mặt với Đường Dĩ Tổ, lại nâng cằm đầy ngạo khí, bộ dáng thiếu đánh, cánh tay ngăn ngụt kia, còn bày đặt khoanh tay trước ngực nữa chứ!

Đường Dĩ Tổ gào lâu như vậy, đã đói đến không còn sức nói chuyện, thật vất vả lừa gạt nó lại đây, cũng không thêm nhiều lời nữa, đem chén mì cùng trứng đây đến trước mặt thằng bé: "Ăn cơm đi."

Đường Táo nghe theo mẹ, hai người cùng nhau ngồi quanh bàn ăn.

Mì sợi từng sợi từng sợi kéo đuôi nhau vào bụng, Đường Dĩ Tổ ăn đến không dùng được, cũng bất chấp lịch sự, sột soạt sột soạt mấy cái lia thìa đã ăn hơn phân nửa chén mì. Chờ đến khi cô thoáng dừng lại một chút, ngẩng đầu lên, nhìn thấy, Đường Táo bên kia cũng không thua kém chút nào, cầm cái thìa cho nhí đồng, thành thạo bỏ trứng vào miệng, hiện tại nó đang ăn một ngụm lại một ngụm mì.

Đường Dĩ Tổ quan sát tư thế ăn của Đường Táo, tuy rằng bởi vì tuổi còn nhỏ, tư thế không quá thuần thực, nhưng có thể nhìn ra được ngày thường nó đều là tự mình ăn cơm, mỗi cái xúc mì đều chuẩn xác mà đưa vào miệng, ngẫu nhiên khóe miệng không cẩn thận bị dơ, đứa nhỏ này còn biết cầm khăn giấy lau sạch sẽ, sau đó lại tiếp tục ăn.

Bụng hai người đều đói quá mức, trong lúc ăn cơm, một câu cũng không nói với nhau, mãi cho đến khi cơm nước xong xuôi, Đường Dĩ Tổ mới cảm thấy mình một lần nữa sống lại.

Đúng lúc này, cô nghe được Đường Táo nhỏ giọng nói: "Cho dù người chiến trứng ngon như vậy, con cũng sẽ không tha thứ đâu."

Đường Dĩ Tổ sùng sột, ngẩng đầu nhìn thẳng bé.

Mắt hai người đối diện nhau. Cô xuyên qua đây cả buổi trời, đây là lần đầu tiên gần gũi nhìn kỹ mặt mũi Đường Táo như vậy. Đứa nhỏ này tuy rằng khuôn mặt non nớt, biểu tình trên mặt lại giống như ông cụ non.

Ngũ quan rõ ràng, hai mắt đen nhánh trong suốt, hơi hơi nhấp môi, bởi vì vừa mới này khóc, mà đôi mắt hai mí sưng lên một chút so với bình thường, thoát nhìn càng giống con lai. Trên khuôn mặt của nó tuy rằng có vài phần tương tự với Đường Dĩ Tổ, nhưng giờ phút này, vẻ mặt có chút âm trầm, có lẽ càng giống cha của nó hơn.

Đôi mắt to to lại tròn tròn, hắc bạch phân minh, ánh mắt Đường Táo nhìn cô hiện giờ không chỉ hoàn toàn không có sự quyến luyến giữa con đối với mẹ, thậm chí có vài phần chán ghét cùng lạnh nhạt.

Đường Dĩ Tố hoàn toàn không nghĩ tới, sẽ nhìn thấy vẻ mặt này trên người một đứa trẻ.

Nghĩ đến miêu tả trong tiểu thuyết, trong lòng cô bỗng dưng chợt lạnh lẽo. Nam phụ Đường Táo tìm đường chết chủ yếu thể hiện ở sự ngoan độc của hắn. Hắn cùng nam chính có gút mắt, vốn là hắn coi trọng nữ chính, mà nữ chính lại ái mộ nam chính, Đường Táo cầu mà không được nữ chính, liền nghĩ mọi cách thức tra tấn nam chính, thông qua ngược đãi nam chính để cân bằng tâm lý mất mát khi mình không thể chiếm được nữ chính.

Đường Táo tựa như mèo vờn chuột, rõ ràng có cơ hội giết chết nam chính, lại cố ý giữ lại tính mạng của hắn, ngược đãi thân thể nam chính là nhẹ, rất nhiều lần hắn làm hại người bên cạnh nam chính, cho nên cuối cùng kết cục mới thể thảm như vậy.

Trước đó, Đường Dĩ Tố chỉ nghĩ đây là tiểu thuyết, nhân sinh Đường Táo là tác giả viết, vì cốt truyện mà sáng tạo ra, tuổi thanh bé còn nhỏ như vậy, bắt quá là đứa trẻ mà thôi, tương lai còn không biết trước được.

Nhưng là giờ phút này, nhìn về mặt Đường Táo, bỗng nhiên trong lòng cô có chút do dự.

Lỡ như trời sinh thanh bé chính là loại tính cách này thì sao, nếu như tương lai nó nhất định phải trở thành nam phụ lốt đường kia, Đường Dĩ Tố cô làm sao bây giờ?

Trong lòng tuy rằng loạn thành một đoàn, nhưng cô vẫn nói: "Con, con đừng nóng giận, có thể là hiểu lầm thôi...."

"Hiểu lầm?" Về mặt Đường Dĩ Tố do dự lại xa lạ tựa hồ như kích thích tới thanh bé.

Trẻ con tuy rằng không giống người lớn về mặt biểu đạt, nhưng đối với việc cảm nhận cảm xúc lại càng thêm miễn cảm. Thanh âm của nó lập tức cao vút, trở nên bén nhọn, "Người không cần con, muốn vứt bỏ con, bởi vì con chỉ là đứa nhỏ không ai thèm, là tạp chủng, có đúng hay không!"

"Hả?" Dù thế nào Đường Dĩ Tố không nghĩ Đường Táo sẽ nói những lời nói này, cái từ "tạp chủng" này quá làm người ta tổn thương. Cô cũng bất chấp việc mình từng phỏng đoán tương lai của thanh bé ra sao, nhanh chóng xua tay nói, "Con nói bừa cái gì vậy, làm gì có chuyện đó chứ."

"Chính là như vậy!" Lập tức đôi mắt Đường Táo đỏ lên, phần nộ trùng mắt nhìn mẹ, "Người gạt con đi ngủ, sau đó trốn vào trong phòng WC cắt tay chứ gì. Người không muốn cùng con ở bên nhau nữa! Con đã không có cha, giờ má cũng không cần con.."

Xong rồi, cô đúng là đoán không sai, nguyên thân tự sát để lại cho Đường Táo bóng ma không nhỏ, thanh bé này quả nhiên cái gì cũng biết hết!

Đường Dĩ Tố nhìn bộ dáng đứa nhỏ phần nộ lại ủy khuất bộ, khuôn mặt nhỏ nhắn thành một nhúm, nước mắt rơi đầy mặt, ngoài miệng thì lời nói hung ác, trên mặt lại khóc rồi tỉnh rồi mù, lập tức cô chặn miệng nó, nói: "Không có, sẽ không có chuyện đó đâu, má mi làm sao không cần con được. Má mi không có cắt tay, không tin con xem đi!"

Nói đoạn, Đường Dĩ Tố trong lòng vô cùng may mắn khi vừa nãy mình ở trong bếp dùng thạch tuyền chữa khỏi hoàn toàn vết thương.

Hai bên cánh tay cùng giờ lên trước mặt Đường Táo, cô nhỏ nhẹ nói: "Con nhìn xem, không có vết thương, không có cắt tay, không có chuyện gì, má mi luôn luôn cần con, yên tâm đi, nha."

Thanh bé nhìn tay Đường Dĩ Tố, cánh tay trơn bóng, không hề có dấu vết cổ tay từng bị cắt qua, biểu tình ngây ngốc lại sững sờ.

Bạn đang đọc truyện *Con Trai Là Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4

Con trai là nam phụ - Chương 4

Tác giả: Hà Lam

Editor: Lạc Tiểu - 24/01/2019

Về mặt phần nộ của Đường Táo tức khắc ngưng đại, xoay qua xoay lại tay của mẹ nó nhìn kỹ vài lần, nhỏ giọng nói: "Nhưng mà, nhưng mà chính con mới nãy rõ ràng nhìn thấy.."

"Ảo giác, đó là ảo giác của con thôi, không phải sự thật đâu." Đường Dĩ Tố lừa dối nói.

Nhưng mà tiểu băng hữu Đường Táo hiển nhiên cũng không phải dễ bị lừa như vậy: "Vậy tại sao người còn nói với con, về sau con phải nhận di Tàn làm

mẹ nuôi, nếu di Tàn không cần con, người sẽ kêu đi đem con chở tới Viện phúc lợi, dù sao con cũng là bé trai, sẽ có người muốn nuôi con."

Này này này, nguyên thân này thật là quá đáng!! Lời này mà cũng nói với trẻ con được hay sao!

Tâm trạng Đường Dĩ Tổ dần kém đi, quýnh quýnh lên, vội vàng vắt hết óc suy nghĩ.

Cô không biết di Tàn kia là ai, cho nên đơn giản bỏ qua người này: "Bởi vì... Bởi vì má mi là diễn viên mà. Bộ phim gần đây nhất của má mi, phải diễn cảnh cắt cổ tay tự sát, vì có thể nhập diễn, nên má mới đi thử nghiệm một chút thôi. Nhưng con biết mà, khi đóng phim, dĩ nhiên không thể thật sự cắt tay mình đúng không nè. Con nhìn coi, tay của má mi làm gì có vết thương nào đâu. Cho nên trước kia má mi nói với con những lời kia, chỉ là nói giỡn thôi. Nha!"

Đường Táo nửa tin nửa ngờ mà nhìn cô, trong đôi mắt to tròn tròn chứa đầy hoài nghi, rõ ràng thằng bé còn không thật sự tin tưởng lý do Đường Dĩ Tổ thoát thác.

Cô thật sự không có cách nào, mấy đứa nhỏ bây giờ không dễ gạt giống cô hồi còn nhỏ, trước đây cha má chỉ tùy tiện nói hai câu là đuổi được cô rồi. Đường Dĩ Tổ đành phải dậm lao theo lao, hơi hơi cúi đầu, đi đến trước mặt Đường Táo, nhỏ giọng nói: "Chuyện kia, là má mi sai rồi, má không nên lừa con, đừng giận má mi, được không?"

Đường Táo tựa hồ hoàn toàn không nghĩ tới Đường Dĩ Tổ sẽ khom lưng cúi đầu về phía nó xin lỗi, thằng bé run người một chút, sau đó không thể tin tưởng mà nhìn lại mẹ nó.

Chỉ thấy Đường Dĩ Tổ mờ mịt mà nhìn nó, hai người mắt to trừng mắt nhỏ vài giây.

Xem ra tính cách của nguyên thân rất cường thế, trước nay không trước mặt đứa bé này nói xin lỗi, bằng không phản ứng của Đường Táo sẽ không như vậy.

Đường Dĩ Tổ đại khái ý thức được tính cách của "'mình'" có chút "'kỳ lạ không giống trước'", nhưng cũng không có cách nào, không có ký ức của nguyên thân, tính cách của cô không thể nào tự nhiên giống được. Mà Đường Táo là người sau này cùng cô ở chung, sớm hay muộn, nó cũng phải thích ứng má mi hiện tại này.

Hơn nữa, nghĩ đến ảnh hưởng trong tương lai về chuyện ngày hôm nay đối Đường Táo, sau khi cân nhắc kỹ mặt lợi mặt hại, Đường Dĩ Tổ vẫn cảm thấy rằng, thà tính cách cô thay đổi một chút, cũng không thể làm cho thằng bé trở thành nam phụ tính cách độc ác như trong tiểu thuyết được.

Đường Dĩ Tổ da mặt dày, bị con nít nhìn chăm chăm cũng có không cảm giác gì, nhưng mặt đứa nhỏ kia không hiểu sao lại đỏ lên, cúi đầu nhỏ giọng nói: "Người nói dối, là không ngoan đâu."

"Ừm." Cô biết nghe lời, gật gật đầu, "Cho nên má mi xin lỗi con, Tiểu Táo nguyên ý tha thứ cho má chứ?"

Đường Táo chốc chốc lại liếc mắt nhìn mẹ nó một cái. Trên khuôn mặt nhỏ kia, lông mày nhện không được nhăn lại rồi rậm, cái miệng nhỏ đóng lại gắt gao, xem ra nội tâm nó đang giãy giụa vô cùng dữ dội.

Đường Dĩ Tổ nhìn gương mặt phấn điêu ngọc trác có chút điểm hồng hồng kia, làn da con nít trắng mịn phối hợp ngũ quan tinh xảo, thoát nhìn siêu cấp đáng yêu. Vốn dĩ định cho Đường Táo nhà mình chút mặt mũi, dòi đi ánh mắt, nhưng cô lại thật sự chịu không nổi mà muốn dòm mặt thằng bé thêm vài lần.

Không hổ là đứa nhỏ được tác giả khâm định "Giá trị nhan sắc cực cao, dung mạo tươi đẹp". Đường Táo đáng yêu như vậy, tuy rằng tính cách thằng bé có chút bướng bỉnh, nhưng suy cho cùng, thật sự là cảnh đẹp ý vui ~

Bất quá nhìn kỹ như vậy, Đường Dĩ Tổ kinh ngạc phát hiện, trên gương mặt phiếm hồng của nó, đồng thời chảy ra, một thứ gì đó xám ngoét.

Cô nhin không được vươn ngón tay sờ soạn trên mặt của Đường Táo một chút, quả nhiên lau được một lớp xám mờ.

"Người, người làm gì vậy, con còn chưa có suy xét xong đâu!" Đường Táo còn đang nghiêm túc tự hỏi có nên tha thứ cho mẹ nó hay không, không kịp phòng ngừa đã bị Đường Dĩ Tổ sờ lên mặt, nó lập tức che mặt lại, tức giận nhìn chăm chăm cô, đồng thời trên gương mặt ửng hồng nhợt kia, trở nên đỏ au, như đang giấu đầu hở đuôi vậy.

Màu đỏ cùng màu xám kết hợp lại, phối hợp với biểu tình ủy khuất không nói nổi của nó, miễn bàn có bao nhiêu khôi hài.

Đường Dĩ Tổ nỗ lực nghẹn cười, nói: "Không phải, Táo Táo à, mặt con bị dơ kia."

Đường Táo căn bản không chú ý Đường Dĩ Tổ gọi mình là gì. Thằng bé dùng đôi tay ngắn ngủn của mình sờ sờ mặt, sau khi phát hiện lòng bàn tay xám xịt, nó cũng sợ ngây người, không rảnh nói chuyện nữa, lập tức từ ghế trên nhảy xuống, vọt vào toilet bắt đầu rửa mặt.

Đường Dĩ Tổ nhìn theo thân hình nhỏ bé biến mất ở chỗ ngoặt, nghe tiếng nước từ toilet truyền đến, trong lòng cân nhắc, khi cô đến thế giới này, trong nhà tuy rằng lộn xộn, nhưng là trên người Đường Táo lại rất sạch sẽ.

Ban đầu cô cho rằng nguyên thân chỉ chăm sóc cho đứa nhỏ, mà lười dọn dẹp nhà cửa, nhưng căn cứ vào độ thuần thực của Đường Táo khi ăn cơm lúc nãy, còn có bây giờ thằng bé tự chạy vào toilet tự mình rửa mặt, chẳng lẽ là, rất nhiều lúc tiểu bằng hữu Đường Táo đều phải tự lực cánh sinh ư.

Đứa nhỏ này có thói ở sạch vậy thì khá tốt rồi. Đường Dĩ Tổ còn chưa từng giữ trẻ, huống chi đứa con lớn như vậy, Đường Táo nếu có thể tự mình giải quyết mấy vấn đề nhỏ, cô cũng bớt lo không ít.

Ăn uống no đủ, tâm tình Đường Dĩ Tổ thoải mái, thừa dịp Đường Táo đi rửa mặt, cô nhanh chóng dọn dẹp chén đĩa, sau đó chuẩn bị đi vào phòng, tìm cho thằng bé bộ đồ ngủ sau khi nó tắm xong.

Không ngờ, mới đi được nửa đường, bụng cô đột nhiên truyền đến từng trận co rút đau đớn.

Con đau tới bất ngờ làm cô không thể hiểu được, Đường Dĩ Tổ còn chưa kịp phản ứng, ngay sau đó, lại từng cơn lại từng cơn nhói tới, dường như muốn chinh đốn lại toàn bộ lực phủ ngũ tạng của cô.

Cảm giác này không thể nói là có thống khổ hay không, nhưng vừa rầu rĩ mà lại cực kỳ khó có thể nhẫn nại. Sau khi cô cố gắng xoa bóp bụng mình theo kiểu trung y, đã cảm thấy khá hơn nhiều, chẳng qua xoa bóp chỉ là ở bên ngoài, mà hiện tại sự đau đớn này là ở trong bụng.

Từ dạ dày bắt đầu, sau đó một đường đi xuống, phảng phất có thứ gì ở rửa sạch nội tạng của cô, cảm giác rầu rĩ làm cho Đường Dĩ Tổ nhìn không được phải dùng tay ôm bụng, dựa lưng vào vách tường, cắn răng nhẫn nại.

Sao kỳ vậy, sao đang êm đẹp mà tự nhiên lại khó chịu quá...

Đúng lúc này, cửa toilet "cành cạch" một tiếng, mở ra, Đường Táo không chỉ đã rửa mặt xong, mà còn thuận tiện tắm rửa sạch sẽ, mặc áo choàng tắm dài, từ toilet đi ra.

Không biết có phải ảo giác hay không, Đường Dĩ Tổ nhận thấy, sau khi Đường Táo tắm xong, nhìn qua, vậy mà càng đáng yêu hơn. Mái tóc màu nâu mềm mại mượt mà, mắt to đen nhánh giống như từng được nước rửa sạch qua, đôi tay búp măng, cả người thằng bé đều tỏa ra ánh sáng, giống như từ trong tranh bước ra vậy.

Đường Táo nhìn vào mặt người đối diện, cũng sững sốt một chút: "Mặt của má..."

Đường Dĩ Tổ chỉ cảm thấy cái bụng đang trướng đau kia muốn đi ra ngoài, cũng bất chấp Đường Táo đang nói cái gì, cô đi vội về phía toilet, nói: "Má mi đi WC, con ngoan ngoãn thay quần áo đi, đừng chạy loạn nha."

Vừa dứt lời, cửa "Ầm" một tiếng bị đóng lại, Đường Dĩ Tổ chạy nhanh vào trong, ngồi lên bồn cầu, bài xuất thứ nhất từ lúc chào đời tới nay. Cái cục đen sì si kia, cô quả thực không muốn xem, nhanh chóng bấm nút xả nước bồn cầu.

Tuy rằng rất ghê tởm, nhưng sau khi cô đi WC xong, cảm giác co rút đau đớn kia dường như chưa từng tồn tại, hoàn toàn biến mất, thân thể cũng không nhẹ hơn trước, mặt nhợt nhạt vừa nãy mới làm việc nhà cũng không thấy đâu, Đường Dĩ Tổ chỉ cảm thấy thể xác và tinh thần thoải mái, trước giờ chưa bao giờ vui vẻ như vậy.

Tâm trạng sung sướng vẫn duy trì cho đến khi cô đứng ở trước gương.

"Đậu mó!!" Đường Dĩ Tổ khi nhìn mình trong gương cũng nhìn không được mà nói tục.

Trong lúc bất tri bất giác, mặt của cô tự nhiên chảy ra một đồng tạp chất màu đen tuyền, cái lớp hắc hắc đang bao trùm ở trên mặt kia, cứ như cô đang đắp mặt nạ trên châu đen không bằng! Trách không được Đường Táo vừa mới tắm rửa xong bước ra, nhìn thấy mặt cô đã ngầy ngầy cả người.

Đường Dĩ Tổ đối nhìn mình trong gương, cũng đang giơ ngón tay lau quệt lên mặt. Quả nhiên thứ màu đen này giống với thứ màu xám trên mặt Đường Táo, từ làn da thâm thấu ra, trực tiếp rửa sạch đi là được.

Khi Đường Dĩ Tổ đang quan sát tạp chất trên mặt, ngay sau đó, thân thể, tứ chi, thậm chí cả ngón tay của cô, đều bắt đầu chảy ra chất dịch màu tro đen. Mất thấy thân thể của mình càng ngày càng dơ, cô nhanh chóng mở vòi sen rửa rảy bản thân.

Khó trách Đường Táo ban đầu chỉ là tiến vào rửa mặt, sau lại tắm rửa, thì ra là như thế này.

Dòng nước ấm áp chậm rãi trượt trên làn da, mang đi những tạp chất trên cơ thể, làn da màu tro đen mất đi, hiện ra thân hình mỹ diệu. Lỗ chân lông không thấy, một ít vết sẹo cũ cũng không có, như vừa mới lột xác, da dẻ cô tựa quả trứng luộc, vừa trắng vừa non mịn, nhẹ nhàng ấn một chút cũng có thể lưu lại nhàn nhạt vết màu phấn hồng, gọi là vô cùng mịn màng cũng không quá lời chút nào.

Chắc, lẽ ra Đường Dĩ Tổ đã sớm nên nghĩ đến chuyện này. Linh tuyến đông lạnh ngoài công dụng thoa ngoài da trị liệu vết thương, cũng có thể uống vào để cải thiện thể chất.

Đường Táo là trẻ con mới bốn tuổi, trong cơ thể không có nhiều tạp chất, cho nên thằng bé chỉ chảy ra một tầng hơi mỏng màu xám, nhưng Đường Dĩ Tổ thì không giống vậy.

Cô là người trưởng thành, tuy rằng hiện tại còn trẻ, nhưng khi còn nhỏ từng trải qua nhiều gian khổ, sau khi lớn lên, chỉ cần ngẫu nhiên không chú ý một chút, khó tránh khỏi khi mình không biết, lưu lại một chút bệnh tàng ẩn.

Tạp chất trong cơ thể của cô so với Đường Táo nhiều hơn không ít, quá trình bài xuất khó tránh khỏi thống khổ, bất quá tuyệt đối là đáng giá, nghĩ đến

những thứ đen tuyền kia đã rời khỏi thân thể mình, trong lòng Đường Dĩ Tổ rất cao hứng.

Bạn đang đọc truyện *Con Trai Là Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5

Con trai là nam phụ - Chương 5

Tác giả: Hà Lam

Editor: Lạc Tiểu - 27/01/2019

Chờ Đường Dĩ Tổ lăn lộn xong, đã hơn 9 giờ gần tới 10 giờ.

Đường Táo so với trong tưởng tượng của cô còn ngoan hơn một chút. Đến giờ ngủ, thằng bé tự mình nằm trên giường nhỏ, chỉ thấy nó đắp chăn, mặt hướng vào tường, đưa lưng về phía Đường Dĩ Tổ.

Lặng lẽ bước đến, Đường Dĩ Tổ cong lưng, thò đầu qua, nhìn lên nó một cái. Hai mắt Đường Táo gắt gao nhắm lại, bộ dáng phẫn điều ngọc trác. Cô vươn tay, nhẹ nhàng chạm vào hàng lông mi thẳng tắp một chút. Mí mắt Đường Táo lập tức run rẩy, hàng lông mi tựa cây quạt nhỏ kia cũng giật giật, nhưng đôi mắt vẫn gắt gao nhắm lại, không có mở ra.

Thì ra là giả bộ ngủ.

Tay cô rút trở về, cũng không vạch trần nó. Sau khi tắt đèn, Đường Dĩ Tổ cẩn thận nằm lên giường lớn của mình, nằm phát ngốc trong căn phòng đen tuyền.

Thời gian ở thế giới này cũng bằng với thời gian ở cuộc sống hiện thực của Đường Dĩ Tổ, hôm nay là chủ nhật, ngày mai thứ hai, bình thường thì ngày mai hẳn là Đường Táo phải đi học nhà trẻ, vậy mà hiện tại thằng bé đọc sách ở đâu cô cũng không biết.

Còn có bây giờ đang xảy ra chuyện như vậy, trên mạng loạn thành một đồng, công tác bị ảnh hưởng không nhỏ, dưới tình huống đó, Đường Dĩ Tổ tiếp nhận thân thể này, cô cũng không biết mình có thể giữ lại công việc của nguyên thân hay không nữa.

Đường Táo dù sao cũng là trẻ con, cho dù phát giác má mi kỳ lạ, chỉ cần cô đối xử tốt với thằng bé một chút, hẳn cũng không đến mức không chịu nhận cô là mẹ, nhưng với những đồng nghiệp thì khác.

Chức nghiệp này từ trước đến nay đều phải khôn khéo, hướng chi giới giải trí là nơi có quy tắc mạnh được yếu thua, cũng là nơi tụ tập đông người vàng thau lẫn lộn, chỉ nghĩ đến việc phải đối diện áp lực bốn phương tám hướng, Đường Dĩ Tổ đã cảm thấy đau đầu vô cùng.

Nằm ở trên giường lăn qua lộn lại, trong đầu lộn xộn các loại ý niệm đung chan chất vào nhau, thật vất vả cho tới đêm khuya, mới có chút buồn ngủ, Đường Dĩ Tổ nhắm mắt lại, mơ mơ màng màng nghĩ thầm, lần trước cô là trong lúc ngủ mơ xuyên qua sách, liệu có khả năng ngủ một giấc tỉnh lại, cô lại trở lại trong đời sống hiện thực không ha?

Nếu như có thể trở về, cái gì huyết ngọc linh tuyền, cô cũng bỏ hết vứt hết, chỉ muốn tiếp tục nhân sinh của mình.

Trong mộng lung, trong đầu Đường Dĩ Tổ hiện lên gương mặt đứa nhỏ sợ hãi nhưng luôn quật cường kia.

Không biết sau khi cô trở về, nguyên thân sẽ đối xử với Đường Táo như thế nào, thằng bé này tuy rằng miệng độc địa, tính tình đáng ghét, nhưng dù sao cũng chỉ là một đứa trẻ ngây ngốc, vẫn có cơ hội cải tạo, chỉ cần chỉ dẫn nó cho tốt, về sau khẳng định không đến mức có kết cục kia.

Nghĩ vậy, không hiểu sao trong lòng Đường Dĩ Tổ có chút không muốn.

Nửa mộng nửa tỉnh, cô trở mình, vươn tay sờ soạng hướng Đường Táo đang nằm một chút, xác định thằng bé đã ngủ rồi, cái chăn cũng đắp ấm, không có đá lung tung. Lòng an tâm, tay cô để sang bên cạnh, hoàn toàn rơi vào mộng đẹp.

"Cộc cộc cộc."

"Cốc cốc cốc."

Từng tiếng đập cửa vang vọng, Đường Dĩ Tổ dần dần tỉnh lại, miễn cưỡng ngồi dậy, xoa xoa đôi mắt.

Cô vẫn trong cái phòng kia, Đường Táo ở bên cạnh ngủ ngon lành, bên ngoài truyền đến tiếng đập cửa liên tục không ngừng.

Tuy rằng, tối hôm qua trước khi ngủ, Đường Dĩ Tổ từng ảo tưởng một chút về cảnh tượng mình sẽ trở lại trong đời sống hiện thực, bất quá, sau một giấc ngủ dậy, phát hiện mình không thành công trở về, cũng nằm trong dự kiến của cô.

Rất cuộc, từng đọc qua nhiều tiểu thuyết như vậy, cô chưa từng gặp ai xuyên qua rồi lại có thể trở về! Đặc biệt là loại sự việc xui xẻo tiến trong sách này, đó là tuyệt đối không có khả năng để cho cô như ý mà nhẹ nhàng rời đi.

"Thôi coi như vận khí không tốt đi", Đường Dĩ Tổ đành chấp nhận sự thật.

Cô cúi đầu nhìn qua đồng hồ một chút, mới hơn 6 giờ, sáng sớm giờ này ai lại tới chứ. Chẳng lẽ là cha của đứa nhỏ?

Ý niệm này chợt lóe mà qua, Đường Dĩ Tổ giật mình, con buồn ngủ lập tức bay mất.

Lén lút đi tới cửa, Đường Dĩ Tổ nhìn ra bên ngoài, qua mắt mèo, cô phát hiện người tới không phải là nam, mà là một phụ nữ trung niên.

Bà mặc một bộ tây trang màu trắng, mái tóc màu đen được quấn lên, trang điểm tinh xảo, vừa có tinh thần vừa có trí tuệ, khuôn mặt nghiêm túc, nhìn qua là biết người phụ nữ này có sự nghiệp thành công, người sống chó lại gần.

Trang điểm kỹ như vậy, chắc không phải là hàng xóm.

Đường Dĩ Tổ có chút lo sợ bất an, thấy bà lại nâng tay lên định gõ cửa, cô nhanh chóng mở cửa ra. Tay của người phụ nữ trung niên xém chút nữa gõ lên đầu cô, bốn mắt nhìn nhau, Đường Dĩ Tổ rõ ràng thấy được sự không kiên nhẫn trong mắt đối phương.

"Sao lại cô mặt xám mây tro vậy?!" Đúng lúc này, người phụ nữ trung niên mở miệng hỏi.

"A?" Cô mới vừa tỉnh ngủ, tuy rằng không thể nói là sạch sẽ, nhưng cũng không liên quan tới chuyện mặt xám mây tro chứ.

Không quen biết đối phương, cô cũng không dám nói nhiều, khí thế của nữ nhân này làm Đường Dĩ Tổ nghĩ đến lão sư của mình, căn bản không dám phản bác, đành phải quấn tóc lên cho có, kéo đám tóc mái xuống cho ngay ngắn. Nhưng sau khi tóc đã làm xong, tay mới vừa buông ra, tóc mái vẫn là vảnh lên trời.

Người phụ nữ trung niên nhìn bộ dáng ngây ngốc của Đường Dĩ Tổ, nói: "Điện thoại cũng không bắt máy, gửi bưu kiện cũng không hồi âm, tôi lái xe đi ngang qua nơi này, thuận đường đến xem tình huống của cô như thế nào."

"Em, em không có việc gì."

Người phụ nữ trung niên tinh tế đánh giá Đường Dĩ Tổ. Mới vừa rồi, lực chú ý của bà đều bị tóc mái của cô hấp dẫn, hiện tại nhìn kỹ mặt, tuy rằng ngược sáng, nhưng độ sáng đẹp của làn da lại không lừa được người, không chỉ không hề có cảm giác ám trầm, lỗ chân lông cũng nhỏ đến mức không nhìn thấy, khí sắc thoát nhìn còn đẹp hơn trước kia lúc cô đã trang điểm nữa.

Thấy tinh thần của Đường Dĩ Tổ tốt như vậy, bà tựa hồ càng không cao hứng: "Không có việc gì thì mau chóng trở lại công tác đi. Công ty bên kia bởi vì cô đã chịu tổn thất không nhỏ. Mấy ngày trước là lúc dư luận trên mạng đang độ lên men, hiện tại, nhiệt độ đã giảm, người chú ý cũng ít đi. Cô đã lười biếng ba ngày, chẳng lẽ muốn trốn tránh cả đời hay sao? Sớm muộn gì cũng phải xử lý, bày tỏ thái độ của mình, hiểu chưa?"

Đường Dĩ Tổ gật đầu như gà con mổ thóc.

Cùng cô nói chuyện về việc trong công ty, chẳng lẽ, người phụ nữ trước mắt này, là người đại diện của cô ư? Thấy toàn thân của bà không chỗ nào không tinh xảo, cách ăn mặc có thể so với nghệ sĩ, tuyệt đối không có khả năng là hạng người bừa bãi vô danh.

Tuy rằng chưa chính thức xuất đạo, nhưng đối với một số chuyện của công ty giải trí, Đường Dĩ Tổ cũng có nghe qua. Căn cứ theo danh khí của nguyên thân, nếu đối phương thật sự là người đại diện kim bài, riêng việc chạy tới nhà gặp cô, tuy rằng bà nói chuyện khó nghe, nhưng xác thật đã đủ nể tình, đủ quan tâm.

Căn cứ theo tin tức trước đó cô đã sưu tầm, nguyên thân lén lút cùng Tống Thần Hạo yêu đương, còn chuyện tự sát, chỉ có Đường Dĩ Tổ và Đường Táo biết.

Đối với nguyên thân mà nói, dù sao cô ta cũng phải chết, đương nhiên không có khả năng đối phó những vấn đề linh tinh của công ty, nhưng hiện tại Đường Dĩ Tổ chính là muốn dùng thân thể của nguyên thân sống sót, cô vội vàng tỏ thái độ: "Trước đây là em không đúng, tạo phiền toái cho chị và mọi người, thực sự xin lỗi."

Người phụ nữ trung niên quai dị liếc mắt nhìn Đường Dĩ Tổ một cái: "Đây là nghi thông suốt rồi sao?"

Thấy đối phương tựa hồ không sinh ra hoài nghi đối với mình, Đường Dĩ Tổ tiếp tục nói: "Đã xảy ra chuyện lớn như vậy, làm sao em có thể không thông được."

Người phụ nữ trung niên tựa hồ cười nhạo một tiếng: "Đúng là không thấy quan tài không đổ lệ, tôi đã sớm nói với cô, Tống Thần Hạo chỉ là giỡn chơi mà thôi, cô còn tin là thật. Người khác chỉ cho rằng cô dựa vào độ nổi tiếng của hần, căn bản sẽ không tin cô đâu. Cô phải có bản lĩnh, hiện tại nếu thừa dịp chuyện này còn đang nóng mà làm, còn coi như cô có điểm năng lực. Kết quả cô lại chạy mất, không thấy bóng dáng đâu, tùy tiện để fans của anh ta tạt nước bẩn vào người, đứa nhỏ cũng không cho nó đi nhà trẻ....."

Nói đến đây, vốn là người phụ nữ trung niên đang cao giọng trào phúng, bỗng nhiên ý thức được âm lượng mình nói chuyện quá lớn, bà lập tức dừng lại, có chút bực bội mà nhìn thoáng qua Đường Dĩ Tô không nên thân nên hình này, sau đó ánh mắt lướt qua vai cô, nhìn vào trong phòng: "Đường Tảo đã dậy chưa?"

Hả? Bà ấy cư nhiên biết Đường Tảo?

Bất quá cũng đúng, Đường Dĩ Tô là một "'ngôi sao'" trong suốt, giấu diếm người ngoài về chuyện đứa nhỏ không khó, nhưng công ty quản lý cô ký hợp đồng thì không có khả năng không biết tình huống của cô.

Thấy Đường Dĩ Tô không có lập tức trả lời, người phụ nữ trung niên lập tức sắc mặt biến đổi, nhìn về phía cô: "Không lẽ con của cô đang ở đâu, ra sao cô cũng không biết?"

Người phụ nữ trung niên này chỉ đứng một chỗ không nói lời nào, khí thế đã cực kỳ cường đại, hướng chỉ trùng mắt như vậy, Đường Dĩ Tô giống như học sinh thấy chủ nhiệm lớp, nhanh chóng nói: "Đâu có, thằng bé còn đang ngủ."

Biểu tình trên mặt bà lúc này mới giãn ra một ít: "Tình huống hiện tại về hợp đồng công ty của cô, tôi đã gửi Mail, buổi chiều xem xong thì hồi đáp cho tôi. Đúng rồi, hôm nay có buổi dạ hội, các công ty đầu tư đầu người, đạo diễn nổi danh, ảnh đế ảnh hậu, nhân khí minh tinh đều tham gia, vốn dĩ cô không được đi, bất quá Tổng Thần Hạo đã giúp cô tranh thủ một cái danh ngạch."

Đường Dĩ Tô có chút kinh ngạc mà nhìn bà: "Tổng Thần Hạo giúp em tranh thủ sao?"

Người phụ nữ trung niên nhếch miệng châm chọc: "Muốn đi không?"

Đường Dĩ Tô có chút do dự.

Buổi dạ hội này, người đại diện cường điệu về những người sẽ tham gia, có thể thấy được có bao nhiêu quan trọng. Hiện tại Tổng Thần Hạo lại giúp cô tranh thủ danh ngạch này, là có ý gì?

Vừa đánh vừa xoa, hay là có âm mưu gì khác?

Mặc kệ nói như thế nào, Đường Dĩ Tô có chút tâm động.

Căn cứ theo tin tức ngày hôm qua cô sửa soạn lại từ điện thoại, nguyên thân còn chưa nổi tiếng đã bị gièm pha như vậy, sự nghiệp xuống dốc không phanh, công ty tìm công việc cho cô vô cùng nghiêm khắc, một chút tình cảm cũng không có.

Giới giải trí là nơi rất thực tế. Theo Đường Dĩ Tô đánh giá, nguyên thân lúc trước có thể ký được hợp đồng, hẳn là do có nhan sắc đi kèm. Nhưng hiện tại cô đã lẫn lộn một hai năm mà không gây ra chút sóng gió nào, sau lưng còn có quả bom hình người Đường Tảo, vừa nhìn đã biết không có giá trị gì đáng nói. Lại thêm vào gần đây scandal, đầu tư cho cô nguy hiểm quá cao, vậy nên, nếu không có gì ngoài ý muốn, hiện tại Đường Dĩ Tô cơ hồ là sắp bị đuổi việc.

Tổng Thần Hạo chặn đứt con đường vào giới giải trí của cô, rồi lại cho cô một cơ hội mới, tuy rằng nghe qua thập phần đáng giận, nhưng Đường Dĩ Tô vẫn muốn chặt chẽ nắm lấy nó.

Tựa như người đại diện nói, có bản lĩnh thì phải thừa dịp chuyện này mà đi lên, co đầu rút cổ ở nhà thì làm được gì.

Nguyên thân là người cảm tính, sau khi bị Tổng Thần Hạo làm thương tâm thì lập tức muốn dùng cái chết để "trừng phạt" đối phương, nhưng Đường Dĩ Tô lại khác với cô ta.

Từ nhỏ có gia cảnh không mấy tốt, lớn lên lại xinh đẹp như vậy, Đường Dĩ Tô đã từng đối mặt qua vô số dụ hoặc, nhưng đều bị cô làm lơ. Sau khi thi đậu Học Viện Điện Ảnh, trở thành học bá, được lão sư yêu thích, được đại đạo diễn nhìn trúng, Đường Dĩ Tô cũng phải trả giá vô số vất vả cùng mồ hôi.

Cô là một người có dã tâm về sự nghiệp.

Cũng đúng là bởi vì như vậy, đại đạo diễn mới giải quyết dứt khoát, nguyên ý ký hợp đồng với cô, hết lòng tin về tương lai tiền đồ vô lượng của Đường Dĩ Tô. Rốt cuộc, cô chính là người tự đi lên bằng thực lực của mình suốt hai mươi ba năm!

"Em tham gia." Không do dự, Đường Dĩ Tô nhanh chóng nói.

Mặt người phụ nữ trung niên lập tức trầm xuống, nhìn Đường Dĩ Tô tựa như đang nhìn một đứa thiếu năng trí tuệ.

Đường Dĩ Tô lại nhẹ giọng: "Dựa vào cái gì hai người yêu đương, Tổng Thần Hạo thì không bị gì, em lại phải thảm như vậy. Đầu năm nay gièm pha không đáng sợ, sợ nhất chính là không có người hỏi thăm, Tổng Thần Hạo phản bội em, được lên đầu trang báo vài hôm, cũng có fans, hiện tại đã đến lúc anh ta nên trả lại cho em."

Người phụ nữ trung niên kinh ngạc mà nhìn cô.

Đường Dĩ Tổ dĩ nhiên cảm nhận được ánh mắt của bà, lại không biểu hiện ra dị thường gì, mà là tự giễu cười một chút, nói: "Xém chút nữa bởi vì anh ta mà em luẩn quẩn trong lòng, quý môn quan cũng đã đi một chuyến, hiện tại đã nghĩ thông suốt, chỉ yên tâm đi, về sau em sẽ không ngốc nữa đâu."

Bất quá nguyên thân tựa hồ là một người rất đại độ, người phụ nữ trung niên nghe Đường Dĩ Tổ nói vậy, hiển nhiên cũng không hoàn toàn tin tưởng, chỉ nói: "Hy vọng vậy, vậy hôm nay cô chuẩn bị cho tốt đi, thời gian cùng địa chỉ của buổi dạ hội chút nữa tôi sẽ gửi cho cô."

Nói xong, bà nhìn qua đồng hồ: "Xe bus trường học của Đường Táo hẳn là sắp tới rồi, nhớ chăm sóc thằng bé cho tốt, đừng dọa nó."

Đường Dĩ Tổ xác định, chỉ khi đang nói đến Đường Táo, biểu cảm gương mặt của người phụ nữ trung niên mới có thể nhu hòa một chút, còn lại, hoặc là không kiên nhẫn, hoặc là nhìn cô như đứa thiếu năng trí tuệ, sự khác biệt đãi ngộ này, quả thực không chút nào che giấu, rõ ràng đến mức cô muốn xem nhẹ cũng không được!

Thì ra Đường Táo có xe bus trường học tới đưa đón. Từ miệng của người đại diện biết được chuyện này, giải quyết được vấn đề lớn vẫn luôn quanh quẩn trong đầu, Đường Dĩ Tổ lập tức cao hứng cười nói: "Em biết rồi."

Khoảnh khắc này, khuôn mặt mình điểm của cô càng thêm tỏa sáng, đôi mắt cong cong trắng non điểm mỹ, lúm đồng tiền trên má như ẩn như hiện, người phụ nữ trung niên nhìn nụ cười của cô, mãi cho đến giờ khắc này, bà mới cảm giác được, Đường Dĩ Tổ tựa hồ thật sự khác trước.

Bạn đang đọc truyện *Con Trai Là Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6-1

Con trai là nam phụ - Chương 6 (1)

Tác giả: Hà Lam

Editor: Lạc Tiểu - 28/01/2019

Sau khi tiễn người phụ nữ trung niên đi, Đường Dĩ Tổ dùng di động lên mạng tìm tòi một chút tư liệu của nguyên thân. Nếu là trước kia, là một "'ngôi sao"' trong suốt như vậy, đoán chừng còn có chút khó khăn, nhưng từ sau khi video kia được upload, thông tin về Đường Dĩ Tổ đã bị lọc tung lên.

Fans của Tống Thần Hạo cũng không quá coi trọng cô, đại khái sau khi tìm được tin tức up lên trên mạng, trào phúng một phen rồi lại lười tìm hiểu kỹ càng tí mĩ. Tên công ty quản lý trực tiếp của Đường Dĩ Tổ bị tìm ra, nhưng chuyện về tiểu băng hữu Đường Táo vẫn an toàn.

Đường Dĩ Tổ click mở tư liệu vừa nhìn thấy, quả nhiên thấy ảnh chụp của người phụ nữ trung niên, phía dưới còn có ghi tên của bà: Tàn Hoa.

Họ Tàn, chẳng lẽ bà chính là người mà Đường Táo từng nói qua, người nó sẽ được gửi gắm, di Tàn? Nghĩ đến sắc mặt của Tàn Hoa khi nhắc tới Đường Táo có hơi chút ôn hòa, hẳn là tám chín phần mười.

Thời gian đi học nhà trẻ bình thường hẳn là tám giờ, hiện tại còn chưa tới bảy giờ, thấy vẫn còn thời gian, Đường Dĩ Tổ đầu tiên lấy huyết ngọc ngâm trong nước, sau đó đi vào phòng bếp luộc hai cái trứng.

Nguyên liệu nấu ăn trong nhà này thật sự là quá ít, việc ăn mì gói thường xuyên, đừng nói là trẻ con, mà cả người lớn cũng sẽ thiếu chất dinh dưỡng. Cũng may, hiện tại còn mấy cái trứng, nấu cho Đường Táo lấp đầy bụng trước đã, chờ sau khi thằng bé đi học, Đường Dĩ Tổ dự định ra chợ mua đồ ăn dự trữ trong nhà.

Nấu chín, lột vỏ trứng, sau đó đặt vào trong chén mang ra ngoài, lại lấy nước ấm chế vào ly nước uống, Đường Dĩ Tổ vừa quay qua quay lại làm xong, thì Đường Táo đã rời giường rửa mặt xong từ khi nào, hiện tại thằng bé đang ở trong phòng nỗ lực mặc quần áo.

Tuy rằng thằng bé tuổi không lớn, nhưng tính cách lại rất hiếu thắng, có thể tự mình làm được, tuyệt đối sẽ không nhờ Đường Dĩ Tổ hỗ trợ.

Rốt cuộc nó vẫn là đứa nhỏ bốn tuổi, chân tay ngắn cùn, không linh hoạt như người lớn, khi mặc vào, trong khoảng thời gian ngắn thằng bé không tìm được đầu ra, cả người bị vây trong quần áo, vậy mà không rên một tiếng.

Đường Dĩ Tổ nhìn thấy, vừa định đi qua hỗ trợ, lại thấy nó nhẫn nại, từng chút một sờ soạng, thật vất vả tìm mới thay quần áo xong, cư nhiên còn sẽ đứng ở trước gương, sửa sang lại cổ áo cùng vạt áo, cái mặt bánh bao nho nhỏ, bộ dáng vô cùng nghiêm túc, miễn bàn có bao nhiêu khôi hài.

Đường Dĩ Tổ đang âm thầm rình coi, đột nhiên Đường Táo đang đứng trước gương nhìn qua, cảnh giác nhìn cô.

Đường Dĩ Tổ vội vàng thu hồi ánh mắt: "'Con mau tới đây ăn bữa sáng"'.

Thằng bé trừng lớn đôi mắt, kinh ngạc mà nhìn mẹ. Phản ứng này của nó, làm Đường Dĩ Tổ cũng có chút ngạc nhiên. Chẳng lẽ trước kia nguyên thân

không chuẩn bị bữa sáng cho Đường Táo?

Mới chỉ là đứa nhỏ bốn tuổi, đây là lúc bồi bổ thân thể, tuy rằng không cần quá mức theo đuổi dinh dưỡng, nhưng một ngày ba bữa cơm thì không thể thiếu được. Bất quá, khi tưởng tượng đến thùng rác chông chất mì gói, Đường Dĩ Tổ tức khắc không biết nói gì.

Dù sao tính tình ở tối hôm qua cũng đã thay đổi nhiều, giờ phút này cô không chút nào sợ hãi, da mặt dày có thể so với tường thành, quay đầu cười tủm tỉm mà nhìn thẳng bé: "Tiểu Táo, lại đây ăn cơm nè ~ má mi chuẩn bị cho con trứng luộc ngon lắm đây ~"

Đường Táo nửa tin nửa ngờ nhìn Đường Dĩ Tổ, chậm rãi đi tới, khi nhìn thấy trên bàn thật sự có hai cái trứng luộc đã lột, thẳng bé chép miệng, nhìn chăm chăm hai quả trứng.

"Đừng phát ngốc, tới ăn." Đường Dĩ Tổ nói, giúp Đường Táo kéo ghế dựa bàn ăn ra, hai mẹ con ngồi song song.

Đường Táo ngồi học theo bộ dáng của mẹ, dùng tay lột bỏ chút vỏ trứng còn chưa lột xong kia, cắn từng ngặm vào trong miệng. Đường Dĩ Tổ phát hiện, khi thẳng bé đang ăn trứng, mắt vẫn luôn nhìn cô. Nhưng khi cô quay đầu nhìn lại, Đường Táo lập tức dời đi tầm mắt.

Cứ vậy vài lần, Đường Dĩ Tổ thật sự không có cách gì với đứa nhỏ này, chỉ có thể làm bộ không biết, tùy ý để Đường Táo tha hồ nhìn chăm chăm mình ăn trứng.

Tuy rằng Đường Dĩ Tổ chưa ra khỏi nhà, nhưng nhìn qua cửa sổ bên ngoài, cũng có thể phát hiện vị trí nhà này gần như ở trung tâm nội thành. Cô ở tại lầu ba, hiệu quả cách âm của cửa sổ không tồi, nhưng một khi mở cửa sổ ra, thanh âm từ mặt đất có thể truyền lên.

Bạn đang đọc truyện *Con Trai Là Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6-2

Con trai là nam phụ - Chương 6 (2)

Tác giả: Hà Lam

Editor: Lạc Tiểu - 28/01/2019

Giờ phút này đã gần tới giờ bọn trẻ đi học, dưới lầu truyền đến tiếng con nít vui đùa ầm ĩ.

Sau khi Đường Táo ăn xong trứng luộc, nó tự giác đi đến một bên, đeo cặp sách lên vai chuẩn bị xuống lầu chờ xe bus trường học. Đường Dĩ Tổ thấy vậy, nhanh chóng mang giày, chuẩn bị cùng thẳng bé đi xuống.

"Người muốn ra cửa?" Đường Táo quái dị mà nhìn cô một cái.

"Má mi đưa con đi ngồi xe bus trường học." Đường Dĩ Tổ nói như lẽ đương nhiên.

Sau khi phát hiện Đường Táo nhìn chăm chăm mình không nói, cô lập tức phản ứng lại.

Không đúng, nguyên thân ẩn dấu Đường Táo lâu như vậy không bị phát hiện, một chút tin tức về thẳng bé cũng không có, chứng minh hằng ngày cô là một người vô cùng chi tiết cẩn thận, ngăn chặn hết thấy khả năng bị người ta phát hiện ra cô còn có đứa con trai.

Vậy nên cô sẽ không cùng thẳng bé ngồi xe bus trường học, mọi chuyện đều phải do một mình Đường Táo tự đi tự về?! Đường Dĩ Tổ thật sự bị suy đoán này của mình dọa rồi!!

Xã hội hiện đại loạn như vậy, Đường Táo mới bốn tuổi, còn đáng yêu dễ thương, nguyên thân không sợ thẳng bé bị người ta ôm đi mất sao?!

Quả nhiên, ngay sau đó Đường Dĩ Tổ nghe âm thanh nho nhỏ rầu rĩ nói: "Người không phải sợ bị người ta phát hiện ra con sao. Không cần má đưa đi, người đứng bên cửa sổ nhìn con lên xe là được."

Nếu là ngày thường, khẳng định là cô sẽ kiên trì muốn đưa Đường Táo đi học, nhưng nghĩ đến tai tiếng của nguyên thân cùng Tống Thần Hạo, nhiệt độ còn chưa giảm, chắc chắn fans của Tống Thần Hạo sẽ tìm mọi cách nhìn chăm chăm Đường Dĩ Tổ. Cô cũng chưa chuẩn bị tốt để công khai sự có mặt của Đường Táo, thời khắc mấu chốt này, vẫn nên cẩn thận một chút mới được.

Đường Dĩ Tổ nghĩ nghĩ, đành phải nói: "Ừm".

Nói xong, đột nhiên cô nhớ tới một việc, lập tức xoay người chạy vào trong bếp.

Đường Táo không nghĩ tới mẹ nó dứt khoát rời đi như vậy, nhìn bóng dáng Đường Dĩ Tổ biến mất ở ngã ngoặt, nó nhấp nhấp môi, đeo cặp sách đi đến cạnh cửa, đầu tiên mở chốt bảo hiểm ra, sau đó chuẩn bị mở cửa đi ra ngoài.

Đường Dĩ Tổ vội vàng vọt vào bếp, quả nhiên nhìn thấy ly nước huyết ngọc đã chảy ra thạch tuyến. Ở bên cạnh ly nước, còn bình nước nhỏ, là ngày hôm qua khi cô quét tước nhà cửa tìm được. Bình nước này là hoàn toàn mới, còn chưa mở bao bì, phía trên có nút ấn hình hoạt họa, vừa nhìn là biết đồ của con nít, không biết vì sao nguyên thân không lấy ra cho Đường Táo xài.

Tối hôm qua trước khi ngủ Đường Dĩ Tổ có lên mạng tìm kiếm một chút, phát hiện hiện tại không ít giáo viên mầm non yêu cầu phụ huynh chuẩn bị bình nước cho trẻ. Nếu thân thể đứa nhỏ không thoải mái, cần phải uống thuốc, hoặc là yêu cầu bổ sung dinh dưỡng gì, thì đem chất lỏng đổ để trong bình nước, cũng tiện cho trẻ khi ở nhà trẻ kịp thời bổ sung.

Đường Dĩ Tổ vừa nhìn thấy, đã cảm nhận đây quả thực chính là vì Đường Tiểu Táo nhà cô mà chuẩn bị. Cho nên, tối hôm qua, sau khi cô quét tước xong phòng bếp, liền thuận tay rửa sạch bình nước, sau đó đặt ở phòng bếp, để hôm nay sử dụng.

Giờ phút này, Đường Dĩ Tổ súc lại bình nước một lần nữa, rồi nhanh chóng đổ thạch tuyến vào, sau đó vừa bước ra ngoài, vừa vặn đóng bình nước lại.

"Ai, sao con lại tự mình mở cửa vậy, Đường Táo, từ từ!" Thấy Đường Táo muốn đi ra ngoài, cô vội vàng gọi thẳng bé lại.

Đang ôm cái cặp nhỏ chuẩn bị xuống lầu, nghe được tiếng của Đường Dĩ Tổ, Đường Táo quay người lại nhìn cô.

Đường Dĩ Tổ đóng chặt nắp bình nước, điều chỉnh móc treo bình nước một chút, vừa giải thích vừa treo lên người Đường Táo: "Mang đi nhà trẻ, khi con khát nước thì uống, biết không. Nếu uống xong mà mặt bỗng nhiên bị đỏ, má mi còn chuẩn bị khăn giấy để trong cặp con, lấy khăn giấy lau mặt, lau lau tay, lau xong thì quăng vào thùng rác, biết không."

Dường như rất sợ Đường Táo không hiểu, vừa nói cô còn vừa không ngừng dùng động tác chỉ dẫn.

Đường Táo đại ra nhìn bình nước treo trên người mình: "Nhà trẻ có nước uống."

"Cái này là má mi chuẩn bị cho con, con khát nước thì uống cái này sẽ tốt hơn." Đường Dĩ Tổ cường điệu nói, "Không được phép làm đổ nước bên trong ra, bình nước nhớ phải mang về, biết không?"

Đôi tay nhỏ của Đường Táo túm chặt bình nước, tựa hồ có chút không kịp phản ứng.

"Còn có, chờ lát nữa khi con đi xuống, má mi đứng ở bên cửa sổ nhìn con, nếu là có người xấu đột nhiên muốn bắt con, con phải kêu to, má mi lập tức lao xuống bảo hộ con, biết chưa?" Đường Dĩ Tổ dặn dò nói.

Đầu Đường Táo chậm rãi cúi xuống, không cho Đường Dĩ Tổ nhìn thấy biểu cảm trên mặt, nó tựa hồ có chút không kiên nhẫn, nói: "Dong dài, biết rồi."

Vừa nghe khẩu khí ghét bỏ của nó, trong lòng Đường Dĩ Tổ tức khắc ai oán liên tục. Mới qua một ngày, vậy mà cô đã bị người ta ghét bỏ mình dong dài! Trước đó mấy ngày, cô vẫn luôn cảm thấy mình cũng là một đứa trẻ mà, thật không dễ dàng!

"Tốt, vậy con đi học đi, má mi cũng phải chuẩn bị công tác." Nghe tiếng ở dưới lầu, hình như xe bus trường học đã tới rồi, Đường Dĩ Tổ phát tay nói.

Đường Táo túm kia bình nước nhỏ, nghe được mẹ nó nói những lời này, lập tức ngẩng đầu nhìn.

"Làm sao vậy?" Thấy biểu tình thẳng bé có chút kỳ quái, Đường Dĩ Tổ hỏi.

Đường Táo lại nhanh chóng cúi đầu: "Cảm ơn má mi."

"...?" Sao lại bỗng nhiên khách khí như vậy?

"Tối nay con sẽ trở về, sẽ không quấy rầy đến người." Thằng bé nói xong, không đợi Đường Dĩ Tổ kịp phản ứng, lập tức chạy xuống lầu.

Chờ khi chạy đến lầu hai, nghe được trên lầu truyền đến tiếng đóng cửa, Đường Táo vẫn luôn thấp đầu, rốt cuộc nâng mặt lên. Nó xem xét, nhìn về hướng lầu ba, xác nhận Đường Dĩ Tổ đã vào nhà, nhìn không thấy mình, khóe miệng luôn mím rớt cuộc buồn ra, khóe miệng không chịu không chế mà hướng lên trên tùm tùm cười.

Kéo bình nước nhỏ đang được móc trên thắt lưng ra, đưa tới trước mặt, Đường Táo nhìn kỹ bình nước nhỏ từ trên xuống dưới, lẩn qua lẩn lại vài cái, sau đó lại sờ qua sờ lại vài lần. Sau một hồi lâu, Đường Táo mới cảm thấy mỹ mãn mà tiếp tục treo bình nước nhỏ ở trên người, ở nơi Đường Dĩ Tổ nhìn không thấy, hừ ca nhảy nhót một lúc.

Bất quá vừa đi ra hàng hiên, Đường Táo lại lập tức khôi phục bộ dáng bình thường, nghiêm trang mà đi lên xe bus, tìm được chỗ ngồi xong, sau đó nó nhìn qua cửa sổ xe, hướng mắt về phía lầu ba.

Vậy mà Đường Dĩ Tổ mở cửa sổ, dang hai cánh tay ra ngoài, thấy thằng bé nhìn qua, còn phát phát tay.

"A..., người kia là mẹ của bạn sao?" Tiểu bằng hữu ngồi bên cạnh Đường Táo cũng bị Đường Dĩ Tổ gây chú ý, nhin không được hỏi.

"Hừ, quý ấu trĩ." Đường Táo còn nhớ rõ Đường Dĩ Tổ đã từng nghiêm túc nói với nó, ở bên ngoài không thể thừa nhận mình là con trai cô, cho nên rậm rì một tiếng, miễn cưỡng xem như đáp lại.

Chẳng qua, sau khi nói xong, khóe miệng Đường Táo vẫn là nhin không được trộm kiêu lên, một đường gắt gao ôm bình nước nhỏ kia vào nhà trẻ.

Bạn đang đọc truyện *Con Trai Là Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7-1

Con trai là nam phụ - Chương 7 (1)

Tác giả: Hà Lam

Editor: Lạc Tiểu - 28/01/2019

Nhìn Đường Táo lên xe bus đi học, trong nhà chỉ còn lại một mình Đường Dĩ Tổ, cảm giác có chút trống rỗng làm cô có vài phần không được tự nhiên.

Con nít đi học, thân là người lớn, cũng phải bắt đầu đi làm, Đường Dĩ Tổ đi đến bàn làm việc, mở máy tính lên, chuẩn bị nhìn xem Mail Tàn Hoa gửi.

Nguyên thân là một người vô cùng cẩn thận, Đường Dĩ Tổ dùng máy tính, mà cứ như sấm quan không bang. Khởi động máy xong, đối diện chính là một cái mật mã, click mở ô cứng, lại một cái mật mã. Trong tổng bốn cái ô cứng, Đường Dĩ Tổ thật vất vả mới phá giải được một cái, nhưng khi mở ra, cô nhìn thấy mỗi một tệp tin, tệp nào cũng bị mã hóa một cách điên cuồng!

Tuy rằng trên nhiều khía cạnh nguyên thân cùng Đường Dĩ Tổ rất giống nhau. Mật mã trong máy tính này, theo Đường Dĩ Tổ đánh giá, chỉ cần cô thử mò vài lần, hẳn là có thể đoán được, nhưng nhìn thấy nhiều mật mã như vậy quả thực mệt tim muốn chết. Đường Dĩ Tổ vẫn quyết định bỏ qua, trực tiếp mở Mail.

Trên máy tính, các loại thông tin phần mềm, còn có hộp thư đến cũng là tầng tầng mã hóa, nhưng cũng may di động của Đường Dĩ Tổ chấp nhận đăng nhập, chỉ cần trực tiếp dùng di động quét mã là có thể vào.

Tàn Hoa mới vừa gửi Mail khoảng một giờ trước, click mở, đầu tiên đập vào mi mắt chính là tình trạng hợp đồng của Đường Dĩ Tổ.

Màu đỏ là hợp đồng chịu tai tiếng lần này ảnh hưởng mà coi như hủy bỏ, màu xanh biếc là hợp đồng còn có thể tiếp tục tham gia. Nhìn qua một cái, một mảnh phiêu hồng, quá đau lòng. Ở dưới là hoạt động, còn có giờ giấc các tác phẩm điện ảnh Đường Dĩ Tổ đang tham diễn.

Làm một trong một ngàn tám trăm "ngôi sao" trong suốt, trước mắt Đường Dĩ Tổ chỉ có một bộ vở kịch 《Vương gia thế thân kiều thế》chuẩn bị thứ sáu bắt đầu quay. Ban đầu cũng có thể nói là tốt, nhân vật Đường Dĩ Tổ biểu diễn là nữ nhĩ, vị hôn thê của bá đạo Vương gia, một thế gia đại tiểu thư cậy mạnh hành hung, ý thế hiếp người. Nhưng sau khi xảy ra chuyện, đoàn kịch thay đổi người bằng vận tốc ánh sáng, Đường Dĩ Tổ đã từ nữ nhĩ trực tiếp biến thành nha hoàn của nữ nhĩ.

Đường Dĩ Tổ nhìn tên của bộ diễn này, mơ hồ nhớ tới ngày hôm qua khi cô đang dọn dẹp nhà cửa, xác thật nhìn thấy một phần kịch bản, đã bị cô cất vào trong ngăn kéo.

Nếu là Đường Dĩ Tổ trong hiện thực, loại vở kịch này, cho dù là mời cô đóng vai nữ chính, không nhất định cô sẽ đồng ý. Dù sao cô đã đạt được đại đạo diễn tán đồng, khi vừa ra trường đã đi lộ tuyến cao cấp, đường tới ngôi sao là một mảnh bằng phẳng. Nhưng hiện tại, theo tình huống của nguyên thân, Đường Dĩ Tổ cũng không còn lựa chọn nào khác, vừa đóng hợp thư đến, vừa quyết định chờ lát nữa có thời gian rảnh sẽ đi nghiên cứu kịch bản.

Nhân vật nha hoàn này tuy rằng không đáng nhắc tới, nhưng nếu nghiên cứu kỹ một chút, diễn đạt tốt một chút, lỡ như được người chú ý, về sau cần nhân vật tương tự, họ sẽ nhớ đến cô.

Mail thứ hai Tàn Hoa gửi, viết rõ địa điểm và thời gian buổi dạ hội.

Chiều nay hai giờ, hoa đình Tây Uyển.

Phía dưới là danh sách dài thật dài tên của người tham gia dạ hội, bởi vì đây là thế giới tiểu thuyết, Đường Dĩ Tổ không quen biết bất kỳ ai. Cô đành phải vừa xem, vừa lên mạng tìm tòi, sau đó đem tư liệu cùng tên của những người này điền vào một cái bảng biểu, sau lại thêm một loạt tác phẩm tiêu biểu cùng nội dung tóm tắt.

Mất hơn một tiếng đồng hồ Đường Dĩ Tổ mới sửa soạn xong tư liệu của đám người này. Nhìn nhìn, cô bỗng nhiên lưu ý thấy một cái tên quen thuộc.

Trần Trường An.

Đường Dĩ Tố nhìn lại một chút, trong đời sống hiện thực, giới giải trí cũng không có nhân vật này, mà người bên cạnh cô, cũng không ai tên giống vậy, như vậy, vì cái gì mà cô lại cảm thấy quen thuộc được ta.

Thực giác cho biết, điểm này vô cùng trọng yếu, Đường Dĩ Tố vừa lên mạng tìm tài liệu của Trần Trường An, vừa nỗ lực nhớ lại.

Kết quả, Đường Dĩ Tố không nghĩ tới, Trần Trường An này vậy mà còn trong suốt hơn cả cô. Đừng nói tài liệu, từ khóa về anh ta cũng không có, tìm được toàn những tin tức lung tung, không có cái nào xài được.

Dùng bút màu đỏ làm ký hiệu ở bên cạnh cái tên Trần Trường An, Đường Dĩ Tố âm thầm lưu ý cái tên này.

Từ nhà Đường Dĩ Tố đến hoa đình Tây Uyển, đi xe ước chừng một giờ, nếu Đường Dĩ Tố tham gia, vào buổi chiều Tàn Hoa sẽ ở phụ cận buổi dạ hội chờ và an bài cô vào bàn tiệc.

Đường Dĩ Tố tính nhầm một chút, 11 giờ cô xuất phát vẫn kịp, hiện tại mới 9 giờ, có hai giờ rảnh rỗi, cô quyết định vừa xem tài liệu vừa làm việc nhà.

Tối hôm qua nhìn nhà vệ sinh cảm thấy không quen, cô đại khái thu thập một chút, rất nhiều đồ trong ngăn tủ có vẻ chưa bao giờ được dọn dẹp qua, Đường Dĩ Tố mất nửa tiếng đồng hồ. Giờ lại sắp xếp đồ đạc trong nhà tinh tế tí mĩ một lần nữa, sau khi biết rõ toàn bộ đồ trong nhà từng món từng món đặt ở đâu, cô mới tắm rửa rồi thay quần áo ra ngoài.

Cô cột tóc kiểu bình thường, mặc áo ngắn tay màu trắng phổ thông, phối hợp với quần jean, vì phòng ngừa vạn nhất, Đường Dĩ Tố còn đeo cái kính cận thường thấy, che mất nửa khuôn mặt, cũng che đi thần thái của đôi mắt. Hiện tại tuy rằng không đến mức như hai người khác nhau, nhưng quả thật rất khó nhận ra cô.

Đường Dĩ Tố trên dưới đánh giá mình một vòng, sau khi xác nhận không có vấn đề gì, cô cầm di động có chỉ dẫn bản đồ rồi ra cửa.

Khoảng cách từ chợ bán thức ăn đến nhà cô đại khái khoảng ba trăm mét. Vào thời gian này, học sinh thì đi học, công nhân viên chức thì đang đi làm, người đi chợ phần lớn là bông em bé, người già và trung niên, Đường Dĩ Tố xen lẫn trong một đám bác gái, cô cảm thấy tràn ngập cảm giác an toàn.

Đừng nói cô chỉ là một ngàn tám trăm ""ngôi sao"" trong suốt, cho dù đang là minh tinh nổi tiếng, chuyện đi trên đường có thể bị người thường nhận ra xác suất cũng rất thấp. Tuy rằng gần đây Đường Dĩ Tố có tai tiếng, nhưng người chú ý cô đều là fans của Tống Thần Hạo.

Mà fans của hắn, độ tuổi thường xấp xỉ tầm 15-30 tuổi, là lứa tuổi dễ dàng xúc động nhất, cũng là lứa tuổi không dễ dàng ở nơi ""tràn ngập cuộc sống sinh hoạt"" nhất.

Đường Dĩ Tố không biết Đường Tảo thích ăn gì, nên trước hết cô dựa vào khẩu vị của mình mà đi chợ, mua rau muống, cà tím, xương sườn, củ cải, còn mua một con cá.

Trừ đồ ăn ra, trong nhà còn thiếu các loại gia vị, nước chấm, Đường Dĩ Tố đi vòng quanh chợ bán thức ăn một vòng, gom đầy một túi siêu bự chiến tích, sau khi khiêng về đến nhà, cô phân loại những món vừa mua ra, nhìn phòng bếp dần dần bị nguyên liệu nấu ăn lấp đầy, cuối cùng cũng có vài phần hơi thờ sinh hoạt, lúc này Đường Dĩ Tố mới vừa lòng mà thở dài một hơi.

Mất thấy thời gian dự định đi dạ hội chỉ còn lại không đến một tiếng, cơm trưa chắc chắn không kịp nấu, Đường Dĩ Tố nhanh chóng lấy một cây rau xanh rửa sạch sẽ, bỏ vào trong nước sôi lăn một vòng, sau đó nhanh chóng nhét vào miệng.

Ăn rau xanh xuống bụng, lập tức có thể lấp cái bụng rỗng, mặc quần áo cũng không bị mập, cũng không lo lằng sẽ mập.

Rốt cuộc thì cô cũng theo ngành nghệ sĩ. Từ khi bắt đầu khảo nhập Học Viện Điện Ảnh, mọi người đã bắt đầu chuẩn bị giữ dáng vì hình tượng trước công chúng, ở phương diện này Đường Dĩ Tố có kinh nghiệm vô cùng phong phú.

Sau khi ăn uống no đủ, cô thuần thực trang điểm, sau đó thay đổi quần áo, đăng ký xe qua App điện thoại, rồi đi thẳng đến hoa đình Tây Uyển.

Dưới tay Tàn Hoa có không ít nghệ sĩ nổi tiếng, người tham gia dạ hội lần này cũng không chỉ có một mình Đường Dĩ Tố.

Một bên là minh tinh đang nổi tiếng, một bên là Đường Dĩ Tố - ""ngôi sao trong suốt"" đang bị gièm pha quần thân, Tàn Hoa đương nhiên không chú ý đến Đường Dĩ Tố. Thấy cô đã tự mình trang điểm, mặc tốt trang phục, cũng đỡ phải an bài người trang điểm chải chuốt cho cô, Tàn Hoa nhìn trên nhìn dưới đánh giá Đường Dĩ Tố một chút.

Cô mặc một đầm màu đỏ thắm, mái tóc đơn giản được quấn lên, bởi vì là tự mình làm, thoạt nhìn không thể nói là long trọng, quần áo cũng không phải trong bộ sưu tập mới nào.

Bất quá hôm nay cũng không phải bước trên thảm đỏ, chỉ là tham gia một buổi dạ hội mà thôi, khéo léo chút là được. Đường Dĩ Tố này tuy rằng ăn mặc vô cùng đơn giản, nhưng bởi vì điểm lệ, ngược lại cô càng phá lệ hút tình. Cho dù sáng sớm đã phát hiện nhan trị của cô đã tăng không ít, giờ phút này bà vẫn như cũ khó nén ánh mắt kinh diễm.

Bạn đang đọc truyện *Con Trai Là Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7-2

Con trai là nam phụ - Chương 7 (2)

Tác giả: Hà Lam

Editor: Lạc Tiểu - 02/02/2019

Màu đỏ này là màu vô cùng kén chọn người mặc.

Làn da đen, mặc vô cùng đen hơn. Khí chất không đủ, mặc vào là thấy già liền. Có tình làn da cả người của Đường Dĩ Tố lại trắng nõn như đậu hũ non, mái tóc đen nhánh búi hờ, song ngực ngạo nhân.

Tuy rằng cô không ăn mặc hở hang khiếm nhã, nhưng quần áo ôm sát thân hình, trực tiếp phác họa toàn bộ đường cong, hết vòng eo nhỏ nhắn lại tới đôi chân dài thẳng tắp, bất luận là mặt hay là dáng người, tất cả đều hoàn hảo không chê được.

Rõ ràng thủ pháp trang điểm của cô cũng không thể gọi là tinh tế, tóc cũng không đặc biệt vấn lên, nhưng Đường Dĩ Tố thiên sinh lệ chất.

Lại nói trước kia cô vốn là nhờ gương mặt mà có thể được nhận vào công ty giải trí, huống chi lần này sau ba ngày yên lặng, khí sắc mặc danh tốt lên, làn da tinh tế, cho dù có soi ánh sáng vào thì vẫn không thấy được lỗ chân lông.

Giờ phút này, Đường Dĩ Tố cả người tỏ ra sức hút chói lọi, đối lập với khí chất trước kia luôn sợ hãi rụt rè, giờ tay nhắc chân đều mang dáng vẻ hào phóng tự nhiên.

Mục đích của trang điểm vốn là từ cơ sở sẵn có mà tối ưu hoá bên ngoài, Đường Dĩ Tố có khởi điểm quá cao, cho dù cô chỉ tùy hứng tô vẽ, tự mình chuẩn bị vô cùng sơ sài, lại vẫn có thể đương trường mà hạ bệ các nghệ sĩ nổi tiếng bên cạnh.

Nhưng mà càng như vậy, Tần Hoa càng không xem trọng Đường Dĩ Tố.

Có điều kiện bên ngoài tốt như vậy mà có thể lẫn lộn tới bây giờ cũng không nổi tiếng, còn dính scandal ngập đầu, đây cũng coi như là một loại thiên phú đặc biệt ha.

Tuy rằng hiện tại Đường Dĩ Tố càng đẹp hơn so với trước kia, nhưng đã đối với Tần Hoa, cô vẫn là người đã vô số lần làm bà thất vọng, bà vẫn như cũ thập phần không tín nhiệm năng lực của cô.

Tần Hoa vẫy vẫy tay với Đường Dĩ Tố, nói: "'Tôi đã nói chuyện với bảo vệ, cô chỉ cần trực tiếp vào thôi, Tống Thần Hạo đã tới, cô nên chú ý một chút.'"

"'Tốt.'" Đường Dĩ Tố ngoan ngoãn gật gật đầu, xoay người đi vào trong.

Nói là hai giờ nữa mới bắt đầu, nhưng kỳ thật tất cả mọi người đều sẽ tới trước, đặc biệt là những phóng viên, nhiếp ảnh gia, càng phải sớm chuẩn bị ổn thoả để có được một bản thảo tư liệu tốt về buổi dạ hội này.

Tuy rằng hiện tại là ban ngày, nhưng ánh đèn bên trong sảnh chiếu sáng mờng lung, người đến người đi, ăn uống linh đình, tiếng cụng ly cũng không ít.

Đường Dĩ Tố đi xuyên qua đám người, nhan sắc kinh điển của cô dẫn tới không ít ánh mắt dừng trên người. Nhưng những người ở đây ai mà không phải cáo già, Đường Dĩ Tố lẻ loi một mình, bên người không có bất kỳ ai giúp cô dẫn đường, cô là nhân vật họ không biết, cũng không chủ động đến gần bắt chuyện với họ, dĩ nhiên họ cũng sẽ không hạ mình chủ động nói chuyện cùng cô.

Kỳ thật, Đường Dĩ Tố vừa đi, vừa nhìn mặt mọi người ở đây, vừa đối chiếu với tư liệu trong đầu mình.

Người này chính là trùm địa ốc, người này chính là người sáng lập ra phần mềm chỉnh sửa nhan sắc, người này chính là Ngưu Bạc Ảnh đế, người này chính là Tiểu Hoa đang dần nổi tiếng, người này chính là đội trưởng của nhóm nhạc thần tượng đang làm mưa làm gió, còn đây là người này là quán quân thể dục thể chất, năm ngoái cũng là nữ thần đây nhân khí.

Đường Dĩ Tố vừa đi, vừa mặc niệm trong lòng. Ủa? Người có diện mạo râu ria xồm xoàm này..

Trần Trường An!

Đang nhìn quanh, vừa nhìn thấy Trần Trường An, trong nháy mắt, bóng đèn trong đầu Đường Dĩ Tố lập tức thấp sáng, cô nghĩ ra vì cái gì cô cảm thấy cái tên Trần Trường An quen mắt đến như vậy.

Khi Đường Dĩ Tố xem cuốn tiểu thuyết kia, thời gian địa điểm là sau khi Đường Táo trưởng thành mới phát sinh, cách hiện tại ít nhất mười lăm năm trở lên.

Dựa theo tầm mắt của nam chính, bối cảnh của câu chuyện đề cập vườn trường, giới giải trí, giới thương nhân. Lúc ấy, Trần Trường An đã là đạo diễn đứng đầu Hoa Quốc, không những nhận được rất nhiều giải thưởng có giá trị, vô số minh tinh dưới những bộ phim anh ta làm mà trở nên nổi tiếng, Trần Trường An còn là người được chính phủ ủy nhiệm, làm đạo diễn trong buổi lễ khai mạc World Cup.

Không ngờ mười lăm năm trước, Trần Trường An còn bừa bãi vô danh như vậy, ngay cả ở trên mạng cũng không có chút thông tin nào về anh ta.

Nghĩ vậy, cảm xúc của Đường Dĩ Tổ tức khắc trở nên mênh mông.

Sự nghiệp của nguyên thân đã gần như rơi xuống đáy, bản thân Đường Dĩ Tổ cũng không kinh nghiệm gì trong giới giải trí, hiện tại lại gặp tình trạng này, cơ hồ làm cô có cảm giác không thể nào xuống tay làm gì được.

Nhưng nếu có thể trước hết tranh thủ một bước, cùng Trần Trường An có quan hệ tốt, cũng không cầu mong có thể làm nữ chính, chỉ cần sau này Trần Trường An có tác phẩm điện ảnh gì, nhân vật trong đó vừa lúc thích hợp với Đường Dĩ Tổ, anh ta cho cô diễn vai nữ nhị nữ tam, mộng làm ngôi sao cũng không cần quá sầu lo.

Nghĩ vậy, Đường Dĩ Tổ lấy một chén rượu từ trong khay của người phục vụ bên cạnh, đi tới gần Trần Trường An.

Cô đã suy nghĩ sẵn những gì định nói trong đầu, hít sâu một hơi, vừa định mở miệng đến gần, ai ngờ vừa đúng lúc này, Trần Trường An vươn tay, lấy một miếng dưa hấu từ mâm đựng trái cây, thừa dịp không ai chú ý, trộm ăn một ngụm.

Do nuôi râu xồm xoàm, nên khi ăn, nước dưa hấu tràn ra khóe miệng, rồi nhanh chóng chạy dọc theo râu, chảy xuống dính đầy ở cổ tay áo anh ta. Sau khi Trần Trường An nhận ra được, đang nhũ nhũ mảy, không ngờ vừa ngẩng đầu, đã thấy Đường Dĩ Tổ đang nhìn mình chăm chăm.

"Có chuyện gì sao?" Bộ dáng quần bách của mình vậy mà vừa lúc bị người ta thấy được, Trần Trường An nhú một chút mảy, không rất cao hứng hỏi.

Cái gì tôi tin tưởng ngài rất có tài hoa, về sau ngài đóng phim điện ảnh làm ơn nhớ liên hệ tôi. Những lời này, làm sao ở loại thời điểm này có thể nói ra miệng được. Làm cho những gì này giờ cô nghĩ trong đầu về mọi chuyện sẽ diễn biến ra sao, thế nào, tất cả đều vô dụng.

Dưới ánh mắt bất thiện của Trần Trường An, Đường Dĩ Tổ đành phải yên lặng mà cầm miệng, sau đó từ trong ví bên người rút ra một mảnh khăn giấy đưa cho anh ta.

"..."

Trần Trường An vô ngữ nhìn Đường Dĩ Tổ, nhưng cuối cùng vẫn cầm lấy khăn giấy, thấp giọng nói một tiếng: "Cảm ơn."

Đường Dĩ Tổ lắc lắc đầu, yên lặng bỏ chạy.

Cô quả nhiên vẫn nghĩ quá đơn giản, đại đạo diễn chính là đại đạo diễn, cho dù còn chưa thành danh, nhưng ánh mắt sắc bén như đao kia giống y như đúc ánh mắt của đại đạo diễn mà Đường Dĩ Tổ đã tiếp xúc trong đời sống hiện thực vậy.

Đường Dĩ Tổ nhìn Trần Trường An, cô cảm thấy tựa như mình lại gặp đại đạo diễn trong đời sống hiện thực kia, tức khắc hiểu rõ, sự trân ái của đạo diễn đối với tác phẩm của mình, quả thực là sự coi trọng đến tận cùng.

Vì vậy, việc đến gần căn bản không có ý nghĩa, lời khách sáo cũng chưa cần dùng, những người như bọn họ chỉ chọn người bọn họ cảm thấy thích hợp nhất. Ở trước mặt bọn họ, chứng minh thực lực của mình mới là quan trọng nhất.

Cho dù không thành công leo lên thuyền lớn của Trần Trường An, nhưng trong lòng Đường Dĩ Tổ cũng không cảm thấy mất mát.

Người tên Trần Trường An này, tựa như một cái chốt, trực tiếp mở ra ký ức ảm sâu trong não của Đường Dĩ Tổ về tiểu thuyết. Có không ít chi tiết nhỏ đều được cô nhất nhất nhớ lại.

Hiện tại cô vừa đi vào trong sảnh, vừa căn cứ theo tư liệu so sánh về mặt mũi của từng người, mỗi khi nhớ tới ai được nhắc tới ở cốt truyện của tiểu thuyết trong tương lai, Đường Dĩ Tổ ngay lập tức cúi đầu, sau đó mở bản ghi nhớ trong di động ra, lục lại chi tiết liên quan tới người đó, ghi chú phía dưới.

Tuy rằng việc xuyên vào trong sách là đặc biệt xui xẻo, nhưng cô là người đã xem qua tiểu thuyết, giống như biết trước tương lai, ở nơi như giới giải trí đều dựa vào may rủi vận mệnh này, Đường Dĩ Tổ tin tưởng rằng, những tư liệu này sớm hay muộn cũng sẽ có tác dụng.

Đúng lúc này, phía trước truyền đến một trận xôn xao.

Đèn flash liên tục lóe lên ngoài cửa, ngẫu nhiên sẽ nghe được vài tiếng hét chói tai của nữ vang lên, dù cách thật xa cũng có thể nghe được.

Một lát sau, giữa đám người kích động, Đường Dĩ Tổ thấy một nam nhân mặc tây trang trẻ tuổi đi vào trong sảnh đường buổi dạ hội.

Tổng Thần Hạo tới.

Đường Dĩ Tổ nghe được có người nhỏ giọng nói.

Bạn đang đọc truyện *Con Trai Là Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8-1

Con trai là nam phụ - Chương 8 (1)

Tác giả: Hà Lam

Editor: Lạc Tiểu - 12/02/2019

Nếu muốn nói về địa vị trong giới giải trí, ở buổi dạ hội này có nhiều người có trọng lượng như vậy, đối với những người như danh đạo ảnh đế bọn họ, Tống Thần Hạo thật sự là không là cóc khô gì hết, nhưng hiện tại vì thời thế, mới khiến cho Tống Thần Hạo tuy rằng không có tác phẩm tiêu biểu nào nhưng lại có một đồng fans cuồng.

Fans cuồng nhiệt yêu mến anh ta, có thể nhanh chóng chuyển hóa thành một đồng tiền lợi. Giới giải trí từ trước đến nay đều là đơn thuần trục lợi, hướng chỉ Tống Thần Hạo đang lúc nổi tiếng, ngay cả đang đi cầu tiêu cũng có người đến truy phùng, làm cho anh ta, bất quá chỉ là một nam nghệ sĩ mới hai năm trong nghề, tựa như thiên vương ảnh đế.

Bất quá hôm nay ở đây phần lớn người tham dự đều có địa vị nhất định, cho dù Tống Thần Hạo đang có chút lừng lừng, cũng rất rõ ràng ở nơi này là trước mặt những tiền bối kim chủ, bọn họ không chấp nhận anh ta làm càn.

Tuy rằng lúc vào bàn người xung quanh hẳn vô cùng ồn ào, nhưng bản thân Tống Thần Hạo lại biểu hiện thập phần khiêm tốn, bất luận thấy ai đều mặt mang ý cười, lễ nhượng ba phần.

Anh ta đang lúc nổi tiếng, nên cũng không ít người cho hắn mặt mũi, nói vài ba câu khách sáo khen tới nhường lui, khách khứa tăn hoan, cả phòng nói cười vui vẻ.

Cùng với việc buổi dạ hội chính thức bắt đầu, không ít người vào bàn ngồi, Tống Thần Hạo chào hỏi với nhóm phóng viên nhiếp ảnh gia vẫn luôn đi theo bên cạnh mình, sau đó quay đầu nhìn về phía Đường Dĩ Tố.

Ở đây tuy rằng đông người, nhưng anh ta vẫn có thể liếc mắt một cái đã nhận ra cô từ trong đám người.

Không chỉ bởi vì Tống Thần Hạo từng cùng Đường Dĩ Tố đã yêu nhau, anh ta tương đối dễ nhìn thấy cô, càng bởi vì hôm nay Đường Dĩ Tố so với dĩ vãng càng thêm xinh đẹp.

Lăn lộn trong giới giải trí, trường kỳ tiếp thu khảo nghiệm ở trước màn ảnh, bất luận nam nữ đều là cáo thành tinh. Tóc có tỉ mỉ tạo hình hay không, trang điểm có kỹ càng hay không, quần áo có phải của bộ sưu tập nổi tiếng nào hay không, cơ hồ chỉ cần liếc mắt một cái là nhìn ra được.

Nhận thấy rõ, gần đây ngày tháng của Đường Dĩ Tố cũng không quá tốt lành gì, ăn mặc tóc tai vô cùng đối lập với những nữ minh tinh khác, không khỏi cũng quá keo kiệt.

Nhưng dù vậy, toàn thân da thịt của cô tựa như trân châu, tuyết trắng, mọi người đứng ở bên cạnh cô, dường như chỉ làm nền, dường như thất sắc.

Con người một khi âm đậm, rất dễ bị xem nhẹ, lại thấy ngũ quan Đường Dĩ Tố tinh xảo, hai má hồng nhàn nhạt tự nhiên, chỉ cần đứng ở chỗ đó, đã tỏa ra khí chất hào phóng dễ chịu, không ngừng hấp dẫn ánh mắt người khác.

Đường Dĩ Tố đang chuẩn bị bỏ đi, ở ngay lúc này, Tống Thần Hạo lại gọi cô: ""Dĩ Tố.""

Anh ta vừa mở miệng, không chỉ có Đường Dĩ Tố dừng bước chân, mà tất cả những phóng viên cùng nhiếp ảnh gia xung quanh ánh mắt đều sáng lên hưng phấn.

Ở đây các đại lão không biết Đường Dĩ Tố là ai, nhưng bọn họ biết nha!

Đôi nam nữ tai tiếng tương ngộ ở một buổi dạ hội, hiện tại còn có vẻ là có chuyện muốn nói, chỉ cần chụp được hai người trong một khung ảnh, là có thể trực tiếp tuyên bố tin tức bản thảo nóng sốt!

Tất cả mọi người đều nhìn chăm chăm cô, Đường Dĩ Tố cũng không thể làm bộ không nghe thấy, liền dừng lại bước chân, quay đầu lại nhìn anh ta, thái độ lãnh đạm mang theo vài phần cảnh giác: ""Chuyện gì.""

Thái độ của cô tựa hồ như ở trong dự kiến của Tống Thần Hạo, khoe miệng tùm tùm cười, đứng đĩnh đi tới trước mặt Đường Dĩ Tố.

Quan hệ giữa người với người, đều sẽ có khoảng cách an toàn, ở những trường hợp như vậy, mọi người sẽ càng chú trọng điểm lễ nghi này.

Vì vậy khi Tống Thần Hạo lướt qua khoảng cách an toàn đứng trước mặt Đường Dĩ Tố, hai người đứng bên cạnh nhau thật sự rất gần, đối lập cùng khoảng cách của những người khác, bọn họ nhìn qua có vẻ thân mật hơn người khác rất nhiều.

Đường Dĩ Tố là một người mẹ đơn thân, cũng không thích ứng việc đứng bên cạnh nam nhân xa lạ quá gần như vậy, cô một tay còn cầm chén rượu này giờ vẫn luôn không uống, một cái tay khác nắm túi xách, cả người nhẹ nhàng lui về sau một bước.

Tống Thần Hạo thấy vậy, liền bước một bước về phía trước, lại gần Đường Dĩ Tố hơn một chút.

Chút động tác nhỏ này của bọn họ, dưới mắt nhìn của đám phóng viên kia, giống như ác lang thấy thịt tươi, camera đồng loạt nhất trí mà nhắm tới hai người, kích động không chịu được.

Đường Dĩ Tố bị động tác nhỏ của Tống Thần Hạo làm cho ghê tởm chết được.

Tuy rằng cô không phải thực sự tán đồng một số thứ nguyên thân đã làm, nhưng cô ấy cùng Tống Thần Hạo yêu đương là sự thật, Tống Thần Hạo lại vì tiền đồ của mình mà phản bội nguyên thân, hiện tại cư nhiên còn dám làm trò trước mặt cô, còn hung hăng ngang ngược đến vậy.

Đường Dĩ Tố cũng không lui về phía sau nữa, cô hất cằm lên, lạnh lùng nhìn anh ta: ""Không có gì để nói thì thứ lỗi, tôi đi vào trước.""

Tống Thần Hạo cẩn thận quan sát mặt Đường Dĩ Tố, phát hiện ra thật sự không phải ảo giác của bản thân, hôm nay rõ ràng tay nghề trang điểm của cô không tốt như trước, nhưng lại xinh đẹp hơn.

Anh ta dường như có chút kinh ngạc, trước kia Tống Thần Hạo cảm thấy khí chất của cô không xứng với gương mặt, cho nên mới có thể bừa bãi vô danh. Nhưng hôm nay, anh ta lại cảm thấy, chỉ cần dựa vào ánh mắt của cô, Đường Dĩ Tố cho dù có là mỹ nhân bao cô cũng có thể trở nên nổi tiếng.

Không lẽ trong vòng ba ngày ngắn ngủi, trên người Đường Dĩ Tố đã xảy ra chuyện gì mà mình không biết ư?

Ý niệm này chỉ chột lóe mà qua, trước mắt vẫn là chính sự quan trọng hơn. Tống Thần Hạo hạ giọng, dùng âm lượng người khác nghe không được nói với Đường Dĩ Tố: ""Em nếu đã tới đây, nên biết, anh vì cái gì mà cho phép em đến.""

Đường Dĩ Tố trong lòng cảnh giác.

Lời nói này dường như có gì đó, rốt cuộc là có ý gì?

Tống Thần Hạo thấy Đường Dĩ Tố nhìn mình không nói lời nào, khóe miệng hơi hơi cong lên một chút, gương mặt hơi mang vài phần xin lỗi: ""Dĩ Tố, trước đây là anh không đúng, bình thường mà nói, nếu paparazzi chụp được hình ảnh, video của chúng ta, đều sẽ liên hệ phòng làm việc, ra giá để chúng ta mua lại tin tức. Anh cũng không nghĩ tới, lần này người chụp được chúng ta, vậy mà lại muốn hại anh, không có nhắn gửi gì, đã trực tiếp phát ra.""

""Khi biết được, anh vẫn còn đang ngủ, căn bản không biết đã xảy ra chuyện gì, chờ đến khi anh tỉnh táo lại, mọi chuyện hết thảy đã trở thành kết cục đã định, sửa đổi cũng không có ý nghĩa gì. Kỳ thật ở trong lòng anh, vẫn luôn rất muốn bảo vệ em thật tốt.""

Những lời này thì Đường Dĩ Tố nghe hiểu, nghĩ đến nguyên thân sớm đã ở trong nhà kết thúc sinh mệnh của mình, hương tiêu ngọc vãn, Đường Dĩ Tố nhin không được châm chọc nói: ""Anh biết mấy ngày nay tôi đã trải qua như thế nào sao?""

""Anh biết, đương nhiên anh biết."" Tống Thần Hạo nói, ""Áp lực tâm lý của anh một chút cũng không thua em, cho nên, chúng ta không thể tiếp tục như vậy, anh hy vọng chúng ta có thể chia tay trong nhẹ nhàng vui vẻ, em thấy sao?""

""Loại cục diện này, anh còn muốn cùng tôi chia tay êm đẹp?"" Đường Dĩ Tố nhướn mày.

Tống Thần Hạo nhìn biểu tình của cô, liền minh bạch cô vẫn là Đường Dĩ Tố ngây ngốc, cái gì cũng không hiểu kia, trong lòng tức khắc nắm chắc: ""Anh tuy rằng đối với người ngoài phủ nhận quan hệ của chúng ta, nhưng ở trong lòng anh, chúng ta kỳ thật vẫn luôn bên cạnh nhau.""

""Anh đang đợi em hồi đáp, chỉ cần em rời khỏi giới giải trí, qua đi đoạn phong ba dư luận này, anh sẽ giúp em chống đỡ, bảo đảm em đi ở trên đường tuyệt đối không bị người ta chỉ chỉ trỏ trỏ nữa. Những chuyện của anh từ nay về sau cũng sẽ không ảnh hưởng sinh hoạt của em.""

Đường Dĩ Tố nghe xong, sự xem thường ở trong lòng đúng là dâng đến tận trời.

Sáng sớm cô mới vừa đi chợ mua đồ ăn về, cho dù hiện tại cô đi ở trên đường, cũng không ai nhận ra cô, có được không?!! Tai tiếng với tên khốn Tống Thần Hạo này căn bản cũng không ảnh hưởng lớn đến như vậy!

Bất quá, nghĩ đến chuyện nguyên thân đã tự sát, Đường Dĩ Tố lại có chút chần chờ.

Bản thân cô không xem những việc này vào đâu là một chuyện, nhưng nguyên thân lại chịu ảnh hưởng sâu đậm.

Nghĩ vậy, ánh mắt Đường Dĩ Tố nhìn về phía Tống Thần Hạo tức khắc tràn ngập hoài nghi.

Thông qua sự lựa chọn của nguyên thân là tự sát để trốn tránh hiện thực, cô ấy hẳn là một người có tâm lý phi thường yếu ớt, mà trong nhà cô lại bừa bãi

hỗn độn, chông chênh mị gối, đối với đứa nhỏ lại chẳng quan tâm, Đường Dĩ Tổ thậm chí hoài nghi, trạng thái tâm lý của nguyên thân có chút vấn đề.

Đường Dĩ Tổ chưa từng gặp nguyên thân, nhưng thông qua những chi tiết này là có thể đại khái hiểu được nguyên thân là một người như thế nào, vậy Tổng Thần Hạo thì sao?

Một tên có thể hy sinh thanh danh bạn gái mình, một nghệ sĩ có thể lợi dụng sự tình lần này củng cố tình cảm với fans, một người đàn ông ở giới giải trí lăn lê bò lết, thật vất vả trở thành nghệ sĩ nổi tiếng, anh ta hẳn là càng hiểu rõ nguyên thân hơn.

Nghĩ đến trước kia, khi con đường rộng mở mở ra với cô, nghĩ đến hiện tại chỉ còn lại có vai nữ nhạ hoàn trong vòng kịch là được diễn, có lẽ, nếu hôm nay đứng ở chỗ này là nguyên thân, trong lúc mọi chuyện rồi rồi, có lẽ cô ấy sẽ đáp ứng yêu cầu của anh ta cũng không biết chừng.

Nhưng..

Đường Dĩ Tổ không phải nguyên thân.

"Tôi sẽ không rời khỏi giới giải trí." Đường Dĩ Tổ nói.

Nói giỡn hả, cô chỉ vừa mới tiến vào, nơi này chính là mục tiêu phấn đấu nhân sinh của cô, sao có thể bởi vì một tên tra nam mà dễ dàng rời khỏi.

Tổng Thần Hạo tựa hồ có chút không cao hứng, nhưng vẫn nhẫn nại nói: "Chúng ta vẫn chưa chia tay, chỉ cần em rời khỏi giới giải trí, về sau chúng ta vẫn có cơ hội ở bên nhau."

Tin anh mới có quý.

Đường Dĩ Tổ thật sự là nhìn không được, mắt tròn trắng không thèm nhìn anh ta.

Bạn đang đọc truyện *Con Trai Là Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8-2

Con trai là nam phụ - Chương 8 (2)

Tác giả: Hà Lam

Editor: Lạc Tiểu - 12/02/2019

Tổng Thần Hạo thấy vậy, nói: "Nếu em muốn kết cục khác cũng được, hiện tại chúng ta chia tay, về sau bất luận là ở trong giới hay là ở ngoài đường, thật sự không bao giờ là quan hệ bạn bè hay nam nữ, chỉ cần em đồng ý trả ảnh chụp trả lại cho anh, anh hiện tại lập tức sẽ cùng những phóng viên kia giải thích, hết thấy đều là hiểu lầm, chúng ta chỉ là bạn tốt thôi."

Ảnh chụp?

Trong lòng Đường Dĩ Tổ "Lộp bộp" một tiếng.

Cô hiểu rõ, Tổng Thần Hạo mắt công đi một vòng lớn như vậy, khẳng định chính là vì "Ảnh chụp" này. Chẳng lẽ trong tay nguyên thân có ảnh chụp gì mấu chốt chứng minh quan hệ hai người?

Đường Dĩ Tổ chưa từng nghĩ tới, trong tay cô ấy vậy mà còn có loại đồ vật này tồn tại, nếu có chứng cứ, lúc trước khi Tổng Thần Hạo phủ nhận, thì lập tức có thể trực tiếp lấy ra mà đánh vô mặt thẳng chả "Bốp bốp", vì cái gì nguyên thân không lấy ra, mà lại lựa chọn tự sát?

Xem bộ dáng cùng đường của nguyên thân, trước khi chết còn ngậm thơ nghĩ là mình dùng từ vong để trả thù Tổng Thần Hạo, không giống như là vì tiền đồ của anh ta mà suy nghĩ chút nào.

Chắc không phải là ảnh chụp bị mất hoặc xóa đi chứ?

Đường Dĩ Tổ đã dọn dẹp sửa sang nhà cửa lại rồi, nhưng bất luận đồ vật gì quan trọng cũng không tìm được cơ mà..

Thấy Đường Dĩ Tổ không nói lời nào, sắc mặt Tổng Thần Hạo lập tức trở nên có chút khó coi.

Hai người nói chuyện như vậy cũng đã lâu, đại đa số người đều đã đi vào thánh phòng, bốn phía hiện tại chỉ còn hai nghệ sĩ bọn họ, cùng bên cạnh là một đoàn phóng viên hứng thú bùng bùng mà vây xem.

Ở trong kế hoạch của Tống Thần Hạo, loại sự tình này hẳn là không cần tới năm phút đồng hồ là có thể giải quyết, ai ngờ hiện tại Đường Dĩ Tô lại trở nên khó dự như vậy, lần qua lộn lại này giờ mà không chịu đáp ứng, còn kéo dài thời gian!

Hôm nay, dạ hội này cũng có không ít nhân vật quan trọng, không chỉ có tiền bối giới giải trí, còn có rất nhiều đại lão bản công ty xí nghiệp, đây phải là lúc anh ta nên đi lần la làm quen, thật sự không đáng ở chỗ này lãng phí cùng cô.

Vốn dĩ cho rằng cho Đường Dĩ Tô một cơ hội, nếu cô đã tới đây, nên thức thoir đáp ứng, nhưng nếu Đường Dĩ Tô rượu mồi không uống lại muốn uống rượu phạt, vậy thì không thể trách mình.

Tống Thần Hạo bất đắc dĩ nói: "Dĩ Tô, em suy xét rõ ràng đi, mấy ngày nay đã xảy ra nhiều chuyện như vậy, đều là hành vi fans tự phát, anh cũng không hề chỉ thị bọn họ làm gì. Trong lòng anh, cũng không muốn ai xúc phạm tới em. Nhưng là nếu quan hệ giữa hai người chúng ta xảy ra vấn đề, thì khó mà nói được.""

"Nhiều phóng viên đều đang nhìn như vậy, chỉ cần em đáp ứng, anh liền lập tức có thể giúp em làm sáng tỏ.""

"Ngược lại, nếu như em vẫn nhất định chấp mê bất ngộ, bọn họ muốn đưa tin chúng ta ra sao, anh không biết."

Lời nói uyển chuyển, một chữ thô tục cũng không có, lại làm cho người nghe cả người rét run.

Tất cả những phóng viên này đều đi theo Tống Thần Hạo lại đây, nếu Đường Dĩ Tô không đáp ứng, phóng viên chụp được hình ảnh hai người hiện tại, sau đó lại biên tập cắt ghép, muốn bôi nhọ Đường Dĩ Tô cỡ nào cũng không có vấn đề gì.

Sự tai tiếng dư luận vừa mới truyền giảm, quảng cáo của Đường Dĩ Tô cùng kịch bản đóng phim cũng mất gần hết, thật vất vả lấy được thông cảm của Tần Hoa, nếu lại thêm một lần nữa, cô sợ là thật sự không thể ở giới giải trí nữa.

Người yêu xưa vì ích lợi lại có thể đi tới bước này, trong lòng Đường Dĩ Tô càng thêm cảm thấy nguyên thân từ vong không đáng tí nào.

Hiện tại may mắn nhất chính là, ánh mắt đầu tiên nhìn thấy Tống Thần Hạo, cô đã có thể xác định, Đường Táo tuyệt đối không có khả năng là con của anh ta. Giữa hai người về mặt hình thức không có bất kỳ điểm giống nhau nào, nếu cô đem Đường Táo nào bỏ thành là con của thằng cha, quả thực là đang vũ nhục Tiểu Táo nhà mình.

Hôm nay, đứng ở chỗ này, nếu là nguyên thân, không chừng thật đúng là có thể như ý Tống Thần Hạo, đáng tiếc chính là, dung mạo giống nhau, nhưng bên trong đã sớm là một người khác.

Nhìn bộ dáng thảng thắc của Tống Thần Hạo, Đường Dĩ Tô trước sau vẻ mặt không vui bỗng nhiên đôi mắt sáng lên, cười rộ, nói: "Anh sai rồi, anh giúp tôi làm sáng tỏ, cũng không thể vấn hồi tổn hại danh dự của tôi. Bất quá, anh nói cũng có chút đạo lý, phóng viên tụ tập ở đây, bọn họ muốn đưa tin chúng ta ra sao, ai cũng không biết được, tỷ như.. Như vậy!!"

Nói xong, Đường Dĩ Tô nắm chặt chén rượu trong tay, hất thẳng vô mặt Tống Thần Hạo!

Rượu vang đỏ lập tức hắt trên mặt anh ta, dọc theo gương mặt trượt xuống, nhều tồng tồng lên chiếc áo somi trắng tinh, bởi vì là chất lông có màu, lập tức để lại vết đỏ đầy người.

"Tạch tạch!"

"Tách tách!"

"Tách tách tách!"

Các phóng viên đang tập trung chú ý làm sao có thể bỏ qua cơ hội này, từ khi Đường Dĩ Tô bỗng nhiên nâng cao âm lượng trò chuyện, bọn họ đã bắt đầu điên cuồng quay chụp, trong nháy mắt khi Đường Dĩ Tô nhắm ngay mặt Tống Thần Hạo hất ly rượu kia, đèn flash cơ hồ muốn làm hỏng mắt hai người.

Hai mắt Tống Thần Hạo bị bất ngờ không kịp phòng ngừa dính rượu vang đỏ, giờ tay che mắt lại, la lên một tiếng, chờ đến khi anh ta phản ứng lại, muốn đuổi tay bắt lấy Đường Dĩ Tô, đã chậm.

Phóng viên tuy rằng vây quanh bọn họ, nhưng lại không lấp kín đường tiến vào thánh phòng.

Sau khi làm xong, cô nhanh chóng chạy vào cửa lớn!

Sợ Tống Thần Hạo xông lên tìm mình tính sổ, hoặc là bị phóng viên vây kín thì phiền toái, bởi vậy sau khi vọt vào sảnh, đầu tiên Đường Dĩ Tô tìm tới toilet, sau đó trốn vào.

Vặn vòi nước, nhanh chóng rửa tay, sau đó dùng đôi bàn tay hứng nước, vỗ vỗ vào gương mặt mình, Đường Dĩ Tô ngẩng đầu nhìn mình trong gương, nhin không được hít thở một hơi dài, lại nhẹ nhàng nở nụ cười.

Lớn như vậy, nhưng đây vẫn là lần đầu tiên cô làm chuyện khác người!

Làm trò trước mặt nhiều phóng viên, một ly rượu hát qua, cũng trực tiếp làm mất hết mặt mũi Tổng Thần Hạo!

Tên khốn kia ý vào sự hiểu biết về tính cách của nguyên thân, cho nên mới bày ra cách cục này, dùng phóng viên và camera tạo áp lực cho cô ấy, bức bách cô đáp ứng điều kiện của hắn.

Nhưng mà Đường Dĩ Tổ không phải nguyên thân, cô càng không có khả năng thuận theo ý Tổng Thần Hạo.

Những phóng viên này đúng là có hợp tác với Tổng Thần Hạo, nhưng bọn họ không phải thân nhân của tên khốn kia, quan hệ giữa bọn họ và anh ta, đơn thuần chỉ có ích lợi.

Đối với các phóng viên mà nói, tin tức Tổng Thần Hạo lôi kéo Đường Dĩ Tổ, mỉm cười nói với màn ảnh rằng "Chúng ta là bạn tốt", loại tin tức này, kém xa với tin kích thích người xem tỷ như "'Đường Dĩ Tổ trực tiếp ở trong buổi dạ hội hát ly rượu vào mặt Tổng Thần Hạo'" nhiều!

Giới giải trí là một nơi thực mâu thuẫn. Khán giả một mặt truy đuổi những thứ ngấn nấp lượng lệ, sự chói lòa bề ngoài, một mặt lại yêu cầu mọi người điên cuồng cạnh tranh, để duy trì độ nổi tiếng của mình.

Nếu là vài thập niên trước, loại tai tiếng này có lẽ sẽ làm một minh tinh không gượng dậy nổi, nhưng hiện tại lại không nhất định.

Hiện giờ sự nghiệp của Đường Dĩ Tổ đã té ngã đáy cốc, nếu là thật sự nghe theo chỉ điểm của Tổng Thần Hạo, đó mới thật sự là cả đời lưng đeo bêu danh, không xoay người được.

Tên khốn kia thông qua chuyện phủ nhận tình yêu của hai người, được không ít chỗ tốt, hiện tại nên là lúc Đường Dĩ Tổ phản kích.

Ở thời đại thường xuyên xuất hiện là ngon này, không sợ nhất chính là tai tiếng, có tai tiếng sẽ có sự quan tâm, chỉ cần tương lai, Đường Dĩ Tổ dùng thực lực chứng minh năng lực của mình, sớm hay muộn cô cũng sẽ có cơ hội làm sáng tỏ mọi chuyện.

Hai ngày nay Tổng Thần Hạo đã ăn đủ chỗ tốt mà tai tiếng mang đến cho anh ta, hiện tại nên đổi là Đường Dĩ Tổ đi.

Dù sao đầu trục thì đầu sợ bị nắm tóc, ai thắng ai thua, còn phải xem tương lai ra sao.

"Thật sáng khoái!" Nghĩ đến phản ứng vừa rồi của Tổng Thần Hạo, Đường Dĩ Tổ thở phà, cười nhẹ nói.

Cũng không biết là do cô chạy trốn quá nhanh hay sao, mà hiện tại nội y dính sát ban đầu của cô hơi bị lệch một chút, đè nặng bộ ngực làm không thoải mái tí nào.

Dù sao cũng là đang ở trong toilet, Đường Dĩ Tổ kéo khóa kéo sau lưng ra, cổ áo mở lớn đến mức có thể đưa tay vào được, sau đó thuận thể cúi người xuống, nhìn gương điều chỉnh ngực cùng nội y.

Đang chỉnh sửa đến một nửa, Đường Dĩ Tổ đang dần dần bình tĩnh một chút bỗng nhiên phát giác có gì đó không thích hợp.

Sao bên tường bên kia lại có bình nước tiểu mà chỉ ở WC nam mới có?

Dọc theo tầm nhìn của gương nhìn qua, Đường Dĩ Tổ chậm rãi xoay người, nhìn về phía sau, ở trong góc, có một người đàn ông ăn mặc tây trang, đang dựa vào trên tường nhìn cô.

Bạn đang đọc truyện *Con Trai Là Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9-1

Con trai là nam phụ - Chương 9 (1)

Tác giả: Hà Lam

Editor: Lạc Tiểu - 14/02/2019

Lạc Tiểu: Xin lỗi mọi người, ta vừa chỉnh lại các chương một chút để thống nhất xưng hô, nếu có làm phiền Thông báo thì hãy bỏ qua cho >.
< Bản thân ta đang edit 2 bộ, 1 hiện đại, 1 cổ đại, lại không có beta nên có đôi khi hơi nhầm lẫn, nếu có gì không thỏa đáng xin hãy nhắc nhở nhẹ nhàng:3

"Vừa rồi có chuyện gì vậy, làm gì náo nhiệt dữ thần vậy!"

"Tổng Thần Hạo bị hắt rượu vô mặt."

"Hà?! Trời! Ai như ngu bức vậy, dám hắt rượu hần!"

"Còn có thể là ai, bạn gái tai tiếng của Tổng Thần Hạo chứ ai. Gọi là cái gì nhỉ, Đường Lộ? Hay là Đường Lầy gì đó..."

"Đường Dĩ Tổ?"

"Đúng đúng đúng! Đúng là cô gái hôm nay mặc cái váy màu đỏ kia, tôi vừa mới quay được video, chúng ta vào nhà vệ sinh rồi nói tiếp..."

Hai giọng nam càng ngày càng gần, Đường Dĩ Tổ đang ở trong WC nam: "!!!!"

Cô nhanh chóng lấy tay khỏi ngực để chuẩn bị bỏ chạy ra ngoài, nhưng khi nhìn lại bộ đáng xiêm y không chỉnh tề của mình trong gương thì không thể không dừng lại, cố gắng vờn tay ra sau lưng kéo lấy khóa kéo.

Bộ váy áo này là váy liền thân, khóa kéo cũng là dạng ẩn hình, tuy rằng mặc vào hiệu quả không tồi, nhưng lại rất khó kéo, huống chi hiện tại Đường Dĩ Tổ đang bối rối đến mức muốn rống lên, chân tay cựa mạnh lồi lồi kéo kéo, dĩ nhiên nó không chịu nhúc nhích.

Mất thấy hai người đàn ông kia sẽ lập tức vào đến phòng WC, Đường Dĩ Tổ bị dọa đến sắc mặt trắng bệch.

Nếu là bình thường, đi nhầm WC tuy rằng có chút xấu hổ, nhưng chỉ cần nói xin lỗi cũng không có gì to tát, nhưng hôm nay không giống vậy.

Cô vừa mới hắt rượu vô mặt Tổng Thần Hạo, nam minh tinh đang nổi bật giới giải trí với số lượng fans đông đảo, nhưng hần lại bị cô làm cho mất hết mặt mũi trước mặt mọi người. Các phóng viên báo lá cải nghe tin lập tức hành động.

Hai người ngoài cửa này, tuy rằng trước mắt còn không biết thân phận của bọn họ, nhưng nghe nói một trong hai người quay được video Đường Dĩ Tổ hắt rượu Tổng Thần Hạo, khẳng định cũng là chuyện không tốt.

Bọn họ đã nhận ra Đường Dĩ Tổ, lúc này nếu ở WC nam chứng kiến đến cô xiêm y không chỉnh tề, hậu quả quả thực không dám tưởng tượng.

Đừng nói bên ngoài sẽ phỏng đoán cô ra sao, lỡ như bị người khác chụp được bộ dạng cô ở WC, sau đó gửi vào tay Tổng Thần Hạo, quả thực chính là đưa nhục điểm tới cửa. Vừa nãy cô hại Tổng Thần Hạo có bao nhiêu sáng khoái, cũng hiểu rõ kết cục về sau sẽ có bao nhiêu thâm hận.

Càng xui xẻo hơn chính là, bên ngoài có hai người thì thôi đi, trong WC vậy mà cũng có một tên. Tên này từ đầu tới đuôi nhìn thấy thái độ quần bách của Đường Dĩ Tổ khi đi nhầm phòng vệ sinh. Lúc này nếu không thể thuận lợi chạy đi, một khi bị kẹt ở trong WC, cô cũng thật sự xong đời rồi.

Nói ra thì dài dòng, nhưng khi Đường Dĩ Tổ nghe được âm thanh của bọn họ, hai người bên ngoài cũng đã đi tới cửa phòng WC. Trong thời gian hai ba giây, dường như Đường Dĩ Tổ có thể nhìn thấy cái bóng của bọn họ trên mặt đất. Tinh thể đang hết sức nghìn cân treo sợi tóc.

Đột nhiên, tay của cô bị người giữ chặt, túm cả người về phía sau!

"Àm!" Một tiếng trầm vang, hai người cùng nhau đụng vào vách tường buồng vệ sinh.

Tuy rằng Đường Dĩ Tổ ở góc trong, nhưng tay của đối phương lại chắn phía sau lưng. Vì vậy, thân thể của cô trực tiếp đụng mạnh vào mu bàn tay người kia, cũng không bị đập vào vách tường.

Bản năng muốn kinh hô ra tiếng, nhưng một đôi tay đã bưng kín miệng, ngăn chặn thanh âm Đường Dĩ Tổ sắp phát ra.

Mắt cô trừng lớn nhìn người trước mặt, lọt vào trong đáy mắt là một đôi mắt màu đen.

Người nọ thấy Đường Dĩ Tổ không phát ra âm thanh, cũng nhanh chóng buông đôi tay đang che miệng cô, sau đó dùng ngón tay điểm trước môi mình, ra hiệu "Suyt".

Cảm giác được đối phương tựa hồ không có ác ý, cô thoáng thả lỏng một ít, ánh mắt không tự giác dừng lại ở trên ngón tay hần.

Xương ngón tay rõ ràng, thon dài sạch sẽ, chỉ là, cái tay kia vừa mới nãy che miệng Đường Dĩ Tổ, ngón trỏ bên cạnh không cẩn thận đụng phải son môi của cô. Nhưng người nam nhân này hiển nhiên cũng không chú ý tới điểm này, khi ra hiệu "'Suyt'", ngón trỏ của hần lại đụng phải miệng mình.

Một chút ấn ký màu đỏ dừng lại trên đôi môi đậm sắc, vốn là ngũ quan thâm thúy kiên nghị, bất giác như nhiễm một chút sắc thái tình dục.

Mặt Đường Dĩ Tổ lập tức đỏ lên.

Khi cô bị kéo vào buồng trong, hai nam nhân ngoài cửa toilet cũng tới.

Vừa đi, một trong hai người đã gấp không chờ nổi mở video trên di động ra. Dựa theo góc nhìn trong clip, hần là khi quay hần đang đứng trong đám người. Di động truyền đến các âm thanh ồn ào hỗn tạp, đồng thời trực tiếp che phủ âm thanh Đường Dĩ Tổ mới đụng vào vách tường.

"Nhìn thấy không, tôi ở đây, cái góc này, tôi đứng cách hai người kia khá xa, phải phóng to lên mới xem rõ ràng được." Vừa mở clip, người đàn ông kia vừa giăng giải.

"Sao bên kia lại nhiều phóng viên quay bọn họ quá vậy. Nhìn qua cứ tưởng hai người này đang quay phim truyền hình đó chứ?" Người còn lại nhìn vào video, độc miệng nói.

"Ha ha ha, tôi nói chắc ông không tin đâu. Những phóng viên này đều là do Tổng Thần Hạo kêu đi theo. Tôi nhìn thấy có vẻ như sắp xảy ra kịch hay, mới cầm máy đi động quay trước, bằng không sao có thể trùng hợp như vậy." Người cầm máy hơi có chút đắc ý khoe.

"Oa! Cô gái này dũng mãnh ghê!" Trong video hẳn là tới đoạn Đường Dĩ Tố hát rượu, người đàn ông xem video kinh ngạc cảm thán nói.

"Không dũng mãnh sao có thể yêu đương với Tổng Thần Hạo lâu như vậy?" Người kia trả lời, "Tên Tổng Thần Hạo này ánh mắt đúng là không tệ, cô gái tên Đường Dĩ Tố đó, không biết hẳn tìm được ở đâu, tuy rằng không nổi tiếng, bắt quả thật sự xinh đẹp, lại còn có người công nhận gương mặt của cô ấy không phải chỉnh dung, chắc chắn."

"Hai người kia hẳn là đi khách sạn bị paparazzi quay lên hả?" Người xem video cười hỏi.

"Đúng vậy, trai đơn gái chiếc, ở trong khách sạn thuê phòng, tiện nghi cho Tổng Thần Hạo. Hôm nay cô gái kia mặc cái áo liền váy màu đỏ. Chậc. Ngực to, eo nhỏ, cái mông vừa tròn vừa vênh nửa kia, làn da tốt tựa như có thể nhéo ra nước, chỉ cần nhìn thôi, tôi đã..."

Hai người vừa nói, trong lòng vừa hiểu rõ mà nở nụ cười.

Đường Dĩ Tố đang tránh ở toilet: "....."

Khóa kéo phía sau lưng cô còn chưa kịp kéo lên, bởi vì trước đó đưa tay vào chỉnh ngực, cổ áo bị mở hơi lớn. Vừa nãy lại vội vàng vờn tay sau lưng kéo khóa, quần áo bất tri bất giác lại xộc xệch. Giờ phút này, Đường Dĩ Tố vừa cúi đầu mới phát hiện vạt áo trước ngực mình vậy mà vô tình mở rộng.

Cô vốn trời sinh da trắng, từ sau khi trải qua sự cải tạo của linh tuyến đông lạnh, tạp chất ẩn sâu trong cơ thể không ngừng bài xuất, làm cho làn da toàn thân không hề tì vết, trở nên ngày càng mịn màng trắng hồng hơn.

Lại nói, khi nhìn xuống, Đường Dĩ Tố nhìn thấy mảnh vải màu đỏ lệch sang một bên, lộ ra phần ngực to tròn, nhìn thêm lần nữa, cô thậm chí còn có thể thấy rãnh ngực thật sâu bên trong, làm cô ngượng chín người.

=====

Hôm qua ta đã edit đoạn dưới nhưng dường như wattpad bị lỗi, không save.

Aizzz..

Đành phải cắt ngang chương 9 chia làm 9 (1) và 9 (2). Lần sau ta sẽ viết trong word rồi up lên vậy, giờ lại phải edit lại đoạn sau(

Bạn đang đọc truyện *Con Trai Là Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9-2

Con trai là nam phụ - Chương 9 (2)

Tác giả: Hà Lam

Editor: Lạc Tiểu - 15/2/2019

Vừa rồi khi chạy vội vào buồng Toilet, người này đặt tay sau lưng Đường Dĩ Tố, phòng ngừa cô bị đụng vào vách tường, tuy rằng điều đó đúng là tránh cho cô chịu một ít đau đớn, nhưng cũng vì vậy, hiện tại khoảng cách giữa hai người vô cùng gần gũi, ngực của cô dường như là dán lên bộ quần áo trên người đối phương.

Đường Dĩ Tố lập tức vô thức nhúc nhích thân thể một chút, muốn mình lui ra phía sau, ít nhất không đụng vào người người nọ.

Nhưng mà không gian trong toilet bình thường cũng không lớn, Đường Dĩ Tố cao một mét sáu tám, nếu so với nữ sinh khác cũng không thể gọi là nhỏ xinh, nhưng người đàn ông trước mặt lại có vẻ cao hơn cô rất nhiều, chắc ít nhất cũng mét tám trở lên.

Hai người cao như vậy lại chui rúc trong một buồng toilet, ở ngoài còn có hai người đàn ông đang thảo luận chuyện giữa cô và Tổng Thần Hạo. Đường Dĩ Tố cũng không dám gây ra tiếng động quá lớn, chỉ có thể nhẹ nhàng mà nhích dần nhích dần.

Dịch a dịch, dịch a dịch...

Hồ hấp của người đàn ông trước mặt, dần dần trở nên thô nặng.

"Đừng lộn xộn." Tựa hồ lo lắng thanh âm bị nghe được, người bọ cúi đầu, nhẹ nhàng chậm rãi dùng khí âm nói nhỏ bên tai Đường Dĩ Tố.

Khi anh ta nói chuyện, nhiệt khí phun lên lỗ tai cô, nửa thân mình bỗng dưng trở nên tê rần, mặt Đường Dĩ Tố vốn dĩ đã đỏ bừng, nay một đường đỏ ửng dọc theo cổ đi xuống, làm làn da trước ngực cô cũng bị nhuộm thành màu hồng nhạt.

Người phụ nữ độc thân một con Đường Dĩ Tố làm gì từng trải qua qua loại sự tình này, cô nhẹ nhàng hút một ngụm khí lạnh, bất giác ngẩng đầu lên nhìn về phía đối phương.

Cái liếc mắt này tràn ngập sự cẩn thận, không biết có phải ảo giác hay không, giờ cô mới phát hiện sâu trong tròng mắt của người đàn ông đối diện này vậy mà có màu xanh biếc quý dị, dù rất ít.

Màu tóc của anh ta hơi nhạt hơn người khác một chút, ngũ quan lập thể, ánh mắt thâm thúy, mũi cao lại thẳng. Tuy rằng nhìn qua là biết con lai, nhưng lại không mất đi những điểm đặc trưng của người Hoa Quốc, lông mi dài, khuôn mày như tạc, đuôi mắt lóe lên sắc bẻ tựa như đao, trên đôi môi đậm sắc còn nhiễm chút son của Đường Dĩ Tố.

Khi đối diện với cô, ánh mắt người nọ sáng quắc, hầu kết lẩn lộn trên dưới một chút, Đường Dĩ Tố lập tức nghĩ tới những con sói trong rừng rậm, còn cảm thấy dường như mình chính là một khối thịt non mỡ màng, đối phương sẽ rất nhanh gặm cắn, xé cô thành ngàn mảnh nhỏ!

Tuy rằng từng chi tiết nhỏ đều cho thấy người này rất thân sĩ, nhưng dù sao cũng là người xa lạ, ai biết anh ta là người tốt hay người xấu đây.

Đường Dĩ Tố lập tức không dám nhúc nhích, chỉ có thể co cụm thân thể, cúi đầu giả như biến thành đà điểu, cô hận không thể đem đầu vùi vào ngực mình.

Người đàn ông đối diện nhìn bộ dáng như tiểu động vật nom nớp lo sợ của Đường Dĩ Tố, ánh mắt dừng lại trên đỉnh đầu cô trong chốc lát.

Mái tóc mềm mại đen nhánh được vấn lên đã có vài cọng rơi xuống, lỗ tai nhỏ nhắn phiểm hồng, cái cổ trắng nõn tinh tế, xương quai xanh thập phần tinh xảo, khi cúi đầu thoát nhìn cô vô cùng ngoan ngoãn, dĩ nhiên, nếu xem nhẹ bộ ngực không cần thận lộ ra mảng lớn cùng với dáng người làm người khác huyết mạch sôi trào kia.

Càng có sự tương phản mãnh liệt, càng đánh sâu vào thị giác, người nọ nhấp nhấp môi, khắc chế bản thân mà quay mặt đi, không nhìn chăm chăm Đường Dĩ Tố nữa.

==

Lạc Tiểu: Cũng may đã từng edit qua nên đoạn này làm lại chỉ tốn thời gian khá ngắn. Nhưng là vẫn tốn thời gian a ~

TT^TT

Bạn đang đọc truyện *Con Trai Là Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10

Con trai là nam phụ - Chương 10

Tác giả: Hà Lam

Editor: Lạc Tiểu - 15/02/2019

Bên ngoài Toilet truyền tới âm thanh nước chảy, sau đó là tiếng xả nước, cuối cùng hai người đàn ông kia cũng giải quyết xong vấn đề sinh lý.

Đường Dĩ Tố nghe tiếng bọn họ "tông tông" kia, ngượng ngùng hận không thể tìm cái khe đất vùi vào.

Đúng lúc đó, người đàn ông trước mặt thừa dịp bên ngoài phát ra tiếng động, anh ta rút tay mình từ sau lưng Đường Dĩ Tố ra, sau đó lui về phía sau nửa bước, dựa gần vào cạnh cửa toilet, chừa cho cô chút không gian.

Khi người nọ hoàn thành loạt động tác này, hai người đàn ông rửa tay bên ngoài cũng đã rửa xong, tiếp tục cười cười nói nói rời khỏi phòng vệ sinh nam.

Không có hai tên đàn ông nhiều chuyện kia, xung quanh một mảnh an tĩnh, Đường Dĩ Tổ cúi đầu chờ vài giây, xác nhận hiện tại đã an toàn, mới thấp giọng nói một câu "Cảm ơn". Sau đó, cô lập tức đẩy cửa ra, muốn nhanh chóng rời khỏi đây.

Nhưng mà vừa mới đi ra khỏi buồng toilet, Đường Dĩ Tổ nhìn mình trong gương xiêm y không chỉnh tề, đành phải lui trở về, đưa tay duỗi ra sau lưng, nỗ lực kéo khóa kéo lên.

"Có thể... Làm ơn, anh có thể giúp tôi một chút được không..." Cố gắng kéo cờ nào cũng không thành công, rơi vào đường cùng, cô đành phải ngẩng đầu nhìn về phía người đàn ông còn đứng tại chỗ kia.

"Xoay lưng lại đây." Đối phương nói.

Đường Dĩ Tổ nghe lời xoay người.

Nhìn xuyên qua gương, cô thấy người nọ đi đến sau lưng mình, vươn tay sửa sang lại lớp vải xung quanh đang nhăn nhúm của cô một chút, sau đó mới chậm rãi kéo khóa kéo đến tận cùng.

Khóa kéo được kéo lên, cổ áo vẫn luôn rộng mở rớt cuộc lại về đúng chỗ của nó, Đường Dĩ Tổ còn chú ý thấy, đối phương thậm chí còn cẩn thận giúp cô lấy những sợi tóc bị áo đè lên lôi ra ngoài.

Bộ dáng cúi đầu ngưng thần không chút cầu thả kia, nhìn qua còn tưởng rằng anh ta đang làm đại sự nghiêm túc gì đó.

"Cảm ơn." Đường Dĩ Tổ đỏ mặt nhỏ giọng nói, không dám tiếp tục trì hoãn nữa, thừa dịp toilet không có người, cô nhanh như chớp chạy ra ngoài.

Trong sảnh, không ít người đã an vị, nhưng người chủ trì lại chậm chạp không tuyên bố buổi dạ hội chính thức bắt đầu, tựa hồ trong khâu quản lý đang xảy ra vấn đề gì đó.

Mọi người đều ngồi ở vị trí của mình, châu đầu ghé tai dăm ba câu, làm Đường Dĩ Tổ nhìn thấy có chút nổi da gà.

Dựa vào địa vị của Tổng Thần Hạo ở giới giải trí, chỉ là hắt rượu một cái mà thôi, không đến mức làm nhiều đại lão chờ một mình anh ta đi.

Bắt quả ba mươi sáu kế tẩu vi thượng sách, mục đích hôm nay tới tham gia yến hội đã đạt được, hiện tại vẫn nên về nhà đón Đường Táo tan học quan trọng hơn.

Sau khi Đường Dĩ Tổ rời đi, người nọ cũng chậm rãi từ toilet đi ra.

"Lục tổng, à! Lục tổng!" Một người đàn ông trung niên mặc tây trang màu xám nhìn thấy Lục Châu, vội vàng sai bước nhanh.

Ông ta là người khởi xướng buổi dạ hội lần này, nhà sáng tác bộ phim《 Tầm Nhìn Tục Lệ 》- Chúc Hồng Đào, cũng là đối tượng nịnh bợ quan trọng nhất của không ít tiểu minh tinh hôm nay.

Thật vất vả mới tìm được người cần tìm, Chúc Hồng Đào nhanh chóng đi tới, tuy rằng gấp đến độ mồ hôi đầy đầu, nhưng rồi lại không dám nói cái gì, đành phải nói, "Chỗ ngồi của ngài ở bên này, cái vị trí đặc biệt ở trung tâm kia, tôi dẫn ngài đi....."

"Xin lỗi, có chút việc trì hoãn." Lục Châu thấp giọng nói.

"Không có việc gì không có việc gì, thời gian vừa kịp lúc." Chúc Hồng Đào nào dám nhận xin lỗi của đối phương, chỉ liên tục xua tay nói.

Người khác không biết thân phận của Lục Châu, nhưng thân là người khởi xướng dạ hội, trong lòng ông thật sự quá rõ ràng.

Đừng thấy Chúc Hồng Đào ở giới giải trí hô mưa gọi gió, mỗi người đều cho ông ta mặt mũi, nhưng hôm nay có thể mời đến vị tôn quý này, mới là may mắn thật sự.

Yến hội này nhiều người và nhóm đầu tư như vậy, phần lớn cũng đều là vì mặt mũi của Lục Châu. Người đàn ông này tuy rằng trẻ tuổi, nhưng lại có thể từ trong tuổi trẻ đồng lứa nhà họ Lục trở hết tài năng, thủ đoạn tất nhiên thập phần lợi hại.

Nếu không có gì ngoài ý muốn, nhà họ Lục sau này chính là thiên hạ của anh ta, giới giải trí này thì tính là cái gì.

Với loại tài phiệt thế gia truyền thừa trăm năm, nội tình thâm hậu, hắc bạch lưỡng đạo đều chi phối như Lục gia, chỉ cần vị đại thiếu này nhích một ngón tay, mọi người xung quanh cũng bị chấn đến điên đảo.

Nơi giới giải trí đầy danh lợi này luôn là hiện thực nhất từ trước đến nay.

Ở Hoa Quốc, tuy rằng giai tầng phân cấp không xác định rõ ràng như những quốc gia tư bản chủ nghĩa, nhưng càng lên cao, trong lòng mọi người càng nhận thức được giới tuyến kia.

Giai cấp cao nhất không gì hơn được giai cấp màu đỏ, đại thế gia hoặc hào môn. Không ít đại sư nghệ thuật nhìn như đơn giản, dễ nói chuyện, điệu thấp, nhưng lại thường có thiên ti vạn lữ quan hệ với giai cấp này. Nghệ thuật bị đè ở dưới, sau mới tới giới thời trang. Đương nhiên, tầng chót nhất, chính là giới giải trí luôn bị đem lên mặt bàn mổ xẻ.

Vào đầu những năm Hoa Quốc cải cách, mở cửa cho phép đầu tư nước ngoài, Lục gia chính là nhóm người đầu tiên. Nghe nói Lục gia đầu tư vào đất nước cũng là do người lãnh đạo lúc trước của Hoa Quốc tự mình ra mặt nói chuyện.

Cũng bởi vì lần tiến cử đầu tư ra bên ngoài này, trọng tâm của Lục gia đều nghiêng về phía Hoa Quốc. Sau hơn bốn mươi năm tích lũy, tới thế hệ của Lục Châu, nhà họ Lục đã sớm đứng vững vàng gót chân ở đây.

Ban đầu cha của Lục Châu là huyết mạch dòng chính, mẹ của anh ta cũng là hậu duệ danh môn vọng tộc, dựa vào xuất của Lục Châu, chuyện kế thừa gia nghiệp hẳn là thuận lý thành chương.

Nhưng vào lúc anh ta còn nhỏ, cha mẹ đi ra ngoài làm ăn lại gặp nạn, bất hạnh mất đi, người thừa kế Lục gia đời kế tiếp bị tranh chấp mười mấy năm, mãi cho đến mấy năm gần đây mới khó khăn xác định lại. Cái tên Lục Châu trong giới thượng lưu ngay lập tức thanh danh truyền xa, chạm tay là phóng.

Chỉ là, nghĩ đến lời đồn nào đó về Lục gia...

Đương nhiên, tại thời điểm này, trên mặt Chúc Hồng Đào cũng sẽ không biểu hiện ra ông ta đang nghĩ gì. Sau khi dẫn Lục Châu về ghế ngồi, buổi dạ hội chính thức bắt đầu, Chúc Hồng Đào mới thờ phào nhẹ nhõm một hơi. Lúc này rảnh rồi, ánh mắt không nhịn được xẹt qua người Lục Châu một cái.

Chỉ thấy người nọ đã ngồi ngay ngắn ở vị trí đệ nhất, trên tay cầm một tờ giấy nhìn như tùy ý đặt lên phía trước. Ánh đèn trên khán đài hắt vào mặt, nửa sáng nửa tối, bình tĩnh nghiêm nghị, dung mạo còn xuất chúng hơn cả nam minh tinh đang ngồi phía sau.

Có điều Lục Châu là người có địa vị cao, mặt không chút biểu tình, khí thế mang vài phần ý tứ người sống chớ lại gần, làm người khác chỉ dám nhìn một cái rồi lại nhanh chóng dời đi ánh mắt.

Chúc Hồng Đào không khỏi hoài nghi chính mình, có phải mới vừa nãy ông ta đã nhìn lầm hay không.

Tổ tiên nhà họ Lục chính là quý tộc ở hải ngoại. Cho dù là cổ kim nội ngoại, sự dơ bẩn của danh môn vọng tộc rất nhiều người biết rõ. Địa vị càng cao, càng sẽ theo đuổi huyết thống thuần tịnh, sau mấy thế hệ, các đại thế gia đều khó tránh khỏi chút bệnh di truyền.

Lục gia nổi danh hào môn, bí ẩn gì đó cũng có từng truyền ra. Nghe nói người Lục gia bất luận nam nữ đều có tính cách lãnh đạm, không dễ có con nít, sinh ra đứa nhỏ cũng dễ bị dị dạng mà tử vong.

Nhưng vừa nãy, khi Chúc Hồng Đào nhìn thấy Lục Châu ra khỏi Toilet. Cùng là nam nhân, Chúc Hồng Đào lại là tay phong nguyệt già đời trà trộn trong giới thời trang cùng giới giải trí, liếc mắt một cái ông ta đã nhìn ra Lục đại thiếu động dục. Quần tây cắt may vừa người bởi vì dục niệm phình to ra cộm rõ lên, không hổ là con lai, kích cỡ kinh người đến đáng sợ.

Tuy rằng Lục Châu sắc mặt đậm nhạt, nhưng tình huống thân thể lại quá chói lọi, sợ là dù chỉ một văn tiền không cũng liên quan tới tính cách lãnh đạm của anh ta. Không biết ở trong toilet đã xảy ra chuyện gì, khó trách lâu như vậy mình cũng không tìm được người này.

Trong lúc Chúc Hồng Đào đang miên man suy nghĩ, người chủ trì trên khán đài đã hạ màn, Lục Châu thừa dịp ánh đèn mờ tối đi, từ trên chỗ ngồi đứng dậy, đi đến trước mặt ông.

"Chúc tiên sinh, mọi người hôm nay tới tham gia buổi dạ hội, đều ở trong danh sách này sao?" Lục Châu nói, đưa thứ trong tay ra cho Chúc Hồng Đào xem.

Chúc Hồng Đào gật đầu nói: "Chỉ cần là khách mời của bộ phim 《Tâm Nhìn Tục Lệ》 tất cả đều ở trên danh sách."

Sau khi nói xong, Chúc Hồng Đào lại bổ sung: "Đúng rồi, có vài vị khách quý cùng tôi hợp tác, có thể tùy thân mang theo một hai người khác tiến vào, chủ yếu là chỉ xem trọng việc bọn họ dễ dàng đến tham dự, những người này chỉ cần thông báo trước một chút là được, cũng đăng ký trước ở trong danh sách khách mời."

"Thì ra là vậy." Lục Châu thấp giọng nói: "Đã biết, phiền toái rồi."

"Lục tổng thật sự là quá khách khí." Chúc Hồng Đào cười nói, "Ngài có muốn tôi yêu cầu nhân viên đưa tên toàn bộ những người tham gia hôm nay, kể cả đi chung, sửa sang lại một chút cho ngài không?"

"Không cần." Lục Châu nói, vừa lúc có cuộc gọi tới, anh ta lập tức xoay người đi tới góc phòng nghe điện thoại.

"Uy, Lý thúc." Lục Châu nói với điện thoại.

Đầu bên kia truyền đến giọng nói hơi già nua: "Thiếu gia, ngài tìm tôi có chuyện gì phân phó sao?"

"Có khả năng..... Tôi tìm được người muốn kết hôn rồi." Lục Châu nói, trên khuôn mặt ít khi cười lộ ra một tia nhàn nhạt vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Con Trai Là Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11-1

Con trai là nam phụ - Chương 11 (1)

Tác giả: Hà Lam

Editor: Lạc Tiểu - 19/02/2019

Đường Dĩ Tố rời đi khỏi buổi dạ tiệc khá sớm, thời điểm này lúc mọi người chưa tan tã, trên đường cũng không kẹt xe, nên về tới nhà chỉ mới 3 giờ rưỡi.

Chuyện xảy ra trong phòng WC nam tuy rằng làm cô vô cùng quần bách, nhưng dù sao khi đến hay rời đi cũng không quen biết ai, hiện tại cô đã về tới nhà an toàn. Da mặt Đường Dĩ Tố lại dày hơn một tầng, cô lập tức vứt những suy nghĩ kia ra sau đầu, không thêm nghĩ ngợi nhiều nữa.

Thấy thời gian còn sớm, Đường Dĩ Tố thay quần áo mặc nhà, sau đó đi lại trước bàn máy tính, bắt đầu tìm cách phá mật khẩu của nguyên thân. Cô muốn thử xem có thể tìm được ""Ảnh chụp"" trong lời của Tổng Thần Hạo hay không.

Tầng tầng lớp lớp mật mã, làm đầu của Đường Dĩ Tố giải muốn phình bự ra.

Trí nhớ ngắn hạn của cô phi thường tốt, ngược lại với khả năng lưu giữ ký ức của cô, lại vô cùng kém. Loại mật mã này một khi sử dụng, đó là rất nhiều con số liên tiếp nhau, làm cho Đường Dĩ Tố thường xuyên nhớ lộn. Cho nên, ban đầu khi bị yêu cầu thiết lập mật mã, cô luôn sử dụng ngày sinh tháng đẻ của mình.

Sau này, nhiều tên thích trộm tài khoản người dùng, rất nhiều trang web vì phòng ngừa sự việc này xảy ra mà cưỡng chế chế người dùng khi đăng ký phải đặt mật khẩu có chữ cái lẫn con số, vì thế Đường Dĩ Tố thường sử dụng chữ cái viết tắt của mình kèm vài con số ở phía trước.

Mật mã này được cô xài rất nhiều năm, nhưng mà vẫn xui xẻo bị trộm tài khoản. Thảm nhất chính là, sau khi cô lấy lại được tài khoản, bắt buộc phải đổi mật khẩu mới, lại không thể giống những mật khẩu từng xài trước kia.

Kể từ đó, làm cho sau quanh năm suốt tháng, Đường Dĩ Tố tích lũy mấy chục cái mật mã, cô cũng không nhớ rõ rốt cuộc mật khẩu nào là xài ở trang web hay phần mềm nào.

(Lạc: Bình này giống mình nè =))~ mẹ ơi không bao giờ nhớ nổi mấy cái trò mật khẩu gì đó. Có một cái xài mấy năm trời luôn =. = Sau này lỡ phải đổi mật khẩu nào thì phải ghi giấy, nhưng sau đó xui xẻo mà quăng mất tờ giấy haha..)

Sau khi viết tắt cả những mật khẩu mình có thể nhớ viết lên giấy, Đường Dĩ Tố từng bước từng bước thử nghiệm. Mới đó đã trôi qua nửa tiếng mà cô chỉ mới giải mã được mười một folder, tuy rằng trong đó có chín văn kiện vô dụng vì chứa thông tin hệ thống, nhưng vận may của Đường Dĩ Tố không tệ, một cái là nhật ký viết gần đây nhất, còn cái còn lại là album hình.

Đường Dĩ Tố click mở tệp tin nhật ký.

Nhật ký của nguyên thân viết vô cùng đơn giản, giống như là tùy bút, khi đang mở máy tính nhớ tới chuyện gì thì gõ phím viết một hai câu.

Tệp tin này hiển nhiên không phải toàn bộ nhật ký, chỉ là vài câu về chuyện tháng trước khi cô ấy tự tử. Đường Dĩ Tố nhìn sơ qua, ngay khi nhìn thấy một câu kia, bỗng nhiên tinh thần tỉnh táo.

【 Thần Hạo hẹn mình đi khách sạn, không muốn đi cho lắm. 】

【 Lại hẹn, sao lại phiền như vậy, nói chuyện cùng anh ta cũng có chương ngại tâm lý nữa là. 】

【 Nói là ngày mai có kinh hi cho mình, dự định đi xem thử. 】

【 Đã trở lại rồi đây. Hồ nước với cánh hoa bay khắp nơi, rất nhiều khí cầu hồng nhạt bay trên tầng cao nhất của khách sạn. Liếc mắt nhìn xuống đất một cái, rất nhiều người chụp hình kinh hô. Thật là một người lãng mạn, thật sự không có biện pháp cự tuyệt anh ấy. Hìhì. Mình đành thay bộ áo tắm, may quá kiểu dáng cũng khá bảo thủ, nhưng mà khi anh ấy chạm vào mình lập tức né tránh, buổi tối ngủ ở nhà, hình như Thần Hạo có chút không vui cho lắm. 】

【 Vết rạn trên người sao lại nhiều như vậy, chỉ cần cởi quần áo là nhìn thấy được, phiền chết. 】

【 Sao con nít lại phiền phức quá vậy trời! Thật muốn vứt nó đi! Nếu không sinh ra nó ra, mình sẽ không có vết mổ hay vết rạn ở bụng rồi. 】

【 Thần Hạo nói muốn cùng mình sinh con đẻ cái của hai đứa, may quá vẫn chưa nói với anh ấy về chuyện của Đường Táo. 】

【 Mình muốn làm giải phẫu cho mất vết rạn cùng vết mổ, liên hệ bệnh viện, Tàn lão cụ bà cho rằng mình muốn đi chinh dung, lại chửi mình một trận. Cạn

lời. 】

【 Thần Hạo hỏi mình không muốn ngủ cùng anh ấy có phải vì không yêu anh ấy hay không. Mình không nói gì, anh lại nổi giận. Thật sự là mình không đúng sao, chỉ là mình thật sự không muốn cời quần áo cho anh ấy nhìn thấy...】

【 Thần Hạo thật đúng là người rất tốt, hay là ngày mai nói chuyện về Đường Táo với anh ấy? Nếu biết phiền phức như vậy trước đây mình sẽ không sinh con làm gì, nói cũng không nghe lời, còn không bằng nuôi một con chó nữa. 】

【 Thôi không muốn nói nữa. 】

Nhật ký đến đây thì hết, dòng nhật ký cuối cùng là ngày cúng cùi của tháng trước.

Đường Dĩ Tổ tính toán một chút, chuyện tai tiếng của nguyên thân cùng Tổng Thần Hạo ở ngày thứ 4 đã bị công khai, ngày thứ 5 bắt đầu lên men, ngày thứ 6 đại quy mô khuếch tán.

Đồng thời, sau khi Tổng Thần Hạo đáp lời phỏng vấn, làm cho nguyên thân chịu đủ dèm pha từ phía dư luận, sợ hãi nên cô ấy lại lựa chọn trốn tránh. Ngay sau đó, vào ngày thứ 9, cô ấy tự sát, kết thúc sinh mệnh. Sau khi ý thức của nguyên thân tiêu vong, Đường Dĩ Tổ xuyên qua tiến vào.

Dựa theo cách trình bày của trang nhật ký này, rất có thể nguyên thân cũng chuẩn bị một tệp tin nhật ký tháng này. Bất quá tháng này chỉ mới qua mấy ngày, tìm không thấy cũng không sao, quan trọng nhất vẫn là đoạn nhật ký trước mắt, tin tức mấu chốt nhất, Đường Dĩ Tổ đã tìm ra.

Đầu tiên, điều cô không thể hiểu nổi chính là, rốt cuộc cô là hồn xuyên, hay là thân xuyên?

Nếu nói là thân xuyên, vậy vì sao sau khi Đường Dĩ Tổ tỉnh lại, trên cổ tay lại có vết dao tự sát của nguyên thân? Nếu nói là hồn xuyên, sau khi cô tỉnh lại nằm ở trong bồn tắm, lúc đó cô có nhìn thân thể mình, chắc chắn rằng trên người mình không hề có dấu vết sinh mổ, cũng không có vết rạn da.

Hơn nữa, chiếc áo ngủ ngày đó Đường Dĩ Tổ mặc trên người, chính là do cô mua ở thế giới hiện thực, còn có không ít quần áo trong tủ quần áo cũng đều giống với cách ăn mặc của cô ở thế giới hiện thực. Nếu không phải bởi vì sự xuất hiện của Đường Táo, Đường Dĩ Tổ thật sự hoài nghi mình đã xuyên qua không gian song song.

"Có khi nào, ở nơi mà mình không biết, có hệ thống đại thần, an bài mình xuyên qua chui vào trong sách. Còn vết thương do tự sát kia, là sau khi mình xuyên qua, hệ thống đại thần cắt vào hay không..? Mau xuyên? Làm nhiệm vụ? Công lược vai chính?" Đường Dĩ Tổ nói, nghi thần nghi quỷ nhìn bốn phía xung quanh.

Trong phòng trống không, trừ cô ra cũng không còn ai khác...

Bạn đang đọc truyện *Con Trai Là Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11-2

Con trai là nam phụ - Chương 11 (2)

Tác giả: Hà Lam

Editor: Lạc Tiểu - 23/02/2019

Ngẫm lại Đường Táo mới bốn tuổi, vai chính Lăng Hàn hẳn giờ cũng mới chỉ là thằng nhóc miệng còn hôi sữa, Đường Dĩ Tổ đã một đồng tuổi, hẳn là không đến mức muốn cô làm gì bất lợi với thằng bé đó đâu...

"Có khả năng, trong nháy mắt khi nguyên thân quyết định tự sát, mình đã bắt đầu tiến hành xuyên qua, sau đó cùng nguyên thân xài chung một thân thể, chờ đến khi ý thức của nguyên thân tiêu vong, mình đã ở thân thể của mình tỉnh lại thì sao?"

Đường Dĩ Tổ nói thầm, rốt cuộc, khi nguyên thân tự sát, cô vẫn còn đang ngủ, rất có thể cô đã bỏ lỡ một ít tin tức mấu chốt.

"Hoặc là, kỳ thật đây chính là một không gian song song, thế giới này cùng với thế giới của mình rất giống, nhưng quỹ đạo sinh hoạt của Đường Dĩ Tổ kia hoàn toàn tương phản. Sau đó cô ấy chết, nên mình có thay thế vào..."

Não Đường Dĩ Tổ mở rộng suy nghĩ, tự lập ra giả thiết. Chuyện xuyên thư xàm xí này cũng đã xảy ra rồi, còn có sự tình kỳ dị gì còn không thể xuất hiện nữa chứ.

Bất quá, cô chỉ là một nghệ sĩ, không phải nhà biên kịch, chỉ số thông minh ở chuyện này là hữu hạn, suy đoán nửa ngày cũng không thể tổng kết ra nguyên do, cũng đành phải từ bỏ.

Dù sao, tới đâu hay tới đó, hiện tại thân thể này với thân thể nguyên bản của cô không có gì khác nhau, bộ dáng cũng không liên quan mấy đến nguyên thân, Đường Dĩ Tổ vẫn rất an tâm.

Tin tức rất quan trọng thứ hai, chính là tựa hồ bởi vì trên người nguyên thân có vết rạn da cùng dấu vết sinh mổ, nên có chướng ngại tâm lý, vẫn luôn cự tuyệt tình cầu cầu hoan của Tống Thần Hạo.

Ngày mà paparazzi quay lên được đoạn clip hai người bọn họ đi khách sạn, vừa lúc chính là ngày ""Tống Thần Hạo hẹn gặp để tạo kinh hi"" mà trong nhật ký đã đề cập.

Nhưng căn cứ theo tình huống trong nhật ký, khi đó hai người cũng không hề cộng độ xuân tiêu, buổi tối hôm đó nguyên thân nói cô ấy ngủ ở nhà.

Điều thứ ba, cũng là chuyện quan trọng nhất, nguyên thân không hề nói chuyện mình đã có con cho Tống Thần Hạo.

Nếu hai người ở bên nhau, yêu đương say đắm, mà chuyện một trong hai người có con thật sự có thể dấu diếm được sao?

Cũng dễ hiểu thôi, có hai giả thiết.

Một là Tống Thần Hạo không quan tâm nguyên thân, cho nên từ đầu đến cuối ngay cả chuyện này anh ta cũng không phát hiện, căn bản anh ta không hề chú ý thấy nguyên thân có chuyện dấu diếm mình.

Hai là nguyên thân giấu Đường Táo quá kín, cho dù với tình nhân đang yêu cuồng nhiệt cũng không hé răng nửa câu?

Bất luận là khả năng nào cũng đều làm cho Đường Dĩ Tổ cảm thấy không thoải mái.

Dù sao, chuyện giữa nguyên thân và Tống Thần Hạo hiện tại đã có kết quả, truy cứu quá khứ cũng không có ý nghĩa gì. Về sau chỉ cần Đường Dĩ Tổ tiếp tục bảo vệ tốt Đường Táo là được.

Đóng folder kia lại, Đường Dĩ Tổ mở ra tệp tin bị cô phá giải cuối cùng.

Bên trong có một tấm hình. Thiếu nữ ú na ú nần, đứng ở nơi chuyên chụp ảnh lưu niệm, cô giơ tay chữ V, cười với màn ảnh vô cùng sáng lạn.

Đường Dĩ Tổ ngưng nhìn, hơn nửa ngày vẫn chưa phục hồi lại tinh thần.

Cô gái bé bỏng này, hình như là Đường Dĩ Tổ phiên bản béo phì.

Từ nhỏ Đường Dĩ Tổ đã gầy ốm, khi đến tuổi dậy thì thân thể mới phát dục. Bởi vì ngực lớn nên thoát nhìn cô có chút đầy đặn, nhưng thể trọng trước nay không bao giờ vượt quá sáu mươi ký, mà cô gái trong bức hình, nhìn thôi đã biết phải nặng ít nhất bảy mươi lăm ký trở lên.

Nghĩ đến nguyên thân trong nhật ký có nhắc tới vết rạn da, thiếu nữ trong ảnh, hẳn chính là nguyên thân khi còn ú.

Chỉ là... sao Đường Dĩ Tổ vẫn cảm thấy, cô gái này có vẻ quen thuộc sao sao, dường như đã từng gặp qua ở đâu.

Suy nghĩ nửa ngày cũng không nhớ được gì, Đường Dĩ Tổ chỉ có thể nghĩ là do nguyên thân giống mình như đúc, nên dĩ nhiên sẽ thấy quen mắt.

Quay đầu nhìn đồng hồ, bất tri bất giác đã bốn giờ rưỡi, Đường Dĩ Tổ nhanh chóng thay đổi quần áo, chuẩn bị xuất phát.

Sáng sớm lúc Đường Táo đi học, đứng ở bên cửa sổ nhìn xe bus rời đi, cô quan sát thấy được tên trường của thằng bé trên thân xe.

Trường Đường Táo đang học hiện tại chính là "nhà trẻ Thanh Cảng", là một nhà trẻ tư nhân. Ở đây cũng như những nhà trẻ nội thành khác, nhưng tốt hơn ở điểm có xe bus trường học đón đưa, có thể giúp phụ huynh đỡ bận rộn hơn không ít.

Đường Dĩ Tổ cũng đã lên mạng tìm hiểu một chút. Giờ vào lớp của nhà trẻ Thanh Cảng là 8 giờ, trưa thì bọn trẻ ở trường ăn cơm ngủ trưa, buổi chiều tan học lúc 5 giờ. Những đứa trẻ được xe bus trường học chở về nhà sẽ về trễ hơn nửa tiếng so với những bé khác, sau đó cùng tập hợp lên xe.

Xem cách nguyên thân chăm sóc Đường Táo hằng ngày, còn thái độ trong nhật ký đối với thằng bé, hẳn là cô ấy không thích đứa nhỏ này, hơn nữa, vì tiền đồ trong giới giải trí, cô còn nghĩ mọi cách giấu nó đi.

Đường Dĩ Tổ đoán chừng, có khả năng nguyên thân chưa từng đón Đường Táo lúc tan trường, cho nên trong di động cũng không có bất luận tin tức gì liên quan tới Đường Táo. Nếu có chuyện gì, sau khi trở về nhà, thằng bé nói cùng mẹ nó là được.

Tuy rằng chưa bao giờ làm mẹ người ta, nhưng Đường Dĩ Tổ cũng biết chăm sóc trẻ con kiểu đó không khỏi quá qua loa.

Hiện giờ Đường Táo còn nhỏ, nó còn tương đối nghe lời hiểu chuyện, về sau khi trưởng thành, lại không có gia đình quản thúc, sẽ dễ dàng đi sai đường.

Cho nên, hôm nay cô định ghé nhà trẻ đón đứa nhỏ kia, sẵn tiện trao đổi với cô giáo nhà trẻ một chút cách thức liên lạc. Để sau này Đường Táo ở trong trường có gặp chuyện gì thì cô giáo cũng có thể kịp thời liên lạc cô.

Chương 12

Con trai là nam phụ - Chương 12

Tác giả: Hà Lam

Editor: Lạc Tiểu - 23/02/2019

Tuy rằng nhà trẻ Thanh Cảng có xe bus trường học đón đưa, nhưng kỳ thật cách nhà Đường Dĩ Tổ cũng không quá xa, chạy xe ước chừng năm phút đồng hồ là tới.

Giờ mới bốn giờ rưỡi, ngoài cổng trường còn tương đối vắng vẻ, ngẫu nhiên có vài vị phụ huynh đứng tốp năm tốp ba cúi đầu xem di động. Cổng nhà trẻ vẫn đóng chặt, chỉ có thể nghe được tiếng hoan thanh tiểu ngữ của bọn nhỏ vọng đến.

Đường Dĩ Tổ tìm một góc dừng chân, dù sao cũng nhân rồi không có việc gì làm, cô lấy di động tìm tòi một chút tin tức liên quan tới buổi dạ hội hôm nay.

Buổi dạ hội tụ tập nhiều siêu sao, nhân vật nổi tiếng như vậy, dĩ nhiên không ít kênh truyền thông tranh nhau đưa tin. Bất quá sau khi Đường Dĩ Tổ tìm tòi một lúc, việc cô hát rệu Tống Thần Hạo tạm thời còn chưa truyền ra.

Từ lúc sự tình phát sinh cho đến bây giờ mới trôi qua hơn hai giờ, trên mạng còn chưa thu được tiếng gió cũng bình thường. Lần trước, paparazzi bắt gặp nguyên thân cùng Tống Thần Hạo vào khách sạn, sau mười ngày ấp ủ mới tuyên bố ra đó thôi.

Vùng nước đục trong giới giải trí trước nay đều rất sâu, gọi là có tiền có thể sai khiến cả ma quỷ, Đường Dĩ Tổ cũng không trông cậy vào sự việc lần này có thể giúp cô hoàn toàn xoay người, dù sao tương lai còn dài, phải quan sát mới nói tiếp được.

Bất quá làm Đường Dĩ Tổ kỳ quái chính là, những tờ báo đưa tin về buổi dạ hội không hề nói gì đến người đàn ông cô đã gặp ở phòng WC nam kia.

Dựa theo khí chất của anh ta, hẳn không phải là hạng người bừa bãi vô danh ở thế giới này mới đúng.

Trong lòng có điều nghi ngờ, Đường Dĩ Tổ một lần nữa lại mở danh sách người tham gia buổi dạ hội mà Tàn Hoa đã từng đưa cho cô.

Sau khi xem xét tư liệu của từng người, cuối cùng, cô phát hiện những minh tinh đã trình diện, bất luận già trẻ lớn nhỏ, đều có thể xem hôm nay họ đã làm gì trong buổi dạ hội ở tin tức trên mạng. Nhưng những người nhân viên, hay quan chức, người quan trọng của chính phủ, hoặc những nhà đầu tư, phú thương, ngay cả nhân viên công tác thì không nhất định.

Suy cho cùng không phải minh tinh, không cần công khai cho công chúng quá nhiều. Những người tham gia người biết bọn họ có thân phận gì là được, không cần phải cho người xem soi mói.

"Vừa tuần lảng lại có khí chất như vậy vậy mà không phải minh tinh sao..." Đường Dĩ Tổ có chút kinh ngạc, nhưng nghĩ cũng thấy quả thật không sai.

Người đàn ông kia tuy rằng đẹp trai, nhưng trên mặt rõ ràng không hề trang điểm, cả người thanh thanh sáng sáng, bộ tây trang kia vừa thấy đã biết giá cả xa xỉ, khí chất đúng là không giống với những nam diễn viên trước màn ảnh.

Đội trong chốc lát, phụ huynh đến đón con ở trước cổng nhà trẻ ngày càng nhiều hơn.

Đường Dĩ Tổ thấy tất cả mọi người đều bắt đầu xếp hàng, cô nhanh chóng đi lên lấy chỗ.

Đồng hồ điểm 5 giờ, cửa lớn của nhà trẻ mở ra, phụ huynh xếp hàng theo thứ tự đi vào.

Lúc này, Đường Dĩ Tổ mới phát hiện, trong cửa lớn có máy quét, mọi người tới đón trẻ đều phải quẹt thẻ mới được đi vào trường.

Đến phiên mình, cô lập tức trợn tròn mắt.

Ông bảo vệ vốn đã thấy sắc mặt Đường Dĩ Tổ mất tự nhiên, có khí thế hoàn toàn khác với những phụ huynh khác, cũng lập tức xốc dậy tinh thần, trong mắt lộ ra ánh sáng cảnh giác: "Vị này, thẻ đón đưa của cô đâu?"

"Tôi... Tôi quên mang theo..." Đường Dĩ Tổ đã sửa sang lại đồ vật trong nhà lại một lần, căn bản chưa từng thấy qua thẻ đưa đón của nhà trẻ Thanh Cảng, lại không có kinh nghiệm nuôi con nít, cô nào biết rằng hiện tại nhà trẻ đã phát triển đến trình độ hoàn thiện như vậy.

"Quên mang theo?" Ông bảo vệ tức khắc nhăn mày, "Con của cô học lớp nào?"

"Mẫu, lớp mẫu giáo." Đường Dĩ Tổ lấp bắp nói.

"Lớp mẫu giáo A, B hay C hay D?" Ông ta lại nghiêm giọng.

Những phụ huynh đứng xếp hàng phía sau cô thấy có điều lạ, sôi nổi ngẩng đầu nhìn về phía trước.

Đường Dĩ Tổ ghen đến mức mặt đỏ bừng, cô cúi đầu, mắt kính đã che mắt hơn phân nửa khuôn mặt, đành phải từ trong hàng đi ra, để khỏi cản trở người khác.

Cô nói ông bảo vệ: "Tôi thật sự không nhớ rõ, trước kia không phải tôi tới đón con, chỉ biết là thằng bé học lớp mẫu giáo, tên là Đường Táo."

Nghe vậy, ông lập tức nhìn thoáng qua Đường Dĩ Tổ từ trên xuống dưới: "Vậy cô là gì của đứa nhỏ?"

"Tôi là mẹ của nó." Đường Dĩ Tổ lập tức nói.

Trên mặt người bảo vệ lập tức lộ vẻ không tốt, nghi ngờ nói: "Cô là mẹ, vậy mà trước kia chưa từng tới đón con tan học hay sao? Khai giảng đã qua lâu như vậy rồi, mà ngay cả con mình học lớp nào cũng không biết?!"

"Tình huống của gia đình tôi có chút đặc biệt... Bình thường thằng bé đều ngồi xe bus trường để về nhà." Đường Dĩ Tổ nhẹ giọng nói.

Biểu tình của ông bảo vệ nhìn cô tràn ngập ghét bỏ, bất quá là người tận tâm với chức trách, ông miễn cưỡng nói: "Cô không có thể đón đưa, lớp học của con cô cũng nói không rõ, tôi không thể cho cô vào.""

"Nếu không giờ cô cứ ở bên ngoài chờ xem, chút nữa xe bus trường tới đây, thầy cô ở mỗi lớp sẽ ngồi trên xe cùng với mấy đứa nhỏ về nhà, cô có thể thử nói chuyện một chút."

Không chỉ có ông bảo vệ, hề người nào bên cạnh nghe được đối thoại của bọn họ, ánh mắt nhìn về phía Đường Dĩ Tổ đều không quá hữu hảo, phỏng chừng là cảm thấy người làm mẹ như cô quá thất trách rồi.

Tuy rằng chuyện trước đây không hề liên quan tới cô, nhưng dưới loại tình huống này, Đường Dĩ Tổ cũng có vài phần không được tự nhiên.

Cúi đầu, cô nhanh chóng ra ngoài cổng trường tiếp tục chờ đợi, mắt thấy một đám phụ huynh bước vào nhà trẻ, sau đó nhanh chóng dẫn con đi về, Đường Dĩ Tổ chỉ có thể trông mong mà nhìn nhà người ta một lớn một nhỏ chậm rãi đi xa.

Không đến hai mươi phút, nhà trẻ vốn đang rộn ràng nhộn nhạo lập tức yên ắng trở lại, một chiếc xe bus từ nơi xa chạy đến, chuẩn bị vào nhà trẻ đón bọn nhỏ.

Đường Dĩ Tổ thấy vậy, tinh thần lập tức tỉnh táo.

Sau khi tiến vào nhà trẻ, xe bus dừng lại ở sân thể dục. Tuy rằng cô không thể vào trường học, nhưng đi dọc theo lan can bên ngoài sân thể dục, Đường Dĩ Tổ vẫn có thể nhìn thấy được tình hình bên trong.

Vốn đang nhìn chằm chằm xe bus của trường, bỗng nhiên cô chú ý tới vài bóng dáng nhỏ bé trong sân thể dục.

Ở sân thể dục có bày biện không ít thiết bị thể thao cho thiếu nhi, còn có các món đồ chơi nhỏ, vài đứa trẻ đang chờ xe bus chờ về nhà, còn có phụ huynh tới đón đưa. Những cô, cậu nhóc vẫn còn ở trường đều sẽ ở sân thể dục này mà chơi đùa.

Đường Táo đang ngồi trên ghế đá gần người ôm bình nước nhỏ, đáng vẻ như chán chết đến nơi.

"Các bạn nhỏ, giờ chúng ta chuẩn bị về nhà, hiện tại các thầy cô bắt đầu tiến hành điểm danh, bạn nào nghe được thì lên xe theo thứ tự nha: Lý Tử Hàm, Trương Tử Huyền, Trần Cẩm Hiền, Diệp Huyền Dao, Đường Táo..."

Cùng với việc các thầy cô bắt đầu điểm danh, những đứa nhỏ xung quanh đều sôi nổi báo danh "Dạ có", sau đó lộc cộc chui vào xe, chỉ có Đường Táo khi nghe được tên của mình, lại không thèm ừ hử nhúc nhích gì.

Bên cạnh, có một bé trai đang chơi đùa cùng cha mẹ, thấy bạn vẫn không phản ứng, thằng bé lập tức chạy lại đẩy nhẹ vai Đường Táo: "Đường Táo, cô kêu bạn kia."

"Minh biết."

"Vậy sao bạn còn không đi, bạn không nghe lời gì hết."

Đường Táo nhìn thằng bé kia một cái, sau đó lại quay đầu tiếp tục nhìn chằm chằm bình nước nhỏ phát ngốc: "Hôm nay mình muốn tới mới về nhà, tí nữa mình qua."

"Cái gì, bạn không muốn về nhà hả?" Đứa bé kia dường như nghe không hiểu, trừng lớn đôi mắt nhìn Đường Táo, thấy Đường Táo không thèm để ý đến

mình, nó lập tức đứng lên, nhìn về phía cô giáo la lên, "Cô ơi cô! Đường Táo nói bạn đó không trở về nhà!"

Đường Táo thấy vậy, vội vàng nói: "Mình có về mà, chỉ là muốn về trễ một chút."

Đứa bé kia lại làm mặt quỷ với Đường Táo: "Không phải, bạn không dám về nhà, bởi vì bạn là đứa trẻ không ai thèm, không ai muốn bạn có mặt trong nhà hết."

"Bạn đừng nói vậy, mình có mẹ!" Đường Táo cao giọng phản bác.

"Vậy sao mẹ bạn lại luôn không tới đón bạn ha, hề là hợp phụ huynh thì ba mẹ bạn lại không tham gia. Bạn không có cha mẹ, Đường Táo chỉ là đứa lùn từ đồng rác." Bé trai cười hi hi nói.

Sắc mặt Đường Táo biến đổi, lập tức đứng lên nhìn chăm chăm thằng bé kia: "Trần Tử Hào, bạn lặp lại lần nữa thử xem?"

Tuy rằng Đường Táo tuổi còn nhỏ, nhưng ánh mắt lại phi thường có tính công kích. Ngũ quan rõ ràng, trông mắt đen lay láy, khi căm tức tròng mắt, thần sắc lại càng thêm sắc bén, vô cùng nghiêm khắc, bạn cùng lứa đều rất sợ Đường Táo.

Đứa bé trai tên Trần Tử Hào kia lập tức lộ vẻ mặt sợ hãi, quay đầu kêu to: "Ba ba, ba ba ba ba!"

Cha của Trần Tử Hào vốn đang đứng bên cạnh chơi di động, nghe được tiếng kêu của nó, vội vàng ngừng đầu đi tới: "Bảo bối, sao vậy, ai khi dễ con?"

Trần Tử Hào dùng ngón tay bé tẹo chỉ vào Đường Táo, vừa muốn mở miệng, vừa đúng lúc này Đường Dĩ Tổ đã đi đến cạnh sân thể dục, vội vàng gọi: "Đường Táo!!"

Trần Tử Hào đang chuẩn bị nói, lập tức bị cô cắt ngang.

Không ít người nghe được tiếng của Đường Dĩ Tổ, đều sôi nổi ngừng đầu nhìn về phía cô.

Bất quá, Đường Dĩ Tổ đứng ở bên ngoài lan can, giữa tầng tầng song sắt gây trở ngại thị giác, cô có thể nhìn thấy người ở bên trong rõ ràng, nhưng người ở bên trong muốn nhìn rõ bộ dáng của cô lại có chút khó khăn.

Thật ra Đường Dĩ Tổ cũng không hề để ý đến ánh mắt của người khác, bởi vì tất cả sự tập trung của cô đều dừng lại ở trên người Đường Táo.

Vốn là khi nhìn thấy ba của Trần Tử Hào tới, thân thể bé nhỏ ôm bình nước lập tức căng thẳng, tràn ngập đề phòng mà nhìn bọn họ. Nhưng sau khi nghe được âm thanh của Đường Dĩ Tổ, Đường Táo sững sốt, cơ hồ lập tức xoay người, tròng lớn đôi mắt về nhìn phía cô.

Rốt cuộc gặp được đứa nhỏ nhà mình, nhìn bộ dáng ngốc ngốc của nó, Đường Dĩ Tổ nhanh chóng cười phát phát tay với thằng bé: "Đường Táo, Đường Táo ~ má mi tới rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Con Trai Là Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13

Con trai là nam phụ - Chương 13

Tác giả: Hà Lam

Editor: Lạc Tiểu - 27/02/2019

Thầy cô giáo đang trên xe bus nghe được động tĩnh bên ngoài, lập tức đi từ trên xe xuống, đến bên cạnh Đường Táo: "Sao, ở đây xảy ra chuyện gì?"

Đường Táo nhìn thoáng qua Đường Dĩ Tổ, cúi đầu, nhỏ giọng nói với giáo viên: "Cô, má mi tới đón con."

"A?" Nghe giọng của Đường Táo, tuy rằng xụ mặt, nhưng trong mắt lại vui vẻ không che dấu được, cô giáo hướng theo ánh mắt mọi người, nhìn về phía người đang đứng bên ngoài sân thể dục.

Sau khi xác nhận người đó đúng là mẹ của thằng bé, cô giáo vội vàng chạy đến bên cạnh rìa sân thể dục, cách một hàng song sắt, đứng trước mặt Đường Dĩ Tổ, hỏi: "Sao... sao ngài lại tới đây?"

Dựa vào biểu cảm trên mặt cô giáo, tựa hồ đã từng gặp được nguyên thân?

Cũng đúng, con cái muốn đi học, chắc chắn phải nộp sơ yếu lý lịch. Nguyên thân muốn bảo mật, khẳng định điều đầu tiên là phải nói chuyện với nhà trẻ,

nhà trẻ mới có thể đồng ý trường hợp tuy cô ấy thân là mẹ ruột của đứa nhỏ, nhưng lại thường xuyên không xuất hiện tại trường.

Đường Dĩ Tố cười nói: "Hôm nay vừa lúc tôi có thời gian rảnh, nên muốn đón đứa nhỏ."

Giáo viên mầm non vẫn có chút khiếp sợ, nhìn nhìn về phía Đường Táo, lại nhìn nhìn Đường Dĩ Tố: "Vậy, hiện tại ngài muốn tự mình đưa thằng bé về sao?"

Đường Dĩ Tố gật đầu.

Cô giáo nói: "Vậy được rồi, tôi sẽ đưa bé đến cổng trường."

Đường Dĩ Tố lập tức gật đầu cười nói: "Cảm ơn cô giáo, làm phiền rồi."

Giáo viên mầm non kỳ quái liếc nhìn người đối diện một cái, có chút cảm thấy Đường Dĩ Tố hiện tại cùng với cô gái có vẻ mặt không kiên nhẫn trong ấn tượng không quá giống nhau, bất quá cô vẫn mỉm cười lịch sự với Đường Dĩ Tố, sau đó bước đến dẫn Đường Táo đi.

Ở bên trong, thằng bé cùng cô giáo đi về hướng cổng trường, ở bên ngoài, Đường Dĩ Tố song hành cùng bọn họ dọc theo lan can sân thể dục. Trong lúc di chuyển, chỉ cần phát hiện Đường Táo quay đầu nhìn mình, Đường Dĩ Tố lập tức vẫy vẫy tay với nó.

Thằng bé thấy vậy, nó nhanh chóng ôm bình nước nhỏ xoay đầu đi, không nhìn Đường Dĩ Tố nữa. Nhưng ngay sau đó, dường như lại nghĩ tới cái gì, nó lập tức thả cái bình xuống, chỉ cầm cái móc treo. Theo bước đi của Đường Táo, bình nước nhỏ lắc qua lắc lại, đung đưa đung đưa..

Hai bên cuối cùng cũng đã tới ở cổng trường, ông bảo vệ trường học thấy cô giáo tự mình dẫn đứa nhỏ ra ngoài, rốt cuộc đồng ý cho Đường Dĩ Tố bước vào.

Đến bên cạnh Đường Táo chuẩn bị dắt về, Đường Dĩ Tố có chút xấu hổ nhìn ""đại ca"" bảo vệ một cái, nói với giáo viên mầm non: "Cô giáo, tôi không cẩn thận làm mất thẻ đưa đón, có thể cấp một cái khác không?"

"Thẻ đưa đón à..." Nhìn Đường Dĩ Tố, cô giáo lộ ra vẻ xấu hổ lại không mất lễ phép tươi cười, "Thẻ đưa đón của ngài ở chỗ tôi, trước nay ngài vẫn chưa nhận bao giờ."

"A?" Đường Dĩ Tố ngẩn ngơ, đành phải mặt dày cũng đáp lại tươi cười, "Vậy có thể phiền cô giáo dành chút thời gian, để đưa thẻ đưa đón cho tôi được không?"

Giáo viên mầm non nói: "Tiếc là hiện tại cửa văn phòng đã khóa rồi, hay là lần sau khi ngài lại đây đón Đường Táo, tôi sẽ đưa cho ngài, được chứ?"

"Được, được, được mà!" Đường Dĩ Tố gật đầu như giả vờ, sau đó nhanh chóng lấy di động ra, chọn vào chỗ liên hệ mới, nói với người đối diện, "Có thể phiền cô giáo cho tôi số điện thoại của cô được không, nếu sau này Đường Táo ở nhà trẻ có chuyện gì, cô có thể gọi điện thoại cho tôi, tôi sẽ lập tức tới ngay."

Giáo viên mầm non nghe vậy, lại kinh khủng nhìn Đường Dĩ Tố, thấy di động cùng đã chia trước mặt, cô đành gật gật đầu, cầm lên, bấm tên cùng số điện thoại của mình.

"Cảm ơn cô giáo, phiền toái cho cô rồi." Sau khi nhận lại điện thoại và gọi lại cho giáo viên để trao đổi số cho nhau, Đường Dĩ Tố cảm ơn rồi rút.

"Không có không có gì, vậy... Bọn nhỏ vẫn còn đang đợi tôi trên xe, tôi đi trước nha?" Giáo viên mầm non hiển nhiên còn chưa thích ứng được với sự nhiệt tình của Đường Dĩ Tố, thấy mọi chuyện coi như đã ổn, cô lập tức nói.

"Được được, vất vả cho cô giáo rồi, Đường Táo, lại đây lại đây, chào cô đi con."

Thằng bé nghe lời vẫy vẫy tay: "Hẹn gặp lại cô."

Cô giáo gật gật đầu, xoay người bước nhanh về phía xe bus trường.

Đường Dĩ Tố đang chuẩn bị dẫn Đường Táo về nhà, thấy ông bảo vệ còn đứng bên cạnh nhìn bọn họ, cô dừng lại, nói: "Đường Táo, chúng ta cũng nói hẹn gặp lại chú bảo vệ nha, có được không con?"

Đường Táo cũng nhìn về phía ông bảo vệ, cũng vẫy vẫy tay với ông: "Cảm ơn chú bảo vệ, hẹn gặp lại chú."

Ông bảo vệ không nghĩ rằng bọn họ sẽ chào hỏi mình, cũng cười gật đầu với thằng bé.

Lúc này, Đường Dĩ Tố mới cảm thấy mỹ mãn dắt Đường Táo đi về hướng nhà mình.

Vừa đi, cô vừa xem tên liên hệ mà cô giáo đã thêm vào máy điện thoại, thì ra giáo viên của Đường Táo tên là Chu Phương.

Về đến nhà, Đường Dĩ Tố kêu thằng bé chờ mình một chút, sau đó cô lập tức tranh thủ lao vào phòng bếp. Vo gạo rồi bỏ vào nồi cơm điện, cô lại nhanh chóng chuẩn bị nguyên liệu nấu ăn.

Trước tiên lấy hết thịt trong xương sườn ra, nấu cùng với cà tím, sau đó lại nấu chút xương sườn còn thừa chung với củ cải làm nồi canh hầm, thanh thanh nhiệt nhiệt, uống cũng không ngán.

Sau khi nấu xong một canh một đồ ăn, Đường Dĩ Tổ vừa nhanh chóng dọn lên bàn phòng khách, vừa hét to: "Đường Tiểu Táo, nếu con đói bụng, thì nhớ lại đây uống chén canh lót dạ nha."

Nói xong, Đường Dĩ Tổ ngẩng đầu, đã thấy thằng bé đang đứng ở góc nhà nhìn cô chăm chăm

Trời mẹ ơi..!

Đường Táo xuất hiện bất thành linh như vậy, nếu không phải đã sớm biết trong nhà có đứa con nít, cô đúng là có thể bị đứng tim với nó mất thôi.

Thấy cô sùng sốt, biểu cảm của Đường Táo lập tức trở nên khản trương

Đường Dĩ Tổ lập tức nói: "Còn ngần ngừ làm gì, mau lại đây lại đây."

Đường Táo chậm rì rì bước tới.

Cô dùng cái muỗng canh múc ra một chén nhỏ, còn lấy thêm mấy miếng củ cải cùng chút thịt sườn, để ở trước mặt thằng bé: "Con ăn trước đi, má mi tiếp tục nấu đồ ăn đây."

Nói đoạn cô lại trở về nhà bếp.

Ngoại trừ củ cải, xương sườn và cà tím, Đường Dĩ Tổ còn mua rau muống, dưa leo và cá nữa. Rau muống thì đơn giản, làm rau trộn là xong, nhưng cá sau khi nấu xong mà để lạnh lại rất dễ có mùi tanh, khi vừa nóng ăn là tốt nhất, cho nên nấu cá cuối cùng.

Sau khi Đường Dĩ Tổ nấu xong một bàn đồ ăn, com cũng vừa chín, cô bung hai chén com đi ra ngoài, vốn tưởng rằng Đường Táo sớm đã uống canh xong, không ngờ lại nhìn thấy một bàn ăn bày biện chỉnh tề.

Canh cà tím nấu với củ cải đặt ở chính giữa, cái muỗng cùng đôi đũa để ngay ngắn trên bàn, Đường Táo cũng như đôi đũa kia, ngồi ngay ngắn, chờ Đường Dĩ Tổ trở lại.

"Sao con lại không ăn, canh không dễ uống sao?" Đường Dĩ Tổ sùng sốt, sau khi để đồ ăn lên bàn, cô cầm lấy cái muỗng uống thử một ngụm, không mặn không nhạt, hương vị rất tốt, "Ăn được mà, Đường Táo, con cảm thấy không ngon hả?"

Thằng bé cúi đầu, hai tay nhỏ đặt ở đầu gối, cứ như là đứa trẻ đang đi học, khuôn phép vô cùng, nhưng mà lại không chịu mở miệng nói chuyện.

Đường Dĩ Tổ nhìn thấy vậy, đầu tức khắc rồi rầm lên. Hồi nãy lúc về nhà không phải còn rất vui vẻ sao, sao sau khi cô vào bếp lại trở nên không thích hợp. Nhìn bộ dáng kia của thằng bé, cũng không giống như thật sự bài xích chuyện cô nấu com mà.

Canh vẫn còn đang nấu, Đường Dĩ Tổ cũng không nghĩ nhiều, sai khi dọn com xong, cô nhanh chóng vào bếp vớt cá từ trong nồi ra.

Một đĩa hai tô, ba món đồ ăn một món canh, Đường Dĩ Tổ nhìn bàn ăn, tràn ngập cảm giác thành tựu.

Đường Táo tuy rằng không chịu nói chuyện, nhưng khi Đường Dĩ Tổ thúc giục cùng ăn com, thằng bé vẫn theo lời làm theo.

Sau khi Đường Dĩ Tổ lên đại học, bình thường cô cũng ít chui vào bếp nấu nướng, nhiều năm trôi qua như vậy mà trù nghệ vẫn không tệ, có thể nói mỗi đều có vị bình thường, ăn không chết.

Vừa ăn, Đường Dĩ Tổ vừa trộm quan sát Đường Táo, phát hiện thằng nhóc này tuy rằng có cái đầu nhỏ, vậy mà lượng com ăn vẫn không ít, tốc độ ăn com cũng rất nhanh, phải nói là hiệu suất cao.

Cô cũng nhìn quỹ tích gấp đồ ăn của thằng bé, không ngờ lại phát hiện ra, Đường Táo vậy mà rất thích ăn cá.

"Ai ai ai, không được, trẻ nhỏ không cần ăn đuôi cá, đuôi cá là nơi dễ còn sót vảy nhất đó." Thấy muỗng của Đường Táo đang sấn vào trên đuôi cá, Đường Dĩ Tổ vội vàng ngăn cản, cô vươn tay, lấy một đoạn thân cá đẩy đẩy, "Con ăn chỗ này đi, chỗ này thịt ngon nhất."

Đường Táo nhìn thoáng qua mẹ nó, lại nhìn đuôi cá trong chốc lát, cuối cùng thừa dịp Đường Dĩ Tổ không chú ý, lại trộm lấy cái muỗng khều khều thịt chỗ đuôi cá ăn, sau đó nhanh chóng múc thịt của thân cá để lại trong chén cô.

Đường Dĩ Tổ cũng không chú ý tới động tác nhỏ này của thằng bé, sau khi uống vài ngụm nước canh, cũng đã quên luôn cái vụ rút cuộc Tiểu Táo đã ăn cá chỗ nào, nhìn thấy còn chút cá trong chén mình, cô liền thuận thế kẹp lên miệng nhai luôn.

Đường Táo vẫn luôn lưu ý tới Đường Dĩ Tổ, thấy cô ăn rồi, lúc này nó mới buông lỏng tâm thần, sau đó cái miệng nhỏ một ngụm lại một ngụm ăn sạch chén com.

Ăn uống no đủ, Đường Dĩ Tổ nhìn cái bàn không còn chút đồ ăn nào, vô cùng vừa lòng. Thấy Đường Táo đang cầm khăn giấy nghiêm túc lau sạch miệng chính mình, cô nhìn không được thò đầu lại gần hỏi: "Tiểu quả táo, má mi làm đồ ăn con thấy sao, ăn ngon không?"

Đường Táo đang lau miệng nhìn qua Đường Dĩ Tổ một cái, sau đó gật nhẹ đầu, rất nhẹ.

"Vậy có phải con nên cảm ơn má mi hay không, để về sau má mi sẽ làm nhiều đồ ăn ngon cho con hơn, hừm hừm hừm ~ Con nói đi ~" Nhận được khẳng định, Đường Dĩ Tổ cả người vui sướng muốn bay, lại lên giọng khoe khoang.

Đường Táo nhìn gương mặt tươi cười của mẹ, suy nghĩ một chút, cuối cùng nhỏ giọng nói: "Cảm ơn má mi."

Nghe bốn chữ này, làm cho sự mệt mỏi sau một ngày mệt mỏi của Đường Dĩ Tổ bay biến hết, cô vươn tay, nhìn không được muốn sờ đầu Đường Táo, vậy mà tay còn chưa kịp đụng tới thằng bé, đã nghe nó nói: "Tối ngày mai con cũng sẽ về buổi tối như hôm nay."

Đường Dĩ Tổ đang cười tùm tùm tức khắc sừng sốt.

Sao câu này nghe có chút quen tai vậy?

Lại nói, hình như lúc sáng sớm đi học, Đường Táo cũng nói những lời này phải không?

Đường Dĩ Tổ lập tức hiểu rõ, vì cái gì khi giáo viên mầm non điểm danh lên xe bus trường học, Đường Táo lại không chịu lên tiếng, muốn về nhà trễ một chút.

Thì ra Đường Dĩ Tổ đối xử với nó hơi tốt một chút thôi, thằng bé đã cảm thấy cô hy vọng tới nay nó mới về, không quá rầy đến công tác của cô sao?

Đường Dĩ Tổ nhìn gương mặt non nớt kia của Đường Táo, tư vị trong lòng cũng không biết là gì.

Sao lại có đứa nhỏ như vậy chứ, tuy rằng nhìn qua chỉ là cái hũ nút, kỳ thật vừa mẫn cảm lại vừa sẵn sàng. Tuổi còn nhỏ như vậy, cũng đã bắt đầu học được tuân thủ lời hứa.

Bất quá, nguyên thân dạy dỗ Đường Táo có tính tình này, nhưng Đường Dĩ Tổ không hy vọng con của mình sau này lại vất vả như vậy.

Tay Đường Dĩ Tổ vốn định sờ đầu Đường Táo, lập tức thay đổi phương hướng.

Cô vươn ngón tay ra, chọc chọc nhẹ vào gương mặt phúng phính trẻ con kia: "Ai nói má mi muốn con tối nay mới về nhà hả, con nít con nôi, sao lại lông bông vậy, phải về nhà sớm một chút nghe chưa, phải cùng ăn cơm với má mi mới được!"

Bạn đang đọc truyện *Con Trai Là Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14-1

Con trai là nam phụ - Chương 14 (1)

Tác giả: Hà Lam

Editor: Lạc Tiểu - 05/03/2019

Đường Táo ngẩng đầu, tựa hồ hoàn toàn không nghĩ tới Đường Dĩ Tổ sẽ dùng ngón tay chọc chọc nó, càng không đoán được cô sẽ nói như vậy, thằng bé chỉ biết trừng lớn đôi mắt.

Đường Dĩ Tổ chỉ cảm thấy khuôn mặt đứa nhỏ này vừa tròn tròn nộn nộn còn tràn ngập co dãn, miễn bàn có bao nhiêu đáng yêu. Nhìn không được lại nhẹ nhàng chọc vài cái, vừa chọc chọc vừa nói: "Về sau khi má mi có thời gian rảnh, thì sẽ đón đưa con đi học lẫn tan trường, nhưng nếu có việc gấp, có lẽ không cách nào bảo đảm. Dù sao má mi cũng sẽ tận lực, được không, Tiểu Táo?"

Thấy thằng bé ngốc ngốc, Đường Dĩ Tổ lại nói: "Con thích ăn cái gì, không thích ăn cái gì, thì phải nói. Để sau má mi còn biết, nấu nhiều hơn cho con. Ồm nom nhỏ xíu như vậy, ăn nhiều một chút mới mau lớn. Sau này con lớn lên phải cao oí là cao luôn, cao hơn má mi luôn đó nha ~"

Miệng nói, Đường Dĩ Tổ còn quơ tay múa chân diễn tả về Đường Táo sau này.

Tiểu thuyết chỉ nói Đường Táo anh tuấn phi phàm, gia tài bạc triệu, cụ thể cao bao nhiêu lại không kể ra. Rốt cuộc thằng bé cũng chỉ sắm vai ác, sao có thể lãng phí nhiều nét bút vì chi tiết nhỏ như vậy được.

Hiện tại các bạn nhỏ dinh dưỡng càng ngày càng tốt, thân hình cũng cao hơn thế hệ trước rất nhiều. Đường Táo nhà cô cũng không thể thua thiệt, tốt nhất có thể được 1 mét 8 trở lên, lại phối hợp với gương mặt đầy soái khí của thằng bé, nhất định là không chê vào đâu được ~

Nghĩ nghĩ, Đường Dĩ Tố bắt gác lại lộ ra nét mẹ già mong con tươi cười một mình.

Đường Táo rót cuộc cũng phục hồi lại tinh thần, nó vươn đôi tay ngăn ngăn che mặt mình lại, sau đó nhìn Đường Dĩ Tố vung tay vung chân, cuối cùng đứa nhỏ nào đó nhấp nhấp miệng, nghiêm túc gật gật đầu với mẹ nó.

"Thật ngoan." Thấy Đường Táo che mặt, Đường Dĩ Tố cũng không chột nó nữa, đổi thành sờ soạng đầu thẳng bé một chút.

Tóc trẻ con vừa tinh tế vừa mềm mại, lại xoắn tròn tự nhiên, Đường Dĩ Tố sờ đã rồi, nói, "Được rồi, vậy con đi chơi đi, má mi bắt đầu rửa chén đây!"

Nói xong, Đường Dĩ Tố lập tức bắt đầu thu dọn chén đĩa.

Mùa hè nóng bức, cơm thừa canh cạn đầy bàn này phải nhanh chóng nhân lúc còn sớm mà rửa sạch, nếu không, để thời gian càng dài thì càng dầu mỡ.

Đường Táo từ trên chỗ ngồi đứng lên, lại không hề rời đi. Nó chỉ đứng bên cạnh bàn ăn, nhìn Đường Dĩ Tố bận trước bận sau. Cô cảm tất cả tô chén bỏ vào trong bồn rửa, sau đó dùng vòi nước súc sơ qua một lần.

Thừa dịp Đường Dĩ Tố còn đang ở phòng bếp không chú ý tới, Đường Táo liền vươn tay, lấy đôi đũa cùng cái muỗng dơ còn trên bàn mà Đường Dĩ Tố không kịp lấy đi, đặt gọn gàng ngay ngắn, xếp lại cùng nhau.

Thằng bé chỉ là trẻ con, tay chân không quá linh hoạt, sau khi xếp xong đồ dơ xong, tay nó cũng dơ nốt, cũng may quần áo vẫn sạch sẽ. Đường Táo nắm chặt bàn tay ướt đầm dầu mỡ, nhanh chóng chạy đến toilet chà rửa.

Đường Dĩ Tố sau khi rửa sạch tô chén, ra tới bàn lại thấy đôi đũa cùng cái muỗng đã xếp chung, dường như chỉ chờ cô đem đi. Lại nghĩ đến trước khi tới giờ cơm, lúc cô bước ra dọn bàn, đồ đạc trên bàn, đũa cùng muỗng cũng được bày biện chỉnh tề như vậy. Mà cái nhà này trừ cô ra chỉ còn có Đường Táo, những việc này dĩ nhiên chính là thằng bé làm.

"Thực sự rất ngoan mà, không nghe lời chỗ nào chứ." Nhìn thoáng qua toilet, nơi có thân hình bé nhỏ đang loay hoay ở bồn rửa tay vẩy vòi nước, chân thì dẫm lên ghế mini đứng một cách cẩn thận ngoan ngoãn rửa tay, lại nghĩ đến nguyên thân ở nhật ký mắng chửi Tiểu Táo, Đường Dĩ Tố nhin không được nhỏ giọng phân bác, sau đó cười tủm tỉm cầm đũa muỗng đem ra sau bếp, cùng những thứ linh tinh ở bàn ăn đều thu dọn sạch sẽ.

Đường Dĩ Tố có thói ở sạch, sau khi rửa chén xong, lại nhin không được quét dọn lại nhà cửa một lần, chờ đến khi cô chịu dừng lại thì cũng đã hơn 7 giờ gần 8 giờ.

Sau khi nhìn qua di động, cô nhìn thấy có hai cuộc gọi nhờ của Tần Hoa, cũng may là chỉ mới mười phút trước, cũng không quá lâu, Đường Dĩ Tố nhanh chóng gọi lại cho bà.

Điện thoại mới vừa gọi tới, Tần Hoa đã bắt máy, thanh âm đầu bên kia truyền tới: "Chuyện của cô cùng Tống Thần Hạo rốt cuộc là sao?"

Đường Dĩ Tố tức khắc minh bạch, sự việc buổi chiều của mình và tên khốn kia sau khi trải qua nhiều tiếng đồng hồ, rốt cuộc đã bắt đầu truyền ra.

Chỉ là Đường Dĩ Tố không nghĩ tới, người đầu tiên gọi điện thoại cho cô hỏi chuyện này vậy mà lại là Tần Hoa.

Chuyện này cũng không có gì phải dấu diếm, Đường Dĩ Tố lập tức ăn ngay nói thật, kể lại toàn bộ sự tình xảy ra ngay lúc đó, một năm một mười cho Tần Hoa.

"Những ảnh chụp kia, còn ở trong tay cô sao?" Tần Hoa nghe xong, lập tức bắt lấy mấu chốt, hỏi.

"Em tạm thời tìm không thấy....." Đường Dĩ Tố nói, tuy rằng trong mắt mà trong máy tính đưa cho chuyên gia phá mật khẩu mà nói thì cũng không khó. Nhưng ai biết được trong máy tính nguyên thân rốt cuộc có tồn tại thứ đồ vật mình muốn hay không, lỡ như mạo hiểm..

Chuyện năm đó diễn viên X lộ chuyện nhạy cảm gây khiếp sợ giới giải trí, sau đó, mọi nghệ sĩ đối với máy tính, di động, hay những thiết bị riêng tư khác, đều vô cùng coi trọng, Đường Dĩ Tố cũng tuyệt đối không dám mạo hiểm.

Bạn đang đọc truyện *Con Trai Là Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14-2

Con trai là nam phụ - Chương 14 (2)

Tác giả: Hà Lam

Editor: Lạc Tiểu - 05/03/2019

Mọi người thông cảm, gần đây lịch học và làm việc của ta quá kín TT___TT Thật sự xin lỗi cả nhà ><

Tần Hoa nói: "Có người chụp được hình cô cùng Tống Thần Hạo xuất hiện cùng nhau trong buổi dạ hội, trên mạng đã có luồng tin tức bắt đầu truyền bá. Bất quá đoạn video kia tạm thời còn chưa có ai đăng lên. Tống Thần Hạo đang điên cuồng mua video trong tay các phóng viên. Bọn họ ra giá rất cao, nhưng anh ta hẳn là có thể mua được."

Đường Dĩ Tổ lập tức nghe hiểu ý ngầm trong lời nói của Tần Hoa. Những video đó, Tống Thần Hạo mua nổi, nhưng Đường Dĩ Tổ chắc chắn mua không được. Có ý tưởng muốn dựa vào những video đó mà lên tin hót, việc này có lẽ hơi khó.

Ngay sau đó, Tần Hoa lại nói: "Khi sự tình mới vừa phát sinh, lẽ ra cô nên lập tức cùng tôi thương lượng mới phải. Đến tận khi tiệc tối kết thúc, tôi vòng một vòng cũng không thấy được cái bóng của cô đâu."

Đường Dĩ Tổ nghe vậy, cũng ý thức được hành vi của mình có chút thiếu thỏa đáng, vội vàng nói: "Xin lỗi, em... lúc ấy em quá khẩn trương, sợ bị Tống Thần Hạo bắt, còn sợ bị phóng viên bao vây. Ở bên ngoài đều là fans của Tống Thần Hạo, nếu bị họ biết em hát rượu vô mặt anh ta, đương trường đánh chết em cũng không chừng!"

Tần Hoa vô ngữ, lặng im một chút mới hỏi: "Vậy sau đó cô đã chạy đi đâu?"

"Em về nhà." Đường Dĩ Tổ nói, "Vừa lúc Đường Táo tan học, sẵn tiện em đón thằng bé về luôn. Sau đó em vẫn luôn ở nhà ngoan ngoãn, không có ra cửa."

Tần Hoa trầm mặc hai giây, cuối cùng nói: "Tôi đã gửi mail, cô nhớ mở xem. Tất cả những người phát ngôn của hãng Sophie đều là minh tinh nổi danh. Tuy rằng cô không đủ trình độ tới đó, nhưng có thể chụp quảng cáo cũng coi như không tệ. Nhớ phải chuẩn bị sẵn sàng, biểu hiện tốt một chút nghe chưa. Còn có, 《Vương gia thế thân kiều thế》 sắp tới sẽ bắt đầu quay, cô có ý kiến gì không?"

Đường Dĩ Tổ gật đầu: "Em định đi coi coi sao."

Tần Hoa nói: "Đóng nhiều vai nữ phụ ác đầu sẽ dễ ảnh hưởng tới ấn tượng của người khác đối với cô, vai nữ nhị thì còn có không gian phát huy, nhưng cái loại vai tiểu nha hoàn này thì không có gì để diễn hết."

Đường Dĩ Tổ sao lại không rõ ngụ ý của bà, bà là hy vọng cô đừng lãng phí thời gian quá mức vào loại kịch bản này, nhưng chỉ cần tưởng tượng đến số tiết kiệm chỉ còn 5000 đồng rất mau sẽ xài hết kia, còn có khởi điểm gian nan của nguyên thân, Đường Dĩ Tổ cười cười: "Thôi thì để em tận lực thử xem đi, có lẽ còn sẽ có thu hoạch bất ngờ thì sao. Trước kia là do em quá lười rồi, hiện tại đã khác, em phát hiện mình vẫn nên dựa vào chính mình, chăm chỉ vươn lên."

"Cô còn có thể nghĩ đến đây đúng là không dễ dàng." Tần Hoa không đau không ngứa buông một câu, "Được rồi, tôi còn có việc bận, trước mắt cứ như vậy đi, lần sau có gặp loại chuyện này nhớ nói trước cho tôi, để tôi có cái mà chuẩn bị đó."

"Được! Phiền toái cho chị rồi, cảm ơn." Đường Dĩ Tổ nói.

Tần Hoa bên kia tựa hồ ngẩn ra một chút, nhưng hai giây sau, bà vẫn nhanh chóng tắt máy.

Vài ngày sau, Đường Dĩ Tổ đi tới phim trường《Vương gia thế thân kiều thế》.

Theo Internet thời đại càng ngày càng phát triển, những bộ phim thích hợp với khẩu vị của người trẻ tuổi cũng đúng thời cơ mà ra, đối lập với những bộ phim bình thường khác, vớ vẩn kịch không khắc nghiệt như vậy.

Chỉ cần cốt truyện mới mẻ độc đáo, theo sát trào lưu, giúp người xem trải nghiệm tốt đẹp thì sẽ vô cùng được cư dân mạng yêu thích. Nhưng bởi vì như vậy, cũng làm cho chất lượng vớ vẩn kịch tốt xấu lẫn lộn.

Bộ《Vương gia thế thân kiều thế》cũng như đông đảo những bộ vớ vẩn kịch có ít vốn khác. Bộ phim này dựa trên tiểu thuyết nổi tiếng trên mạng cải biên mà thành, đạo diễn là tân nhân, diễn viên không nổi tiếng, đầu tư sơ sài, phí tổn không cao, nhưng một khi làm xong, hồi vốn nhanh, còn lỗ như may mắn, chỗ tốt với diễn viên cũng không nhỏ.

Đoàn phim quay ở tại thành thị này, tất cả diễn viên đều được đoàn phim hỗ trợ tìm khách sạn ở.

Đường Dĩ Tổ có nhà ở nội thành, suy xét đến chuyện Đường Táo tuổi còn nhỏ, tuy rằng trước đây nguyên thân nuôi dưỡng nhóc kia như thế nào thì cô không biết, nhưng trong tình huống có thể, Đường Dĩ Tổ vẫn luôn muốn mình ở bên cạnh Đường Táo nhiều hơn.

Dù sao vai của cô hiện tại là nha hoàn, có ít suất diễn, phỏng chừng quay năm ba bữa là xong, cho nên Đường Dĩ Tổ cũng không ở trong khách sạn.

Trước đó cô đã liên hệ với Tần Hoa một tiếng, lỡ như cô có việc quán thân mà về trễ, có lẽ phải nhờ bà hỗ trợ, đi rước Đường Táo.

Khi nói những lời này, nội tâm Đường Dĩ Tổ vô cùng thấp thỏm, nhưng mà trừ Tần Hoa ra, trước mắt cô không thể tìm được ai đáng tin để chiếu cố Tiểu Táo nhà mình.

Sự thật chứng minh, trước khi lâm chung nguyên thân muốn phó thác Đường Táo cho Tần Hoa không phải là không có lý do, Đường Dĩ Tổ vừa mới nói

xong, bà lập tức một ngum đáp ứng, dứt khoát nhanh nhẹn đến mức làm Đường Dĩ Tố cho rằng mình nghe lầm.

Có thể nhìn ra được, đối với chuyện chăm sóc Đường Táo, Tần Hoa rất vui lòng.

Có Tần Hoa làm hậu thuẫn, Đường Dĩ Tố tức khắc yên lòng. Sáng sớm hôm sau, cô liền tới nơi làm tốt chuẩn bị.

Trước mắt, đoàn phim chia làm hai tổ AB, diễn viên chính cùng vai phụ tạm thời tách ra hai sân đồng thời cùng quay một lúc. Nếu như Đường Dĩ Tố diễn vai ác độc nữ phụ, hẳn là ở tổ A, nhưng hiện tại bất quá cô chỉ là một tiểu nha hoàn, dĩ nhiên bị sung quân tới tổ B cùng với những diễn viên khác.

Người ở tổ B tương đối nhiều, bình thường Đường Dĩ Tố đi ở trên đường cái, không có mấy người nhận ra cô, nhưng ở đoàn phim thì khác.

Đầu tiên, tất cả mọi người đều đã biết diễn viên tham gia lần này có những ai. Sau đó, ban đầu Đường Dĩ Tố vốn từ vai nữ phụ chuyển thành vai nha hoàn, đối với đoàn phim mà nói chính là tin tức không nhỏ. Bởi là người có tính tình một chút, chắc chắn sẽ không tới, không ngờ Đường Dĩ Tố cư nhiên còn xuất hiện.

Hơn nữa cùng Tống Thần Hạo nhắc lên quan hệ, Đường Dĩ Tố lớn lên lại xinh đẹp, cho dù cô mặc quần áo nha hoàn, từ trong đám người cũng có thể liếc mắt một cái là nhận ra, tổng hợp đủ loại lý do, thật sự là đại gia muốn xem nhẹ Đường Dĩ Tố cũng khó.

Cũng may, loại chuyện này cũng không phải cô chưa từng trải qua.

Lúc trước, lúc ở thế giới thật, khi Đường Dĩ Tố được đại đạo diễn đề ý, mặc dù ngay cả phim điện ảnh cô cũng chưa đóng lần nào, nhưng tên tuổi của ông chính là kim tự chiều bài, Đường Dĩ Tố như cá nhảy Long Môn. Cơ hồ là chuyện tất nhiên, ngoại giới vô cùng chú ý tới cái tên mới nổi Đường Dĩ Tố, trong trường học lại càng lan truyền nhanh hơn.

Khi đó, áp lực so với hiện tại còn ghê gớm đã hơn, bởi vậy nên Đường Dĩ Tố mới mất ngủ, phải đọc tiểu thuyết cho qua thời gian, không nghĩ tới, qua một phát tổng cổ mình vào thế giới tiểu thuyết luôn. Huhu..

Lúc này, đối mặt với ánh mắt chú mục của mọi người xung quanh, Đường Dĩ Tố xem như không thấy gì, giữ khuôn phép mà thay trang phục, dần dà, bọn họ cũng trở lại nhịp công tác như thường, không rảnh rỗi nhìn chăm chăm cô nữa.

Không nghĩ tới, lần này bắt đầu quay, Đường Dĩ Tố lại một lần nữa làm không ít người kinh ngạc.

Nguyên thân là một diễn viên bị thay đổi giữa chừng, một đường tự thân làm nên. Tuy rằng cô chỉ là một nữ diễn viên trong "'một ngàn tám trăm tuyến trong suốt'", nghe qua thật chẳng ra gì, nhưng tốt xấu gì cô ấy cũng được ký hợp đồng với Tần Hoa, cũng chứng thực Đường Dĩ Tố cũng có chút thực lực.

Diễn viên trẻ tuổi xinh đẹp như cô, mọi người vốn dĩ cho rằng căn bản cô không hề có kỹ thuật diễn gì đáng nói, bọn họ cũng đã chuẩn bị tư tưởng. Điều không ngờ là, bất luận là điệu bộ hay lời kịch, Đường Dĩ Tố đều biểu hiện ưu tú ngoài dự đoán.

Dù sao cũng có xuất thân chính quy, từ cách diễn đạt tới hành động của cô đều trải qua mài giũa, sau lại có đại đạo chỉ điểm. Tuy rằng Đường Dĩ Tố còn chưa tới mức chính thức bắt đầu quay đã xuyên vào đây, nhưng trong quá trình giao lưu cùng đại đạo diễn, Đường Dĩ Tố cũng được lợi không ít.

Ở phương diện diễn kịch này cô có thiên phú, lại là thật tình yêu thích. Cái gì cũng vậy, vừa có khả năng vừa đặc biệt dụng tâm sẽ học rất mau. Đã là diễn viên chuyên nghiệp, vừa bắt đầu diễn sẽ có khí thế, cùng với diễn viên không có xuất thân là tuyệt đối khác nhau.

Đồng dạng là nha hoàn, nhưng bất luận là khí tràng hay là vẻ bề ngoài, Đường Dĩ Tố đều quá mức "'hạc trong bầy gà'". Vốn dĩ ban đầu cô cùng nhóm diễn viên tổ B còn có chút kém ăn ý, nhưng từ từ, nhờ Đường Dĩ Tố không dấu vết hướng dẫn, giúp mọi người cùng tiến vào trạng thái, theo tiến trình quay ngày càng nhanh chóng, làm cho không ít người lau mắt nhìn lên.

"Dĩ Tố, có phải cậu đã học thuộc tất cả lời kịch của tụi tôi không đó? Hi hi." Sáng giờ làm việc cùng nhau, Đường Dĩ Tố đã hòa đồng được với mọi người trong đoàn phim. Giờ phút này, người cùng Đường Dĩ Tố nói chuyện là một nữ diễn viên tên là Phan Đồng. Cô ở trong kịch bản cũng đóng vai giống như Đường Dĩ Tố hiện tại, đều là nha hoàn của ác độc nữ phụ.

Bộ phim này, nha hoàn của nữ phụ có hai người, người vốn phải đóng vai nha hoàn của Đường Dĩ Tố, hiện tại thế vị trí của cô, thăng chức lên tổ A, còn Đường Dĩ Tố và Phan Đồng cùng nhau quay ở tổ B.

"Ừm... Tôi nhìn nhiều mấy lần là đã nhớ kỹ." Đường Dĩ Tố nói.

"Oa, cậu thật là lợi hại nha!" Phan Đồng tức khắc trừng lớn đôi mắt, "Sao cậu lại làm được chứ, tôi học của mình thôi đã thấy vất vả lắm rồi, căn bản không có biện pháp nhớ dùm người khác đâu. Hơn nữa, vừa phải nhớ lời thoại vừa phải nhớ rõ diễn ra sao, thật sự là rất dễ quên mà..."

Đường Dĩ Tố nghe vậy, lập tức cười nói: "Trí nhớ của tôi tương đối tốt, cũng am hiểu học bằng cách nhớ."

"Vai lúc trước cậu diễn là nữ phụ, vậy không lẽ, lời thoại của nữ phụ cùng nữ chính cậu cũng nhớ hết hay sao?" Phan Đồng khiếp sợ nói.

"Không có không có, tôi chỉ học lời kịch của bạn đối diễn lúc chung thoại, còn kịch bản tôi cũng chỉ xem qua mấy lần, không có học hết đâu." Đường Dĩ Tố vội vàng xoa tay nói.

Phan Đồng thấy Đường Dĩ Tố tuy rằng lớn lên xinh đẹp, nhưng lại rất bình dị gần gũi, thừa dịp thời gian ăn cơm trưa, cô nhện không được cùng Đường Dĩ Tố hàn huyên vài câu.

Nói nói, Phan Đồng càng thêm bà tám, cái gì mà lời đồn đãi trong đoàn phim đối với Đường Dĩ Tố, rồi nữ diễn viên đóng vai nha hoàn trước đây làm sao biến thành nữ phụ, còn có suy đoán liên quan tới bối cảnh diễn viên đóng vai nữ chính.

"Nữ chính là Liễu Oánh, đúng không?" Đường Dĩ Tố nói.

Trước khi Đường Dĩ Tố tới đây, cô đã tra qua tư liệu về thành viên tổ chức của bộ phim này. Đạo diễn sau này là một đạo diễn nổi danh, nhưng hiện tại hẳn ta lại là tay mới vào nghề, đây là lần đầu tiên hẳn tay làm phim truyền hình.

Tài chính khởi đầu của đoàn phim cũng không nhiều lắm, phí tổn không cao, phần lớn sử dụng tân nhân. Từ chính thể mà xem, diễn viên duy nhất từng có tác phẩm tiêu biểu, miễn cưỡng có chút nổi tiếng, đó là nam diễn viên đóng vai Vương gia.

Tuy rằng bộ phim này tên 《 Vương gia thể thân kiều thế 》， nghe tên có vẻ như thuộc hệ ""nam chủ"", nhưng trên thực tế lại là một phim xoay quanh nữ chính.

Đơn giản mà nói, mọi nhân vật trong phim đều là dùng để nâng đỡ Liễu Oánh, lỡ như sau này bộ phim có thể quây được một ít bọt nước, người được giúp ích lớn nhất, vẫn là nữ chính.

Đường Dĩ Tố cũng là người trong vòng, đối với loại tình huống này dĩ nhiên trong lòng hiểu rõ, nhưng cô ở trên mạng tìm kiếm một hồi lâu, cũng không tìm được tin tức tương đối về bối cảnh của Liễu Oánh.

Loại chuyện nhỏ này Đường Dĩ Tố cũng không cần thiết đi hỏi Tần Hoa, giờ phút này, khi nghe Phan Đồng nhắc tới, cô cũng có vài phần tò mò.

"Đúng vậy." Phan Đồng gật gật đầu, thấy biểu tình Đường Dĩ Tố trong tò mò còn mang theo chút mờ mịt, cô có chút kinh ngạc, lại có chút đồng tình nhìn thoáng qua Đường Dĩ Tố, nhỏ giọng nói, "Bộ cậu không biết sao? Liễu Oánh là em gái của Liễu Tĩnh, bộ phim này là vì cô ta. Nhưng Liễu Oánh là fan trung thành của Tống Thần Hạo, cậu đó, cậu bị đẩy xuống dưới, chính là do Liễu Oánh đề nghị."

Đường Dĩ Tố nghe vậy, trừng lớn đôi mắt nhìn Phan Đồng: "A?"

Này này này..... Cho nên đây mới là chân tướng khi Tần Hoa kiến nghị cô đừng tới diễn hay sao?

Cả người Đường Dĩ Tố thoáng chút cảm giác đều không khỏe.

Trước mắt tình huống ở Hoa Quốc chính là, ai có tiền, ai danh khí lớn, ai có thể thu hút phòng bán vé cùng ratings, thì tiếng nói của người đó lớn.

Giống như Liễu Oánh là diễn viên chính của bộ phim, đặc tội cô ta chẳng khác nào đặc tội toàn bộ đoàn phim, nếu sớm biết rằng như vậy, Đường Dĩ Tố đánh chết cũng không tới đây.

Tiền tuy rằng rất quan trọng, nhưng mệnh cũng rất quan trọng a!

Chuyện dơ bẩn trong đoàn phim Đường Dĩ Tố nghe nói qua không ít, một khi đặc tội người, không nhất định người ta có thể đem người chính chết, nhưng mà chết khiếp, hậm hực một đoạn thời gian thì không thành vấn đề.

"Không phải cậu cũng có người đại diện sao? Người đại diện không nói chuyện này với cậu sao?" Phan Đồng kỳ quái hỏi, tựa hồ không thể lý giải loại chuyện này vì sao Đường Dĩ Tố có thể không hiểu được.

Trời mới biết Tần Hoa có từng nói qua với nguyên thân chưa, Đường Dĩ Tố lại không có ký ức của nguyên thân, chỉ có thể xấu hổ cười: "Tôi... Không quá nhớ rõ, trước đây tôi vẫn luôn không chú ý những việc này... Bất quá, Liễu Tĩnh là ai?"

Như vậy, qua mấy ngày, Đường Dĩ Tố đã bỏ tấc không ít tư liệu về người này người kia trong giới giải trí một lần. Lần gần nhất còn tương đối sinh động, nói chuyện một vài mình tinh, Đường Dĩ Tố đều nhớ kỹ tên.

Qua ba bốn lần, Đường Dĩ Tố cũng đại khái hiểu được đôi chút, cô có thể xác định trong trí nhớ mình, là không hề có nhân vật nào tên Liễu Tĩnh.

"Liễu Tĩnh là bạch phú mỹ đó nha, hơn nữa quan hệ với Lục Châu cũng gần, là tai tiếng bạn gái của anh ta." Phan Đồng vừa nói vừa quan sát biểu tình của Đường Dĩ Tố, "Cậu đừng có nói với mình, Lục Châu là ai cậu cũng không biết nha cô nương."

Đường Dĩ Tố suy nghĩ một chút, bỗng nhiên linh quang chợt lóe, lúc trước đi tham gia dạ hội, trong danh sách tựa hồ có tên này, cô vội vàng nói: "Mình biết mình biết, là một thổ hào đúng không."

Hình dung này của Đường Dĩ Tố tức khắc làm Phan Đồng hết chỗ nói rồi: "Hai chữ Thổ hào này, đặt ở trên người Lục Châu làm mình cứ cảm thấy quái quái....."

Đường Dĩ Tố lại không có tâm tư chú ý mình dùng từ gì hình dung, giờ phút này, trong đầu cô đều là Liễu Oánh.

Nếu Liễu Oánh thích Tống Thần Hạo như vậy, thì chuyện mấy ngày hôm trước cô dùng rượu hất Tống Thần Hạo, cô ta rất có thể cũng đã thu được tin

tức.

Nghĩ đến fans của Tống Thần Hạo có bao nhiêu điên cuồng, Đường Dĩ Tố cũng đã kiến thức qua, ai mà ngờ trong vòng vậy mà cũng có thể đụng phải.

Chỉ là truyền một cái tai tiếng, là có thể bức nguyên thân tự sát, Đường Dĩ Tố quả thực không dám tưởng tượng, kế tiếp nếu cô ấy đối mặt Liễu Oánh sẽ ra sao.

Vừa đúng lúc này, thời gian nghỉ trưa kết thúc, một nhân viên công tác đi tới, đối với đám người Đường Dĩ Tố phát phát tay: "Kêu đến tên ai thì người đó bước ra, cùng tôi đi qua tổ A quay một lúc: Đường Dĩ Tố, Phan Đồng....."

Bạn đang đọc truyện *Con Trai Là Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15-1

Con trai là nam phụ - Chương 15 (1)

Tác giả: Hà Lam

Editor: Lạc Tiểu - 08/03/2019

Nhân viên tổ A đang công tác, khi Đường Dĩ Tố cùng đám người Phan Đồng bước lại, tất cả mọi người đều bận rộn, bọn cô chỉ có thể ngồi ở chờ ở trong góc.

Đạo diễn đang xem thành quả quay được buổi sáng, các diễn viên thì đang dặm lại trang điểm, nhân viên công tác cùng trợ lý qua lại bên ba bận rộn.

Một lát sau, phó đạo diễn đi tới, nói với mấy người Đường Dĩ Tố: "Đề tôi giảng cho mọi người một chút. Kế tiếp chúng ta sẽ quay hai cảnh. Nội dung rất đơn giản, đại đa số mọi người phối hợp với diễn viên chính là được.""

"Có người lại vất vả một chút, phải phụ trách diễn dưới nước, còn có cảnh là cùng nữ nhất giằng co. Tuy rằng vất vả, nhưng xuất hiện trong màn ảnh cũng tương đối nhiều. Nếu hết thấy tiến triển thuận lợi, buổi chiều quay xong, buổi tối chúng ta có thể nghỉ ngơi, mọi người tận lực phối hợp một chút." Phó đạo diễn vừa nói lại vừa liếc nhìn Đường Dĩ Tố một cái.

Đường Dĩ Tố tuy rằng chưa từng có gặp hấn lần nào, nhưng thân là đã từng là diễn viên chính, nhân viên đoàn phim khẳng định là nhận ra cô.

Đường Dĩ Tố thấy phó đạo diễn nhìn mình, cũng lễ phép cười với hấn một chút, ngay sau đó, lại nghe phó đạo diễn chỉ vào cô, nói: "Dĩ Tố, cô có kinh nghiệm đóng phim, một lát phiên cô phối hợp co tốt, tất cả mọi người đều sẽ nhẹ nhàng."

Đường Dĩ Tố vừa nghe, trong lòng tức khắc có dự cảm bất tường.

Phó đạo diễn nói xong, cũng bắt đầu nói với người khác những điều cần chú ý để chút nữa quay phim.

Hai cảnh quay này, nói đơn giản không đơn giản, nói khó cũng không thể nói là khó.

Cảnh đầu là sau khi ác độc nữ phụ phát hiện Vương gia cùng nữ chính có quan hệ vi diệu, mặt ngoài thì ầm nẫn, sau đó trở lại trong viện thì tìm nha hoàn bên cạnh, tùy ý phát tiết đánh chửi. Sau đó còn chưa đủ, mà phải đá một nha hoàn vô cùng trung thành và tận tâm với nàng ta xuống nước, kết quả cảnh này lại trùng hợp bị Vương gia bắt gặp được.

Cảnh thứ hai là nữ chính vẫn luôn nhường nhịn nữ phụ, rốt cuộc không thể nhịn được nữa, quyết định phản kháng. Đầu tiên, nữ chính muốn khai đao với nha hoàn lấy một tác lại tiến một thước kia. Sau khi hai người đánh nhau miệng lưỡi xong, nha hoàn vũ nhục cha mẹ đã qua đời của nữ chính.

Nữ chính phần nộ tát vô mặt nữ nha hoàn một cái, nha hoàn có không cam lòng, nhưng rốt cuộc thân phận nữ chính lại tôn quý hơn so với nàng, cuối cùng chỉ có thể bùm mặt ghen khuất.

Hai cảnh đều ở nơi tương tự mà quay, khi quay chỉ cần đổi góc độ là xong, nhân viên hiện trường cũng đều tụ hợp không sai biệt lắm, cho nên tranh thủ một buổi chiều quay cho xong.

Đường Dĩ Tố nghe nghe, nụ cười trên mặt quả thật cương cứng, sắp không duy trì nổi nữa.

Bộ phim này là dựa vào tiểu thuyết trên mạng cải biên, Đường Dĩ Tố tung hoành những bộ ngôn tình kiểu vậy nhiều năm, loại kịch bản kiểu này xem qua không biết bao nhiêu lần.

Khi xem với vai trò là người qua đường, nhìn cốt truyện dĩ nhiên là thích, nhưng đến phiên mình bị tình huống như vậy, phải làm một nha hoàn ác độc,

trong lòng Đường Dĩ Tô quả thực một vụn lằn muốn chửi má nó.

Cùng đến đây với Đường Dĩ Tô là diễn viên tổ B, tuy rằng không biết người đứng sau bộ phim này là ai, nhưng đã quay nhiều lần đóng, mỗi người đều là cáo thành tinh, vừa nghe qua, có ai còn nghe không rõ chuyện gì.

Hai cảnh này không hề có trong kịch bản, hiển nhiên là đương trường mà thêm vào, hơn nữa vì ai mà thêm, lại rõ ràng đến vậy.

Dù sao, sự không liên quan đến mình, trong lòng mọi người đồng tình một chút là được, khẳng định sẽ không vì người xa lạ như Đường Dĩ Tô mà xuất đầu. Mọi người nhìn cô bằng ánh mắt an ủi, sau đó từng người nhanh chóng đi chuẩn bị.

Phan Đồng diễn nhân vật giống Đường Dĩ Tô, thấy cô thu hút giá trị cừu hận, trong lòng vừa may mắn lại vừa đồng tình: "Dĩ Tô, cậu còn khỏe chứ?"

Đường Dĩ Tô miễn cưỡng lắc lắc đầu.

Kỳ thật, trong nháy mắt xác định người bị nhắm vào kia là mình, trong lòng Đường Dĩ Tô thật sự có ý niệm trực tiếp bỏ của chạy lấy người.

Cái vai nha hoàn trong bộ võng kịch này, thật sự tiền quay không bao nhiêu, ngay cả người đại diện như Tần Hoa còn khinh thường. Tuy rằng Đường Dĩ Tô thiếu tiền, nhưng cô cũng vì học tập nên mới lại đây.

Hiện tại lại muốn đim cô xuống nước, rồi còn ăn một bàn tay vô mặt, về điểm này, thù lao đóng phim không chừng còn không đủ để cô đi khám bệnh nữa là.

Nhưng cuối cùng Đường Dĩ Tô vẫn quyết định ở lại.

Làm nghề diễn viên này, người không có lý tưởng rất đông, nhưng người bất chấp lăn lộn mỗi ngày ở đây cũng có không ít. Kiếp sống diễn nghệ lâu dài, chắc chắn không có khả năng lúc nào cũng thuận buồm xuôi gió.

Hôm nay chỉ gặp chút khó khăn nhỏ mà Đường Dĩ Tô đã lui bước, sẽ dưỡng cho cô tâm lý trốn tránh, thấy khó mà vượt qua, mới là chuẩn tắc nhân sinh của Đường Dĩ Tô.

Thấy nhân viên công tác bắt đầu tập hợp diễn viên chuẩn bị bắt đầu quay, Đường Dĩ Tô cười với Phan Đồng một chút: "Mình không có việc gì, chúng ta đi thôi, quay sớm một chút rồi đi ăn cơm!"

Kỳ thật, cùng Đường Dĩ Tô tiếp xúc nhiều ngày, Phan Đồng đã dần dần thích ứng mỹ mạo của người đối diện luôn đập vào mắt. Nhưng giờ khắc này, Phan Đồng vẫn bị Đường Dĩ Tô làm kinh diễm ngay người.

Thấy nụ cười tràn đầy linh động của Đường Dĩ Tô, cô cũng nhịn không được thấy nhẹ nhàng một ít: "Lúc này mới vừa ăn cơm trưa mà cậu đã nhớ thương cơm chiều rồi!"

"Cơm chiều mình phải về nhà ăn, không giống nhau đâu." Đường Dĩ Tô cười tủm tỉm, nghĩ đến hiện tại mình cũng là người làm mẹ người ta, tựa như rất nhiều phụ huynh khác, vì tương lai con trẻ mà dốc sức làm việc, không có gì có thể làm chùn bước uể oải.

Sau khi các vai phụ ai về chỗ người nấy, nhóm diễn viên chính cũng sôi nổi tập hợp. Trước khi tới Đường Dĩ Tô đã tra tư liệu từng người, cho nên tuy rằng chưa nhìn thấy qua dàn diễn viên chính bao giờ, nhưng vừa nhìn thấy người, cô vẫn lập tức nhìn ra ai là ai.

Người đầu đội ngọc quan mặc hắc y, dĩ nhiên là nam chính, cô gái bên cạnh mặc áo dài hồng nhạt, được mọi người vây quanh, khẳng định là Liễu Oánh không thể nghi ngờ.

Người thể thân vị trí nữ nhị của Đường Dĩ Tô giờ phút này đang đứng ở bên cạnh Liễu Oánh, bước chân khi đi đều thoảng chậm một bước so với cô ta, nhìn ra được người này là một người phi thường thực thời.

Thấy Đường Dĩ Tô nhìn về phía bọn họ, nữ nhị liếc mắt nhìn Đường Dĩ Tô một cái, nhưng chưa kịp làm gì, đã bị Liễu Oánh đứng trước nói chuyện đánh gãy.

Dù sao người ta cũng là diễn viên chính, là nhân viên đỉnh cấp của chuỗi thực vật tên đoàn phim này. Đoàn người vừa đi vừa nói nói cười cười, đãi ngộ hoàn toàn bất đồng với dàn diễn viên bên Đường Dĩ Tô.

Cảnh đầu yêu cầu xuất hiện vài người, đó là nam chủ, nữ nhị cùng Đường Dĩ Tô. Đám người Phan Đồng tuy rằng cũng ở trong màn ảnh, nhưng không có lời kịch, không được quay góc cận, cùng với phong nền không sai biệt lắm.

Tạm thời Liễu Oánh chưa cần đóng, thì tìm vị trí ngồi xuống bên cạnh mà nhìn.

Khi đối mặt với Đường Dĩ Tô, ánh mắt Liễu Oánh vĩnh viễn không dừng lại trên người cô, nhưng khi Đường Dĩ Tô vừa xoay người, ánh mắt kia chăm chăm tựa như kim châm, làm cho Đường Dĩ Tô muốn xem nhẹ cũng khó.

Cùng với tiếng "Action" của đạo diễn, các diễn viên lập tức tiến vào trạng thái.

Bên hồ, tại đình trà, nữ nhị bước đến trước màn ảnh, hung hăng ném tất cả chung trà trên bàn xuống đất.

"Tất cả đã chết hay sao, còn không mau qua đây hầu hạ!" Quảng xong, nữ nhị quát lớn với đám nô tỳ.

Theo Đường Dĩ Tổ cầm đầu, bọn nha hoàn vội vàng tiến lên dọn dẹp sửa sang đình trà.

Một chút nữa Đường Dĩ Tổ phải bị nữ nhị đá xuống nước, cho nên vị trí tiến lên ngồi xỏm lùm chung trà lên cũng phải chú ý, không chỉ phải để cho nữ nhị với tới, sau khi Đường Dĩ Tổ bị đá, còn phải với tới cái hồ nước kia, mới có thể ngã xuống.

Quả nhiên, tiếp theo trong nháy mắt, chân nữ nhị lập tức muốn đạp lên mặt Đường Dĩ Tổ!

Từ khi bắt đầu quay, Đường Dĩ Tổ đã tập trung cao độ, mắt thấy giày của nữ nhị muốn đá lên mặt mình, cô lập tức đoán chắc thời gian, khi mũi chân của nữ nhị vừa đụng tới hoa tai của mình trong nháy mắt, cả người Đường Dĩ Tổ liền ngã sang bên cạnh.

Vị trí ngồi xỏm của cô vô cùng xảo diệu, phát huy cũng cực kỳ tự nhiên, sau khi thuận thế ngã xuống, lăn dọc bên mép theo đình, cả người vốn nương vào trọng lực cùng quán tính, lăn vào trong hồ nước.

"Ầm" một tiếng, cả người Đường Dĩ Tổ nhào vào trong nước, khi cô trôi lên mặt nước, cả người vốn trang dung chỉnh tề, lập tức trở nên chật vật bất kham.

Bạn đang đọc truyện *Con Trai Là Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15-2

Con trai là nam phụ - Chương 15 (2)

Tác giả: Hà Lam

Editor: Lạc Tiểu - 08/03/2019

Cảm ơn nàng kurumiayano, ta cũng chúc nàng 8/3 vui vẻ ♥ Moahz:x

Nước làm cho đầu tóc cùng quần áo Đường Dĩ Tổ đều ướt nhẹp, đuôi tóc trải dài trên hồ, ở mặt cùng trên cổ, quần áo cổ trang vốn rườm rà, giờ phút này áo ngoài phiêu phù trên mặt nước, cơ hồ muốn bọc người ở trong nước lại.

Nhưng cho dù như vậy, Đường Dĩ Tổ cũng không thể chạm vào chúng nó.

Dưới nước đã sớm chuẩn bị quay cận cảnh, giờ phút này, vì phụ trợ cho sự ác động của nữ phụ, sau khi nha hoàn rơi xuống nước, cần phải biểu hiện thập phần hoảng sợ.

Sống chết trước mắt, ai lại đi chú ý dáng vẻ của mình, đôi tay Đường Dĩ Tổ không ngừng chụp trên mặt nước, về mặt đầy kinh hoàng cùng sợ hãi, thét chói tai cầu cứu: "Tiểu thư... Cứu mạng... Tiểu thư..."

Nữ phụ ngơ ngác nhìn Đường Dĩ Tổ xin tha.

"Tiểu thư... Ừm....."

"Bùm bùm" tiếng đánh nước không ngừng truyền đến, Đường Dĩ Tổ thanh âm đứt quãng, mang theo thống khổ bị sặc nước, nhưng mà sau hai mươi mấy giây, nữ nhị trên bờ vẫn không có phản ứng lại.

—— "Cắt!"

Đạo diễn đang quay không thể nhìn được nữa, lập tức la lên: "Trời ơi, ngăn người làm gì vậy!"

Nữ nhị lúc này mới như bừng tỉnh đại mộng, xoay người liên tục xin lỗi đạo diễn: "Thực xin lỗi, thực xin lỗi, tôi... Tôi bị cô ta dọa rồi..... Bộ dáng của cô ta có chút khủng bố, nếu không, chúng ta lại đến một lần đi."

Đạo diễn nhìn thoáng qua nữ phụ, lại nhìn Đường Dĩ Tổ một cái, sao lại không rõ ý tứ của cô ta, sắc mặt hần trầm trầm: "Đường Dĩ Tổ không cần quay lại, chúng ta tiếp tục quay phản ứng của cô lại một lần!"

Đạo diễn đã lên tiếng, nữ nhị đành phải gật gật đầu, sau đó thừa dịp mọi người vớt Đường Dĩ Tổ lên, cô ta nhanh chóng đi đến bên cạnh Liễu Oánh thấp giọng nói vài câu.

Liễu Oánh nhìn Đường Dĩ Tô đang bọc khăn lông, cô ta đi đến bên cạnh đạo diễn đang xem lại cảnh quay, nói: "Không ngờ Đường Dĩ Tô diễn khá tốt nha."

Đạo diễn có thể mặt lạnh với nữ phụ, nhưng sẽ cho Liễu Oánh vài phần mặt mũi, thấy cô ta vậy mà khen Đường Dĩ Tô, đạo diễn liền chỉ vào màn ảnh nói: "Xác thật không tẻ, cô xem chỗ này, tân nhân không biết diễn kịch, khi đá người sẽ không biết chuyển phải không chế lực đạo. Chúng ta là đang biểu diễn, không phải thực sự động thủ đánh nhau.""

"Một chân này đá lên mặt Đường Dĩ Tô, nếu như thật sự đá trúng, Đường Dĩ Tô nhất định sẽ bị tính là tai nạn lao động, còn may cô ấy cũng có kinh nghiệm, nơi này, cô xem, lúc lặn xuống vô cùng tự nhiên. Mặc quần áo cổ nhân làm cho tư thế rơi xuống nước rất không thoải mái, người bình thường đều có bản năng vuốt mặt, chi tiết nhỏ này Đường Dĩ Tô đúng là xử lý không tồi."

Liễu Oánh cười một chút: "Đóng phim nào có chuyện không bị thương, cũng là không có cách nào."

Đạo diễn gật gật đầu, cũng không nói gì.

Liễu Oánh tiếp tục cùng đạo diễn xem đoạn quay, thấy bộ dáng thống khổ trong nước của Đường Dĩ Tô, Liễu Oánh bỗng nhiên nói: "Đạo diễn, kỹ thuật diễn của Đường Dĩ Tô xác thật không tồi, nhưng mà hiệu quả lại không tốt lắm. Hình ảnh này, tất cả đều bị quần áo phiêu phiêu của cô ấy chặn gần hết, mặt còn bị tóc che đi phân nửa, khiến cho hình ảnh quần áo của chúng ta thoát nhìn không được tốt."

Đạo diễn nhìn nhìn, có chút đồng ý với lời Liễu Oánh.

Hắn xuất thân từ danh sư, cho nên rất rõ ràng, biểu diễn của Đường Dĩ Tô là đủ tư cách. Quần áo, vật trang sức trên tóc tuy rằng hỗn độn, nhưng thực chân thật, cũng không có vấn đề gì, nhưng vấn đề là ở chỗ... Đoàn phim bọn họ quá nghèo.

Không có đủ thiết bị cùng hắt sáng, lại không phải ngoại cảnh quay chụp, bên bờ ao đều là lục bình chờ hậu kỳ xử lý, hẳn lại là tay mới, không có biện pháp làm cho thật tốt. Bởi vậy, Đường Dĩ Tô trên màn ảnh thoát nhìn, tuy rằng thực vất vả, nhưng lại không có mỹ cảm gì, dơ dáy loạn loạn. Cuối cùng, lại có hiệu quả phòng chùng cũng không tốt lắm, thật sự có chút lãng phí biểu diễn của Đường Dĩ Tô.

"Nếu không, hay là cho Đường Dĩ Tô đổi bộ quần áo, lại chụp lại một lần. Cảnh này là bước ngoặt của cốt truyện, sau khi nha hoàn rơi xuống nước sẽ bị Vương gia nhìn thấy. Nha hoàn càng đáng thương, mới có thể càng phụ trợ cho nữ nhị ác độc, Vương gia chịu kích thích càng lớn, người xem mới cao hứng được." Liễu Oánh nói.

Đạo diễn nhìn hình ảnh trầm tư một lát, lại thấy Đường Dĩ Tô bọc khăn lông ở bên cạnh đang run run, liền hướng cô vẫy vẫy tay: "Đường..... Dĩ Tô, cô lại đây một chút."

Đường Dĩ Tô vội vàng chạy tới.

"Đổi một bộ quần áo, chuẩn bị một chút, lại quay một lần nữa. Cô biểu diễn rất không tồi, đổi quần áo để cho hiệu quả càng tốt."

Đạo diễn nói xong, suy nghĩ một chút lại bổ sung nói, "Sẽ bắt đầu quay từ khi cô trực tiếp rơi xuống nước, bên ngoài còn bộ quần áo ban đầu, nhưng khi cô từ trong nước ngoi lên, phải làm áo ngoài phiêu ở trên mặt nước, nhưng không được chắn lên mặt cô, hiểu chưa?"

Đạo diễn nói đến cao hứng, còn đứng đứng dậy xoa tay múa chân vài cái, nói tiểu kỹ xảo để Đường Dĩ Tô từ trong nước ngoi lên: "Đoạn quay của cô rất tốt, chúng ta tận lực quay đẹp một chút, tuy rằng cô chỉ là tiểu nha hoàn, nhưng cũng có thể biểu hiện thật tốt."

Lý do của đạo diễn thuyết phục được Đường Dĩ Tô. Thấy đối phương nghiêm túc quay, trong lòng cô cũng cao hứng. Thật ra, quay lại một lần cũng không có gì, lập tức gật gật đầu. Bất quá, khi nhìn thấy bộ quần áo để chuẩn bị kia, Đường Dĩ Tô tức khắc ngăn cản cả người.

Bởi vì phim quay mùa hè, lại là vòng kịch, trang phục của đoàn phim cũng không cần quan trọng lắm, có dáng vẻ cổ trang, mặc đẹp là được. Bởi vậy, quần áo đoàn phim cung cấp, nữ trang phần lớn tương đối trong suốt mảnh mai.

Nếu là ngày thường, ăn mặc quần áo xuống nước cũng không có gì, nhưng đạo diễn nếu yêu cầu phải cởi phăng áo ngoài ra, vậy bộ y phục Đường Dĩ Tô mặc bên trong lập tức có vẻ thiếu thốn.

Đạo diễn tựa hồ cũng nghĩ đến điểm này, nói với Đường Dĩ Tô: "Yên tâm, chất lượng quần áo của chúng ta vẫn là có bảo đảm, sẽ không lộ gì đâu."

Thấy Đường Dĩ Tô vừa nhìn thấy quần áo, quả nhiên biểu tình liền không đúng lắm, Liễu Oánh tức khắc cười nói: "Không đúng, tôi nhớ ra rồi, trước đây khi Đường Dĩ Tô vào đóng, đã thỏa thuận nói trừ tứ chi, những địa phương khác đều không thể lộ, hiện tại quần áo này....."

Có Liễu Oánh nhắc nhở, đạo diễn lúc này mới nhớ tới, giống như xác thật có chuyện này.

Vấn đề là, lúc ấy Đường Dĩ Tô có thân phận nữ phụ, nhân vật nữ phụ cũng xem như có trọng lượng, kịch bản cũng không có tương quan suất diễn, cho nên đạo diễn cũng đáp ứng, nhưng hiện tại Đường Dĩ Tô sớm đã không phải nữ nhị, mà là lưu lạc thành nha hoàn.

Khi đoàn phim cung cấp quần áo, nói là sau khi ướt nước vài dệt có điểm thiếu, nhưng cũng có đai đeo, nên những nơi cần che đều được che. Mùa hè nóng bức, trên đường những nữ sinh mặc váy hai dây không biết có bao nhiêu. Điểm này rất nhiều người thật sự là không coi là cái gì.

Rốt cuộc, chuyện Đường Dĩ Tô bị đổi vai được nhắc tới làm cho mọi người có điểm xấu hổ, đạo diễn cũng không cần phải nhiều lời nữa, nói với Đường

Đi Tỏ một câu "Cô mau đi chuẩn bị đi" rồi bỏ đi.

Chỉ còn lại Đường Dĩ Tỏ mặt đối mặt với Liễu Oánh, Liễu Oánh cười khanh khách chờ quyết định của cô.

Nhìn biểu tình của Liễu Oánh, cô cũng minh bạch Liễu Oánh lẫn lộn nửa ngày là vì cái gì.

Trên người nguyên thân có vết rạn da cùng dấu mờ, đối với người ngoài khẳng định phi thường chú trọng chuyện không bại lộ khuyết điểm thân thể.

Đường Dĩ Tỏ bị đẩy ra đầu sóng ngọn gió, fans của Tống Thần Hạo không nhất định biết chuyện gia đình của cô, nhưng tính cách và nguyên tắc của Đường Dĩ Tỏ khi quay phim muốn bị đào ra lại không khó.

Cô càng cố gắng giấu diếm, Liễu Oánh càng muốn đem nó đào ra bại lộ trên màn ảnh, cho nên mới có vòng luẩn quẩn như vậy.

Từ sáng sớm đến giờ, Đường Dĩ Tỏ quay chụp lâu như vậy, đóng phim không phải là chuyện một người. Mọi người hợp tác cả một ngày, sớm một chút quay xong có thể mau chóng kết thúc công việc nghỉ ngơi, nếu lúc này Đường Dĩ Tỏ then quá thành giận, không chịu phối hợp, tất nhiên sẽ lưu lại xú danh "chánh chọe". Còn những người khác trong đoàn phim ban đầu đang có thái độ trung lập, khẳng định cũng sẽ bởi vậy chán ghét cô.

Sự chán ghét này còn đáng sợ hơn so với tai tiếng. Nếu Đường Dĩ Tỏ đang lúc nổi tiếng, người khác đương nhiên giận mà không dám nói gì, nhưng hiện tại sự nghiệp của cô đang ở thung lũng, lại truyền ra đồn đãi không chịu đóng phim cho tốt, phỏng chừng không có đoàn phim nào muốn suy xét hợp tác nữa.

Cho nên tình huống hiện tại là, hoặc là chạy lấy người, hoặc là Đường Dĩ Tỏ dựa theo ý Liễu Oánh, thay quần áo xuống nước.

Nếu Đường Dĩ Tỏ không có vấn đề gì, bình thường quay phim, thì Liễu Oánh cũng không có gì tổn thất, nhưng nếu có thể thuận thế tìm ra khuyết điểm của Đường Dĩ Tỏ, rõ ràng trước mặt mọi người mà quay được, sau lại trở thành trở ngại cho cô, vậy thì không thể tốt hơn.

Mưu kế này của Liễu Oánh, không thể nói là rất cao minh. Thoạt nhìn bất quá chỉ là việc nhỏ, nhưng chính là muốn hố người. Làm cho người ta bất đắc dĩ, dù sao cô ta vẫn là người có tiếng nói trong đoàn phim, làm cho Đường Dĩ Tỏ không có đường phản kháng nào.

Hiện tại nếu nguyên thân ở đây, dựa theo tính cách cô ấy, còn có tình huống thân thể, nói không chừng thật sự đúng là sẽ trúng kế.

Nhưng mà hiện tại đứng ở chỗ này, là một Đường Dĩ Tỏ khác.

Mặc áo hai dây thì tính cái gì, muốn chị đây mặc Bikini cũng được nữa là.

Đường Dĩ Tỏ cười đáp lại Liễu Oánh: "Tốt, hiện tại tôi đi thay đồ."

Cảnh trước đó lần xuống đi nước Đường Dĩ Tỏ hoàn thành không tồi, cho nên không cần thiết quay lại, lần này trực tiếp bắt đầu quay từ khi Đường Dĩ Tỏ rơi xuống nước.

Vài giây trước khi bắt đầu, Đường Dĩ Tỏ đã chìm xuống nước, sau khi làm tốt chuẩn bị, cô lại đột nhiên từ trong nước quẫy ra.

Bởi vì động tác này không phải là liên tiếp quay, khi ở trong nước Đường Dĩ Tỏ đã đem vạt áo cùng tóc chuẩn bị vị trí cho tốt.

Trong nháy mắt trời lên, áo ngoài không dễ dàng rũ bỏ bị nước làm cho ướt phều lên, mái tóc dài đen nhánh cũng nhu thuận rũ phía sau lưng, khuôn mặt bị nước làm ướt nhẹp hoàn toàn triển lộ ra, cùng với cả người nổi trên mặt nước, quần áo mỏng manh dán sát lên da, là lượn đường cong lập tức hiện ra.

Đường Dĩ Tỏ đang đắm chìm trong nhân vật, bởi vì kinh hoàng cùng sợ hãi, mặt cô trắng bệch, rõ ràng là bị dọa, làn da bị quần áo thít chặt ra hằn dấu vết cũng không cảm giác được.

Vết đỏ cùng làn da trắng nõn hình thành tương phản mãnh liệt. Mái tóc bị ướt lại càng có vẻ đen nhánh bóng mượt, phối hợp với gương mặt tuyệt mỹ còn xuất chúng hơn so với nhiều minh tinh nổi tiếng, làm cho đạo diễn xem đến ngây ngẩn cả người.

Loại cảnh quay gần rơi xuống nước là phi thường tàn khốc.

Đầu tiên, trước màn ảnh là phải trang điểm, diễn viên vì lên hình đẹp, khi đóng phim trên mặt trang điểm đều rất dày, một khi rơi xuống nước, mặt mày mà vụn vụn mà gãy giữa vài cái, trang điểm có đẹp cũng trôi mất tiêu, người ta dĩ nhiên cũng trở nên xấu xí.

Cái thứ hai, muốn khán giả đỡ bị sốc, cũng còn một biện pháp, chính là trang điểm hơi chút đậm nhạt một chút, ít tinh xảo một tí, đặc biệt là những nơi như phần mắt, luôn bị đánh đến rục rở kia, thì tận lực xuống tay nhẹ một chút, bị nước ngâm cũng không đến mức làm tai nạn xe cộ đương trường.

Nhưng vấn đề là, phim truyền hình màn ảnh có độ rõ ràng cực cao. Đầu năm nay lại đều ra mắt TV HD, nếu trang điểm nhạt, các loại vấn đề nhỏ trên mặt che không được, các diễn viên dựa vào mặt ăn cơm dĩ nhiên cũng không vui.

Cho nên, hiện tại diễn cảnh rơi xuống này, hoặc là diễn viên mặt ở trên mặt nước, thân mình ở đáy nước giãy giụa vài cái là xong việc; hoặc là chính là đại minh tinh, trang bị đầy đủ xịn 100% hết, rơi xuống nước quay lại càng chân thật lại duy mỹ.

Người giống Đường Dĩ Tỏ, ở tình huống đơn sơ như vậy mà có thể đánh ra hiệu quả này, trừ bỏ thiên sinh lệ chất, cũng thật sự không còn lý do gì khác.

Dung mạo, dáng người cùng kỹ thuật diễn như vậy, dùng để diễn nha hoàn thật sự là quá lãng phí... Độc giả nhìn cũng không hề có lực thuyết phục chút nào.

Vương gia, ngài xác định thích nữ chính cùng nữ phụ, mà không suy xét đến nha hoàn này sao?

Bạn đang đọc truyện *Con Trai Là Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15-3

Con trai là nam phụ - Chương 15 (3)

Tác giả: Hà Lam

Editor: Lạc Tiểu - 09/03/2019

Chương 15 này quả thật quá dài mà ●▲●

Còn bài tập nhiều quá, làm sao đây, ta hứa sẽ edit truyện hôm nay còn ngày mai học bài. Móc ngoéo luôn, các nàng có tin ta hông ʕ•̩̩•ʔ

"Cát!"

Tuy rằng có quay trực tiếp một lần qua, nhưng khi Đường Dĩ Tổ từ trong nước bước ra ngoài, có không ít ánh mắt nhìn không được dừng lại trên người cô.

Đạo diễn là người chuyên nghiệp, sau khi xem thấy hình ảnh trong máy quay. Hần chột phát hiện bề ngoài lẫn biểu diễn của Đường Dĩ Tổ đều phi thường hoàn mỹ, không chỉ xinh đẹp trong đời sống hiện thực, lên màn ảnh cũng cực kỳ kinh diễm.

Ở đây người khác cũng không nghĩ nhiều như vậy, cách khoảng cách rất xa, không ít người kỳ thật căn bản không nhìn rõ được ngũ quan Đường Dĩ Tổ ra sao, bọn họ chỉ thuần túy bị thu hút ánh mắt bởi làn da trắng sáng cả người của cô.

Nghe cứ như quảng cáo nước giặt đồ, cứ trắng sáng làm tới quai luôn - -

Trước đó, Đường Dĩ Tổ mặc đồ cổ trang cả người bị che kín mít, mọi người còn không có cảm giác gì. Giờ phút này, quần áo thoáng mỏng manh một ít, cánh tay cùng sau lưng lộ ra ngoài, quần áo bị nước làm ướt dán ở trên người, tuy rằng nơi nào cần che đã che, nhưng đường cong tất lộ.

Ngực là ngực eo là eo, làn da trắng nõn đến nỗi quăng cô trong đám người, chỉ cần liếc mắt một cái là nhìn thấy, lại có vẻ mềm như đậu hũ, thật sự là viên siêu so với người thường, quả thực là cảm giác siêu việt chứng sinh.

Ta buff, ta buff, ta buff cho Đường Dĩ Tổ a ~

"Oa, trước đây nhìn không ra, dáng người của cô thật tốt nha!"

"Tui là nữ mà nhìn còn muốn sờ một chút, da trắng lại nộn nộn, còn có ngực bự kia, ôi tui muốn chôn mặt vào đó, quả thực..... Aw.. Aww.."

"Khó trách Tống Thần Hạo thích cô ấy, đến lượt tui tui cũng thích nha."

"Dáng người tốt, mặt còn xinh đẹp, chắc chắn chắc.."

"Thật sự muốn cô ấy diễn vai nữ phụ, tui cảm giác cô ấy sẽ nổi tiếng a!"

"Rút cuộc đây chính là cái thế giới chi xem mặt u....."

"Người ta kỹ thuật diễn cũng không tồi, không thấy vừa nãy đạo diễn mặt mày hớn hờ sao."

Một ít diễn viên nhân rồi không có việc gì làm, mắt thấy Đường Dĩ Tổ lướt qua trước mặt bọn họ, liền nhìn không được nhỏ giọng bát quái, bát quái nói nói, cho đến khi có người phát hiện Liễu Oánh ở bên cạnh khuôn mặt trầm xuống, mọi người lập tức thức thời cầm miệng.

Tất cả mọi người đều là diễn viên trong đoàn phim, Liễu Oánh cũng không đến mức bọn họ nhiều chuyện một hai câu là đối phó, sau khi trừng mắt đám người, mắt thấy sắp phải diễn cảnh tiếp theo, Liễu Oánh lập tức đứng dậy chuẩn bị.

Sau khi diễn xong, Đường Dĩ Tổ lập tức chạy tới phòng thay đồ thay quần áo.

Cô không có trợ lý, dĩ nhiên tự tay làm hết, quần áo cổ trang thật phiền toái, vất vả lắm mới cời ra được, lại phải bắt đầu sấy tóc.

Đang làm tới một nửa thì Phan Đồng bước tới, thấy Đường Dĩ Tổ đang vật lộn với mái tóc của mình, cô nói: "Dĩ Tổ Dĩ Tổ, cậu phải nhanh lên, cảnh thứ hai lập tức sẽ bắt đầu quay ngay."

"Nhanh như vậy?" Đường Dĩ Tổ kinh ngạc nói.

"Liều Oánh là diễn viên chính mà, cô ấy chuẩn bị xong, chúng ta đương nhiên phải nhanh lên." Phan Đồng nói, ánh mắt dừng trên mái tóc đen nhánh của Đường Dĩ Tổ, còn có làn da tuyết trắng, nhìn không được thờ tay qua tò mò sờ tới sờ lui.

"Cậu làm gì đó." Đường Dĩ Tổ bị cô sờ đến thân thể run lên, cười nói.

"Ồi làn da thật tốt mà, cả người cậu trắng trắng nõn nõn, sao lại làm được nha, trời sinh sao?" Phan Đồng cẩn thận quan sát một chút, xác nhận Đường Dĩ Tổ toàn thân không chỉ trắng, hơn nữa toàn thân không một chút ti vết, sẹo hay mụn gì đó đều không có, tỏa ra ánh sáng như vậy, muốn không bị hấp dẫn cũng không được.

Cũng may, lực Phan Đồng chú ý cũng không ở đó, cô chỉ là thuần túy trầm mê làn da của Đường Dĩ Tổ đến không thể tự kiềm chế. Nhìn bộ dáng Phan Đồng si mê đáng yêu đến vậy, Đường Dĩ Tổ vừa định cười đùa vài câu, nhân viên công tác bên ngoài đã lập tức thúc giục, cô đành nhanh chóng sửa soạn lại đầu tóc, sau đó thay đổi quần áo đi theo Phan Đồng đi ra ngoài.

Cảnh thứ hai quay cũng ở địa điểm đó, chẳng qua máy quay thay đổi góc độ, người xem thoát nhìn sẽ không có cảm giác cảnh tượng tương đồng.

Lần này, diễn viên chính xuất hiện là Liều Oánh cùng Đường Dĩ Tổ, vì cốt truyện là mới thêm vào, cảnh tượng lời thoại diễn xuất đều là biên kịch cũng mới viết không lâu. Bởi vậy, khi kịch bản lâm thời được đánh máy thành giấy A4 giao cho Đường Dĩ Tổ, đạo diễn yêu cầu cô ngay lập tức nhớ lời thoại.

Bất quá điểm này không làm khó được Đường Dĩ Tổ, đừng nói chỉ có độ dài một trang A4, mà cho dù cả năm trang A4 cũng không có vấn đề gì. Phương diện khác thì không nói, chữ năng lực nhớ được ký ức ngắn hạn của cô vô cùng tốt.

"Diễn!"

Liều Oánh xuất hiện ở bên trong màn ảnh.

Khi quay phim truyền hình khác với tiểu thuyết. Tiểu thuyết đều là căn cứ theo thời gian cùng chuyện xưa phát triển tự nhiên hiện ra, nhưng khi quay phim truyền hình thì rườm rà hơn nhiều. Vì để tiết kiệm thời gian cùng phí tổn, thường thường sẽ căn cứ theo cảnh tượng mà thay đổi cảnh quay, có lẽ mới vừa rồi vai chính chỉ là một thiếu nữ thiên chân lãng mạn ở tập 1, cảnh tiếp theo quay lại là nữ phụ đã trải qua nhân thế tang thương ở tập 50.

Tuy rằng nội tâm nhân vật của Liều Oánh không thay đổi lớn như vậy, nhưng cảnh quay này bắt buộc cô phải suy diễn. Suy diễn đến chuyện mình bị mất đi một người bạn thân, ở thời điểm cô đang bị thống nhất, quyết định quật khởi, nha hoàn này lại tới cửa tới tìm chết, dĩ nhiên trở thành người thứ nhất bị khai đao trên con đường đi lên của nữ chính.

Trong màn ảnh, Liều Oánh nhìn thấy cổ nhân gieo cây nhỏ, dựa vào gốc cây, nhớ người đã mất, nghĩ đến đủ chuyện trong quá khứ, trên mặt không khỏi toát ra biểu tình bi thống.

Cổ tình lúc này, nha hoàn ác độc Đường Dĩ Tổ chạy ra lắc lư gây mất hứng.

"Ta còn tưởng là ai ở đây, thì ra là ngươi." Đường Dĩ Tổ làm thủ hạ đắc lực của ác độc nữ phụ, khi lên sân khấu dĩ nhiên cũng phải có chút khí thế. Cô đi ở phía trước, phía sau còn có hai tiểu nha hoàn đi theo trợ diễn.

Đương nhiên, đây là hiệu quả của phim truyền hình, trên thực tế, Đường Dĩ Tổ bên này có ba người, cũng không phải thật sự phải giúp cô tăng cường khí thế, chỉ là kế tiếp sau khi nữ chính phản áp nha hoàn một đầu, dùng để làm nổi bật khí thế như hồng của nữ chính hiện tại, một quật ba.

Liều Oánh nhân nhạ nhìn Đường Dĩ Tổ một cái, thu hồi ánh mắt, nhìn cây nhỏ nói: "Ta chỉ tới đây nhìn xem, đứng một lát sẽ đi."

Vai chính đã xảy ra lộn xộn, rõ ràng không hề là tiểu bạch hoa đáng thương trong quá khứ, nhưng ác độc vai ác hiển nhiên là không phát hiện ra, Đường Dĩ Tổ khinh miệt cười: "Nơi này là nơi Vương phi ở, sao có thể là nơi loại người như ngươi có thể tùy tiện ra vào, mau cút cho ra ngoài cho ta."

Người bình thường đề tăng khí thế của mình, lúc nói ra lời này thường sẽ quát lớn, nâng lên âm lượng, nhưng Đường Dĩ Tổ cũng không xử lý như vậy. Người chân chính có địa vị cao, cũng không phải là dựa thanh âm lớn nhỏ tới áp người, mà là thần thái khi nói chuyện, động tác, giọng điệu, ánh mắt, mới là căn bản của khí thế.

Liều Oánh nhìn cũng lười nhìn Đường Dĩ Tổ, ánh mắt thâm trầm nhìn cây nhỏ, lâm vào suy nghĩ sâu xa.

Ác độc vai ác cư nhiên bị làm lờ, dĩ nhiên tức muốn học máu, Đường Dĩ Tổ lập tức trầm giọng, nói với cung nữ bên người: "Vương phi gần đây tâm tình không tốt, cũng đừng làm cho tiện tì bực này bần mắt của Vương phi chúng ta, mau đuổi nàng ta ra ngoài."

Hai cung nữ bên người nghe vậy, lập tức dựa theo kịch bản đi lên phía trước vây quanh Liều Oánh.

Chương 15-4

Con trai là nam phụ - Chương 15 (4)

Tác giả: Hà Lam

Editor: Lạc Tiểu - 10/03/2019

Nữ chính thấy vậy, tâm tình vốn đã không tốt, tức khắc trở nên thô bạo, nhướn mày nhìn về phía Đường Dĩ Tố: "Người nói ai là tiện tì?!"

Đối mặt với chất vấn, Đường Dĩ Tố không chút hoang mang hơi giương cằm, thần sắc hờ hững nhìn Liễu Oánh: "Thân phụ mẫu của người chính là tiện tì, sinh hạ người dĩ nhiên cũng là tiện tì. Sau lại đem người bán mình vào vương phủ làm nô tỳ, ta kêu người một tiếng tiện tì, có vấn đề gì sao?"

Có lẽ là biểu tình của Đường Dĩ Tố xem ra quá mức hờ hững, lập tức khơi dậy bất mãn ở sâu trong nội tâm Liễu Oánh đối với cô, thù mới hận cũ cùng nhau xông lên, Liễu Oánh mặt đỏ đậm, muốn bước lên phía trước thương cho Đường Dĩ Tố một cái tát.

Mắt thấy cái tát kia sẽ đến, Đường Dĩ Tố hai mắt hơi mở to, cô cao hơn so với Liễu Oánh vài cm, cúi đầu trên cao nhìn chăm chăm xuống Liễu Oánh, thấp giọng quát: "Người dám?!"

Một tiếng trầm thấp này, tuy thanh âm không lớn, nhưng cái nhìn khinh miệt kia, cả ánh mắt như điện, cường chế đem Liễu Oánh đè ép một đầu.

Liễu Oánh bị khí tràng của Đường Dĩ Tố bao phủ, trong lòng đột nhiên hốt hoảng, trong nháy mắt kia, vậy mà chần chờ, tay ngừng ở giữa không trung, không có dũng khí tiếp tục hạ xuống!

"Cát! Dừng dừng dừng dừng!" Đạo diễn thấy vậy, lập tức hô lớn, "Sao lại vậy, tự nhiên lung tung rồi loạn không theo kịch bản. Liễu Oánh, cô đang làm gì vậy?"

Liễu Oánh đột nhiên phục hồi tinh thần lại, thấy Đường Dĩ Tố đã sớm dời đi ánh mắt, hồi phục bộ dáng bình thường, nào còn khí thế vừa nãy.

Liễu Oánh nghĩ đến vừa rồi mình mới thất thố, trong lòng tức giận, xoay người bước nhanh đến trước mặt đạo diễn: "Ngượng ngùng, trạng thái vừa nãy của tôi không tốt lắm, hay là chúng ta làm lại một lần, bắt đầu từ lúc tôi tát cô ta?"

Đạo diễn liếc mắt nhìn Liễu Oánh một cái, im lặng một chút mới trả lời: "Cô nhìn cái này đi. Sao? Cô cảm thấy đoạn quay này có thể sử dụng sao?"

Liễu Oánh cong lưng nhìn đoạn băng, chỉ thấy mình trong màn ảnh dưới sự đối lập của Đường Dĩ Tố, rõ ràng ngày thường nhìn còn rất kiều tiểu khả nhân, lúc này bất giác có dáng vẻ nản lòng co rúm.

Sau khi Đường Dĩ Tố kêu cô là "Tiện tì", Liễu Oánh lập tức nổi giận, cơ hồ không thể khống chế biểu cảm gương mặt của mình, sắc mặt dữ tợn đi tới trước mặt Đường Dĩ Tố, hơn nữa ghé tòm hơn chính là, cái tát vậy mà còn không xuống tay đánh tiếp được.

Hiệu quả quay phim kiểu này, cho dù đạo diễn thông qua, Liễu Oánh cũng không đồng ý. Minh thật sự là biểu hiện quá kém, cho dù là người ngoài nghề cũng nhìn ra được, cô toàn bộ đều bị Đường Dĩ Tố nghiền áp, hoàn toàn không có bộ dáng nữ chính nên có.

"Vừa rồi là sai lầm, chúng ta đây quay lại một lần nữa." Liễu Oánh nhanh chóng làm nũng với đạo diễn, "Tôi bảo đảm, lần này nhất định sẽ làm tốt!"

Rốt cuộc Liễu Oánh cũng là người có bối cảnh, có tài chính sau lưng, lại là nữ chính, đạo diễn cũng không muốn làm căng, ông gật gật đầu xem như đáp ứng.

"Diễn!", Liễu Oánh lại một lần xuất hiện ở trước màn ảnh.

Đường Dĩ Tố mang theo hai nữ tùy tùng, lại một lần lên sân khấu.

Cảnh tượng giống nhau, lời thoại cũng giống nhau, sau khi Đường Dĩ Tố lên tiếng, đàn diễn đi đến bên người Liễu Oánh, đem cô vây quanh.

Liễu Oánh thấy vậy, lần này vừa đi về phía Đường Dĩ Tố, vừa cười lạnh nói: "Người nói ai là tiện tì?!"

Nhìn người trước mặt đang hí hửng tàn nhẫn nhìn mình chăm chăm, đối lập với khí thế bén nhọn kia của Liễu Oánh, Đường Dĩ Tố ngược lại sửa đi phương thức diễn, trước đó là khí thế như hồng, còn hiện tại là thông thả ung dung chỉnh sửa lại tay áo, chậm rãi nói: "Thân phụ mẫu của người chính là tiện tì, sinh hạ người dĩ nhiên cũng là tiện tì. Sau lại đem người bán mình vào vương phủ làm nô tỳ, ta kêu người một tiếng tiện tì, có vấn đề gì sao?"

Mãi cho đến khi nói hết lời, cô rút cuộc mới giương mắt nhìn Liễu Oánh một cái, mà cái liếc mắt kia, trong đậm mực lại mang theo vài phần khinh thường cùng ghét bỏ, mặc dù Liễu Oánh đứng ở trước mặt, Đường Dĩ Tố cũng hoàn toàn không có đặt cô ta vào mắt.

Liễu Oánh giận dữ, lập tức nâng lên tay, chuẩn bị đánh người.

Ngay lúc này, Đường Dĩ Tố vốn đang cúi đầu lập tức ngẩng lên, ánh mắt sắc bén nhìn về phía Liễu Oánh, âm lượng chột cất cao: "Người dám?!"

Liễu Oánh bị cô trừng, trong lòng mạc danh hoảng hốt, biết rõ hiện tại là đang diễn, nhưng trong nháy mắt này, cô thực sự có một loại cảm giác, lỗ như mình xuống tay, Đường Dĩ Tố sẽ thật sự nổi điên liều mạng với mình!

Hơn nữa, vóc dáng của Đường Dĩ Tố cao hơn, khí thế mạnh hơn, ở khoảng cách gần như vậy, nếu cô ta thật sự phát điên, có hại khẳng định là mình nha.

Một người khi có sợ hãi trong lòng, động tác sẽ không nhanh nhẹn, Liễu Oánh cao cao giơ tay lên, cuối cùng xoa đầu tóc mềm như bông của Đường Dĩ Tố mà lướt qua.

"Cát!!!"

Thanh âm của đạo diễn truyền đến trong nháy mắt, Đường Dĩ Tố lại khôi phục bộ dáng ôn hòa ngày thường, dường như cô cùng với nha hoàn ác độc vừa này, căn bản không phải là một người!

Liễu Oánh nhìn Đường Dĩ Tố biến hóa, tức khắc phục hồi lại tinh thần. Cô quay đầu nhìn về phía đạo diễn, vội vàng khẩn cầu nói: "Lại một lần, đạo diễn lại cho tôi một lần cơ hội đi, lần này tôi nhất định sẽ quay cho tốt."

Đạo diễn tuy là tân nhân, nhưng cũng ở trong vòng giới giải trí nhiều năm, sao có thể nhìn không ra, Đường Dĩ Tố đang dùng kỹ thuật diễn cùng khí thế áp người, chính là bức cho Liễu Oánh không thể tát cái tát kia.

Nếu đổi là hai diễn viên gạo cội, chiều này chắc chắn xài không được. Kệ xác khí thế anh mạnh cỡ nào, tui diễn phần tui, đối kháng lẫn nhau, ngược lại càng thêm xuất sắc kích thích.

Nhưng hiển nhiên Liễu Oánh cũng không phải diễn viên gạo cội, diễn viên của thể loại phim kiểu này, phần lớn kỹ thuật diễn đều rất bình thường, Liễu Oánh dưới sự hỗ trợ của mọi người, không cần diễn quá tốt, lại có đạo diễn dạy dỗ, chấp và có thể coi như miễn cưỡng coi được.

Thời gian dài, Liễu Oánh càng không phát hiện kỹ thuật diễn của mình có vấn đề gì, có tình lúc này, lại xuất hiện Đường Dĩ Tố có thể thu phát tự nhiên.

Đó gọi là một tiếng trống là thêm dũng khí, hai tiếng trống tinh thần suy sút, ba tiếng trống dũng khí khô kiệt. Cái tát đầu tiên này Liễu Oánh không thể đánh tiếp, trong lòng có sợ hãi, kể tiếp cho dùng quay lại bao nhiêu lần cũng vậy.

Đạo diễn xem như đã nhìn ra, kỹ thuật diễn Đường Dĩ Tố viễn siêu so với mọi người ở trường quay này, không chỉ có kỹ xảo, còn có linh khí, nghiền áp Liễu Oánh quả thực vô cùng nhẹ nhàng.

Liễu Oánh còn định dưới sự thêm bớt của kịch bản để làm cho Đường Dĩ Tố nan kham, mà cô nàng Đường Dĩ Tố này cũng không phải ăn chay, nhìn như hoàn toàn phục tùng mệnh lệnh của tổ chức, kỳ thật có rất nhiều biện pháp khi đang diễn sẵn tiện dạy Liễu Oánh cách làm người.

Có tình cái thứ gọi là khí thế này, không thực chất, không dấu vết, cho dù chỉ ra được, người mất mặt vẫn là Liễu Oánh, quả thực chính là mệnh đề nan giải.

Nghĩ vậy, đạo diễn thật sự là không muốn tốn nhiều thời gian, vốn dĩ cảnh này diễn cũng là do Liễu Oánh một hai yêu cầu mà thêm vào, ông trầm giọng: "Quay lại lần cuối cùng, không thành công thì thôi."

"Tốt quá! Tốt quá!" Thấy còn một lần cơ hội, Liễu Oánh tức khắc vui mừng khôn xiết.

Lại nghe một tiếng "Diễn!"

Mười phút sau, cuối cùng vẫn kết thúc dưới sự không kiên nhẫn của đạo diễn. "Cát! Cát! Cát!"

Lần thứ ba, bàn tay của Liễu Oánh chung quy vẫn không thể tát được. Xem sắc mặt của Liễu Oánh, quả thực làm người ta hoài nghi cô thật sự có muốn tự tát mình một cái cho rồi.

Dù sao thì một lần sai lầm, hai lần sai lầm còn có thể miễn cưỡng giải thích, này ba lần sai lầm, thật sự là không thể nào nói nổi.

Người sáng suốt đều nhìn ra được, vừa tiến trạng thái quay phim, Liễu Oánh đã bị Đường Dĩ Tố ép tới gắt gao. Mà đáng sợ chính là, Liễu Oánh đã sinh ra tâm lý sợ hãi với Đường Dĩ Tố, bất luận cô uốn éo như thế nào, Đường Dĩ Tố luôn có biện pháp trị được, cũng là điều làm người ta thấy kỳ quái.

Bạn đang đọc truyện *Con Trai Là Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16

Con trai là nam phụ - Chương 16

Tác giả: Hà Lam

Editor: Lạc Tiểu - 19/03/2019

Dù sao cũng là nữ chính, đạo diễn nhìn Liễu Oánh sắc mặt xanh mét, sau lại nói: "Kỳ thật, một cái tát đánh hay không đánh không sao cả, quan trọng nhất vẫn là muốn cho người xem biết, nữ chính đã trưởng thành, vai ác chung quy là vai ác mà thôi."

Liễu Oánh nhìn đạo diễn một cái, gật gật đầu, miễn cưỡng cười nói: "Kỳ thật tôi cũng không quá thích loại tiết mục đánh người này, quá thô bạo."

Vừa nói, Liễu Oánh vừa nhìn Đường Dĩ Tổ bên kia: "Nếu không, tùy ý an bài một chút, để cho người này trước tiên lui xuống sân khấu đi, thêm một người cũng không nhiều, thiếu một người cũng không ít, còn ảnh hưởng tiến độ."

"Được." Đạo diễn tán đồng, vốn theo cốt truyện sẵn có, suất diễn nha hoàn cũng không nhiều không ít, căn cứ theo tốc độ quay thành công của Đường Dĩ Tổ, phỏng chừng một buổi trưa là có thể quay xong toàn bộ, vì thế đạo diễn vẫy tay, "Dĩ Tổ, cô lại đây một chút."

Dưới ánh mắt có chút kinh dị của mọi người, Đường Dĩ Tổ thần sắc như thường đi đến trước mặt đạo diễn

"Cô chỉ cần bỏ chụp mấy cái cảnh quay, để làm cho nhân vật của mình phong phú một chút, ngày mai cũng không cần tới đây, thế nào?"

Đường Dĩ Tổ có chút kinh hi: "Thật vậy sao?"

"Đúng vậy, cô có thể hoàn thành không?" Nhìn bộ dáng cao hứng của Đường Dĩ Tổ, đạo diễn cũng nhin không được cười nói.

"Đương nhiên có thể, cảm ơn đạo diễn." Đường Dĩ Tổ lập tức cười tươi đáp lại.

Vừa được tập trung thời gian quay, hoàn thành lượng công việc của riêng mình, lại không cần tiếp tục quay dài hạn ở đoàn phim, Đường Dĩ Tổ đương nhiên vui vẻ.

Vốn dĩ cô đã chuẩn bị tốt tư tưởng sẽ bị đuổi khỏi đoàn phim, không nghĩ tới thắng tay một chút với Liễu Oánh cư nhiên còn sẽ có thu hoạch. Đối với Đường Dĩ Tổ mà nói, quả thực chính là kinh hỷ ngoài ý muốn.

Vai của cô chính là nha hoàn, đại bộ phận thời điểm đều ở trong viện Vương phi, bối cảnh vừa quay buổi chiều lại phát huy công dụng. Bởi vậy cũng không cần chuẩn bị nhiều, lập tức có thể bắt đầu quay.

Làm nha hoàn độc ác, dĩ nhiên cảnh Đường Dĩ Tổ bỏ sung, cũng là các loại chuyện xấu.

Tỷ như nha hoàn không quen nhìn người bên cạnh nữ chính, liền lén lút thừa dịp không ai chú ý, đem bột phấn không biết tên đổ vào ly trà.

Trong đó màn hạ độc cần quay cận cảnh.

Chỉ thấy trong màn ảnh, tay Đường Dĩ Tổ nhẹ nhàng mở cái khăn màu trắng ra, cẩn thận đổ bột vào.

Ngón tay ngọc xanh miết, mềm mại thủy nộn, móng tay hồng nhạt mượt mà dính chút bột phấn màu trắng, bất luận là hình dạng ngón tay hay màu da ngọc bạch, đều làm toàn bộ màn ảnh có cảm giác bão hòa, cơ hồ làm người cảm thấy đây là quảng cáo kem dưỡng da tay.

"Tay này, không đi chụp quảng cáo thật là đáng tiếc."

Có người ở bên cạnh nhìn, không khỏi ngơ ngẩn, mãi cho đến khi quay xong mới phục hồi tinh thần lại, nhỏ giọng nói thầm.

"Thuốc bột được tay cô phụ trợ, quả thực cứ như trân châu phấn, tui còn muốn thử liếm một ngụm coi sao."

Trừ cảnh hạ độc, còn có chiết hoa, trộm đồ vật. Mỗi cảnh, Đường Dĩ Tổ đều chỉ quay một lần, tốc độ mau đến dọa người, cơ hồ mỗi khi quay xong một cái, đạo diễn đều phải khen ngợi một phen.

Suy cho cùng cô vừa có nhan giá trị lại có kỹ thuật diễn, diễn viên tốt như vậy, đóng võng kịch thật sự là đáng quý.

Mãi cho đến lúc kết thúc công việc, đạo diễn nhìn Đường Dĩ Tổ muốn nói lại thôi.

Ông ta cơ hồ có chút hối hận mình lúc trước dễ dàng đáp ứng kiến nghị của Liễu Oánh, Đường Dĩ Tổ nếu có thể đóng vai nữ phụ, không chỉ bọn họ quay thực nhẹ nhàng, mà hiệu quả phim cũng tốt. Quả thực trăm lợi mà không một hại.

Kết quả hiện tại lại cho một nha hoàn đi làm nữ nhi, nghĩ đến bộ dáng không thông suốt của nữ diễn viên kia, nội tâm đạo diễn thật sự xót đến thương tâm.

Thấy tất cả mọi người đều đi rồi, Đường Dĩ Tố còn định ở lại giúp nhân viên cùng nhau thu thập, đạo diễn nhanh chóng phát phát tay kêu cô: "Được rồi được rồi, cô cũng mệt mỗi một ngày, trở về nghỉ ngơi đi."

"Vây... Cảm ơn mọi người hôm nay chiếu cố, tôi đi về trước nha." Đạo diễn đã lên tiếng, Đường Dĩ Tố cũng không hề cố chấp. Cô tẩy trang thay quần áo của mình, sau đó cáo biệt, mới rời khỏi phim trường.

Tuy rằng mới ở đoàn phim mấy ngày, nhưng Đường Dĩ Tố vẫn có không ít bạn bè, vừa rồi lúc chuẩn bị đi, đạo diễn và đám người Phan Đồng đều cùng cô trao đổi WeChat, nói là về sau có rảnh sẽ liên hệ nhau.

Cái gọi là nhân mạch, chính là như vậy mà thành, tuy rằng chỉ có thể ở đoàn phim thời gian ít ỏi, có chút tiếc nuối, bất quá nhìn lại thời gian, Đường Dĩ Tố lại rất cao hứng.

Mới hơn ba giờ chiều, vừa lúc cô có thể trở về đón Đường Táo tan học.

Ở trên tàu điện ngầm, Đường Dĩ Tố còn gọi điện thoại cho Tần Hoa, nói rằng cô đã xong việc, không cần phiền toái bà chăm sóc Đường Táo.

Tần Hoa vừa nghe, lập tức truy vấn chuyện hôm nay, Đường Dĩ Tố cũng không dấu diếm, một năm một mười nói ra.

Nghe xong, bà tràn ngập hoài nghi: "Liễu Oánh vì cái gì không đánh cô?"

Nói, Tần Hoa lập tức ý thức được lời này của mình không ổn, lại bổ sung: "Lúc ấy cô làm gì?"

"Em... em trừng cô ta, làm cô ta sợ hãi." Đường Dĩ Tố có chút ngượng ngùng nói.

Ở giới giải trí, Đường Dĩ Tố tuy là người mới nhưng khởi điểm của cô so với Liễu Oánh thật sự là cao hơn quá nhiều. Trong lúc diễn xuất cô có thể khi dễ Liễu Oánh đơn giản tựa như người lớn bắt nạt con nít, có rất nhiều biện pháp để hù dọa, áp chế cô ta.

Cũng may hôm nay gặp được Liễu Oánh chỉ có trình độ tới đó nếu đổi lại là một diễn viên có kinh nghiệm khác, có lẽ chiều này của Đường Dĩ Tố cũng không thể hiệu quả được.

Tần Hoa: "....."

Trầm mặc trong chốc lát, Tần Hoa không có cách nào tưởng tượng được ra cảnh tượng kia, đành phải nói: "Mặc kệ cô làm như thế nào kết quả xử lý cũng không tồi, xem ra thật sự là có tiến bộ. Nhưng mà Liễu Oánh không giống như những diễn viên bình thường khác, hôm nay cô quay những cảnh đó, phải chuẩn bị sẵn tinh thần có thể sẽ bị cắt hết."

"Dạ em hiểu mà". Ngay từ khi ở chỗ Phan Đồng biết được tình huống đoàn phim, Đường Dĩ Tố đã chuẩn bị có thể một cảnh mình cũng không được qua. Hôm nay có thể toàn thân mà thoát ra, cô đã rất cao hứng, hơn nữa trước mắt điều cô quan tâm nhất vẫn là chuyện khác.

Nghĩ vậy, Đường Dĩ Tố không nhịn được hỏi: "Vây... Thù lao đóng phim của em hẳn là sẽ không chịu ảnh hưởng phải không?"

"Nếu cô đã xuất hiện, tiền lương đã bàn trước sẽ không thay đổi. Chút nữa có thời gian rảnh tôi sẽ hỏi đạo diễn xem ông ta nói như thế nào. Chờ tiền vào tay, trừ thuế xong sẽ gửi cho cô" Tần Hoa nói.

Sau khi tắt điện thoại của Đường Dĩ Tố, Tần Hoa lại bận rộn trong chốc lát. Thật vất vả mới có thời gian rảnh, bà lập tức gọi điện thoại ngay cho đạo diễn.

"Đường Dĩ Tố ha, biểu hiện rất tốt đó!" đạo diễn nói, lại nhìn không được oán giận Tần Hoa, "Cô đó, sao lúc đó cô không chịu tranh thủ một chút. Chuyện của Liễu Oánh vừa nghe qua là biết có vấn đề, tôi hồ đồ, cô lại là người đại diện của Đường Dĩ Tố, lẽ ra không nên dễ dàng đáp ứng như vậy chứ."

Tần Hoa không biết tại sao bị chỉ trích: "Từ đạo diễn ngài có ý gì...?"

Từ đạo diễn hiển nhiên lập tức nói: "Người xinh đẹp như vậy, lại có kỹ thuật diễn, còn chịu được khổ mấy năm nay không nhiều lắm, tất cả mọi người đều chỉ biết đi lối tắt. Như Đường Dĩ Tố có thể an phận đến bây giờ thật không dễ dàng. Cô nên chiếu cố nhiều hơn, tôi thấy cô ấy còn có nhiều tiềm lực hơn nữ diễn viên gần đây cô mới nhận."

Nghe vậy, Tần Hoa nhìn không được ngẩng đầu nhìn không trung.

Hôm nay mặt trời chắc là mọc đằng tây, đi trên đường cũng không tự nhiên rút tiền, vậy có lẽ bà cũng không đang nằm mơ chứ.

Dựa vào xuất thân của Từ đạo diễn, diễn viên bình thường ông ta đúng là churong mắt, không có khả năng ở trong điện thoại riêng mà nhắc tới hay khen ngợi. Vừa nãy còn muốn bà chiếu cố nhiều hơn, có nghĩa là Từ đạo diễn vô cùng, vô cùng vừa lòng Đường Dĩ Tố, hoàn toàn bị diễn xuất của cô làm kinh điển mới có biểu hiện này.

Tuy nói hiện tại diễn viên võng kịch phần lớn là tiêu chuẩn thấp, Đường Dĩ Tố dựa vào diện mạo mở đường máu cũng không phải không thể, nhưng muốn nói về kỹ thuật diễn... Tần Hoa bà đây còn có thể không biết cô có mấy lạng mấy phân ư?

Không lẽ sau lần đó thật sự thông suốt sao?

Nghĩ vậy Tần Hoa lập tức thuận theo nói: "Nếu ngài thuận tiện, hôm nay cắt vài cảnh do Đường Dĩ Tố đóng cho tôi xem có được không?"

"Chuyện này..." Đạo diễn lập tức ngắt ngữ, "Về Đường Dĩ Tố giấy trắng phim thì còn nhưng cảnh ngoài lề đều đã bị cắt ra mang đi."

"Cắt ra mang đi?" Tần Hoa kinh ngạc.

Đoạn phim mới quay buổi trưa, chỉ trong thời gian chốc lát như vậy, vậy mà đã bị mang đi?

"Là ý của bên kia." Đạo diễn nói có thâm ý, "Có mấy cảnh Liễu Oánh vẫn bị Đường Dĩ Tố áp đảo cô ta không vui, trước khi đi còn cố ý dận dò tôi là muốn xóa toàn bộ cảnh có Đường Dĩ Tố. Làm sao tôi đồng ý được? Chắc bây giờ trở về tìm người khác lóc kẻ lể."

Tuy ở trong giới giải trí lâu như vậy, nhưng Tần Hoa vẫn không thể hiểu nổi. Liễu Oánh muốn xóa cảnh có Đường Dĩ Tố thì có thể hiểu được, nhưng một lát sau lại cho người tới lấy đi cảnh ngoài lề là sao? Giấy trắng phim không phải còn trong tay đạo diễn hay sao?

Đạo diễn không nghe Tần Hoa nói gì, còn tưởng bà không vui, bèn nói: "Dù sao đoạn phim vẫn còn trong tay tôi, giờ save lại cái đã rồi sau này tính sau. Cảnh ngoài lề cũng không làm gì."

"Ừm" Tần Hoa lên tiếng, lại cùng đạo diễn hàn huyên vài câu. Sau đó mới tắt điện thoại, mở mail trên máy tính lên.

Cùng với chuyện hát rượu trong buổi dạ hội bắt đầu lên men, rốt cuộc con đường sự nghiệp của Đường Dĩ Tố cũng có chút biến chuyển.

Đỉnh một lần tai tiếng, tuy rằng làm cho cô bị đả kích rất lớn, nhưng trước mắt, nhờ vào chuyện giữa Đường Dĩ Tố và Tống Thần Hạo đã làm không ít người nhớ kỹ mặt và tên của cô, một vài lời mời của công ty điện ảnh này kia cũng theo đó mà xuất hiện.

Bất quá hiện tại Đường Dĩ Tố không có tác phẩm tiêu biểu, kịch bản có thể tới tay, đều chỉ có ít vốn, không có gì danh khí, lại còn không chắc chắn được xem trọng.

Tần Hoa nghĩ đến câu nói vừa rồi của Tần đạo diễn, sau lại suy xét tới sự nghiệp hiện tại của Đường Dĩ Tố. Cuối cùng, bà quyết định đem toàn bộ những bộ phim đang có trong tay tất cả đều gửi cho Đường Dĩ Tố giao cho tự cô xem xét chọn lựa.

Dù sao vở nào cũng có vẻ xem xêm, Đường Dĩ Tố muốn diễn cái nào thì tự mình quyết định đi.

Khi Tần Hoa đang dọn dẹp lại mail, cùng lúc đó ở chỗ khác trong thành phố, trong thư phòng của một biệt thự cao cấp, "cảnh ngoài lề" bị bà cùng Từ đạo diễn đánh giá là vô dụng, đang phát ở trên một máy tính.

"Thiếu gia, thiếu gia?" Lý thúc thấy Lục Châu nhìn đến nhập tâm, nhin không được kêu.

Lục Châu ngẩng đầu nhìn ông: "Lý thúc, có chuyện gì sao?"

"Không có gì." Lý thúc lắc lắc đầu.

Nếu như nhất định phải nói cái gì... Đại khái chính là video vừa nhảm chán vừa dài dòng trong phim trường kia, thiếu gia đã phát đi phát lại hai lần, hay là ba lần rồi.

Vừa đúng lúc này, "rào rào" tiếng nước từ trong video truyền đến, trong màn hình, một cô gái từ trong nước đứng lên, mái tóc đen bóng đẹp mềm mại, quần áo mỏng manh dính sát vào thân thể, đường cong là lướt, làn da trắng đến sáng lên, cô gái kia tựa hồ hoàn toàn không ý thức được mình từ trong nước bước ra có bao nhiêu mê người, còn ngây ngốc mà đứng trước mặt nhân viên công tác cảm tạ.

Khi còn ở trong nước, còn chưa cảm thấy lạnh, mới đi ra một chút, hơi nước trên người bốc hơi, mặc dù giữa mùa hè nóng bức, thân thể Đường Dĩ Tố cũng khó tránh khỏi run lên vì lạnh.

Đường Dĩ Tố chà xát cánh tay, cúi đầu đi về hướng bên cạnh. Cô chỉ muốn rời khỏi màn ảnh, tìm khăn lông khoác lên người, hoàn toàn không ý thức được khi đôi tay của cô kẹp hai cánh tay vào nhau xoa xoa. Bầu ngực nồn nà tựa hồ như được miêu tả sinh động, phối hợp với mái tóc dài đen nhánh còn đang ướt, còn có gương mặt lạnh tới nổi đỏ lên, nhìn càng có vẻ nhu nhược động lòng người.

"Lạch cạch" một tiếng, máy tính trước mặt khép lại, bộ dáng Đường Dĩ Tố trong màn hình nháy mắt biến mất.

Lý thúc thấy vậy, ngẩng đầu trộm ngắm liếc mắt một cái, liền thấy Lục Châu sắc mặt nghiêm túc nhìn chằm chằm máy tính đang khép lại kia.

Nếu là người không hiểu rõ, có lẽ còn tưởng rằng hiện tại tâm tình Lục Châu không tốt, nhưng Lý thúc chính là người từ nhỏ nhìn Lục Châu lớn lên, giờ phút này, tuy rằng xụ mặt, nhưng tương phản là đôi tai ửng đỏ đã báo trước anh ta.

Ông trời có mắt a, thiếu gia nhà mình, cư nhiên cũng có một ngày biết thẹn thùng!

Chương 17-1

Con trai là nam phụ - Chương 17 (1)

Tác giả: Hà Lam

Editor: Lạc Tiểu - 19/03/2019

Lục Châu áp chế nội tâm xao động, hỏi Lý thúc ở bên cạnh, "Xác định những cảnh ngoài lề đều bị lấy đi chứ?"

Lý thúc nỗ lực cho sự vui sướng trong lòng mình đừng biểu hiện quá rõ ràng, nhưng vẫn nhìn không được cười với Lục Châu nói: "Đúng vậy, Lý Chí tự mình nhìn đạo diễn cắt cho nó, chỉ để lại giấy trắng phim."

Lý Chí là con trai của Lý thúc, hằng ngày hẳn đều đi theo Lục Châu làm việc. Sự tình quan trọng liên quan đến nữ thiếu chủ tương lai, dĩ nhiên không hề chậm trễ. Lý Chí ra mặt giải quyết, sau đó Lý thúc đưa video giao cho Lục Châu mới thỏa đáng.

Lý thúc nói: "Bộ phim này là do Liễu Oánh tiểu thư làm diễn viên chính, ban đầu Dĩ Tổ tiểu thư diễn vai nữ phụ. Bởi vì Liễu Oánh tiểu thư nên mới bị đòi thành nha hoàn."

Lục Châu nhủ mảy: "Liễu Oánh? Cô ta vì cái gì muốn nhắm vào Dĩ Tổ?"

"Có người đồn đãi, nói rằng Liễu Oánh tiểu thư là fans của Tổng Thần Hạo, Dĩ Tổ tiểu thư cùng Tổng Thần Hạo truyền tai tiếng có thể cô ấy không thích."

Lý thúc nói, còn bổ sung, "Thiếu gia, Liễu Oánh tiểu thư là biểu muội của Liễu Tĩnh tiểu thư. Bộ phim này là do Liễu Tĩnh tiểu thư hỗ trợ giật dây. Lúc trước, Ý Thành chúng ta nê mặt Liễu Tĩnh tiểu thư nên cũng đầu tư một chút."

Lục Châu trầm giọng: "Nữ chính như vậy, có lẽ tiền đầu tư sợ là không lấy về được."

Lấy Lục Châu giáo dưỡng, rất ít nói ra lời trách móc nặng nề. Thật sự là trong video Liễu Oánh quá làm người tức giận.

Ngay cả Lục Châu không ở hiện trường lúc đó, chỉ xem video cũng có thể nhìn ra được, Liễu Oánh không chỉ ở phim trường vênh mặt hất hàm sai khiến, kỹ thuật diễn lại là tệ hại, đã vậy còn rõ ràng nhắm vào Đường Dĩ Tổ, không hề có tu dưỡng cùng trách nhiệm.

Hiện tại là mùa hè, nhưng do Liễu Oánh đề nghị mà Đường Dĩ Tổ phải liên tục ở dưới nước quay, không chỉ có thiếu chút nữa lộ ảnh nóng, lại còn phải ăn không ít đau khổ.

"Ngài muốn rút tiền đầu tư về sao?" Lý thúc hỏi.

Liễu Oánh thông qua Liễu Tĩnh, dựa lưng vào Ý Thành mới có bộ phim này. Ý Thành bên này nếu như có ý rút tiền đầu tư về, tiền có thể thu hồi hay không cũng không phải trọng điểm, thái độ của Ý Thành mới là một kích chí mạng nhất.

Không ngờ Lục Châu lại phủ quyết: "Không cần, bộ phim cũng là tâm huyết của mọi người."

Lý thúc gật gật đầu, ngay sau đó lại nghe vị ngồi trên ghế nói: "Nhưng tiếp theo cũng đừng bỏ tiền thêm. Còn Liễu Tĩnh, làm cho cô ta an phận chút đi."

Ông tức khắc hiểu ngầm, tuy rằng tiền đầu tư không có rút về, nhưng bộ phim này cho dù quay xong, sợ là cũng không bán được bao nhiêu.

Đặc biệt là Liễu Oánh, con đường tới giới giải trí sợ là phải bị phá hỏng.

Rốt cuộc, công ty máu mặt người ta đã tỏ thái độ, Liễu Oánh lại không phải đại minh tinh nhà nhà đều biết gì, cơ bản không công ty nào muốn mạo hiểm đắc tội Ý Thành, đi tiếp nhận cục nợ này.

Bất quá cũng không có biện pháp, thiếu gia nhiều năm như vậy rốt cuộc có đối tượng chú ý, đương nhiên không thể tùy ý mặc người khác được.

Lý thúc vui vẻ, trong lòng càng muốn nở hoa, dò hỏi: "Vậy, thiếu gia, Tổng Thần Hạo bên kia...?"

Ngài có muốn tiện tay cùng phong giết luôn không?

Những người này nọ chường mắt tất cả đều thanh trừ, mở con đường ngôi sao sáng chói cho Dĩ Tổ tiểu thư, làm cô ấy biết thiếu gia nhà bọn họ có năng lực cùng nam tử khí khái như thế nào, khẳng định Dĩ Tổ tiểu thư sẽ động tâm với thiếu gia nhà!

Lục Châu nghĩ đến chuyện buổi dạ hội lần trước, xong việc anh ta điều tra mới biết được, thì ra Đường Dĩ Tổ sau khi hất rượu vô mặt Tổng Thần Hạo, mới chạy sai toilet gặp được anh ta.

Lục Châu nói: "Có khả năng Dĩ Tổ muốn tự mình động thủ... Video hất rượu, Lý thúc tìm lúc nào thỏa đáng thì tung ra, những cái khác chờ tôi nhận thức cô ấy, thì sẽ lại hỏi ý vậy."

Nói đến, lại khó tránh khỏi nhớ lại chuyện xảy ra lúc ấy, lỗi tại Lục Châu càn đồ, anh ta cơ hồ có chút che dấu mà cúi đầu, tùy ý lật qua lật lại tư liệu trên bàn, trong đó có một tệp chính là một cái quảng cáo có thể ngày 20 Đường Dĩ Tổ phải quay.

Lý thúc nhìn thấy, lập tức nói: "Thiếu gia, ngày 20 lịch trình của ngài so với bình thường thông thả hơn một ít."

"Vậy... Phiền toái Lý thúc giúp tôi sắp xếp chút thời gian."

Mặt già giãn ra, hớn ha hớn hờ: "Không thành vấn đề không thành vấn đề!"

Lục Châu cũng không biết Đường Dĩ Tổ mà mình đang nhớ thương vừa bước ra từ tàu điện ngầm, giống như rất nhiều phụ huynh khác, đang ở ngoài cổng nhà trẻ xếp hàng đón con.

Khác với lần đầu tiên tới đón Đường Táo, lúc này Đường Dĩ Tổ đã thập phần quen cửa quen nẻo, đi theo đám người đi vào cổng trường, đến lớp của Đường Táo, từ tay thầy cô giáo đón thẳng bé, sau đó nắm tay con trai đi về hướng nhà mình.

Sáng hôm nay vội vàng đi đóng phim ở phim trường, Đường Dĩ Tổ chưa kịp mua đồ ăn, cho nên lần này bọn họ không trực tiếp về nhà, mà là đi đường vòng, cô dự định dẫn theo Đường Táo đi siêu thị gần nhà một chuyến.

Bạn đang đọc truyện *Con Trai Là Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17-2

Con trai là nam phụ - Chương 17 (2)

Tác giả: Hà Lam

Editor: Lạc Tiểu - 20/03/2019

Ngày thường đều là một mình Đường Dĩ Tổ đi chợ mua đồ ăn, lúc này chợ thường ít người, siêu thị thì ngược lại, vô cùng náo nhiệt.

Đi vào trong, người đến người đi, không ít người mang theo con nhỏ đi qua đi lại, làm cho Đường Táo tròng lớn đôi mắt, nhìn không được tò mò nhìn tới nhìn lui.

Đường Dĩ Tổ nhìn bộ dáng của nó, suy đoán có lẽ là do nguyên thân rất ít khi dẫn thẳng bé đi dạo phố chẳng?

Ngẫm lại cũng đúng, ngay cả đi học cũng là Đường Táo tự mình đi, vì an toàn, nguyên thân tuyệt đối không có khả năng mang theo Đường Táo đi siêu thị, nơi đủ loại người quần tụ.

Đường Dĩ Tổ nhớ đến hằng ngày nhìn những phụ huynh này kia bên cạnh trẻ con, dỗ nó vui vẻ, cô nhanh chóng dẫn Đường Táo qua một bên, lấy cái xe đẩy nhỏ lại đây, nói: "Tiểu quả táo, con có muốn ngồi vào không?"

Đường Táo vừa nghe, ánh mắt sáng lên, hiển nhiên thập phần tâm động.

Bất quá tính cách đứa nhỏ này thẹn thùng, thích cái gì cũng sẽ không nói thẳng ra. Nó vừa lấp bấp nhìn xe đẩy, vừa nhìn quanh bốn phía, dường như đang tìm một cái bậc thang (để trèo lên) rồi mới đáp ứng với Đường Dĩ Tổ, cô tình ở ngay lúc này, một người mẹ đẩy xe đi tới, bồng một đứa trẻ có lẽ là mới biết ngồi bỏ vào trong xe đẩy.

Tiểu bảo bảo ngồi trên giá xe, thấy Đường Táo nhìn mình chăm chăm, tức khắc miệng toét lên, lộ ra bốn cái răng nhỏ xíu, chỉ vào Đường Táo "khắc khắc" cười.

Mẹ của tiểu bảo bảo thấy con mình vui vẻ, lập tức chú ý tới Đường Táo đang đứng một bên.

Diện mạo Đường Táo kế thừa ưu điểm của cha mẹ, thoát nhìn vừa có nét đáng yêu của trẻ con, lại nhiều phần tinh xảo những đứa trẻ khác không có.

Hon nữa, Tiểu quả táo giống như Đường Dĩ Tố, đều có thói ở sạch, đứa trẻ khác ở nhà trẻ ngủ cả ngày, sau khi về nhà thì phải ở trong nước tắm thật kỹ bởi vì đầy đầu đầy người đồ mồ hôi, còn Đường Táo thì không, thẳng bé lúc nào cũng toàn thân sạch sẽ, vừa thấy đã khiến cho mọi người yêu thích.

"Bé ngoan, con đang nhìn tiểu ca ca đúng không? Tiểu ca ca thật là đẹp trai, tự mình còn có thể đi siêu thị. Bảo bảo của mẹ về sau trưởng thành, cũng học tập như tiểu ca ca được không?" Mẹ của đứa bé kia cười, nói với nó.

Tiểu bảo bảo cái hiểu cái không, cánh tay múa may quay cuồng, càng cười vui vẻ.

Đường Táo nhìn theo đôi mẹ con đó, ghen cả buổi, nhỏ giọng phun ra một câu "Cảm ơn a di", đáng tiếc trừ Đường Dĩ Tố, ai cũng không nghe được.

Đường Dĩ Tố nhìn bộ dáng thẹn thùng của con trai, cô mình bạch, tính tình này trong ngắn hạn sợ là sửa không xong. Thôi, bản thân Đường Táo là đứa nhỏ lễ phép là được, những chuyện khác, về sau lại chậm rãi dạy dỗ vậy.

Đúng lúc này, Tiểu Táo đứng phía trước xoay người nghiêm túc nói với Đường Dĩ Tố: "Má mi, con đã lớn rồi, con muốn tự mình đi siêu thị."

Sớm đã dự đoán được, cô kéo sửa vạt áo, gật đầu: "Vây đi thôi."

Vì thế, Đường Dĩ Tố đẩy xe đẩy vào siêu thị, Đường Táo đi theo sau, một tay nắm chặt vạt áo Đường Dĩ Tố, trở thành cái đuôi nhỏ của mẹ nó, một tác cũng không rời.

Ngày thường đều là Đường Dĩ Tố quyết định bữa tối ăn cái gì. Cô biết Đường Táo thích ăn cá, cũng từng lên mạng tìm tòi, trẻ con ăn nhiều thịt cá một chút sẽ tốt cho sức khỏe, cho nên mỗi buổi tối cô đều sẽ nấu cá cho thẳng bé ăn.

Lần này hiếm khi Đường Táo cùng đi, Đường Dĩ Tố quyết định đem quyền lựa chọn giao cho Đường Táo, muốn mua cái gì, ăn cái gì, cô đều nghe theo.

Ngay từ đầu, Đường Táo còn không đồng ý, cúi đầu không nói lời nào. Cũng nhờ Đường Dĩ Tố luôn mãi bám theo cọt xát, lúc này nó mới miễn cưỡng đáp ứng.

Khu hải sản:

"Má mi, má muốn mua tôm không?" Đường Táo có chút bất an hỏi.

Bản tay Đường Dĩ Tố vung lên: "Mua! Quả Táo nhà chúng ta muốn ăn gì thì mua cái đó!"

Khu rau cải:

"Má mi, con chỉ biết được cà tím, cà rốt, khoai tây..." Đường Táo có chút chần chờ hỏi.

Đường Dĩ Tố không chút nào bủn xỉn: "Mua! Quả Táo nhà chúng ta muốn ăn gì thì mua cái đó!"

Khu trái cây:

"Má mi, con muốn ăn quả táo." Đường Táo có chút thẹn thùng.

Đường Dĩ Tố cười vui vẻ: "Mua! Quả Táo nhà chúng ta mỗi ngày ăn một quả táo cũng được!"

Khu đồ chơi:

"Má mi, con..."

Từ khu hải sản bắt đầu một đường đi tới, Đường Dĩ Tố hào phóng làm Đường Táo cũng dần dần buông bỏ bất an. Khi đi đến khu đồ chơi, Đường Táo không nhịn xuống, vừa mới định mở miệng, lại bỗng nhiên nghĩ tới, hôm nay là tới mua đồ ăn.

Tạm dừng một chút, thẳng bé cuối cùng sửa lời nói: "Chúng ta về nhà đi."

Đường Dĩ Tố nhìn bộ dáng nhỏ của con trai, sao còn không biết trong lòng Đường Táo đang suy nghĩ cái gì.

Nhìn những món đồ chơi nhỏ nhỏ rục rờ muôn màu, Đường Dĩ Tố mới đột nhiên phát hiện, những thứ khác trong nhà khác đều có, chỉ có đồ chơi của trẻ con quá ít.

Hằng ngày khi cô nấu cơm, quét tước vệ sinh, Đường Táo hoặc là xem TV, hoặc là đọc sách, hoặc là tới giúp Đường Dĩ Tố.

Mỗi ngày lẫn qua lộn lại làm nhiều chuyện, Đường Dĩ Tố không có kinh nghiệm nuôi trẻ, trong khoảng thời gian ngắn cô cũng không ý thức được không đúng chỗ nào, mãi cho đến hiện tại mới phát hiện, dường như Đường Táo không có món đồ chơi thuộc về mình.

Sau khi ý thức được điểm này, Đường Dĩ Tố lập tức kéo thẳng bé đang đi về hướng quầy thu ngân trở về: "Tiểu Táo nhà chúng ta muốn món đồ chơi nào nè?"

Đường Táo vừa nghe, ngẩng đầu nhìn Đường Dĩ Tố một cái, xác định má mi thật sự muốn mua đồ chơi cho mình, đôi mắt lập tức sáng lên, khóe miệng tươi cười cũng không kịp giấu diếm.

Vận vẹo thân thể, thoát khỏi cái nắm tay của Đường Dĩ Tố, Đường Táo đưa lưng về phía cô, trong lòng muốn hành động ngược lại nhưng lại vừa vui vẻ, nhỏ giọng nói: "Con đi nhìn xem sao."

Nói xong, Đường Táo "bịch bịch bịch" liền chạy tới khu đồ chơi, nghiêm túc chọn lựa.

Đường Dĩ Tố nhìn bộ dáng chọn đồ chơi của thằng bé, cứ như người lớn đang mua đồ ăn. Về mặt nghiêm túc cau mày, chạy qua chạy lại mà lựa chọn, từ ô tô nhỏ đến mô hình, từ đồ chơi trẻ con đến các loại bàn vẽ.

Cuối cùng, Đường Táo đi tới trước mặt nhân viên khu đồ chơi, nhón mũi chân nhỏ giọng hỏi cái gì đó.

Nhân viên công tác vừa nghe, nhin không được bật cười: "Ồ... Vậy... Con thấy cái khí cầu này được không?"

Vừa nói, nhân viên công tác chỉ đồng khinh khí cầu đang phiêu đảng ở bên cạnh.

Cuối cùng, Đường Táo cầm khí cầu nhỏ có in hình đồ án "Siêu cấp phi hiệp", trở lại bên cạnh Đường Dĩ Tố: "Má mi, con chọn xong rồi."

Bạn đang đọc truyện *Con Trai Là Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

Con trai là nam phụ - Chương 18

Tác giả: Hà Lam

Editor: Lạc Tiểu - 21/03/2019

Đường Dĩ Tố có chút kinh ngạc, chọn nửa ngày, chọn tới chọn lui vẫn là cái này?

"Chỉ mua khí cầu thôi sao? Con có muốn cái ô tô nhỏ kia luôn không?" cô hỏi.

Trong ấn tượng của Đường Dĩ Tố, bé gái phần lớn thích búp bê Barbie có váy công chúa, còn bé trai thì lại là ô tô hay siêu nhân, Ultraman linh tinh gì đó.

Đường Táo lắc lắc đầu, đúng lúc này, người nhân viên giúp thằng bé chọn khí cầu nghe được đối thoại của hai mẹ con, nhin không được cười nói với Đường Dĩ Tố: "Bảo bảo nhà chị đúng là biết suy nghĩ, vừa nãy nó hỏi em, món đồ chơi nào là rẻ nhất, em chỉ cho nó cái khí cầu, đúng là thằng bé chọn một cái dễ mua."

"Vậy sao." Đường Dĩ Tố có chút ngạc nhiên.

Đồ chơi đối với Đường Táo mà nói cũng dụ hoặc ngang với trà sữa, cánh gà đối với cô. Bình thường không nhìn thấy thì thôi, hiện tại một đồng món bày ở trước mặt, quả thực là khó mà kháng cự, tới lúc này rồi mà đứa nhỏ này còn nhớ thương cho túi tiền của Đường Dĩ Tố!

Tự chủ của Đường Táo còn mạnh hơn cô nha!

Đầu thằng bé cúi thấp, đừng nói nhìn mặt, ngay cả thanh âm cũng nghe không rõ.

Đường Dĩ Tố ngồi xổm xuống, dịu dàng nói với Đường Táo: "Tiểu quả Táo à, má mi đã nói sẽ mua cho con đồ chơi, con cũng không cần lo chuyện tiền của má mi, nghĩ muốn cái gì thì trực tiếp lấy cái đó, được sao? Tiền không đủ thì lại kiếm, nếu đã tới đây, chúng ta phải mua đồ mà trong lòng mình thích nhất, nha?"

Đường Táo ngón tay đang ôm khí cầu nhỏ xoắn lại vào nhau, một hồi lâu, Đường Dĩ Tố mới nghe được nó nhỏ giọng nói: "Về sau, tới sinh nhật con, lại mua ô tô nhỏ đi."

"Không có việc gì, hiện tại con thích thì mua, không cần chờ đến lúc sinh nhật đâu." Đường Dĩ Tố nhin không được khuyên nhủ, nhưng mà bất luận cô nói gì, Đường Táo cũng đều cúi đầu không chịu nói chuyện.

Đường Dĩ Tố lập tức nhớ tới chuyện trước đó, khi cô nấu cơm cho thằng bé, đứa nhỏ này đã nói nó nguyện ý ở nhà trẻ về nhà trẻ một chút.

Nguyên thân nuôi dưỡng Đường Táo nhiều năm như vậy, Đường Dĩ Tố xuyên qua lại đây chỉ ngắn ngủi mấy ngày đã xảy ra rất nhiều thay đổi.

Có thể có vài thay đổi Đường Táo có thể lập tức thích ứng, có vài cái lại không được, đặc biệt là chuyện đề cập đến cảm giác an toàn trong nội tâm của trẻ nhỏ, làm quá cỡ như hoàn toàn ngược lại thì xong đời rồi, xem ra vẫn là nên để mọi chuyện từ từ mới được.

"Vậy được rồi, chúng ta móc ngoéo, hôm sinh nhật của mình, bạn nhỏ Đường Táo của chúng ta muốn má mi dẫn lại đây mua ô tô nhỏ, nhớ kỹ chưa?" Đường Dĩ Tổ nói.

Đường Táo rút cuộc ngẩng đầu lên, nghiêm túc mà gật gật đầu với mẹ nó.

Tính tiền xong, Đường Táo nhìn túi nhỏ túi to Đường Dĩ Tổ xách theo, rất nhiều lần muốn nói lại thôi.

Đường Dĩ Tổ nhìn thấy, nghĩ nghĩ, cô lấy dây móc của khí cầu nhỏ đeo lên cổ tay Đường Táo, sau đó đem túi cà rốt nhỏ vừa mua cho thẳng bé: "Bé Táo, con có thể giúp má mi chia sẻ một chút không?"

Đường Táo cao hứng gật đầu. Một tay đeo khí cầu nhỏ, ôm chặt túi cà rốt, một tay khác nắm vạt áo Đường Dĩ Tổ, cùng nhau về nhà.

Bởi vì đi mua đồ ăn nên mất không ít thời gian, khi hai người về đến nhà, mặt trời đã muốn xuống núi.

Vào cửa, Đường Dĩ Tổ kêu Đường Táo tự chơi trong chốc lát, cô nhanh chóng vọt vào phòng bếp.

Thằng bé nghe lời ôm khí cầu ngồi trên sofa. Chỉ chốc lát sau, ở trong phòng bếp, Đường Dĩ Tổ nghe được âm thanh Đường Táo nhỏ giọng nói chuyện.

Cô dừng lỗ tai nghe một chút, tuy rằng nghe không rõ Đường Táo đang nói gì cho lắm, bắt quá bộ đáng lắm nhảm lắm nhảm kia, hình như là đang nói chuyện với khí cầu?

Đứa nhỏ này, một cái khí cầu mà thôi, đã yêu thích như vậy, xem ra về sau vẫn là nên tìm cơ hội mua cho nó thêm vài món đồ chơi mới được.

Đồ ăn hôm nay đều là do Đường Táo tự mình chọn, có thịt heo, cà rốt, cà tím, khoai tây, còn có tôm, đủ để Đường Dĩ Tổ xắn tay làm một bữa tiệc lớn.

Đường Dĩ Tổ am hiểu nhất là nấu cà tím, sau đó cô lại nấu một phần cà rốt xào thịt, cuối cùng làm một chén tôm hầm khoai tây.

Tôm là hải sản, rất mau chín, Đường Dĩ Tổ một nấu xong, lập tức tắt bếp chuẩn bị kêu Đường Táo tới ăn cơm, ngay lúc này, bỗng nghe một tiếng "Bang" truyền đến từ phòng khách, sau đó lại nghe "Sột soạt" như là có thứ gì liên tục bị đảo lên.

Đang vớt tôm ra, nghe tiếng động, Đường Dĩ Tổ hoảng sợ, phản ứng đầu tiên là nghĩ Đường Táo bị té.

Cô bất chấp đang mức một nửa tôm, nhanh chóng xông ra ngoài phòng khách, lại thấy chén trà trên bàn, remote tivi, sọt giấy vụn đều đổ xuống đất, Đường Táo đang ở ngồi ở giữa mấy thứ này, nhìn thấy Đường Dĩ Tổ bước ra, thằng bé vội vàng đứng lên, sau đó có chút bất an nhìn cô.

"Con sao vậy, sao đột nhiên lại bị té?" Đường Dĩ Tổ bước nhanh lên trước, muốn nhìn xem tình trạng của Đường Táo, nhưng tay cô còn đang dính dầu mỡ, không tiện đụng vào trẻ con, "Không có việc gì chứ hả, xoay một vòng cho má mi xem có chỗ nào bị trầy da tróc vảy không?"

"Con không sao." Đường Táo nhanh chóng trả lời, lưng thẳng tắp, cũng không chịu xoay.

Đường Dĩ Tổ nhìn thằng bé, có chút cảm thấy Đường Táo không đúng chỗ nào.

"Ngẩng mặt lên cho má mi xem, không phải là té đập răng đó chứ?" Nghĩ vậy, Đường Dĩ Tổ có chút lo lắng nói.

Đường Táo lập tức ngẩng đầu, nhếch nhẹ môi cho Đường Dĩ Tổ dòm thử răng cửa nhỏ của nó một chút: "Hàm răng con còn đây, má mi đi nấu cơm đi, không có việc gì mà."

Càng nói như vậy, Đường Dĩ Tổ càng hồ nghi, cô nhìn quanh bốn phía một phen, trừ những đồ rơi xuống đất ra, Đường Dĩ Tổ rốt cuộc phát hiện chỗ không thích hợp: "Khí cầu siêu cấp phi hiệp của con đâu?"

Đường Táo nghe vậy, sắc mặt lập tức thay đổi, nhanh chóng cúi đầu. Sau khi nhìn thấy trên cổ tay mình còn sợi dây treo khí cầu, thằng bé vội vàng giấu tay ra sau lưng.

Động tác nhỏ này của nó sao qua mắt được Đường Dĩ Tổ, cô cũng lười lấy tay của Đường Táo để xem, chỉ đi dọc theo sợi dây, cuối cùng tìm thấy một cái khí cầu bẹp lép trong thùng rác.

Đường Táo nhìn đồ chơi trong tay Đường Dĩ Tổ, một hồi lâu, thằng bé mới mở miệng, thanh âm nhỏ nhỏ, đứt quãng nói: "Má mi... Con không thích chơi đồ chơi..."

"Ừm?" Đường Dĩ Tổ làm sao cũng không nghĩ tới đứa nhỏ này lại trả lời như vậy, "Vì sao con không thích đồ chơi?"

"Sau này... Không cần mua cho con đồ chơi, con không thích chơi." Đường Táo thấp giọng nói.

Đường Dĩ Tổ nghe vậy, trong lòng lại rồi rầm.

Cho dù khí cầu không quý bằng ô tô nhỏ, nhưng Đường Táo yêu thích nó lộ ra ngoài. Khi Đường Dĩ Tổ đem sợi dây dài cột trên cổ tay thằng bé, nó cười nhe răng không thấy mất mũi.

Lại còn bộ dáng sau khi ôm khí cầu về nhà, cứ như là ôm bảo vật, giờ chỉ mới trôi qua không đến nửa tiếng, sao lại có mới nói cũ nhanh như vậy được?

Tuy rằng chỉ ở cùng Đường Táo một thời gian ngắn ngủi, nhưng Đường Dĩ Tổ đã đại khái hơi rõ ràng tính tình của thằng bé: việc này có cổ quái.

Cô nhin không được mặt trầm xuống, nghiêm túc nhìn Đường Táo nói: "Đường Táo, nói cho má mi nghe, sao lại như thế này. Nói ra sẽ được khoan hồng, má mi mà biết con không thành thật, mọi chuyện sẽ nghiêm trọng."

Ngẩng đầu nhìn Đường Dĩ Tổ một cái, thấy sắc mặt cô nghiêm túc, lưng Đường Táo không tự giác càng thêm thẳng tắp, hai tay bởi vì khăn trương nắm đến găt gao, thoạt nhìn có vài phần đáng thương.

Nhưng Đường Dĩ Tổ lại không thể mềm lòng.

Cô tuy rằng chưa từng nuôi dưỡng trẻ nhỏ, nhưng cô cũng biết thói quen hư phải uốn nắn từ nhỏ. Nếu Đường Táo nói dối, phải nhanh chóng sửa đúng mới được.

"Con cho rằng... Là con không cẩn thận làm dơ khí cầu, con định kéo nó xuống làm cho sạch sẽ... Sau đó không cần thận khí cầu hồng rồi." Đường Táo nhỏ giọng nói, nghe thanh âm kia, tựa hồ sắp khóc.

Đường Dĩ Tổ trên dưới kiểm tra khí cầu lại một lần, cuối cùng phát hiện thì ra ở dưới đáy khí cầu có chỗ lỗ hồng. Món đồ chơi này chỉ hai đồng tiền, cho nên thủ công thô ráp, chỗ lỗ hồng được trực tiếp dùng băng keo trong làm dính lại.

Có lẽ lúc Đường Táo ôm khí cầu, phát hiện mảnh băng keo trong suốt kia, trẻ con không hiểu lắm, trực tiếp giật ra, khí cầu bay hết hơi, đương trường xẹp lép.

Sau khi hiểu rõ mọi chuyện, Đường Dĩ Tổ tức khắc có chút hối hận mình vừa rồi quá nghiêm túc, nhưng Đường Táo thật sự nói dối, lúc này cũng không phải là lúc thích hợp để cô khôi phục bộ dáng nghiêm manh làm nũng với thằng bé, Đường Dĩ Tổ đành phải hỏi: "Vậy tại sao nhiều đồ lại rớt xuống đất như vậy, chính con cũng té luôn?"

Đường Táo cúi đầu: "Con muốn giữ cho khí cầu không hư, sau đó không ôm được, nên định trộm giấu xuống, kết quả bị khí cầu làm trượt ngã."

"Vì sao con muốn trộm giấu đi?"

Đường Táo lại cúi đầu không chịu nói chuyện.

Đường Dĩ Tổ thở dài, nhin không được vươn tay, dùng bàn tay tương đối sạch sẽ sờ sờ đầu thằng bé. Sờ xuống thái dương, lại phát hiện khoe mắt Đường Táo có điểm phiem hồng, miến bàn có bao nhiêu uý khuất đáng thương.

"Tiểu Táo, con có biết chuyện này, con làm sai chỗ nào sao?" Đường Dĩ Tổ nói, "Khí cầu hư rồi, con phải nói với má mi rõ ràng, không nên lên quăng nó vào thùng rác, càng không nên nói dối má mi, hiểu chưa?"

"Con nói con không thích khí cầu, kêu má mi về sau đừng mua đồ chơi cho con, vậy lỡ như má mi thật sự tin lời con, sau này không bao giờ mua đồ chơi, con không phải sẽ không có đồ chơi hay sao. Vậy thì rất đáng tiếc, đúng không?!"

Đường Dĩ Tổ sờ đầu Đường Táo thật gắng sức, sờ đến mức đầu thằng bé lắc qua lắc lại, mới nghe Đường Táo nói: "Nhưng mà khí cầu vừa mới mua về, đã bị con làm hư rồi."

Đường Dĩ Tổ vừa nghe, lập tức minh bạch, hoá ra đứa nhỏ này còn đang tự trách mình.

"Cái khí cầu này, ""thọ mệnh"" xác thật hơi ngắn ngủi một chút, nhưng con lại không phải cố ý làm nó hư. Bởi vì con quá thích nó, muốn làm cho nó được sạch sẽ, mới không cẩn thận làm hư. Mục đích của con là tốt, không tính là làm sai." Đường Dĩ Tổ giảng giải.

Đường Táo nghe vậy, ngẩng đầu nhìn: "Con thích nó, nó lại hư rồi, con không dám thích nữa."

Đường Dĩ Tổ ngăn ra, những lời này quả thực giống như cây búa nện lên ngực cô, không đau, nhưng cảm giác rầu rĩ, ê ẩm tê dại cả người.

Này này này...

Sao trên đời này lại có đứa nhỏ có tính cách như vậy chứ...

Đường Dĩ Tổ quả thực không biết làm sao, chỉ muốn ôm thằng bé lại mà xoa dịu. Một khí cầu giá hai đồng mà thôi, mua một trăm cái còn được, thật sự cần phải cẩn thận như vậy sao.

Nhưng hiện tại cô còn đang mặc tạp dề, cả người dầu mỡ, hơn nữa thời khắc mầu chót này, nhất định phải giáo dục trẻ cho tốt.

Đường Dĩ Tổ đành phải nói: "Đó là bởi vì Tiểu Táo chỉ là trẻ con, tuổi của con quá nhỏ, rất nhiều chuyện con không hiểu rõ. Con không biết chỗ đó là lỗ hồng của khí cầu. Nhưng hiện giờ con đã biết rồi, má mi hỏi con, ngày mai má mi lại mua cho con một cái khí cầu, nhìn thấy cái chỗ có băng keo trong suốt kia, con có còn xé nó không?"

Đường Táo lắc lắc đầu.

"Vây ví dụ ngày mai má mi mua cho con ô tô nhỏ, nói với con, lốp xe ô tô không thể gỡ ra, gỡ ra ô tô sẽ hoàn toàn bị hư, con có còn cố ý gỡ ra không?" Đường Dĩ Tổ hỏi.

Đường Táo lại lắc lắc đầu.

Bạn đang đọc truyện *Con Trai Là Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19-1

Con trai là nam phụ - Chương 19 (1)

Tác giả: Hà Lam

Editor: Lạc Tiểu - 23/03/2019

Đang tính lười biếng mà mấy bạn like với comment làm đánh thức lương tâm mình quá =)))

Rốt cuộc lực chú ý của Đường Táo cũng từ trên khí cầu dời đi, Đường Dĩ Tổ nhìn con trai đang nghiêm túc lắng nghe, vội vàng không ngừng cố gắng: "Vây thì đúng rồi. Khí cầu bị hư là bởi vì tri thức cùng kinh nghiệm sinh hoạt của con quá ít."

"Tuy rằng có chút đáng tiếc, nhưng sau khi trải qua chuyện này, với cái khí cầu tiếp theo, con sẽ không phạm phải sai lầm tương tự. Mà việc con thích khí cầu, không chỉ không thương tổn, ngược lại sẽ làm cho con càng bảo hộ tốt chúng nó."

Thấy Đường Táo cái hiểu cái không, Đường Dĩ Tổ nhin không được lại đưa ra ví dụ: "Về sau má mi già rồi, đi đường lung lay, cần phải có quái trợ giúp mới có thể đi được, con sẽ quăng quái trợ giúp của má mi xuống đất, không cho má mi đi hay sao?"

Đường Táo nghe vậy, điên cuồng lắc đầu.

Đường Dĩ Tổ cười nói: "Vây con sẽ làm như thế nào?"

Đứa nhỏ trước mắt thực nỗ lực tự hỏi một chút, sau trả lời: "Con sẽ dắt má mi đi siêu thị, cho má mi ngồi ở trên xe đẩy, con đẩy người dạo siêu thị."

Đường Dĩ Tổ không nghĩ tới Đường Táo sẽ nói như vậy, đột nhiên đã bị nó chọc cười: "Đường Tiểu Táo à Đường Tiểu Táo, sao con lại đáng yêu như vậy a ha ha ha."

Thấy cô cười quá thoải mái, mặt Đường Táo đều có chút đỏ.

"Được rồi được rồi, Đường Táo của chúng ta là đứa trẻ ngoan. Hôm nay lại học xong một tri thức mới, đó chính là lỗ hồng của khí cầu. Vị trí này, lần sau khi má mi mua khí cầu, con nhớ nhìn lại xem, có giống với khí cầu này hay không được chứ?" Đường Dĩ Tổ dịu dàng nói.

Đường Táo gật gật đầu, sau khi được Đường Dĩ Tổ khai sáng, vẻ uể oải trên mặt rốt cuộc tan biến.

"Vây giờ con mau đưa tay cho má mi, má mi giúp con cắt bỏ dây cột khí cầu."

Đường Táo cúi đầu nhìn thoáng qua sợi dây, có chút chần chờ.

Thấy bộ dáng này của thằng bé, Đường Dĩ Tổ quyết định không bức bách nó, nghĩ đến hôm cô đang mức dở trong phòng bếp, Đường Dĩ Tổ vội vàng đứng dậy: "Trước mắt chúng ta phải chuẩn bị ăn cơm, con mau ngoan ngoãn ngồi trên bàn, má mi sẽ đem đồ ăn ra."

Đi được vài bước, cũng không cảm giác Đường Táo theo kịp, Đường Dĩ Tổ quay đầu nhìn lại, liền thấy thằng bé đang cong lưng lụm remote tivi lên, dưng thùng rác giấy lại, sau đó dùng kéo nhỏ nhí đồng cắt đứt sợi dây khí cầu, mới nhanh chóng chạy tới sau lưng cô.

Ánh mắt Đường Dĩ Tổ quét lên trên tay Đường Táo một cái, cũng không nói gì, sau khi để đồ ăn trên bàn, hai mẹ con rốt cuộc có thể bắt đầu ăn.

Thời điểm ăn cơm hôm nay trẻ hơn không ít so với bình thường, hai mẹ con đều bụng đói muốn chết, một bàn đầy đồ ăn nhanh chóng trở nên hoang tàn.

Mãi cho đến khi Đường Dĩ Tố dọn dẹp xong phòng bếp lẫn phòng khách, cô mới có thời gian rảnh xem di động, thấy mail Tần Hoa đã gửi cho mình.

Nhớ hôm Đường Dĩ Tố mới vừa bị xuyên qua đây, mail Tần Hoa gửi cho cô, cũng chỉ có vai nhà hoàn của duy nhất bộ phim « Vương gia thế thân kiều thế » này, không ngờ mới qua mấy ngày ngắn ngủi, lời mời cô tham dự đóng phim vậy mà đã tăng lên, tuy rằng đại bộ phận cũng chỉ là diễn viên phụ số en-nò, nhưng tóm lại là không đến mức đối chết!

Hiện tại, với tình huống này, nếu chỉ có một mình Đường Dĩ Tố, có căn hộ, có năm vạn gửi ngân hàng, chỉ một người ăn no là coi như cả nhà không đói bụng, miễn bàn có bao nhiêu tiêu sái.

Tuy rằng tiền đồ không thể nào so với thế giới hiện thực, nhưng cũng là sinh hoạt tương đối nhẹ nhàng.

Nhưng nhiều thêm Đường Táo, thì hoàn toàn không giống nhau.

Đừng thấy Đường Táo vóc dáng nhỏ nhỏ, tuổi chỉ mới đi nhà trẻ, nhưng nuôi con nít phí tiền hơn xa so với nuôi người lớn.

Đầu tiên, để đứa nhỏ mau lớn, chi phí ăn mặc hằng ngày không thể quá ít.

Tiếp theo, trường học Đường Táo đi đã là nhà trẻ địa phương, tương đối bình thường, học phí thu theo tháng, mỗi tháng ước chừng đã tốn hai ngàn năm.

Hơn nữa, tiền xe bus trường học đưa đón, rồi tiền nhà trẻ thu để mua quần áo, đồ chơi giường, đồ chơi linh tinh này nọ cộng lên, bình quân mỗi tháng ít nhất cũng phải trên dưới ba ngàn.

Đây đã là cơ sở nhất rồi, đầu năm nay đang lưu hành tổ chất giáo dục, có các loại lớp học năng khiếu. Đường Táo hiện tại chưa tham gia lớp năng khiếu nào, Đường Dĩ Tố đã bắt đầu tính toán, có cơ hội sẽ nhìn xem coi thằng bé này cảm thấy hứng thú với cái gì, để còn biết cho nó đi học mới được.

Cũng không đến mức yêu cầu Đường Táo phải học giỏi mọi thứ, cô chỉ nghĩ, nhưng nếu con mình có yêu thích mà lại không bồi dưỡng, không khỏi quá mức đáng tiếc.

Này đúng là tiền ra như nước, quay qua quay lại đã hết veo. Cũng may bộ « Vương gia thế thân kiều thế » đã quay xong, ngày 20 tháng này Đường Dĩ Tố còn phải đi quay quảng cáo của hãng Sophie.

Dựa theo kế hoạch của cô, tốt nhất là nên có tiền công trong khoảng thời gian từ giờ đến lần quay tiếp theo, như vậy là có thể bảo đảm thu chi cân bằng.

Tần Hoa gửi mail rất nhiều, lại còn hỗn độn, Đường Dĩ Tố vừa xem một vừa lên mạng tìm tài liệu, tin tức liên quan. Ngay lúc này, trong đám mail gửi tới, bỗng nhiên cô thấy được hai bộ phim điện ảnh tương đối quen thuộc.

Sững sốt, Đường Dĩ Tố nhanh chóng mở di động ra, tìm lại ghi chú trước đó khi vừa xuyên tới đây cô đã ghi lại. Khi tìm được tên của bộ phim trong ghi chú giống y như đúc bộ phim đã đề cập trong mail, Đường Dĩ Tố kích động, cao hứng muốn nhảy dựng lên!

Tới đây lâu như vậy, bàn tay vàng duy nhất của cô rốt cuộc có thể có tác dụng, Đường Dĩ Tố cuối cùng đã có thể tìm được bộ phim trong tương lai nổi như cồn nhưng hiện tại còn bừa bãi vô danh!

Đường Dĩ Tố trong lòng đang cười sảng, bỗng nhiên chú ý tới bên cạnh nhiều ra một tiểu thân ảnh. Quay đầu, phát hiện Đường Táo đang nhìn mình, có lẽ bộ dáng cô ôm di động cười sảng sắc đều đã bị thằng bé thấy được.

Vội vàng khôi phục biểu tình đứng đắn, cô e hèm nói với Đường Táo: "Con có chuyện gì sao?"

Thằng bé lắc lắc đầu, sau khi tò mò nhìn hành động biểu cảm của Đường Dĩ Tố xong, nó lại chậm chậm mà dịch về phía sofa.

Nhưng hiện tại cô tâm tình rất tốt, hiển nhiên không dễ dàng tha cho nó như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Con Trai Là Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19-2

Con trai là nam phụ - Chương 19 (2)

Tác giả: Hà Lam

Editor: Lạc Tiểu - 23/03/2019

"Lại đây, tới tới, má mi cùng con ngồi." Đường Dĩ Tố nói, đi theo Đường Táo cùng ngồi lên ghế sofa, sau đó kéo ra ngăn kéo dưới bàn, lấy đồ cất

móng tay bên trong ra.

Đường Táo nhìn thấy đồ cắt móng, phản xạ có điều kiện giấu tay ra sau lưng.

Đường Dĩ Tổ làm bộ không thấy được động tác nhỏ của nó, mỉm cười nói với Đường Táo: "Lại đây, má mi giúp con cắt móng tay."

Thằng bé nghe vậy càng giấu tay thật kỹ, một hồi lâu mới nhe răng ra một câu: "Tự mình con có thể cắt."

"Con xác định?" Đường Dĩ Tổ nhướn mày.

Vốn dĩ cô cũng không chú ý tới chi tiết nhỏ như là đầu ngón tay của Đường Táo, nhưng mà vừa rồi thằng bé sau khi làm hư khí cầu, Đường Dĩ Tổ tùy tiện nhìn lướt qua, mới phát hiện móng tay của nó hình như bị xước ra rồi.

Bình thường tuy rằng thường xuyên nắm tay con trai đi đường, nhưng tay của Đường Dĩ Tổ lại lớn hơn rất nhiều so với Đường Táo. Khi nắm, cơ hồ là lòng bàn tay bao vây toàn bộ tay thằng bé, bàn tay trẻ con vừa mềm mại vừa đáng yêu, Đường Dĩ Tổ chỉ lo sờ sờ mân mê, căn bản không chú ý tới ngón tay nó như thế nào.

Cô không có kinh nghiệm nuôi trẻ, hiện tại cũng chỉ là một người mẹ đang trong quá trình không ngừng học tập (*mẹ thực tập haha*). Trước đây không ý thức được điểm này thì thôi, sau khi chú ý tới móng tay Đường Táo, Đường Dĩ Tổ mới nhớ tới đứa nhỏ này chỉ mới bốn tuổi, có lẽ căn bản không hề có ý thức phải chăm chút móng tay, còn phải dựa vào mẹ hướng dẫn thật tốt mới được.

Đường Táo nghiêm túc gật gật đầu, thấy Đường Dĩ Tổ nhìn chăm chăm, có vẻ chắc chắn không buông tha, nó đành phải bất đắc dĩ cầm đồ cắt móng tay, sau đó làm vuron một đầu ngón tay đến trước mặt Đường Dĩ Tổ.

"Răng rắc" một tiếng, móng tay bị cắt một tảng lớn.

Đường Dĩ Tổ: "!!!"

Cắt sâu như vậy thật sự tốt sao, tuy rằng không có cắt vào thịt, nhưng trực tiếp cắt sạch nơi màu trắng ở móng tay!

Đường Dĩ Tổ biểu tình quá kinh khủng, làm cho đứa nhỏ nào đó sau khi cắt xong, có chút bất an nhìn cô, không thật sự tự tin nói: "Con thật sự biết cắt....."

Suy xét đến tâm linh nhỏ bé non nớt miễn cảm của Đường Táo, Đường Dĩ Tổ đành phải nói: "Chuyện này..... Đúng là là biết cắt, nhưng mà, kỹ thuật hơi không tốt, cần phải cải tiến, để má mi dạy con được không?"

Đường Táo ánh mắt có chút mơ màng, còn hơi do dự.

"Con xem con xem, con ở chỗ này cắt một cái rụp, kế bên chính là thịt, nếu ngón tay không cẩn thận mà xát một chút, nhất định sẽ rất đau rất đau. Khi chúng ta cắt móng tay, không thể cắt quá ngắn như vậy, phải chừa lại một tí xíu..."

Đường Dĩ Tổ nói, thừa dịp nó không chú ý, lập tức nắm lấy cái móng tay đang rạn nứt mà thằng bé luôn cất giấu kia, "Tựa như ngón tay này, con đau hay không đau?"

Đường Táo vài lần muốn giấu cũng không giấu được, ngón tay bị Đường Dĩ Tổ nắm, căn bản trốn không thoát, nó đành phải mạnh miệng nói: "Không đau!"

"Rõ ràng rất đau, má mi nhìn cũng đau." Đường Dĩ Tổ nói.

Đường Táo hồ nghi mà nhìn cô: "Ngón tay là của con, má mi dùng mắt dùng đôi mắt xem một cái, sao có thể đau được."

Đường Dĩ Tổ không nghĩ tới Đường Táo lại tích cực như vậy, nhưng thời điểm này, phải một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm, chơi xấu tới cùng.

Cô nghiêm trang nói: "Con là do má mi sinh ra. Trước kia, khi còn nhỏ, đã lớn lên ở trong bụng má mi, khi con đau, má mi đương nhiên có thể cảm giác được. Đó gọi là đau thân con, đau tâm mẹ."

"Thật sự?" Đường Táo ngạc nhiên nhìn Đường Dĩ Tổ, có chút nửa tin nửa ngờ, "Vậy bình thường khi con té ngã, má mi sẽ cảm giác đau sao?"

"Chỉ cần má mi thấy được, trong lòng lập tức sẽ rất đau rất đau." Cô gật đầu nói.

"Vậy vì cái gì lần trước má mi dùng dao nhỏ cắt tay, con không cảm thấy đau?" Đường Táo lại hỏi.

Đường Dĩ Tổ ngẩn ra một chút.

Trời ơi, thằng bé cư nhiên còn nhớ rõ việc này!

Không phải đều nói trẻ con đều có bệnh hay quên sao, cho dù sự tình động trời cỡ nào cũng chỉ qua mấy ngày cũng quên đến không còn một mảnh hay sao!

Không hổ là con trai của cô, vai ác tương lai, trí nhớ này, đúng là quá chuẩn cmnr.

Đường Dĩ Tố vội vàng lừa dối: "Đó là bởi vì, má mi không hề dùng dao cắt tay đó! Mọi thứ đều là giả, con đương nhiên không cảm thấy đau!"

"Thì ra là vậy." Đường Táo bừng tỉnh, mãi cho đến hiện tại, thằng bé mới rút cuộc tin rằng Đường Dĩ Tố không có tự sát bỏ mặc nó.

Bạn đang đọc truyện *Con Trai Là Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20

Con trai là nam phụ - Chương 20

Tác giả: Hà Lam

Editor: Lạc Tiểu - 24/03/2019

"Rời rồi, không nói chuyện quá khứ nữa, bắt đầu cắt móng tay!" Đường Dĩ Tố không khỏi phân trần kéo Đường Táo lại bên người, trước tiên cầm đồ cắt móng tay sửa sang lại cái móng bị xước của đứa nhỏ này một chút.

Đường Táo rất nhiều lần giật tay lại muốn giấu, làm cho Đường Dĩ Tố cũng phải nắm chặt gắt gao, căn bản không cho nó cơ hội giấu đi.

Sau rồi Đường Táo cũng nhận mệnh, khi Đường Dĩ Tố bận rộn, nó an vị ở bên cạnh nhìn bộ dáng nghiêm túc của mẹ khi cắt móng tay cho mình.

Tay trẻ con nho nhỏ, ngón tay trơn tru, móng tay chỉ có một màu bé tẹo, Đường Dĩ Tố vì lo lắng thằng bé không đủ kiên nhẫn, thao tác cũng nhanh đến không ngờ.

Cắt xong rồi, cô lại muốn Đường Táo giao nộp chân ra.

Đứa nhỏ nào đó che lại chân nhỏ, thấy Đường Dĩ Tố nhìn mình chằm chằm như hổ rình mồi, nó nhanh chóng lại thay đổi tư thế, dùng móng ngồi lên chân, điên cuồng lắc đầu với cô.

"Giấu cái gì, con không phải là mới vừa tắm rửa xong thơm ngào ngạt hay sao, má mi cũng chưa có che, con đã thẹn thùng trước rồi." Đường Dĩ Tố nói, một tay nhào lên đè thân thể Đường Táo lại, một tay kia lôi kéo chân thằng bé đào ra ngoài.

Tuy rằng Đường Dĩ Tố là nữ, sức lực không lớn, nhưng Đường Táo cũng chỉ là một đứa trẻ bốn tuổi, ở trước mặt cô quả thật là không hề có lực chống trả, chỉ cần thể trọng là có thể trực tiếp nghiền áp.

Đường Dĩ Tố nhìn móng chân không được sửa chữa, sau khi dài ra lại tự động gãy, gồ ghề lồi lõm kia, vừa cắt lại vừa nói: "Sau này cách mấy ngày phải định kỳ cắt một lần.""

"Móng tay móng chân tuy rằng không có gì quan trọng, nhưng thân thể con còn đang lớn. Móng mà bị biến hình sẽ ảnh hưởng đến hình dạng đầu ngón tay ngón chân của con sau này. Một khi dị dạng chính là chuyện cả đời, hơn nữa bạn nhỏ là phải giữ gìn vệ sinh tay chân, sạch sẽ chính tề như bây giờ, mới là đáng yêu nhất ~"

Đường Dĩ Tố nói xong, đợi cả buổi đều cũng không thấy Đường Táo trả lời. Quay đầu lại, cô nhìn thấy thằng bé đang ngồi ngậy ra như phồng, khuôn mặt bởi vì thẹn thùng mà đỏ đỏ. Thấy mẹ nhìn qua, Đường Táo giả vờ nhìn trái nhìn phải, tầm mắt liên tục tránh đối diện trực tiếp với cô.

Đứa nhỏ này tuy rằng không mập, nhưng rốt cuộc vẫn chỉ là trẻ con, dù là tay hay là chân đều tròn tròn mũm mĩm. Đường Dĩ Tố vốn đã đủ trắng, Đường Táo so với cô còn trắng hơn một chút, bộ dáng vừa tròn vừa nộn nộn, thật giống y như cái bánh bao nhỏ a ~

Thật vất vả mới cắt xong, Đường Táo rút chân nhỏ từ tay Đường Dĩ Tố ra, nhanh như chớp chạy vào toilet rửa lại sạch sẽ, sau đó tự động lăn lên giường, đưa lưng về phía cô, chuẩn bị ngủ.

Đường Dĩ Tố nhìn thân hình bé nhỏ thẹn thùng kia, cô rầm rì một tiếng rồi lại mỉm cười. Sau khi vào phòng tắm tắm rửa sạch sẽ, cô cũng leo lên giường mình, thừa dịp hôm nay vẫn còn sớm, tranh thủ lướt mạng xem tin tức.

Không ngờ hôm nay lên mạng thật đúng là làm Đường Dĩ Tố thấy được chút nội dung hữu ích.

Từ hôm kết thúc buổi dạ hội đến nay cũng đã một thời gian, video hát rượu bữa giờ qua nhiều lần khúc chiết, rốt cuộc bị phóng ra.

Những video kia xác thật là bị Tổng Thần Hạo thu mua, nhưng không thể quản nổi những người vừa lúc quay lên, thí dụ như ngày đó hai gã đàn ông

Đường Dĩ Tố ở WC nam. Chỉ cần tay mắt lạnh lẽ, cho dù đứng ở khoảng cách thật xa, nhưng họ vẫn như cũ ngửi được mùi bát quái, quay được màn máu chốt kia.

Nguyên nhân ban đầu video này bị tung lên thoát nhìn chỉ là trùng hợp làm người thập phần bất đắc dĩ.

Ban đầu, chủ bài viết ở diễn đàn A chỉ là viết viết, đem tin tức về mình tình hân nhận thức sửa sang lại thành một bài tiểu luận văn, công bố ở diễn đàn, không hề có hình ảnh hay video gì hết.

Trong đó, có một lần chủ bài viết nhắc đến cái tên Tống Thần Hạo bằng tiếng Anh viết tắt, hân thần thần bí bí tỏ vẻ, hân cảm thấy Tống Thần Hạo không chỉ cùng Đường Dĩ Tố yêu đương, hơn nữa có khả năng Tống Thần Hạo còn làm chuyện có lỗi với Đường Dĩ Tố.

Loại câu mở đầu "Tui nghe một người bạn nói", "Tui nhận thức XX giảng", "Tui cảm thấy" tràn ngập hương vị xanh nhạt, từ trước đến nay luôn hấp dẫn độc giả muốn click vào nhất. Chỉ là sau khi xem xong, cũng là cái làm cho độc giả thống hận nhất.

【 Trời ơi viết tựa đề một đăng ghi nội dung một neo ""dậy"" cha nội? 】

【 cái thể loại văn không có căn cứ này chị đây có thể viết một ngàn vạn chữ, cảm ơn nha. 】

【 Chuyện tầm phào. 】

Trong đó, fans của Tống Thần Hạo là mẫn cảm nhất. Vừa thấy chuyện đề cập đến tai tiếng lần trước, bọn họ thừa dịp chủ bài viết viết ra tin tức làm người ta vô pháp tin phục, fans của Tống Thần Hạo lập tức triển khai thể công, dự định nhân cơ hội này chen ép toàn bộ sự tình có quan hệ với tai tiếng xuống, ngăn chặn sau này có kẻ nào nhắc lại phỏng đoán.

Không nghĩ tới lần này đã nhằm cái ván sát.

Chủ bài viết bị fans của Tống Thần Hạo đuổi theo không bỏ, dưới sự giận dữ, vậy mà hân up video quay lên Đường Dĩ Tố hát rượu truyền lên internet.

Trong khoảng thời gian ngắn, diễn đàn một mảnh ồ lên.

Tống Thần Hạo tuy rằng là tiểu minh tinh đang nổi tiếng, nhưng vòng luẩn quẩn lớn như vậy, không phải chỉ một mình hân đang nổi tiếng, càng nhiều hơn nữa là những nam nghệ sĩ ngoại hình không sai biệt lắm, địa vị không sai biệt lắm, fans số lượng cũng không sai biệt lắm với hân đang đau khổ giữa.

Càng lên cao, mỗi một bước đều gian nan, tài nguyên nhiều như vậy, mọi người đấu đá nhau đến độ thập phần kịch liệt.

Bởi vậy video đó một khi được công bố, không ít đoàn đội cạnh tranh với Tống Thần Hạo lập tức bắt đầu thao tác.

Khi Đường Dĩ Tố nhìn thấy này đó, đúng là thời điểm trên mạng đang ồn ào tui bụi nhất, từ các diễn đàn lớn đến Weibo, địa điểm quay video chính thức bị truyền bá.

Bất luận là fans, người qua đường, hay là phần tử chán ghét Tống Thần Hạo đều đang không ngừng tuần hoàn truyền phát video mớ hồ ngôn ngữ kia. Lẫn nhau qua lại không ngừng chụp hình phân tích, ý đồ thuyết phục đối phương.

Đối lập với lần trước chỉ nghiêng về một bên, có lẽ bởi vì đây là lần thứ hai nhìn thấy Đường Dĩ Tố nhắc lên quan hệ với Tống Thần Hạo, không ít người cũng không tin tưởng đây chỉ là một lần trùng hợp.

Người giúp Đường Dĩ Tố nói chuyện cũng nhiều lên, cô thậm chí còn nhìn thấy có người đồng tình với tình cảnh của mình.

Đương nhiên, hậu quả cũng chọc fans của Tống Thần Hạo càng thêm điên cuồng.

Nói cho cùng, nữ nhân này không chỉ có mưu toan hãm hại thần tượng, muốn mượn dùng tai tiếng mà nổi lên, cư nhiên còn dám can đảm ở trước mặt công chúng, dùng rượu hát vào mặt Tống Thần Hạo!

Trong mắt fans, cái hát vào tuy là rượu, nhưng lại giống như axít hát vào trong lòng bọn họ, tội của Đường Dĩ Tố quả thực không thể thứ.

Đường Dĩ Tố nhìn fans nổi điên, xong click vào video nhìn một chút.

Video quay lên này rất ngắn, tổng cộng chỉ có năm giây, hơn nữa, bởi vì cự ly xa và nhanh chóng quay lên, hình ảnh cũng chưa kịp điều chỉnh tiêu điểm rõ ràng, làm cho người xem có chút choáng váng đầu.

Nhưng nội dung video lại quá mức kính bạo, cũng là bộ phận tình hoa nhất.

Trong video, Tống Thần Hạo thấp giọng cùng Đường Dĩ Tố nói cái gì đó, ngay sau đó Đường Dĩ Tố lập tức dùng một chén rượu hát qua. Sau khi phát tới đó, video lập tức im bật, ngăn ngừa năm giây, làm người chưa đã thêm, dẫn phát vô hạn mớ mớ.

Đường Dĩ Tố xem xong video, trở lại Weibo nhìn thoáng qua.

Bên phía Tống Thần Hạo tạm thời còn chưa làm ra đáp lại, mà bên Đường Dĩ Tố hồi lâu chưa cập nhật trạng thái, số người bình luận không thể nghĩ ngờ

nâng cao một bước.

Có lần trước trải chăn, lần này Đường Dĩ Tổ đã hoàn toàn bình tĩnh, cô không cần bám vào xem cũng có thể biết ở phía dưới mọi người đang bàn luận cái gì.

Dù sao đã qua, mãi cho đến ngày 20 Đường Dĩ Tổ mới phải quay quảng cáo. Chỉ cần mấy ngày gần tới cô chú ý một ít, cũng không cần lên tiếng, tận lực ở nhà, không bị người khác tìm được địa chỉ là xong.

Bất tri bất giác trời cũng đã khuya, Đường Dĩ Tổ quăng điện thoại qua một bên, tắt đèn bàn đầu giường.

Ánh đèn trong phòng ám xuống, đèn đường bên ngoài xuyên thấu qua cửa sổ mờ mờ một chút, phòng ngủ một mảnh đen kịt.

Đường Dĩ Tổ đang nhắm mắt lại mơ màng sắp ngủ, trước khi ngủ cô còn đang ở trong lòng tính toán, ngày mai nên ăn gì.

(*Ôi câu hỏi muôn thuở =)) Ngày mai ăn gì xD~)*

Trong lúc mơ mơ màng màng, Đường Dĩ Tổ cảm giác được Đường Táo đang nằm trên giường nhỏ bỗng nhiên trở mình.

Bình thường thẳng nhóc này đều đưa lưng về phía Đường Dĩ Tổ mà ngủ, tư thế ngủ của nó lại tốt, rất ít khi xoay người độ cung lớn như vậy.

Ngay sau đó, Đường Táo mới vừa người vậy mà lại giật mình, sau đó sờ soạng bò tới bên cạnh Đường Dĩ Tổ.

Cảm giác được tay mình bị Đường Táo cầm, cái tay nho nhỏ chạy dọc theo bàn tay, sờ đến móng tay Đường Dĩ Tổ.

"Má mi."

Đường Dĩ Tổ nghe được Đường Táo nhỏ giọng kêu một câu.

Vốn dĩ cô định nhúc nhích một chút, nhưng ngay sau đó, Đường Táo ôm tay cô, nằm ở bên cạnh Đường Dĩ Tổ, lại dùng thanh âm càng thấp, kêu một câu: "Má mi."

Nghe ngữ khí này, tựa hồ không phải muốn đánh thức cô, chỉ là thuần túy mà muốn gọi "Má mi" mà thôi.

Thanh âm trẻ con mềm mềm mại mại, cuộn tròn thành một cục nằm ở bên cạnh cô, Đường Dĩ Tổ lập tức thả lỏng lại, ý thức dần dần mơ hồ, tùy thời muốn đi vào mộng đẹp.

Nằm trong chốc lát, Đường Táo tựa hồ đã ghiền, thật cẩn thận thả tay Đường Dĩ Tổ lại tại chỗ, sau đó sờ soạng tính toán lại bò lại giường nhỏ.

Ở ngay lúc này, Đường Dĩ Tổ nguyên bản đang nằm thẳng ngủ bỗng nhiên trở mình, tay chân hướng bên cạnh đè một cái, lập tức ép đứa nhỏ vừa mới chuẩn bị đứng dậy kia nằm trở về.

Đường Táo: "!!!"

Còn tưởng rằng mình đánh thức Đường Dĩ Tổ, Đường Táo cả người căng thẳng, bị ép ngay cả nhúc nhích cũng không dám.

Một hồi lâu, thấy người đang đè mình hồ hấp vững vàng, Đường Táo lúc này mới chậm rãi an tâm, giãy giụa nhẹ nhẹ, muốn tránh thoát dưới tay chân của Đường Dĩ Tổ.

Nhưng mà vị trí Đường Dĩ Tổ đè ép thật vị trí xảo diệu, Đường Táo nằm thẳng, làm sao cũng không có sức lực, thật vất vả rốt cuộc tìm được khe hở để có thể chui ra, ở ngay lúc này, tay Đường Dĩ Tổ kéo một cái, lập tức lại đè Đường Táo trở lại...

Sáng sớm hôm sau, Đường Dĩ Tổ bị đồng hồ báo thức đánh thức.

Mơ mơ màng màng mở to mắt, trước tiên sờ đến gối đầu bên cạnh tắt đồng hồ báo thức đi, Đường Dĩ Tổ bỗng nhiên cảm giác được một đạo ánh mắt sáng quắc.

Cúi đầu, cô liền thấy Đường Táo đang nằm thành một cục trong lòng ngực mình, trên người con nít mang theo chút mùi sữa, Đường Dĩ Tổ chỉ thấy toàn bộ thân mình đều mềm mại.

Trong nháy mắt hai mẹ con đối diện kia, mặt Đường Táo bùm một cái đỏ lên.

"Là, là má mi muốn ôm con ngủ, ngủ!" Đường Táo lắp bắp nói, bộ dáng vừa phần nộ, khăn trương lại vừa quần bách.

Nói xong, thẳng bé có chút thấp thòm nhìn Đường Dĩ Tổ một cái.

"Ừmm..." Đường Dĩ Tổ đáp.

Thấy cô thái độ không rõ ràng, Đường Táo lại "phần nộ" mà bổ sung một câu: "Con đang ngủ thì lại bị má mi bắt lại đây, muốn chạy cũng chạy không

thoát!"

"Thì ra là như vậy..." Đường Dĩ Tổ ậm ờ.

"Chính là như vậy, vốn dĩ con không định cùng nhau ngủ với người, con chỉ thích ngủ một mình thôi!" Đường Táo cường điệu nói.

Nhìn bộ dáng lòng một đằng miệng một nẻo của thằng bé, Đường Dĩ Tổ chỉ có thể phụ họa: "Đúng đúng, đều do má mi, thật sự là quá muốn quá muốn ôm Tiểu quả Táo nhà chúng ta cùng nhau ngủ."

Đường Táo vừa nghe, biểu tình phần nộ lập tức biến mất, chỉ thấy nó cúi đầu, khuôn mặt đỏ rực: "Vây... Con tha thứ cho người."

Bạn đang đọc truyện *Con Trai Là Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21-1

Con trai là nam phụ - Chương 21 (1)

Tác giả: Hà Lam

Editor: Lạc Tiểu - 24/03/2019

- - -

Hi mọi người, ta đã trở lại. Ôi cái chương 21(1) này ta đã hoàn thành từ hôm 24/03 như trên đã ghi, nhưng lại quên up lên. Hầy, hai tuần vừa rồi thật sự bận rộn quá, mùa xuân thật sự là không hợp với ta mà T___T

Bất quá hết tuần sau là ta sẽ có Osterferien rồi, lúc đó sẽ có nhiều thời gian rảnh hơn, mọi người cứ chờ bị khủng bố noti đi nha, hahaa.

Cơ mà phải nói lại, đừng ai hỏi ta có còn edit hay không nữa, thiệt tình chứ, ta có đăng ngày edit ở phía trên mà. Hôm kia mới up xong một chương thì có bạn mới vào đọc hay sao ấy, bạn ấy hỏi có còn edit không, quá buồn: (

Ta cũng không trả lời luôn. Editor cũng tui thân chứ..

Hầy, thật ra là do tâm hồn ta mong manh, không phải tại các nàng, thật đó (O n O)

Thế là ta dự định dời lại vài hôm mới up chương mới, ai ngờ dời một phát tới hai tuần.

Hihi (Ô v Ô)~

♥

- - -

Sáng sớm hôm sau, Đường Dĩ Tổ mới vừa tiễn Đường Táo đi học xong, quả nhiên lập tức nhận được cuộc gọi đến của Tần Hoa.

Điện thoại được tiếp, thanh âm Tần Hoa truyền đến: "Chuyện trên mạng cô thấy chưa?"

"Thấy rồi." Đường Dĩ Tổ cười nhẹ, "Bên Tống Thần Hạo còn chưa làm ra đáp lại."

"Có phóng viên hoặc là truyền thông liên lạc với cô hay không?"

Tần Hoa nghiêm túc nói, "Mặc kệ là ai, trừ tôi ra, bất luận kẻ nào đề cập đến vấn đề này, cô đều không cần đáp lại. Còn có các tiết mục hoàn toàn chưa từng nghe qua, tất cả đều hủy hết đi. Nếu cô muốn đi được lâu, loại thời điểm này tuyệt đối không thể chỉ lo kiếm tiền."

"Được, em hiểu mà."

Không cần Tần Hoa nhắc nhở, Đường Dĩ Tổ cũng biết, thời điểm này nếu cô đáp lại bất luận cái gì, hoặc là lên các tiết mục lung tung không rõ, tung tin nóng về mình cùng Tống Thần Hạo, thì đúng là trong ngắn hạn có lẽ sẽ được chú ý cao, bắt được một tuyệt bút tiền.

Nhưng hành vi này là làm người ta khinh thường nhất, về sau, nếu cô lại một lần nữa muốn sự nghiệp đi vào quỹ đạo, làm một diễn viên đứng đắn thì sẽ rất khó khăn.

Mặc dù tương lai Đường Dĩ Tổ có thành danh, chuyện làm người khó coi này cũng sẽ bị người ta khai quật.

Càng đáng sợ chính là, tương lai nếu cô không nổi tiếng bằng Tống Thần Hạo, sẽ bị người trào phúng bám lấy Tống Thần Hạo lăng xê.

Còn tương lai cô nếu nổi tiếng hơn so với Tống Thần Hạo, như vậy Đường Dĩ Tổ cùng tên đề tiện kia có lẽ bị buộc với nhau cả đời không dứt.

Bất quá tuy rằng trong lòng rõ ràng điểm này, nhưng việc Tần Hoa gọi điện thoại riêng đến đề chỉ dẫn, Đường Dĩ Tổ cũng ghi tạc trong lòng, người đại diện này tuy rằng thoát nhìn không dễ ở chung, kỳ thật lại là một người mạnh mẽ mềm lòng.

Đường Dĩ Tổ không khỏi nói: "Cảm ơn Tần Hoa tỷ."

Tần Hoa bên kia dừng một chút, trải qua vài lần nói chuyện với nhau, bà dần dần thích ứng Đường Dĩ Tổ hiện tại.

Có lẽ đã suy xét tới năng lực thừa nhận của nguyên thân, Tần Hoa còn an ủi, "Cô cũng đừng nóng vội, trên mạng hiện tại tuy rằng mắng đến mạnh mẽ, nhưng cũng có không ít người giúp cô nói chuyện, có tí lệ lộ diện, đối với cô mà nói chính là chuyện tốt, những kịch bản dành cho cô chính là chứng minh cho điều đó."

"Tình huống trước mắt đối với cô kỳ thật là có lợi, công ty bên này cũng ở quan sát, tôi kiến nghị cô nên lấy bất biến ứng vạn biến, chờ Tống Thần Hạo ra chiêu, chúng ta tái kiến, chiêu hủy đi chiêu."

Chuyện không hề dư luận trên mạng, giống như võ lâm cao thủ quyết đấu, lại còn không phải chuyện hai người, mà là hai bên đoàn đội đánh cờ với nhau.

Đường Dĩ Tổ đối thực lực của chính mình có tin tưởng, đối với năng lực của Tần Hoa cũng rất có tin tưởng, bởi vậy hiện tại kỳ thật một chút cô cũng không lo lắng.

Trước mắt mà nói, quan trọng nhất không phải những tai tiếng kia, mà là kịch bản lần trước Tần Hoa gửi lại đây.

Bởi vậy, Đường Dĩ Tổ cũng không hề vòng vo, trực tiếp cho Tần Hoa cho thấy ý nghĩ của mình: "Tần Hoa tỷ, lần trước mail chị gửi em, em đã nhìn qua, trong đó hai bộ điện ảnh, em khá là muốn thử xem."

"Cô xem xong rồi?" Tần Hoa có chút kinh ngạc, những tệp mail kia bà vừa mới gửi Đường Dĩ Tổ không bao lâu, không ngờ tới Đường Dĩ Tổ từ trước đến nay luôn chậm trễ công tác, cư nhiên hiệu suất cao như vậy, "Hai bộ nào?"

Đường Dĩ Tổ nói: "Diễn viên chính trong《 Khu không người 》 cùng khách mời trong《 Một đường có ca 》."

Tần Hoa ngẩn ra một chút.

《 Khu không người 》 là một bộ điện ảnh đề tài đánh đấm máu me, chủ đề này cũng khá hấp dẫn, không cần thận một cái sẽ bị quá tay, không được phép phát sóng, mấy tháng vất vả trả giá toàn bộ ném đá trên sông, nguy hiểm cực lớn.

Còn bộ《 Một đường có ca 》 còn lại là một bộ hài kịch, nếu lỡ làm hơi lộ một ít, sẽ rất dễ biến thành lời kịch.

Hai bộ phim này, không có đạo diễn nổi danh, không có vốn cao, tương đương với không có gì bảo đảm, ai cũng không thể xác định cuối cùng kết quả như thế nào, người bình thường nhìn qua đều dễ dàng chùn bước, thà rằng đi diễn đề tài thanh xuân tương đối ôn hòa, sẽ an toàn hơn.

Tần Hoa không nghĩ tới, Đường Dĩ Tổ cư nhiên lại lựa chọn hai bộ phim này.

Một lát sau, bà nói: "Thật ra cô cũng rất biết chọn lựa."

Bạn đang đọc truyện *Con Trai Là Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21-2

Con trai là nam phụ - Chương 21 (2)

Tác giả: Hà Lam

Editor: Lạc Tiểu - 06/04/2019

Đường Dĩ Tổ có chút xấu hổ.

Theo lương tâm mà nói, trong mail, Tần Hoa gửi rất nhiều bộ phim khá hơn hai bộ này, chất lượng xác thật là thuộc về thượng thừa. Nếu không phải đã xem qua tiểu thuyết, có bàn tay vàng nhắc nhở, đúng là cô không thể hạ được quyết tâm.

Dù sao đã có bug, dĩ nhiên không cần suy nghĩ nhiều, Đường Dĩ Tổ mặt dày nói: "Dù sao hiện tại em cũng không danh khí gì, không sợ nằm liệt giữa đường, em thấy bộ phim có vẻ ổn, đi thử xem sao, lỡ như thành công thì tốt."

Tần Hoa nói: "《 Một đường có ca 》 còn đang ở giai đoạn chuẩn bị, lấy điều kiện bên ngoài của cô, diễn vai khách mời xác thật là có điểm hy vọng, đương nhiên, cụ thể còn phải xem đối phương yêu cầu cùng ý tưởng ra sao, nhưng 《 Khu không người 》..."

"《 Khu không người 》 có ghi chú chính là " đánh quai " chuyện xưa, bộ phim này không chỉ có đề tài miễn cảm, quá trình quay phim gian khổ, đã vậy còn có yêu cầu kỹ thuật diễn cực cao đối với diễn viên chính, lại rất có thể bởi vì quá miễn cảm mà không được phép chiếu, cuối cùng không thu hoạch."

"Loại kịch bản tốn công vô ích này, rất nhiều diễn viên phù hợp điều kiện lại không muốn đóng, mà người nguyện ý, đoàn phim lại chướng mắt, bọn họ sợ lựa chọn diễn viên không tốt, kéo thấp toàn bộ cấp bậc cùng chiều sâu của bộ phim."

"Trước đó, 《 Khu không người 》 vốn có nữ chính, nhưng cô nàng kia biết đoàn phim khó xử, làm thời đôi ý, đòi tăng thù lao nếu không sẽ không chịu quay, đoàn phim cùng người đại diện của cô ta đàm phán thất bại, mới quyết định thay đổi người, cho nên lúc này mới trông vị trí nữ chính, cũng bởi vì bộ phim này tình huống đặc thù, chất lượng kịch bản tốt như vậy mới có khả năng vào tay Dĩ Tổ cô."

"Cô có ánh mắt này, lại nguyện ý chịu khổ, thân là người đại diện của cô, tôi thật cao hứng. Bất quá, đạo diễn cùng biên kịch yêu cầu phi thường khắc nghiệt, bọn họ không có danh khí gì nhưng lại là có tiếng khó chịu, khi tuyển diễn viên đều là kiểu diễn tốt thì được, không thì thôi, không nề nang mặt mũi gì ai, cô nên chuẩn bị tâm lý thật tốt."

"Dạ, em biết rồi." Đường Dĩ Tổ mỉm cười.

Bởi vì đạo diễn《 Khu không người 》 không phải người khác, mà là người khoảng thời gian trước Đường Dĩ Tổ gặp được trong buổi dạ tiệc, Trần Trường An. Biên kịch gọi là Ninh Duy, cũng là một nhân vật khó lường trong tương lai.

Bất quá trong tiểu thuyết, bởi vì Ninh Duy cùng Đường Táo quan hệ không tồi, sau khi Đường Táo tử vong, nam chủ quật khởi, Ninh Duy cũng dần dần lặng yên không một tiếng động, cho nên Đường Dĩ Tổ chỉ nhớ rõ Trần Trường An, mãi cho đến nhìn thấy tên Ninh Duy, mới miễn cưỡng nhớ tới còn có một nhân vật như vậy.

Bất luận là nhân vật đứng đầu chuỗi thức ăn nào, hễ là có thể đi đến đỉnh cao nhất, tất nhiên có một ít tình thân kiên trì mà thường nhân không có được, đồng dạng, cũng sẽ có một ít tính tình kỳ quái không thể tránh được.

Chính là cái gọi là "thiên tài cùng kẻ điên chỉ cách nhau một bước", bất luận là ở trong đời sống hiện thực, hay là giờ này khắc này, thân là một người diễn viên, Đường Dĩ Tổ đã sớm làm tốt chuẩn bị sẽ đối mặt với các loại người muôn hình muôn vẻ.

Tần Hoa thấy Đường Dĩ Tổ kiên định như vậy, bà cũng không cần phải nhiều lời nữa, chỉ tỏ vẻ sẽ giúp cô trả lời đối phương, cụ thể khi nào thử vai sẽ gửi mail thông báo cho, cô tùy thời chuẩn bị sẵn sàng là được.

Lại qua mấy ngày, Đường Dĩ Tổ có được thời gian thanh nhàn ít ỏi, trừ chuyện điên cuồng học tập tri thức về giới giải trí của thế giới này, bù lại não bộ thiếu sót của mình về các loại đoạt giải điện ảnh, lạc thú lớn nhất hiện tại của cô, chính là nghiên cứu thực đơn mỗi ngày, thế sẽ nuôi con trai nhà mình trắng trẻo mập mạp, khỏe mạnh trưởng thành.

Chuyện tiếc nuôi chính là, sau buổi tối ngày hôm đó, cũng không biết có phải Đường Táo then thùng hay không, mà đánh chết thẳng bé cũng không chịu chui vào trong lòng ngực Đường Dĩ Tổ ngủ nữa.

Đứa nhỏ nào đó kiên định bất di bất dịch nằm ở trên giường nhỏ của mình, nghiêm túc chứng tỏ cho mẹ thấy, mình thật sự muốn ngủ một mình.

Nhìn bộ dáng nhỏ kia của nó, Đường Dĩ Tổ biết sự tình này không thể nóng vội nhất thời, cũng không cưỡng bách thẳng bé nữa.

Hôm nay, Đường Táo ngủ ở giường nhỏ, Đường Dĩ Tổ nằm ở trên giường lớn xem phim, đang chuẩn bị ngủ, cô nhìn thoáng qua phía đối diện. Thì ra bất tri bất giác, Đường Táo đã trở mình, mặt hướng về phía mình, tay chân cuộn vào nhau, cái miệng nhỏ luôn mồm hơi hơi thả lỏng, đang ngủ say giống như tiểu động vật.

Trước đây, Đường Táo đều là đưa lưng về phía Đường Dĩ Tổ mà ngủ, khó được lần này bắt gặp thẳng bé xoay mặt lại đây, Đường Dĩ Tổ tức khắc có chút tò mò.

Đêm này, có người mẹ nào đó kẻ mặt sát vào quan sát dung nhan thẳng bé ngủ thật lâu cho đã, mãi cho đến khi nghe được con mình trong lúc ngủ mơ nói thầm một câu "Má mi", cô nàng này mới cảm thấy mỹ mãn mà nằm trở về giường.

Khác với trước kia, hiện tại khi Đường Táo ngủ khi rõ ràng đã thả lỏng không ít, Đường Dĩ Tổ tin tưởng, cứ tiếp tục như vậy, một ngày nào đó, tâm linh yếu ớt nhạy cảm của thẳng bé sẽ khôi phục như những bạn nhỏ bình thường khác.

Mấy ngày thời gian nhanh chóng trôi qua, sáng sớm ngày 20, sau khi tiễn Đường Táo đi học, Đường Dĩ Tổ nhanh chóng tranh thủ thời gian đi về hướng Studio.

Sophie là nổi tiếng nhất trong mười nhãn hiệu băng vệ sinh lớn của Hoa Quốc. Nhằm vào kiểu dáng hiện đại nữ tính, năm 1983 Sophie ra đời, năm 1992 tiến vào thị trường Hoa Quốc. Đến nay, nhãn hiệu này đã thay đổi qua bảy người phát ngôn, không có người nào hiện tại mà không phải mình mình đang nổi tiếng.

Dựa vào tư lịch của Đường Dĩ Tố, để làm người phát ngôn dĩ nhiên là không có khả năng. Gần đây, Sophie cho ra sản phẩm băng vệ sinh mùa hè, yêu cầu người mẫu nữ tiến hành quay quảng cáo, Đường Dĩ Tố chính là một trong số đó.

Vừa đến hiện trường, nhân viên công tác còn đang vội vàng chuẩn bị bối cảnh, người mẫu quảng cáo có ba người mà đã tới hai vị, Đường Dĩ Tố cư nhiên là người chậm nhất.

Cô giật mình, vừa nhanh chóng đi tới, vừa cúi đầu nhìn thời gian một chút, phát hiện mình không chỉ không có đến trễ, còn tới sớm hơn gần một giờ, vốn cho rằng mình đã không gọi là lười biếng, không ngờ tất cả mọi người đều càng thêm cần mẫn.

"Ngượng ngừng ngượng ngừng, tôi đã tới chậm." Đường Dĩ Tố vội vàng bước tới, trước tiên hướng mọi người xin lỗi.

Tuy rằng Đường Dĩ Tố cũng không có đến trễ, nhưng tất cả mọi người đều trình diện, duy chỉ thiếu cô, vậy thì có đến trễ hay không cũng không có gì khác biệt.

Hai người mẫu đang được trang điểm vốn đang khí thế ngất trời trò chuyện, sau khi nghe được thanh âm của Đường Dĩ Tố, hai người xoay lại nhìn cô một cái, lễ phép cười cười, nhưng lại không nói nữa, mà là quay sang dùng di động gửi tin nhắn cho nhau.

Hai người này hiển nhiên là biết nhau, sau khi cô tới, nháy mắt lại thay đổi thái độ, tức khắc làm Đường Dĩ Tố có chút xấu hổ.

Bất quá Đường Dĩ Tố gần đây tai tiếng quán thân, cô lại không phải nhân dân tệ, không có khả năng đi đến đâu tất cả mọi người đều thích, cho nên tuy rằng có chút xấu hổ, nhưng trên mặt Đường Dĩ Tố cũng không có biểu hiện ra, trấn định tự nhiên ở bên cạnh chuẩn bị chờ quảng cáo bắt đầu quay.

Sau khi chuyên viên trang điểm hóa trang cho hai người mẫu kia xong, chờ bọn họ rời đi, hần vừa cong lưng nhìn thấy mặt Đường Dĩ Tố, tức khắc cả kinh nói: "Chời ôi, làn da của em thật đẹp, một chút khuyết điểm cũng không có, hoàn toàn không cần dùng kem che! Ôi ngay cả quảng thâm mắt cũng không... Nếu không phải yêu cầu quay xa, căn bản chị cũng không muốn trang điểm thêm gì cho cô em đâu."

Đường Dĩ Tố nghe xong đáy lòng vui vẻ, từ khi uống linh tuyến đông lạnh, dường như cô ngày càng đẹp. Tuy rằng thường xuyên nghe được ca ngợi, nhưng mỗi khi lại lần nữa nghe được, Đường Dĩ Tố vẫn rất ngượng ngừng: "Cảm ơn nha."

"Không cần khách khí, làn da cứng tốt như vậy, cũng giúp chị không ít công phu, bất quá hiện tại đến khi bắt đầu quay còn chút thời gian, chút nữa nhớ rõ lại đây tìm chị bổ trang." Chuyên viên trang điểm nói.

Đường Dĩ Tố nhìn quanh bốn phía.

Bối cảnh xung quanh đại khái đã hoàn thành, vừa lúc nhân viên công tác đẩy một loạt váy ngắn bày biện qua một bên, người thu âm, biên tập ánh sáng cũng đang bận rộn, không khí thập phần nghiêm túc.

Chuyên viên trang điểm tựa hồ nhìn ra Đường Dĩ Tố trong lòng nghi hoặc, nhỏ giọng nói với cô: "Nghe nói hôm nay sẽ có cấp cao tới đây, cho nên tất cả mọi người đều tới sớm, nghiêm túc công tác, trong chút nữa em nhớ biểu hiện tốt một chút."

"Cấp cao?" Đường Dĩ Tố có chút kinh ngạc, một cái quảng cáo nhỏ mà thôi, trong ba người mẫu quảng cáo này, nổi tiếng nhất vẫn là Đường Dĩ Tố, loại địa phương này, sao lại có người cấp cao tới?

Bất quá chuyên viên trang điểm cũng không thân thiết gì với Đường Dĩ Tố, có thể đề điểm một câu đã cực kỳ không dễ dàng, cô cũng không tiện hỏi nhiều thêm.

Sau khi trang điểm xong, Đường Dĩ Tố cũng như hai người mẫu quảng cáo kia, chờ ở một bên tùy thời chuẩn bị quay.

Bạn đang đọc truyện *Con Trai Là Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22

Con trai là nam phụ - Chương 22

Tác giả: Hà Lam

Editor: Lạc Tiểu - 10/04/2019

Hì hi chương mới ♥ Hôm nay không phải ngày nghỉ của ta đâu, nhưng hôm nay trời mưa, ý ẹ, trốn học một hôm vì lạnh quá >"<

Mùa hè đến cùng với nắng hè chói chang, các loại trang phục hè cũng theo đó xuất hiện, sự bối rối của các chị em phụ nữ với băng vệ sinh cũng lục đục mà đến.

Sophie kỳ này quay một quảng cáo về chủ đề "Công chúa váy ngắn", nhằm mục đích tuyên truyền về nhu cầu của chị em đối với BVS, nội dung quảng cáo cũng thật đơn giản.

Cùng với tiếng "Action" của đạo diễn, Đường Dĩ Tổ cùng hai nữ người mẫu trong vai nữ sinh hi hi ha ha cười nói vui vẻ.

Một trong hai cầm mascara quẹt quẹt trang điểm, một người khác lại đang nhìn gương chải đầu, Đường Dĩ Tổ cầm váy ngắn đi vào phòng thay quần áo, sau đó lại không thay mà rầu rĩ đi ra, ngồi ở trên sofa mặt ủ mảy ề.

Hai nữ sinh kia thấy vậy, vội vàng một trái một phải vây lại, nhìn về phía Đường Dĩ Tổ, hỏi: "Bạn sao vậy?"

"Chúng ta sắp phải đi rồi, sao bạn còn chưa thay quần áo?"

Đường Dĩ Tổ tay nắm váy ngắn, không vui mở miệng: "Cái kia tới, mặc váy ngắn sẽ dễ bị lộ, hôm nay mình không thể xinh đẹp ra ngoài rồi."

Nữ sinh đang ngồi bên trái nghe vậy, lập tức nở nụ cười ra vẻ "'yên tâm đi'" với Đường Dĩ Tổ, tay trái bỗng nhiên đưa ra một túi băng vệ sinh nhỏ gọn lên trước mặt: "Xem nè, chia sẻ cho bạn bí mật của mình, Sophie ren mới, sợi bông cực nhỏ, thiết kế tinh tế, bốn tầng phòng hộ, dù cho mặc váy ngắn cũng không sợ lộ đâu!"

Đường Dĩ Tổ nhìn túi băng vệ sinh nhỏ kia, trên mặt lập tức toát ra biểu tình mừng rỡ.

Nhưng mà trong nháy mắt tiếp theo, bỗng nghe đạo diễn hô lớn: "Cắt!! Sao lại không tập trung, mắt nhìn ở đâu vậy hả!"

Đường Dĩ Tổ còn đang đắm chìm trong cảm xúc đột nhiên cả kinh, còn tưởng rằng đạo diễn nói mình. Nhưng khi nhìn thấy nữ sinh bên phải đang cúi đầu, mặt đỏ bừng, còn len lén trộm nhìn về phía trước, Đường Dĩ Tổ mới phản ứng lại, thì ra là vị bên cạnh này thất thần.

Nhìn theo ánh mắt của nữ người mẫu này, Đường Dĩ Tổ tức khắc ngây ngẩn cả người.

Ở trước mặt các cô chính là khu nghỉ ngơi, những người lui tới vốn đều là nhân viên công tác, trong bất tri bất giác, những người đó đều nép vào hai bên, giữa trung tâm là một người đàn ông đang mặc tây trang.

Anh ta tựa hồ cũng đang nhìn Đường Dĩ Tổ, khi cô vừa ngẩng đầu đối diện trong nháy mắt, người nọ tựa hồ ngẩn ra một chút.

Đường Dĩ Tổ vội vàng quay mặt đi, không muốn cùng anh ta tiếp tục đối diện.

Đối phương có vẻ ngoài bất mắt như vậy, Đường Dĩ Tổ lập tức nhận ra, anh ta chính là người đàn ông ngày đó ở trong buổi dạ hội cô đã ngẫu nhiên gặp được khi không cẩn thận đi nhầm WC...

Người này sao lại ở đây.....

Đường Dĩ Tổ không khỏi suy đoán, cấp cao trong miệng chuyên viên trang điểm vừa rồi, chính là anh ta sao?

Chẳng lẽ BVS Sophie cùng anh ta có quan hệ? Vừa lúc nhãn hiệu này cũng là xí nghiệp của người nước ngoài, còn người đàn ông này cũng có gương mặt lai tây.....

Lần trước gặp mặt là ở WC, lần này lại là ở phim trường quay chụp quảng cáo băng vệ sinh, rõ ràng là làm việc vô cùng đúng đắn, nhưng Đường Dĩ Tổ lại mặc danh có chút không được tự nhiên.

Bên kia, Lục Châu vừa định mỉm cười với Đường Dĩ Tổ, không ngờ mới nháy mắt, cô gái kia đã xoay mặt đi, một nửa khóe miệng đang gợn lên tức khắc đông cứng, chỉ có thể tiếp tục chuyên chú nhìn theo thân ảnh của cô.

Có "'sếp sòng'" tới, đạo diễn vì muốn bày ra năng lực của nhóm quảng cáo, tính tình cũng trở nên táo bạo không ít, sau vài phút tu chỉnh, quảng cáo lại một lần bắt đầu quay: "Action!"

Một túi băng vệ sinh do nữ sinh bên trái lấy ra, để ở trước mặt ba người.

Cảnh kế tiếp là nhiếp ảnh gia quay băng vệ sinh cận cảnh, khi đoạn quảng cáo phát ra, cùng với hiệu ứng đặc biệt, đoạn đó sẽ giải thích về sản phẩm.

Ba người Đường Dĩ Tổ đều trở thành phông nền, tuy rằng vẫn ở trong màn ảnh, nhưng lại phi thường mờ hồ, ba người chỉ cần đứng bảo trì cứng đờ bất động là xong, cho nên có thể thoáng thả lỏng một ít.

Đường Dĩ Tổ chỉ cảm thấy có ánh mắt sáng quắc đang nhìn mình chằm chằm, quay đầu lại, cô lập tức lại đối diện đôi mắt của người đàn ông kia.

Lúc này Đường Dĩ Tổ không nhanh chóng xoay đi, cô vẫn duy trì tư thế đối diện, cùng người kia dòm coi ai sợ ai, muốn nhìn xem anh ta rốt cuộc đang

xem cái gì.

Không nghĩ tới chỉ trong chớp lát, người kia lại cúi đầu trước, ánh mắt thoáng dời đi.

Khoảng cách giữa hai người cũng không xa, Đường Dĩ Tố thị lực thực tốt, có thể rõ ràng nhìn thấy khi người đàn ông kia hơi nghiêng đầu dời đi ánh mắt, đôi tai đã đỏ bừng bừng.

Ngay sau đó, anh ta cùng trợ lý bên người thấp giọng nói mấy câu, tạm thời không nhìn về phía Đường Dĩ Tố bên này nữa.

Vốn đang cảm thấy đôi phương có chút biến thái, cô tức khắc cảm thấy mình có khả năng đã hiểu lầm gì rồi.

Có lẽ người ta chỉ là lại đây công tác, thuận đường xem tiến trình quay quảng cáo một chút thôi, lúc trước gặp mặt một lần, có lẽ đôi phương căn bản cũng không nhớ rõ mình là ai đâu.

Cùng lúc đó, biểu hiện của người đàn ông này không chỉ Đường Dĩ Tố mới nhìn thấy, hai nữ diễn viên kia cùng Đường Dĩ Tố quay quảng cáo, đồng dạng góc độ, cũng giống cô có thể nhìn rõ nhất cử nhất động của anh ta.

Nhìn thấy người nọ hừ hừ thực thực xuất hiện hành động thẹn thùng, hai cô ả lập tức kích động.

Ba người còn đang quay, bọn họ cũng không dám nói cái gì, chỉ là cả hai đang ngồi một trái một phải cạnh Đường Dĩ Tố, thường xuyên quay mặt nhìn nhau cười trộm, sau đó lại một lần nhìn phía người đàn ông kia, cái ngôn ngữ cơ thể tràn ngập vui sướng, ngượng ngùng lan tỏa trong không khí kia, chắc, không cần nói cũng biết.

Thật vất vả gần quay xong, còn một đoạn quảng cáo cuối cùng, là cảnh cuối cùng Đường Dĩ Tố đã sử dụng băng vệ sinh ren Sophie, không hề bị chuyện đèn đỏ làm cho bối rối, cô thay váy ngắn cao hứng cùng tiểu đồng bọn ở trong phòng nhảy một đoạn ""vũ khúc váy ngắn"" tràn ngập sức sống.

Đối với diễn viên như Đường Dĩ Tố mà nói, quay quảng cáo này cơ bản không có gì khó khăn, phối hợp màn ảnh làm từng bước là xong. Nhưng khi tới đoạn vũ đạo cuối cùng, Đường Dĩ Tố vẫn luôn phát huy tốt đẹp, bỗng nhiên làm không được.

"Cát! Đường Dĩ Tố, cô làm vậy không được, sao lại theo không kịp tiết tấu."

"Cát! Đường Dĩ Tố, tay kia, trời ơi, tay quên giờ lên rồi!"

"Cát! Đường Dĩ Tố! Váy đóng đưa lên, váy ngắn tung lên, cùng hai cô nàng kia giống nhau kia kia, cô đang đứng vị trí giữa lại nhảy kém cỏi nhất thì quá rõ ràng rồi, lại quay một lần!"

"Cát! Đường Dĩ Tố....." Đạo diễn bắt đầu đi mà nhìn cô, "Như vậy đi, hai người kia nghỉ ngơi dặm phần lại, biên tập vũ đạo lại đây, chỉ cho cô ấy đi."

Biên tập vũ đạo đi đến trước mặt Đường Dĩ Tố, nhìn cô so với vừa rồi còn mặt ừm ừm hơn, cũng thập phần bắt đầu đi: "Cô có điều kiện đáng người tốt như vậy, tùy tiện vận uốn éo là được rồi, sao lại bắt động chứ."

"Tôi... Tôi cũng không biết tôi không đứng chỗ nào." Đường Dĩ Tố quả thực muốn khóc, cô cũng không nghĩ tới, chính mình cũng có một ngày lại bị động tác đơn giản như vậy làm khó.

Biên tập vũ đạo hai tay vịn eo, biểu diễn trước mặt Đường Dĩ Tố, chậm rãi vận vẹo vòng eo một chút, từ cao xuống thấp, lại lập tức đứng thẳng lên trong nháy mắt, mồ hôi run lên, hắt lên váy ngắn lên, sau đó nói với Đường Dĩ Tố: "Cô thử xem."

Đường Dĩ Tố học theo bộ dáng của biên tập vũ đạo, vận vẹo một lần.

"Thật ra cũng không có vấn đề gì, nhưng mà ở chỗ cuối cùng, tuy rằng lần váy có đóng đưa, nhưng chưa đủ, ở trong màn ảnh sẽ không rõ ràng. Chủ đề hôm nay là váy ngắn công chúa, nên váy cần phải bay lên mới có thể làm người xem cảm nhận được sức sống của toàn bộ quảng cáo."

Biên tập vũ đạo nói, lại dạy dỗ Đường Dĩ Tố mấy lần, mãi cho đến không sai biệt lắm, biên tập vũ đạo mới đưa cô về lại chỗ đạo diễn.

Cũng không biết biên tập vũ đạo nói gì với đạo diễn, chỉ thấy ông gật gật đầu, sau đó nói với Đường Dĩ Tố: "Giờ cô một người nhảy một lần trước thử xem, chúng ta nhìn một chút, nếu được thì kêu hai người kia lên."

Đường Dĩ Tố gật gật đầu, hít sâu một hơi, đứng ở trung ương, dựa theo bài vừa rồi biên tập vũ đạo dạy dỗ, biểu diễn lại một lần.

Đầu tiên là nhảy lên hai cái tràn ngập sức sống, sau đó tay giờ cao, chậm rãi buông đến vị trí trước ngực, dừng lại nhìn ống kính một chút, ngay sau đó lại đạo qua một vòng, lắc hông qua lại, sau khi làm cho lần váy ngắn đóng đưa lên xong, cuối cùng đưa lưng về phía màn ảnh, sau đó đột nhiên quay đầu lại, mỉm cười rạng rỡ.

Khi ba người cùng quay, vũ đạo của hai người kia tốt hơn Đường Dĩ Tố, hơn nữa đứng ở hai bên trái phải, tiết tấu nhanh chóng, làm cho cô đứng ở giữa dễ bị bọn họ dồn ép dần ra phía sau, vô hình đoạt mất sự nổi bật của mình.

Giờ phút này, hai nữ người mẫu kia không bên cạnh, nên Đường Dĩ Tố một người độc vũ. Nhảy riêng không chỉ không có vẻ trống trải, ngược lại càng phóng đại ưu điểm của cô.

Vũ đạo của Đường Dĩ Tố tuy rằng không quá xuất sắc, nhưng lại có tiểu tấu cùng ý nhị khá tương đối phối hợp, dù sao cũng là xuất thân từ trường diễn viên chuyên nghiệp, Đường Dĩ Tố so về diện mạo hay là hình thái đều không chê được.

Trong nháy mắt cô quay đầu lại mỉm cười kia, bởi vì Đường Dĩ Tố mặc váy ngắn mà đôi chân có vẻ dài hơn, xinh đẹp hơn, bất luận là mắt ngọc mây ngài hay dáng người là lướt hấp dẫn, đều rõ ràng mà hiện ra ở trước mặt mọi người.

Chính diện nghênh đón Đường Dĩ Tố quay đầu mỉm cười - Lục Châu: "....."

Chỉ kêu Lý thức lo liệu lịch trình cho mình, Lục Châu căn bản cũng không biết Sophie là nhân hiệu gì, mãi cho đến vừa rồi có người lấy sản phẩm ra quay, anh ta mới kinh ngạc phát hiện hôm nay mình lại đây xem chính là cái gì.

Nếu là sớm biết rằng hôm nay xem chính là quảng cáo này.....

Lý Chí đứng ở bên cạnh, thấy Lục Châu thần sắc đi đi, hần vội vàng cong lưng thấp giọng hỏi nói: "Thiếu gia, cậu không thoải mái sao?"

Bằng không sao mặt lại hồng như vậy?

"Không có việc gì." Lục Châu thấp giọng phủ nhận, dời đi ánh mắt một lát sau, lại nhìn không được tiếp tục nhìn về phía Đường Dĩ Tố.

Bạn đang đọc truyện *Con Trai Là Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23-1

Con trai là nam phụ - Chương 23 (1)

Tác giả: Hà Lam

Editor: Lạc Tiểu - 14/04/2019

- - -

Ngoài lề

Hi mọi người, đúng như đã nói thì hiện tại ta đang được nghỉ lễ, thời gian cũng không nhiều lắm, tầm 2 tuần, mà ta còn có những việc khác phải làm, nên chúng ta sẽ tranh thủ thời gian một chút.

Ta sẽ mở vote cho 10 chương truyện tiếp theo. Mọi người chỉ được chọn 1 trong 2 bộ, đó là "'Con trai là nam phụ'" của Hà Lam, hoặc là "'Canh Mạnh Bà'" của Ai Lam.

Dĩ nhiên là mọi người có thể chọn cả 2, nhưng vui lòng nói rõ ra. Ví dụ như 4 chương bộ "'Con trai là nam phụ'" và 6 chương "'Canh Mạnh Bà'" hay sao đó. Hãy ưu tiên truyện mình thích nha ♥ Còn nếu thích cả 2 thì.. tự mọi người đấu tranh tâm lý vậy. =))

Nơi vote sẽ là wall nhà ta, mỗi người comment 1 lần, ít nhất là 10 người vote thì mới ta bắt đầu tính. Thời gian sẽ là từ bây giờ cho tới 24h ngày 16/4/2019.

Nếu như hết thời hạn mà hông đủ điều kiện tính vote hay không ai comment thì trong 2 tuần tới đây ta sẽ trả chương theo ý thích, và không hứa chắc 10 chương à nghen ♥

Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ!

- - -

Đoạn ngắn vũ đạo này của Đường Dĩ Tố làm đạo diễn thập phần vừa lòng, bất quá vẫn là có đôi chỗ cần cải tiến, vấn đề lớn nhất của cô là phối hợp cùng hai người mẫu lúc này vừa mới dặm lại phần kia, bởi vậy đạo diễn lại gọi bọn họ tới cùng thử lại với Đường Dĩ Tố xem sao.

"Ai, kêu chuyên viên trang điểm lại nhìn xem, Đường Dĩ Tố có cần trang điểm thêm chút hay không." Khi chuẩn bị bắt đầu quay, đạo diễn bỗng nhiên nhớ tới cái gì, nhanh chóng kêu lên.

Chuyên viên trang điểm đang ở gần đó chạy lại, nghĩ nghĩ, sau đó lấy khăn giấy ra nhẹ nhàng lau chút mồ hôi trên thái dương của Đường Dĩ Tố, bật cười nói: "Làn da cô ấy thật sự thật tốt quá, tuy rằng ra mồ hôi, bất quá không chỉ không làm trôi lớp trang điểm, ngược lại còn trở nên càng tốt, trước như vậy đi."

Nói xong, chuyên viên trang điểm còn trở lại trước màn ảnh nhìn Đường Dĩ Tố lại một lần, sau khi xác định không thành vấn đề mới rời đi.

Biên tập ánh đèn lại một lần nữa bắt đầu điều chỉnh, ba diễn viên quảng cáo đứng ở trung tâm. Đường Dĩ Tố ở trong lòng còn đang cố nhớ vũ đạo động tác tiếp theo, đúng lúc này, hai nữ sinh trái phải đi đến bên cạnh cô, trong đó một người nhỏ giọng hỏi: "Đường Dĩ Tố, có phải cô biết anh ta đúng không?"

Nghe vậy, nhìn theo ánh mắt hai người, Đường Dĩ Tố thấy người đàn ông kia còn đang ngồi tại chỗ.

Người này vừa thấy liền biết không giàu sang cũng phú quý, đừng nói anh ta, ngay cả trợ lý đứng ở bên cạnh cũng đều là gương mặt tinh anh bất phàm, hoàn toàn khác biệt so với mọi thứ xung quanh.

Có người nọ ở đây, toàn bộ bầu không khí hiện trường trở nên nghiêm túc không ít, nhân viên công tác từ nơi đó đi ngang qua, đều tự động mà đi vòng, không một ai dám lên chào hỏi.

Nhưng đối với chị em phụ nữ mà nói, bộ dáng này người sống chớ lại gần, lại phối hợp với diện mạo anh tuấn, gia thế giàu có, quả thực chính là lực hấp dẫn trí mạng.

Đặc biệt là lỗi tai không hiểu sao lại phiểm hồng kia, loại tương phản mạnh này quả thực câu nhân, làm cho tâm trí bọn họ càng thêm ngo ngoe rục rịch.

"Không thể gọi là quen biết đi....." Đường Dĩ Tố có chút không xác định nói.

"Loại sự tình này cũng không cần thiết phải nói dối gạt người chứ, cô nói với tui tui cũng có sao đâu." Nữ người mẫu chu miệng nói.

Một người khác ủng hộ: "Đúng vậy, dựa vào biểu hiện của người kia, nếu không phải anh ta ở đây, đạo diễn tinh mắt nhìn thấy anh ta vẫn luôn nhìn cô chăm chú, làm sao ông ta lại cho cô cơ hội chậm rãi luyện tập một mình chứ, thường đã sớm chửi cô đến phun máu chó rồi đuổi đi rồi."

Đường Dĩ Tố ngẩn ra, hiện tại hồi tưởng lại, mình đúng thật đã lãng phí không ít thời gian của mọi người, nhưng đạo diễn lại cực kỳ khoan dung.

Đường Dĩ Tố còn tưởng rằng đạo diễn nhìn ra hai nữ sinh này có ý đoạt màn ảnh, chiếm vị trí của mình, cho nên cho cô chút cơ hội, thì ra hiện thực lại là vì người đàn ông này a.

Nghĩ như vậy, Đường Dĩ Tố nhin không được ngẩng đầu nhìn lại người nọ, quả nhiên hai người lại một lần nữa chạm mắt.

Thấy ánh mắt Đường Dĩ Tố rớt cuộc nhìn về phía mình, anh ta lập tức cong cong khóe môi, khẽ cười một chút với cô.

Người kia đang thuộc dạng người sống chớ lại gần, bỗng nhiên câu môi cười, khí thế nháy mắt trở nên nhu hòa, loại khí chất chợt phát sinh biến hóa làm người ta cảm nhận cực kỳ mãnh liệt, đặc biệt phối hợp dung mạo anh tuấn của đối phương, toàn thân không chỗ nào không tỏa ra quý khí tinh xảo, càng dễ dàng làm tim đập nhanh.

Đường Dĩ Tố cũng là người phạm tục, đối với đồ vật đẹp từ trước đến nay đều thương thức, cô có chút không được tự nhiên cúi đầu, nghĩ nghĩ lại cảm thấy như vậy không lễ phép, vội vàng lại ngẩng đầu lên, cũng đáp lại cái tươi cười với người nọ, coi như cảm tạ.

Đúng lúc này, đạo diễn đã chuẩn bị ổn thỏa hết thảy, vội vàng hô lớn: "Chuẩn bị chuẩn bị, vào vị trí! Action!"

Ba người không dám trì hoãn, nhanh chóng tiến vào trạng thái.

Điều nhảy vẩy ngắn lại một lần nữa nhảy múa, lần này Đường Dĩ Tố không chỉ không trì hoãn mọi người, hơn nữa thậm chí tiến bộ còn nhanh hơn.

Tựa hồ cô cũng ý thức được bản lĩnh vũ đạo của mình trong thời gian ngắn không có khả năng so được với hai người bạn diễn, bởi vậy, đoạn sau, vào nháy mắt hình ảnh cuối cùng dừng lại, Đường Dĩ Tố tươi cười đối với màn ảnh, nụ cười này sáng lạn điểm mỹ đến không ngờ, chỉ dựa vào nhan sắc, cuối cùng đứng vững vàng vị trí đứng giữa này.

Lại bởi vì cảnh tượng bốn phía bố trí là phong cách công chúa Tây Âu, loại hình trang điểm hôm nay của Đường Dĩ Tố cũng lấy màu sắc nhẹ nhàng chủ đạo, trong hồn nhiên có vài phần gợi cảm, gợi cảm rồi lại có vài phần nghịch ngợm, không ít nhân viên công tác nhìn thấy đều nhin không được thấp giọng kinh hô.

Đường Dĩ Tố cảm giác được ánh mắt chú ý của mọi người, tươi cười có chút thẹn thùng mà thu lại, khi ngược mắt nhìn lên, quả nhiên cô lại nhìn thấy người đàn ông kia đang nhìn mình.

Đường Dĩ Tố chớp chớp mắt, muốn nói cho người nọ, nhờ có sự hỗ trợ của anh ta, biểu hiện của cô không hề có phụ đoạn ngắn thời gian đơn độc tập luyện.

Lục Châu lúc này không chỉ có lỗi tai đỏ, gương mặt cũng đỏ lên.

Bạn đang đọc truyện *Con Trai Là Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23-2

Hi mọi người, sau 2 ngày chờ đợi, chúng ta đã có kết quả vote. Lần này có 14 người vote với tổng số 140 phiếu. 95 cho Con trai là nam phụ, và 45 cho Canh Mạnh Bà. Tỷ lệ là 7:3. Lưu ý, mình đã nói rõ là chỉ tính trên wall nên ai comment mình sẽ không tổng hợp nha (Ơ w Ơ)

Vì vậy, lần vote kỳ này Con trai là nam phụ sẽ được 7 chương, Canh Mạnh Bà 3 chương. ♥ Hi vọng lần sau fan của Canh Mạnh Bà sẽ cố gắng hơn.

- vỗ tay bẹp bẹp bẹp-

xxxx.

- ---

Con trai là nam phụ - Chương 23 (2)

Tác giả: Hà Lam

Editor: Lạc Tiểu - 14/04/2019

Lý Chí đã nghe cha mình từng nói qua về sự tồn tại của Đường Dĩ Tổ, hôm nay đến đây hắn cũng mang theo lòng hiếu kỳ cực lớn để xem đây vị cao nhân phương nào.

Ở trong mắt Lý Chí, Đường Dĩ Tổ tuy rằng lớn lên xinh đẹp, nhưng cũng không đến mức có lực sát thương cao như vậy. Thiếu gia từ trước đến nay tự chủ siêu cường trong lòng hắn vậy mà lại nhiều lần bởi vì Đường Dĩ Tổ phá công mà gương mặt đầy vẻ quần bách.

Đây là lần đầu nhìn thấy Lục Châu thất thố với phụ nữ, làm cho Lý Chí nhìn không được trộm nhìn vài lần bộ dáng thiếu gia nhà mình lâm vào mối tình đầu.

Lý Chí khom lưng thấp giọng nói: "Thiếu gia, muốn khăn giấy sao?"

Lục Châu nhìn hắn một cái.

Lý Chí tức khắc sống lưng thẳng tắp, ý thức được chính mình lăm miệng, vội vàng đứng yên không dám nhiều lời nữa.

Rốt cuộc hắn cũng không phải Lý thúc, không phải trưởng bối, lại là trợ lý, ngày thường phần lớn bị Lục Châu cho mặt lạnh, hôm nay khó được thay đổi chút tư thế, Lý Chí cũng có chút ngạc nhiên.

Lúc này đây hiệu quả quay phim tốt rõ rệt, đạo diễn cuối cùng cũng vừa lòng gật gật đầu, phát tay thả người.

Hai nữ người mẫu kia vẫn luôn ngo ngoe rục rịch muốn được tiếp xúc cùng Lục Châu, thật vất vả mới đợi được đến khi quay xong, vừa định qua nói chút gì đó, không ngờ đạo diễn lại giành phần hơn, đi trước một bước đi đến bên cạnh Lục Châu cùng hắn hàn huyên.

Đạo diễn dữ như hung thần ác sát, đối với cấp dưới cũng không khách khí, nhìn thấy vậy, bọn họ đành phải tạm thời từ bỏ. Trước mắt lại ngó sang Đường Dĩ Tổ đang đi về hướng phòng hóa trang, hai người mẫu cũng bước nhanh đuổi kịp.

"Chúc mừng cô nha, vừa nãy biểu hiện không tồi đó." Mới vừa ngồi xuống, một trong hai người nói với Đường Dĩ Tổ.

Thấy hai người một tả một hữu mà ngồi ở bên cạnh, thái độ hoàn toàn bất đồng với khi mình vừa tới, Đường Dĩ Tổ bất đắc dĩ nói: "Cảm ơn."

Một nữ người mẫu khác nói: "Không cần khách khí, kỳ thật nếu như cô sớm nói với tụi này là nhận thức Lục tổng, tụi này nhất định sẽ nhường cô một chút, cần chi phải quay đi quay lại nhiều lần như vậy, hại tất cả mọi người đều vất vả."

Đường Dĩ Tổ tức khắc bị thái độ đúng lý hợp tình của đối phương làm kinh rồi. Trong giới giải trí này, sự tình người dẫm ta ta dề chết người, cô ý đoạt vai, chen ép nhau không phải không có, nhưng tất cả mọi người đều là lên lút mà làm, bề ngoài hòa thuận, người tốt, ta tốt, mọi người cùng tốt. Loại người giống hai người này thẳng thắn thành khẩn nói trắng ra, Đường Dĩ Tổ vẫn là lần đầu thấy.

Bất quá Đường Dĩ Tổ là tốt nghiệp Học Viện Điện Ảnh, đồng học bên người tất cả đều là xuất thân chính quy, lúc sau nhận thức Đại đạo diễn, vậy thì dùng người càng không cần phải nói, ai cũng là cáo già trong giải trí.

Hiện giờ Đường Dĩ Tổ ở thế giới này thân phận chỉ là một diễn viên nhỏ xú trong một ngàn tám trăm tuyến diễn viên, nhưng mặc dù vậy, so mức độ nổi tiếng, cô vẫn nhỉnh hơn so với hai nữ người mẫu cùng chụp quảng cáo này, cùng bọn họ khác nhau, Đường Dĩ Tổ xem như diễn viên đứng đắn, cho dù chỉ có chút kỹ năng, mà hai người mẫu này chỉ là thuần túy dựa vào nhan sắc quay chụp mà thôi.

Quả nhiên, ngay sau đó, trong đó một trong hai người lại một lần nữa phun ra toàn lời kinh người: "Tụi này dự định chút nữa đi ăn một bữa cơm, cô rủ Lục tổng đi, mọi người cùng nhau ăn, được không?"

Đường Dĩ Tổ vội vàng phân bua: "Tôi cùng người nọ chỉ thấy quá một lần, gặp mặt một lần, còn chưa tới trình độ nhận thức."

"Thôi đi, coi ánh mắt anh ta dòm cô, ai mà không biết nữa." Cô nàng thấy Đường Dĩ Tổ lúc này còn phủ nhận, cười nói, "'Cô cười với người ta, mặt người ta lập tức liền đỏ, còn lấy văn kiện chống đỡ mà."

Nói xong, nữ người mẫu kia ái muội nhìn bộ ngực cùng đôi chân của Đường Dĩ Tổ một chút.

Bị đánh giá đến sồn tóc gáy, Đường Dĩ Tổ tức khắc có dự cảm bất thường: "Có ý tứ gì, sao cô lại nhìn tôi như vậy."

"Người nọ nhất định là có thú tính với cô." Nữ người mẫu bên trái chậm rãi hỏi nhỏ, "Ngực của cô không phải hàng giả chứ, thoát nhìn vừa trắng lại vừa mềm mại, hẳn là thật sự."

"Nếu tui mà là nam nhân, tui cũng thích, lớn lên lại có bộ dáng thanh thuần, nghĩ đến khi cỡi quần áo, chắc chắn. Bất quá tui phải khuyên cô nha, vẫn là nên nắm chặt thời cơ, cơ hội là từ chính mình mà bắt giữ."

"Đúng vậy, hôm nay cô giới thiệu Lục Châu cho tui, tui tui trong lòng sẽ nhớ kỹ, hôm nào cô thiếu tài nguyên, tui này cũng có thể giới thiệu người cho. Đôi bên cùng có lợi, mọi người chia sẻ với nhau."

Nữ người mẫu bên phải cười, "Dù sao hiện tại kẻ có tiền thì thích chơi, thừa dịp bọn họ còn cảm thấy mới mẻ, mọi người cứ thuận theo nhu cầu, ai cũng không có hại. Đừng nói Lục tổng lại soái như vậy, dù miễn phí tui cũng nguyện ý....."

Hai nữ người thay nhau nói, lại cười ái muội, còn dường như rất sợ Đường Dĩ Tổ hiểu lầm, miệng bổ sung: "Cô yên tâm đi, hiện tại anh ta rõ ràng chỉ cảm thấy hứng thú đối với cô, trong khoảng thời gian này khẳng định không nhớ nổi tui tui đâu. Chờ Lục Châu chơi chán rồi, mới có thể tới phiên người sau, mọi người có thời gian tách ra, tui này sẽ không đoạt với cô. Sao hả?"

Lập tức tiếp thu nhiều tin tức như vậy, Đường Dĩ Tổ trong khoảng thời gian ngắn phản ứng không kịp, chỉ có thể bắt được chữ quan trọng nhất: "Người nọ tên Lục Châu?"

Hai người kia đang nhiệt liệt thảo luận nghe vậy tức khắc sững sốt, buồn cười nhìn Đường Dĩ Tổ: "Không lẽ ngay cả anh ta là ai cô cũng không biết?"

Đường Dĩ Tổ biểu tình lập tức lạnh xuống.

Nếu như cô nhớ không sai, lần trước Phan Đồng đã nói, Liễu Oánh là Liễu Tinh biểu muội, mà Liễu Tinh là bạn gái của Lục Châu.

Lúc ấy Đường Dĩ Tổ căn bản không hề nghĩ Lục Châu hai chữ này có liên quan cùng người đàn ông kia, không ngờ, bọn họ cư nhiên lại là cùng một người!

Tuy rằng này hai lần tương ngộ đều thập phần xấu hổ quần bách, nhưng nhìn bộ dáng Lục Châu thẹn thùng, Đường Dĩ Tổ cũng không phủ nhận, mình có một tia hảo cảm đối với anh ta, thì ra, chân tướng sau khi vạch trần lại đáng ghê tởm như vậy!

Người đàn ông này đã có bạn gái, cư nhiên còn không biết kiềm chế, tuy rằng rõ ràng không làm gì Đường Dĩ Tổ, nhưng ánh mắt kia của anh ta lại dễ dàng chọc người ta tâm động nhất.

Đường Dĩ Tổ còn tưởng rằng đối phương thẹn thùng, nguyên lai đều là giả, kỳ thật là cao thủ trong cao thủ a.

Người như Đường Dĩ Tổ cũng không có dã tâm gì, đối với tiền tài, chỉ cần kiếm đủ cô chi tiêu là được. Đầu năm nay tiền trong giới giải trí kiếm dễ hơn trước nhiều, mặc dù chỉ là diễn viên nhỏ nhoi, cần mất một chút cũng có thể kiếm được đủ sinh hoạt, cũng không phải Đường Dĩ Tổ thanh cao, chẳng qua đối với loại giao dịch xác thịt này, cô thật sự là không có hứng thú.

"Xin lỗi, hai cô tìm lầm người người, tôi cùng anh ta thật sự không thân quen, người nọ hiện tại vẫn còn ở bên ngoài, hai người có hứng thú thì có thể tự mình liên lạc." Đường Dĩ Tổ nói, sau đó nhanh chóng tẩy trang rửa mặt, xoay người chuẩn bị rời đi phòng thay đồ.

Vừa mới quay trở lại đoàn phim, còn không kịp chào đạo diễn một tiếng, bỗng nhiên, trước mặt Đường Dĩ Tổ xuất hiện thêm một người.

"Xin chào." Lục Châu đứng cao hơn cô một đoạn, anh ta hơi cúi đầu, hai mắt sáng lấp lánh nhìn Đường Dĩ Tổ.

Từ sau khi cô rời khỏi phòng thay đồ, Lục Châu đã nhịn không được đứng lên, trong não chạy đi chạy lại cảnh tượng chút nữa sẽ nói chuyện với Đường Dĩ Tổ như thế nào.

Rõ ràng đã nghĩ kỹ vô số lời kịch, nhưng khi thật sự đối mặt với cô, Lục Châu lại phát hiện mình cái gì cũng không nói được, có chút câu nệ cười: "Tên tôi là Lục Châu."

"Tôi biết." Đường Dĩ Tổ lãnh đạm trả lời, một chút cũng không muốn cùng người đàn ông đã có bạn gái có bất luận tia quan hệ nào, "Cho xin đường, cảm ơn."

Lục Châu ngẩn ra, trơ mắt mà nhìn cô đi sượt qua người mình, sau khi nói với đạo diễn một tiếng, xoay người ra khỏi studio, cũng không quay đầu lại nhìn mình chút nào.

Bạn đang đọc truyện *Con Trai Là Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24-1

Con trai là nam phụ - Chương 24 (1)

Tác giả: Hà Lam

Editor: Lạc Tiểu - 18/04/2019

(Chương vote 2)

"Thiếu, thiếu gia?" Lý Chí nhìn vẫn luôn đứng ở tại chỗ, nhìn theo Lục Châu đang nhìn Đường Dĩ Tổ rồi đi, một hồi lâu mới dám tiến lên, "Dĩ Tổ tiểu thư đã về nhà."

"Đã biết." Lục Châu thấp giọng nói.

"Vây ngài....."

Lục Châu trầm mặc trong chốc lát, dần dần bình tĩnh lại, nói với Lý Chí: "Đi tra một chút, xem cô ấy ở phòng thay đồ đã gặp cái gì, hoặc là nghe nói cái gì."

"Được, tôi lập tức đi ngay." Lý Chí vội vàng đáp, xoay người bước nhanh về hướng phòng thay đồ.

Cùng với quay chụp kết thúc, không ít người đều bắt đầu thu thập nơi sân chuẩn bị hoàn tất những khâu cuối cùng của công việc, Lục Châu đứng ở góc, tất cả mọi người đều cho rằng sắp sòng đã về, nhân viên công tác tới tới lui lui thu thập, không có người lãnh đạo trực tiếp ở đây, mọi người cũng dần dần thả lỏng lại, nói vài câu vui đùa lời.

"Vừa rồi cái cô tên Đường Dĩ Tổ kia, lớn lên thật xinh đẹp a, sao cô ấy lại không nổi tiếng nhỉ."

"Thôi đi ông, cô ấy còn không nổi sao, cùng Tống Thần Hạo yêu đương, cũng đã nổi tiếng khắp vũ trụ rồi, fans của Tống Thần Hạo mỗi ngày đều lên Weibo mắng người ta đến máu chó phun đầu kia. Bất quá nghe nói có người đi tra xem Đường Dĩ Tổ có đăng nhập Weibo hay không, lại phát hiện cô ấy chỉ đăng nhập một chút sau khi sự việc xảy ra cùng ngày, sau cũng không xuất hiện nữa, chắc là trực tiếp tắt thông báo, nhắm mắt làm ngơ đi."

"Xem cô nàng này hôm nay bình thản như không có chuyện gì, nội tâm không phải cũng cường đại như vậy chứ."

"Muốn nghe thì tui nói à nha, cái tên Tống Thần Hạo kia đúng là soái ca không sai, nhưng là đôi mắt có chút đơ đơ như mắt cá chết, làn da cũng không tốt lắm, xa không nói, hôm nay đại Boss tới đây, tui chỉ có thể nói là Boss nhà mình có thể hạ gục Tống Thần Hạo một vạn lần. Dù sao tui cũng không thích con trai có đôi mắt khó coi, nhưng Đường Dĩ Tổ thì không giống, chỉ đây thân nữ nhi cũng có thể thương thức vẻ đẹp của cô ấy nha."

"Nghe nói khẩu vị nam cùng nữ là không giống nhau, hình mẫu phái nữ thích, nam cũng không nhất định sẽ thích."

"Thôi đi chời, hồi nãy Đường Dĩ Tổ vừa mới cười một cái, đàn ông nào chịu nổi, đuôi mắt cong cong kia cứ như cái móc nhỏ, dẫn người phạm tội a."

"Trước đó tui đã phát hiện, dáng người của người ta siêu tốt luôn mấy má, ngay cả loại đầm công chúa này mà cũng có thể thấy được đường cong, nếu như mặc loại váy bó sát liền thân, khẳng định....."

"Ê ê, tui cảm thấy ít nhất là cỡ C trở lên....."

"Ừa xí khoan, mới vừa đại BOSS của chúng ta hình như cũng thích Đường Dĩ Tổ ha."

"Ai ai, cô cũng đã nhìn ra sao."

Mọi người ái muội cười, hi hi ha ha mà loạn thành một đoàn.

Yên lặng đứng ở một bên Lục Châu: "....."

Chậm rãi từ bên trong đi ra, mặt không biểu tình đi xuyên qua trước mặt dàn nhân viên công tác, những người đang hi hi ha ha vừa nhìn thấy hần, nháy mắt thạch hóa.

Thế giới lập tức liền an tĩnh.

Vài phút sau, Lý Chí trở lại bên cạnh Lục Châu, thấp giọng nói: "Nghe nói là hai nữ người mẫu khác nhờ Dĩ Tổ tiểu thư giới thiệu ngài cho bọn họ quen biết."

Lục Châu hơi hơi nhướn mày.

Lý Chí ho khan một tiếng: "Hai người nọ đã tham gia qua Hải Thiên Thịnh Diên, hôm nay nghe nói ngài muốn tới, sáng sớm đã tới đây làm chuẩn bị, không ngờ không tìm được cơ hội đến gần ngài. Bọn họ lại thấy ngài tựa hồ có hứng thú với Dĩ Tổ tiểu thư, liền... Có thể Dĩ Tổ tiểu thư sợ bị hiểu lầm, cho nên cố ý... đi nhanh một chút....."

Lục Châu trầm mặc trong chốc lát.

Lý Chí ở trong lòng thoáng đồng tình nhà mình thiếu gia vài giây.

Ráng dành riêng thời gian chạy tới chỉ vì có thể cùng người ta nói vài câu, kết quả không chỉ không thành công, còn không thể hiểu được mà bị hiểu lầm, chuyện này so không tới còn muốn thâm hơn.

"Liên hệ người phụ trách của quảng cáo Sophie, nói Ý Thành muốn cùng bọn họ hợp tác, điều kiện của chúng ta là hy vọng lần này quảng cáo Ý Thành có thể nhúng tay, bao gồm cả hợp đồng nghệ sĩ, đổi lại, sau khi hoàn thành quảng cáo, quá trình thẩm tra và phát sóng, Ý Thành cũng có thể giúp bọn hấn bật đèn xanh."

"Dạ." Lý Chí đáp.

Lục Châu mở cửa xe, chuẩn bị lên xe, khi sắp tiến vào, bỗng nhiên nhớ tới cái gì, hấn nói với Lý Chí: "Đem cảnh ngoài lề lấy về đây."

"A?" Lý Chí sững sốt, "Cảnh ngoài lề quay, quay bằng vệ sinh sao?"

Lục Châu trừng mắt nhìn hấn một cái.

Lý Chí vội vàng đứng thẳng thân thể, nghiêm túc nói: "Rõ, tôi lập tức đi!"

Bạn đang đọc truyện *Con Trai Là Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24-2

Con trai là nam phụ - Chương 24 (2)

Tác giả: Hà Lam

Editor: Lạc Tiểu - 18/04/2019

(Chương vote 3)

Đường Dĩ Tổ vừa ra khỏi studio, trong lòng liền có điểm hối hận.

Lục Châu kia tuy rằng thoát nhìn tuổi còn trẻ, nhưng vừa thấy liền biết không phải là nhân vật đơn giản, loại địa phương như giới giải trí này, kiêng kị nhất chính là đắc tội kim chủ đại lão.

Nam minh tinh có nhiều fans giống Tống Thần Hạo, nhìn qua đắc tội thập phần đau đầu, nhưng tất cả mọi người đều là nhân vật cùng một vòng tròn, ba mươi Hai Đông ba mươi Hà Tây, tuy rằng khi vừa mới có tai tiếng, xác thật sinh ra ảnh hưởng đối với Đường Dĩ Tổ, nhưng lúc này mới không bao lâu, cô đã dần dần có xu thế hoãn lại.

Nhưng đắc tội với nhà tư bản giống như Lục Châu thì không giống nhau, xã hội thượng lưu vòng luẩn quẩn rắc rối phức tạp, Lục Châu tuổi trẻ đã có địa vị cao như vậy, bất luận gia thế hay là thực lực cá nhân đều là Đường Dĩ Tổ căn bản không thể trêu vào.

Nếu như bình thường, Đường Dĩ Tổ cho dù trong lòng phẫn nộ, cũng tuyệt đối không có khả năng xúc động như vậy.

Nhưng mà cô lại bị hai nữ người mẫu vừa mới gặp kia kích thích, cô cảm thấy quy tắc ngầm trong vòng quá ghê tởm, không muốn cũng khó tránh khỏi.

Ngay sau đó lại phát hiện Lục Châu cư nhiên có bạn gái, mà bạn gái này còn có quan hệ với nữ diễn viên chính Liễu Oánh trong bộ phim 《Vương gia

thể thân kiều thế 》lần trước. Nếu không phải có chỗ dựa như Lục Châu, lấy tư chất của Liễu Oánh, ở phim trường tuyệt đối không dám bừa bãi lung tung.

Trí mạng chính là, bản thân Đường Dĩ Tổ cũng có một chút hảo cảm với anh ta!!

Càng có hảo cảm, càng dễ dàng then quá thành giận, tuy rằng tảng hảo cảm này rất nhẹ rất nhẹ, chỉ cần cho cô một chút thời gian, Đường Dĩ Tổ phỏng chừng có thể vứt Lục Châu ra sau đầu. Ai có thể nghĩ đến khi cô vừa mới từ phòng thay đồ ra, đang lúc tâm tình khó chịu nhất, người nọ đã tự mình đưa tới cửa.

Tra nam trước mặt, Đường Dĩ Tổ không châm chọc mỉa mai hai tiếng đã là rất nề tình, dù sao cô cũng chưa nói cái gì đắc tội với người, đối phương đường đường là người có địa vị, chắc không đến mức cùng nữ diễn viên ngay cả danh hiệu cũng không ai biết này tức giận chứ.

Hơn nữa, ngay từ đầu thái độ lãnh đạm một ít, lơ như Lục Châu này thật sự có hứng thú với mình, nhìn Đường Dĩ Tổ không biết điều như vậy, hẳn là sẽ trực tiếp rút lui, không tiếp tục dây dưa, cũng coi như là tiết kiệm thời gian lẫn nhau.

Nghĩ vậy, trong lòng Đường Dĩ Tổ tức khắc an tâm không ít.

Kể tiếp mấy ngày, Đường Dĩ Tổ một bên chờ tin tức thử vai, một bên cũng lưu ý động thái của Tần Hoa.

Mãi cho đến giữa trưa ngày thứ tư, Đường Dĩ Tổ mới rút cuộc nhận được điện thoại của bà.

"Tổng Thần Hạo tuyên bố tham gia game show《 Chúng ta nhất ân ái 》, chuyên ghép cặp chuyện tình duyên ái, cùng Dương Mạn Ni ở trong tiết mục tạo thành cặp đôi giả." Điện thoại vừa bắt lên, Tần Hoa lập tức đi thẳng vào vấn đề.

"Chuyên ghép cặp tình yêu?" Đường Dĩ Tổ sững sốt, ở trong đầu tìm tòi cái tên Dương Mạn Ni.

Dương Mạn Ni cùng tuổi với Đường Dĩ Tổ, từ nhỏ học tập vũ đạo, 5 năm trước thi đậu tam đại Học Viện Điện Ảnh, trong lúc học đã làm vai phụ trong một bộ phim kịch cung, tuy rằng chỉ là nữ số 4, nhưng bởi vì nhân vật kết cục thâm trầm, được không ít người xem nhớ kỹ, cũng có không ít fans.

Lúc sau, cô nàng này cũng quay không ít phim truyền hình cùng võng kịch, phần lớn đều là vai phụ, chỉ có sau khi diễn một bài bộ võng kịch, mới có tư cách diễn nữ chính.

Từ nào đó góc độ mà nói, vị trí của Dương Mạn Ni không thể so sánh qua lại với Đường Dĩ Tổ. Chẳng qua một người là diễn viên đứng đắn tốt nghiệp chính quy, một người là lán lê bò lét đi lên; một người dựa vào là kỹ thuật diễn, một người dựa vào là mỹ mạo.

Vô hình trung, Dương Mạn Ni thoát nhìn dĩ nhiên sẽ ""có giá"" hơn Đường Dĩ Tổ rất nhiều.

Đường Dĩ Tổ kêu Tần Hoa chờ mình vài phút, cô đi vào bàn mở máy tính lên, tìm tòi tin tức tương quan ở trên mạng.

Có ""tình nguyện"" không xong như Đường Dĩ Tổ, ngay cả chuyện hút rượu cũng làm được, fans của Tổng Thần Hạo đối với hần đối tượng hợp tác mới của hần vô cùng nhiệt tình vừa lòng, đối với chuyện thần tượng muốn kết giao với ""bạn gái giả"" cũng không hề kháng cự.

Đường Dĩ Tổ tùy tay click mở một cái video.

Mặt Tổng Thần Hạo lập tức liền xuất hiện ở trên màn hình máy tính, đối với màn ảnh, nhưng thật ra mặt người dạ thú, cật lực thể hiện nụ cười ôn nhu nhất.

Đối mặt với vấn đề của phóng viên, Tổng Thần Hạo trả lời: "Mạn Ni Ni thực đáng yêu, vừa thiên chân còn vừa thiện lương, tuy rằng trước mắt có chút thời gian tiếp xúc ngắn ngủi, nhưng là tôi có dự cảm, cùng cô ấy ở bên nhau sẽ vô cùng nhẹ nhàng vui sướng. Tôi cảm thấy quan hệ giữa chúng tôi dựa vào sự kiện này, hẳn là sẽ va chạm ra hòa hòa phi thường có ý tứ."

Phóng viên: "Mạn Ni Ni là tên riêng anh đặt cho Dương Mạn Ni sao?"

Tổng Thần Hạo: "Đúng vậy, Mạn Ni Ni muốn tôi gọi Nini, nhưng là tên này quá nhiều người kêu, cô ấy bình thường tính kéo dài, làm việc chậm rì rì, tôi cảm thấy chữ "Mạn" này rất thích hợp, cho nên gọi là Mạn Ni Ni, cảm giác thực độc đáo cũng thực đáng yêu."

Phóng viên: "Dương Mạn Ni là hình mẫu từ trước tới nay trong tiêu chuẩn kén vợ kén chồng của anh sao?"

Tổng Thần Hạo không chút do dự nói: "Đúng vậy."

Phóng viên: "Rất nhiều người nói, Đường Dĩ Tổ cùng Dương Mạn Ni thoát nhìn là hai loại hình phụ nữ khác nhau."

Tổng Thần Hạo sững sốt, tựa hồ không nghĩ tới phóng viên sẽ hỏi dạng vấn đề này, thấy màn ảnh còn đang quay, Tổng Thần Hạo xấu hổ cười một chút: "Ha... Có một số người, khi ngay từ đầu tiếp xúc, họ là một bộ dáng, nhưng theo thời gian trôi qua, sẽ phát hiện, họ có một gương mặt khác....."

"Tôi cảm thấy Mạn Ni Ni tâm tư tương đối đơn thuần, toàn tâm toàn ý chỉ nghĩ làm diễn viên cho tốt, cho nên lần này cùng cô ấy hợp tác phi thường vui sướng, hy vọng mọi người cũng có thể giống tôi, chờ mong 《 Chúng ta nhất ân ái 》 phát sóng, nhớ rõ tới xem."

Video dừng ở đây, phía dưới tất cả đều là fans của Tổng Thần Hạo bình luận.

【 fans 1: Dương Mạn Ni như vậy mới là minh tinh đứng đắn, gà rừng nào đó đừng cho mình là hay, tôi cũng mắt mặt dùm luôn á trời. 】

【 fans 2: Dựa truyền tai tiếng mà nổi tiếng sớm hay muộn cũng bị phản phê, hy vọng tiện tì nào đó có chút tự mình hiểu lấy. 】

【 fans 3: Ngay cả bảo bảo nhà ta tính tình tốt như vậy cũng nhện không được nói người nào đó hai mặt, có thể thấy được là nữ nhân ác độc cỡ nào! 】

Đường Dĩ Tổ vừa nhìn Weibo toàn fans của Tổng Thần Hạo vui quên trời đất, vừa nhện không được bật cười nói: "Fans của Tổng Thần Hạo thật là cao hứng, vì chúc mừng hần cùng Dương Mạn Ni tạo thành "vợ chồng", tiết mục còn chưa phát sóng, vậy mà cũng đã trên mạng xã hội làm trò rút thăm trúng thưởng."

Bạn đang đọc truyện *Con Trai Là Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24-3

Con trai là nam phụ - Chương 24 (3)

Tác giả: Hà Lam

Editor: Lạc Tiểu - 18/04/2019

Chương vote 4

"Hần muốn mượn chuyện trợ giúp Dương Mạn Ni mà xóa đi ấn tượng của fans đối với cô, thuận đường thu hút một chút fans thích truy Couple, nước cờ này đi không tồi."

Tần Hoa bình luận, "Bất quá chuyện truy Couple định luật từ trước đến nay là hút máu nhà trai cung cấp nuôi dưỡng nhà gái, xem cái cách phối trí của gameshow này là biết, nhà trai cơ bản đang ở vào thời kỳ sự nghiệp tốt đẹp, nhà gái đa số là một ít nghệ sĩ nhỏ không danh tiếng hoặc là lão nghệ sĩ."

"Dựa vào số lượng fans của Tổng Thần Hạo, có thể tới tham gia tiết mục này, cũng là do bị cô bức đến nóng nảy, không thể không làm chuyện ghép đôi này, cho dù bị hút máu, cũng thà rằng truyền máu cho Dương Mạn Ni, cũng không nghĩ tiện nghi cô."

Đường Dĩ Tổ nhìn Tổng Thần Hạo đang ra sức đề cử cho Dương Mạn Ni, ngay cả chủ phủ Fan Club cũng đang treo hình poster xinh đẹp của hai người, cười cười nói: "Vây tùy hần đi, đường em phải đi không giống lộ tuyến với hần, người xem cũng bất đồng, fans của hần em cũng không định tiếp nhận."

Tần Hoa ngăn ra, nghe ý tứ của Đường Dĩ Tổ, tựa hồ đã quy hoạch tốt tương lai của chính mình, bà nói tiếp: "Trừ cái đó ra, còn có chuyện khác."

"Chuyện gì vậy chị?" Đường Dĩ Tổ nghi hoặc hỏi.

"Về quảng cáo của Sophie, trước mắt tin tức còn không quá xác định. Ngày mai sau khi cô đưa Đường Táo đi trường học, tới công ty một chuyến, chúng ta nói chuyện một chút." Tần Hoa nói.

Tâm Đường Dĩ Tổ run lên.

Không thể nào, Lục Châu thật sự mang thù như vậy, chẳng qua thái độ lãnh đạm một chút, đã muốn nhắm vào mình sao?

Đường Dĩ Tổ đành phải nói: "Cũng được..... Vây ngày mai gặp chị."

Ngày hôm sau, Đường Dĩ Tổ cứ theo lễ thường đem linh tuyến đông lạnh cất vào bình nước nhỏ, giao cho Đường Táo mang đi để dành tới trường uống, sau đó thấp thỏm đi tới công ty.

Tần Hoa ngồi ở trong văn phòng chờ đã lâu, thấy cô bước vào, bà yêu cầu Đường Dĩ Tổ tìm vị trí ngồi xuống, sau đó tùy tay rót ly trà cho cô.

Đường Dĩ Tổ vội vàng đứng dậy giơ tay tiếp nhận, vừa lúc này đi đường cô cũng có chút khát nước, mới vừa định uống một ngụm giải giải khát, liền nghe Tần Hoa nói: "Ngày chụp quảng cáo đó, có phải lại đã xảy ra chuyện gì tôi không biết hay không?"

Đường Dĩ Tổ tâm trầm xuống, trà cũng không muốn uống nữa, có chút lo sợ bất an mà nhìn Tần Hoa: "Liên quan tới một người....."

"Ai?" Tần Hoa hỏi.

"Lục Châu....."

"Lục Châu?" Tần Hoa không thể tưởng tượng nói, "Lục Châu vì cái gì muốn nhúng tay vào quảng cáo của cô, còn đòi luôn hai người mẫu kia, chỉ giữ lại có một mình cô chứ?"

"A?" Đường Dĩ Tổ trừng lớn đôi mắt, "Chỉ giữ lại em sao?"

"Đúng vậy." Tần Hoa nói, "Cái quảng cáo ba người bọn cô cùng nhau quay đó, hai cô gái kia đã bị dùng công nghệ xử lý, đổi làm hình ảnh hoạt hình của Sophie, cùng cô kiều vũ, toàn bộ quảng cáo chỉ còn lại có Đường Dĩ Tổ cô thôi. Còn ở vị trí tương đối bắt mắt đánh dấu tên của cô. Có Ý Thành ở phía sau thúc đẩy, quảng cáo hẳn là thực mau là có thể phát sóng, ít nhất ở quảng cáo này, đãi ngộ của cô cũng tương đương như người phát ngôn của hãng rồi."

Đường Dĩ Tổ hoàn toàn không nghĩ tới, sự tình tự nhiên sẽ phát triển trở thành như vậy. "Em.. Em không biết."

"Còn có lần trước 《 Vương gia thế thân kiều thế 》, giống như cũng xảy ra vấn đề, chúng ta đều cho rằng Lục Châu là vì Liễu Oánh xuất đầu, kết quả Từ đạo diễn nói với tôi, Liễu Oánh vậy mà bị phong giết." Tần Hoa nói, có chút khả nghi nhìn Đường Dĩ Tổ.

Đường Dĩ Tổ bị Tần Hoa như vậy nhìn chằm chằm, tức khắc có chút chột dạ nói: "Chỉ đừng nhìn em. Nếu như... Lục Châu là chỗ dựa của em, trước đó sao em có thể bị Tống Thần Hạo khi dễ thăm đến vậy chứ..."

Tần Hoa nghĩ nghĩ, cũng cảm thấy không sai.

Đường Dĩ Tổ nếu là cùng Lục Châu có cái gì liên quan, cũng không đến mức hỗn thành như bây giờ.

Xa không nói, Lục Châu đã có công ty giải trí, so với công ty Đường Dĩ Tổ đang có hợp đồng hiện tại còn lớn hơn rất nhiều, dưới tay cũng có nhiều nghệ sĩ nổi tiếng, tài nguyên tốt vô cùng, tất cả đều là cao cấp lộ tuyến.

Đầu giống Đường Dĩ Tổ, nhìn thử một cái có thể thấy bị fans của Tống Thần Hạo chửi không ra cái gì, ngay cả Dương Mạn Ni cũng có thể dè dặt cười cợt, thật sự là không giống nữ minh tinh bị đại gia bao dưỡng.

Nói nữa, chuyện Đường Dĩ Tổ có con riêng, có thể giấu được Tống Thần Hạo, tuyệt đối không có khả năng giấu Lục Châu.

Một người mẹ chưa kết hôn đã có thai, hiện tại đứa nhỏ đã bốn tuổi, người phụ nữ này còn là minh tinh nhỏ có scandal bự, hể là đàn ông vừa nghe đã muốn kính nhi viễn chi. Người như Lục Châu, muốn phụ nữ nào mà không được, không có khả năng coi trọng Đường Dĩ Tổ.

Nghĩ thông suốt, Tần Hoa cũng bỏ qua chuyện này.

Bà nói: "Tống Thần Hạo muốn cùng Dương Mạn Ni trối thi dễ, nhưng muốn cời trối với cô, chỉ cần cô không muốn, hẳn liền giải không được.""

"Đầu năm nay, ở giới giải trí, tam giác Tu La là đề tài nóng nhất, đối với ba nghệ sĩ mà nói, kỳ thật đều có chỗ lợi, đừng nhìn Tống Thần Hạo hiện tại kháng cự muốn chết, nhưng những minh tinh dựa trên thực lực của mình cũng không nhất định có thể nổi tiếng cả đời, hướng chi loại như Tống Thần Hạo, chỉ dựa vào fan trẻ tuổi bùng nổ. Chỉ cần cô hiện tại chống đỡ, một ngày nào đó, Tống Thần Hạo sẽ hướng cô thỏa hiệp."

Nói xong, Tần Hoa đưa hai phần văn kiện đã sớm chuẩn bị tốt bên cạnh cho Đường Dĩ Tổ: "Nơi này có hai phần kịch bản, một phần là 《 Khu không người 》, còn một phần là phim thần tượng 《 Nguyên vọng ngôi sao 》.""

""《 Bộ Nguyên vọng ngôi sao 》, Ban đầu nữ phụ là mỹ điểm ác độc bạch phú mỹ, nhưng tới hậu kỳ tính cách sẽ phát sinh chuyển biến, trở thành một nhân vật bị thâm lam người xem vừa yêu vừa hận. Tôi cảm thấy nhân vật này ở chỗ đó thì cũng có chút giống ấn tượng hiện tại của cô với đại chúng, chỉ cần cô diễn tốt, rất nhanh có thể thay đổi đánh giá của bọn họ."

Đường Dĩ Tổ cúi đầu, nhanh chóng lật xem hai phần kịch bản, kịch bản của《 Nguyên vọng ngôi sao 》 tương đối hoàn chỉnh, Đường Dĩ Tổ đoán chừng bộ phim này là tài nguyên trong tay Tần Hoa, chỉ cần Đường Dĩ Tổ đáp ứng, lập tức có thể tham diễn.

Tương phản, 《 Khu không người 》 kịch bản mỏng hơn rất nhiều, bên trong nội dung phần lớn là giới thiệu về bộ phim điện ảnh này, hiển nhiên là Tần Hoa vì giúp Đường Dĩ Tổ thử vai mà chuẩn bị tư liệu.

Đường Dĩ Tổ có thể cảm giác được, Tần Hoa hy vọng cô sẽ diễn phim thần tượng 《 Nguyên vọng ngôi sao 》.

Nhưng mà nghĩ nghĩ, Đường Dĩ Tổ vẫn là quyết định đem chân thật ý tưởng của mình biểu đạt ra: "Xin lỗi, Tần Hoa tỷ. Em hắt rượu Tống Thần Hạo, một là vì hết giận, hai là bởi vì em cảm thấy, sự nghiệp của mình đã ngã xuống tới đáy cốc, cần phải có một cơ hội đủ mạnh để bắn ngược.""

"Tình huống hiện tại cũng xác thật không xong như trước, em cũng rất cuộc thoát khỏi chuyện đó."

"Em cảm thấy không bằng chúng ta thừa dịp Tống Thần Hạo muốn cùng Dương Mạn Ni buộc chặt, em trực tiếp cùng tên khốn kia thoát khỏi dây dưa, hiện tại là thời cơ vừa lúc, miễn cho về sau lỡ như em nổi tiếng, hẳn quá giận, lại nắm chuyện này bám mình không buông, phát sinh thêm nhiều phiền toái."

Tần Hoa nghe xong, có chút vô ngữ: "Cho dù cô có thể nổi tiếng, hẳn có thể quá giận, rồi cũng có thể lấy chuyện này cùng cô lãng xê, nhưng video lúc trước ở khách sạn là tất cả mọi người đều thấy được."

"Vây càng không giống nhau, dù sao em cảm thấy, hấn đi không xa, sự nghiệp kiếm sống của em nhất định sẽ dài hơn, rục rờ hơn so với tên khốn đó!" Đường Dĩ Tổ tràn ngập tự tin.

Tần Hoa lại chép miệng: "Thật không biết cô lấy đâu ra tự tin."

Đường Dĩ Tổ cười hắc hắc: "Đại khái là tiểu Đường Táo nhà em đi."

Nói đến Đường Táo, gương mặt của Tần Hoa cũng thoáng nhu hòa một chút, cuối cùng bà nói: "Buổi chiều tôi sẽ chở cô đi đến phim trường《 Khu không người 》 thử vai, nếu thông qua thì tốt, cô đóng phim đó, tôi không can thiệp nữa; nhưng qua không được, cô cũng chỉ có thể đóng bộ 《 Nguyên vọng ngôi sao 》thôi."

Đường Dĩ Tổ liên tục gật đầu đáp ứng, trong lòng yên lặng cảm tạ con trai còn đang đi học nhà trẻ. Mỗi lần Tần Hoa đối mặt với cô, cũng không thêm có sắc mặt tốt gì, nhưng chỉ cần nhắc tới Đường Táo, thái độ lập tức không giống nhau.

Bạn đang đọc truyện *Con Trai Là Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25-1

Con trai là nam phụ - Chương 25 (1)

Tác giả: Hà Lam

Editor: Lạc Tiểu - 18/04/2019

Chương vote 5

Vốn dĩ ban đầu định là buổi chiều xuất phát, nhưng Tần Hoa lâm thời có việc, cần phải bay sang thành phố khác. Bà phải đi, Đường Dĩ Tổ ở công ty đợi cũng không thú vị, vừa lúc địa điểm thử vai cùng đường với sân bay, cô liền mặt dày vô sỉ đi nhờ xe.

Hai người cũng chưa kịp ăn cơm trưa đã trực tiếp xuất phát, trên đường Tần Hoa dành chút thời gian dừng xe, kêu Đường Dĩ Tổ ở trên xe chờ, còn mình thì xuống xe mua hai cái hamburger về, hai người ở trong xe giải quyết vấn đề ăn uống.

Đường Dĩ Tổ trước kia chính là thường xuyên ăn quán ven đường, cơm trưa ăn cái hamburger đối với cô mà nói thì bình thường vô cùng, nhưng Tần Hoa chính là người đại diện kim bài, đi xe xin hơn trăm vạn, ăn mặc thì toàn đồ hiệu cao cấp, giờ bà ngồi trong xe ăn hamburger, nhìn sao cũng cảm thấy quái dị, nhưng vô hình trung, Đường Dĩ Tổ lại cảm thấy khoảng cách giữa mình và Tần Hoa gần lại một chút.

"Ăn lo ăn, nhìn tôi làm gì." Tần Hoa ăn ăn, lưu ý đến Đường Dĩ Tổ ánh mắt, nói.

"Tần Hoa tỷ, chị ăn thật mau."

"Trước kia còn nhanh hơn, cái hamburger kiểu này, ba năm ngum là có thể nhét hết vào trong miệng, vừa nhai vừa tiếp tục làm việc." Tần Hoa nói xong, xoa xoa miệng, lại hỏi, "Cô thật sự muốn diễn 《 Khu không người 》sao?"

Đường Dĩ Tổ gật gật đầu.

Tần Hoa cười nhạo một tiếng: "Bộ phim kia chính là đề tài đánh đấm, bộ dáng này của cô, có thể chịu được đau khổ bao nhiêu?"

Đường Dĩ Tổ đành phải ấp úng nói: "Dù sao em cũng phải thử xem xem mới biết được hay không."

Tần Hoa trầm mặc một chút, nói: "Nếu như thành công, Đường Táo sẽ tính sao?"

Điểm này Đường Dĩ Tổ đã sớm suy xét qua: "Sau khi thử vai thành công, phải đợi mấy ngày mới có thể có thông báo, kế tiếp còn phải có thời gian chuẩn bị này nọ, ít nhất phải nửa tháng trở lên.""

""Em định sau khi biết được thời gian quay, sẽ nói chuyện này cho Đường Táo, sau đó đăng ký cho thằng bé mấy lớp năng khiếu, cố gắng dòi lực chú ý của nó. Chờ sau khi Đường Táo tiếp nhận tin tức này xong, em lại tìm một người nào đó giúp chăm sóc đứa nhỏ này một đoạn thời gian.""

"Thời gian đi học bình thường đã từ thứ hai đến thứ sáu, còn có cuối tuần học lớp năng khiếu, thời gian Đường Táo chân chính ở nhà cũng không quá dài, em sẽ để máy có mạng ở nhà, mỗi ngày đều gọi video với nó. Đây là kế hoạch trước mắt của em."

Tần Hoa nhìn Đường Dĩ Tổ một cái, một hồi lâu nói: "Nếu là bốn tháng sau, có thể để Đường Táo ở nhà tôi."

Đường Dĩ Tố biết Tần Hoa thích con trai mình, không nghĩ tới bà lại thích thằng bé đến vậy, trong lòng có chút vui vẻ, cũng có chút cảm kích Tần Hoa, cô cười ngượng ngùng nói: "Em cũng không phải không nghĩ tới chuyện tìm chị... Nhưng... không phải chị rất bận sao, giữ trẻ còn rất hao phí tâm thần."

Tần Hoa nói: "Người chăm sóc đương nhiên cũng phải tìm, cũng có lúc tôi không có thời gian, lúc đó sẽ cho người ta chăm sóc thằng bé, bình thường có tôi ở bên cạnh giám sát, an toàn của Tiểu Táo cũng bảo đảm một ít."

Tần Hoa đã nói như vậy, Đường Dĩ Tố nào có cách nào cự tuyệt nữa, vội vàng đáp lời: "Vâng cảm ơn Tần Hoa tỷ, phiền toái quá, thật sự rất cảm ơn chị, có chị, em trăm phần trăm yên tâm!"

Tần Hoa liếc Đường Dĩ Tố bộ dáng chân chó một cái, không nói thêm gì, chờ cô ăn xong rồi, bà mới lần nữa khởi động xe, chờ Đường Dĩ Tố đến nơi thử vai sau đó rời đi.

Đường Dĩ Tố tới tương đối sớm, ở bên ngoài chờ một hồi lâu, thời gian không sai biệt lắm mới đi vào.

Vừa vào phòng, nhìn quanh đều là nữ diễn viên chờ thử vai, mập ốm phì nhiêu xương khô, các màu diện mạo đều có đủ, nhưng không có một mình tinh nào quen mắt.

Đường Dĩ Tố vừa bước đến, không ít người lập tức liếc nhận ra. Cô lớn lên quá xuất chúng, làn da lại trắng hồng, càng thêm bắt mắt nổi bật trong đám người. Đường Dĩ Tố tìm cái góc ngồi xuống, nhận thấy không ít người vừa nhìn chăm chăm mình, vừa khe khẽ nói nhỏ.

Nếu đã tới đây, cô cũng sẽ không để ý ánh mắt của người khác. Khi cảm giác được có người trộm lấy ra di động, làm bộ lơ đãng seo phi, kỳ thật là chụp lên mình, Đường Dĩ Tố cũng làm bộ không biết, nhưng kỳ thật dựng thẳng sống lưng, thu liễm biểu cảm trên mặt, nỗ lực làm cho mình có vẻ tinh thần rất tốt.

Chờ một hồi lâu, rốt cuộc đến phiên mình, đi theo nhân viên công tác dẫn đường, Đường Dĩ Tố mở cửa đi vào.

Ở trong phòng, trước mắt là đài cao được ánh đèn chiếu sáng chói mắt, có lẽ từ đầu đã chuẩn bị tốt, bên dưới ngồi một loạt người, nhưng bởi vì dưới sân khấu tối đen như mực, nhìn xuống sẽ thấy không rõ.

Đường Dĩ Tố bước nhanh đi lên, cảm giác vô số ánh mắt cùng màn ảnh nhắm ngay mình. Trên sân khấu trống rỗng, chỉ có một mình cô cùng một cái ghế dựa.

Hít sâu hai ngụm khí, cô hướng xuống dưới đài khom lưng nhẹ nói: "Chào mọi người, tôi tên Đường Dĩ Tố."

Dưới đài, trợ lý đạo diễn đứng ở vị trí Đường Dĩ Tố có thể nhìn thấy, yêu cầu cô đi một vòng, xoay vài bước, chỉnh sửa lại dáng vẻ cùng khí chất, sau đó cho phép Đường Dĩ Tố bắt đầu biểu diễn.

Dựa theo diễn biến bộ phim cùng lời kịch, đoàn phim yêu cầu cô những tính cách như "Hung ác độc ác", "Đáng yêu mềm mại", "Giảo man tùy hứng", "Lưu manh du côn" nhanh chóng diễn ra.

Biểu diễn kiểu này ở trường học Đường Dĩ Tố đã sớm học qua, quả thực ngửa quen đường cũ, thu phóng tự nhiên.

Sau khi diễn xong, trợ lý đạo diễn nhanh chóng đưa cho cô một trang giấy A4.

Đường Dĩ Tố thuận thế tiếp nhận, vốn dĩ cô cho rằng nội dung trong tờ giấy sẽ không sai biệt lắm với kịch bản Tần Hoa đã chuẩn bị cho mình, không ngờ, nhưng khi nhìn qua, lại là nội dung hoàn toàn mới.

Này...

Đây không phải là đoạn ngắn mà trước khi thử vai tổ đạo diễn đã công bố ra, mà là lời kịch Đường Dĩ Tố chưa từng thấy qua. Đây là muốn cô bắt ngờ phát huy sao?

Không dám trì hoãn, Đường Dĩ Tố vội vàng tranh thủ thời gian nhìn kịch bản.

Cảnh này, chính là cảnh sau khi nữ chính bị lừa bán được cứu vớt, quyết định rời đi.

Đại đa số lời kịch là đấu tranh nội tâm của nữ chính khi sắp chia tay con mình. Đứa con này cô quyết định bỏ lại ở cái thôn, rồi đi khu vực mất đi nhân tính, mặc kệ bọn họ trầm luân tự sinh tự diệt trong tội ác, bao gồm cả đứa con gái năm tuổi của cô.

Đường Dĩ Tố ngồi trên ghế, làm bộ dáng đang ngồi ở mép giường, nhìn con gái ở bên cạnh ngủ say, trái ngược với trước đó thường xuyên biến ảo nhân cách bằng cách biểu diễn ánh mắt, giờ phút này, khuôn mặt Đường Dĩ Tố trở nên trầm tĩnh không ít.

Nhìn con gái một lát, Đường Dĩ Tố thấp giọng chậm rãi nói: "Nhà Lê Quyên đã mở cửa hàng bán hoa, hiện tại cô ấy trở thành chủ của cửa hàng bán hoa; Trần Ái Từ thi đậu nghiên cứu sinh, hiện tại là tiến sĩ; Trương Vũ lên làm cấp cao của công ty, kết hôn với Lý diệu, sinh một bé trai đáng yêu..."

"Cùm cụp" một tiếng, ghế dựa Đường Dĩ Tố đang ngồi bỗng nhiên lay động một chút, cả người cô như run lên, lập tức cắt đứt mạch nói.

Đường Dĩ Tổ ngẩn ra, nhanh chóng phản ứng lại.

Cô không hề cố gắng nói tiếp, mà là thuận thế nghẹn ngào một chút, thân thể run rẩy, giấu sự mất tự nhiên run rẩy ở dưới tiếng khóc.

Nhìn đôi bàn tay già nua của mình, Đường Dĩ Tổ bắt giắc xoa nắn ngón tay thô ráp, sau đó sờ hết trán rồi tới tóc, vuốt nhẹ sau tai.

Trong nháy mắt đôi tay buông xuống kia, nước mắt trong mắt cô cũng rớt xuống, rơi ở trên đùi.

Đường Dĩ Tổ liếm liếm môi, dùng đầu lưỡi cùng nước miếng làm mềm đôi môi khô, cá giận nói: "Con thích ăn đường phèn, ta đã chuẩn bị cho con một vại đặt ở trên tủ chén; quần áo này kia, ta cũng may vá cho con; ta còn đưa cho thím Trung hơn trăm đồng tiền, mua hết giày cũ của bà ấy. Về sau chân con sẽ thật dài, thì tự mình đổi giày mà mang, ta... Đi rồi."

Nói xong hai chữ cuối cùng, Đường Dĩ Tổ đột nhiên từ trên ghế đứng lên.

Ghế dựa bởi vì động tác mạnh của cô, dịch chuyển một chút, phát ra tạp âm chói tai.

Đường Dĩ Tổ đột nhiên cả kinh, có chút kinh hoảng mà nhìn thoáng qua giường nhỏ kia, rất sợ con gái vì vậy mà tỉnh lại, sau đó đột nhiên bỏ chạy.

Mãi cho đến khi chạy tới ngoài cửa, cô rút cuộc nhìn không được, ngồi xổm trên mặt đất lớn tiếng khóc rống lên.

"Cát!" Một giọng nam truyền đến.

Đường Dĩ Tổ ngồi xổm trên mặt đất ngẩng đầu, lau hết nước mắt trên mặt, đứng lên nhìn về phía âm thanh truyền đến.

Bạn đang đọc truyện *Con Trai Là Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25-2

Con trai là nam phụ - Chương 25 (2)

Tác giả: Hà Lam

Editor: Lạc Tiểu - 19/04/2019

Chương vote 6

Trần Trường An từ vị trí ngồi đứng lên, đi tới bên cạnh trợ lý đạo diễn, nhìn Đường Dĩ Tổ nói: "Cô có biết cô nói sai một đoạn lời kịch hay không."

Đường Dĩ Tổ sửa sang lại dung nhan, sắc mặt nghiêm túc nhìn Trần Trường An, gật gật đầu nói: "Tôi biết."

"Lời kịch quá dài, không nhớ được?"

Đường Dĩ Tổ chậm rãi nói: "... Bạn cùng phòng ngày xưa đều trở thành người mà lúc trước bọn họ từng khát vọng, thực hiện được nhiều năm tâm nguyện. Bạn trai ngày xưa cũng trở thành chồng của người khác, là cha của đứa nhỏ khác. Chỉ có ta, ở một sơn thôn nhỏ bé lãng phí suốt 6 năm thời gian. Chỉ mới hai mươi tám tuổi đã già như một phụ nhân bốn mươi."

Đoạn lời kịch này hẳn là khi Đường Dĩ Tổ xoa tay vuốt tóc nên nói ra, nhưng bởi vì ghế dựa bỗng nhiên run rẩy, làm cho cô đơn giản trực tiếp nhảy vọt qua.

Kỳ thật Đường Dĩ Tổ không chỉ không quên, mà còn có thể không sai một chữ đọc được hết.

Đường Dĩ Tổ có chút thấp thỏm nói: "Tôi vốn là định nói, nhưng vừa rồi diễn diễn, liền cảm thấy, đoạn lời nói này, không giống lời của một người mẹ nói với con mình."

Sắc mặt Trần Trường An bất thiện nhìn Đường Dĩ Tổ.

Cô lại tiếp: "Trẻ con không có khái niệm thời gian cùng tuổi tác, hai mươi tám tuổi cùng bốn mươi tám tuổi, đối bọn nhỏ mà nói, cũng không có gì khác biệt.""

"Đoạn thoại này là trước khi nữ chính rời đi, quyến biệt con gái, cô nói ra chuyện của bạn cùng phòng cùng mối tình đầu, không phải là muốn nói với con, mà là muốn dùng này đó, che dấu nội tâm áy náy của mình.""

"Như vậy, về bên ngoài, tuổi này kia, là căn cứ vào sự không cam lòng cùng phần nộ trên thực tế mà sinh ra, đối với trẻ con, cô ấy không có khả năng nhận được bất luận đáp lại nào."

"Con bé tuy rằng ngu rồi, nhưng cô ấy vẫn như cũ nói chuyện cùng con, tôi cảm thấy cô sẽ không nói chuyện mà trẻ con không thể lý giải được. Loại thống khổ ở sâu trong nội tâm này, tôi cảm thấy, dùng lời tự thuật nói ra, so với dùng miệng nói thẳng, càng thích hợp hơn."

Trần Trường An nhìn chằm chằm Đường Dĩ Tố, như vậy trong chốc lát, hẳn tựa hồ rốt cuộc nhận ra, trước đây đã từng gặp mặt cô một lần.

Bất quá dù gặp mặt một lần, hiển nhiên cũng không làm Trần Trường An thủ hạ lưu tình, hẳn nói thẳng: "Tôi nhận ra cô đã từng nghiên cứu, nghiêm túc nghiên cứu qua nhân vật. Cô là người rất có ý tưởng, bất quá cũng quá có ý tưởng rồi đó."

Câu nói này vừa nghe có cảm giác không tồi, nhưng có thể nghe ra, Trần Trường An cũng không vui khi nhân vật bị cô bóp méo.

Mỗi đạo diễn khác nhau có tính tình khác nhau, đại đạo diễn trước đây Đường Dĩ Tố được gặp, ông lại vô cùng thích Đường Dĩ Tố dùng cảm đưa ra ý nghĩ cùng kiến nghị của mình, ông càng hy vọng diễn viên có thể cùng nhân vật hòa hợp nhất thể, cho rằng như vậy mới có thể thể hiện ra kết quả hoàn mỹ nhất.

Trước mắt xem ra, Trần Trường An hiển nhiên cũng không thích người khác khoa tay múa chân.

"Thực xin lỗi, là tôi tự chủ trương." Đường Dĩ Tố thấp giọng nói.

Ở ngay lúc này, lại một người từ dưới đài đi tới, mỉm cười hỏi: "Đường Dĩ Tố phải không? Đừng sợ đừng sợ, Trần đạo diễn này, nhìn hung dữ, nhưng trên thực tế tâm đặc biệt mềm, về sau cô cùng anh ta tiếp xúc nhiều sẽ biết."

"Xin chào, tên của tôi là Ninh Duyệt, là biên kịch của bộ điện ảnh này, tôi thực thích biểu diễn của cô. Có thể thấy được, cô đã hoàn toàn nhập vai vào nhân vật, mạo muội hỏi một câu, cô là một người mẹ sao?"

Đường Dĩ Tố nhìn Ninh Duyệt, ở nơi nhiều người như vậy, cô căn bản không có khả năng trả lời vấn đề này, chỉ đơn giản cúi đầu, làm bộ bị Trần Trường An đã kích đến chịu không nổi, trong chốc lát gật đầu, trong chốc lát lắc đầu, lừa gạt qua câu hỏi này.

"Xin lỗi xin lỗi, là tôi hỏi sai rồi, tiểu cô nương xinh đẹp trẻ tuổi, ha ha." Ninh Duyệt vội vàng giảng hòa, xoay sang nói với Trần Trường An, "Tôi cảm thấy cô ấy không tồi, tôi rất vừa lòng, anh thì sao?"

Trần Trường An xụ mặt, không nói gì.

Ninh Duyệt bất đắc dĩ nhìn người đối diện, nói: "Anh biết mà, cô ấy cũng không phải cố ý sủa, vừa rồi ghé dựa bỗng nhiên lay động một chút, lời thoại bị cô ấy đọc đến một nửa đột nhiên cắt ngang, sau đó lại tiếp tục diễn tiếp đoạn còn lại cũng căn bản không bằng xử lý tự nhiên này."

"Có thể có phản ứng nhanh như vậy, lập tức căn cứ tình huống thực tế tùy cơ ứng biến, điều này cũng không phải diễn viên nào cũng có thể làm được đâu."

Nói xong, Ninh Duyệt nhìn phía Đường Dĩ Tố: "Cô năm nay bao nhiêu tuổi rồi?"

"Hai mươi ba."

Ninh Duyệt gật gật đầu, lại nhìn về phía Trần Trường An: "Bảng tuổi sinh viên mới vừa tốt nghiệp, anh tìm cho tôi một người có kỹ thuật diễn tốt hơn Đường Dĩ Tố, tôi liền quỳ xuống kêu anh là ông nội."

Trần Trường An trừng mắt nhìn tên ngà ngón kia một cái, sau đó nói với Đường Dĩ Tố: "Cô đi về trước đi, có tin tức gì cô sẽ được thông báo sau."

Đường Dĩ Tố mỉm cười cảm ơn, nhưng khi cô chuẩn bị đi, lại nhìn thấy Ninh Duyệt phát phát tay với mình, dùng khẩu hình nói hai chữ: Giới quá.

Trước đó, đối với Đường Dĩ Tố mà nói, hai người kia chẳng qua chỉ là nhân vật ẩn tượng trong tiểu thuyết mà thôi, nhưng giờ này khắc này, bọn họ ở trong lòng cô lập tức có sức sống.

Sao cũng không ngờ, người cùng nam chính quan hệ không tồi - Trần Trường An, lại có tính tình vừa xấu vừa ngang ngạnh. Mà Ninh Duyệt có quan hệ tốt với Đường Táo thì hoạt bát hướng ngoại như vậy.

Đường Dĩ Tố tin tưởng, có mình ở đây, Đường Táo nhất định sẽ không trở thành vai ác như trong sách, vậy thì Ninh Duyệt hẳn cũng không gặp kết cục như cũ.

Nghĩ vậy, tâm tình của cô lập tức tốt hơn.

Đường Dĩ Tố còn rất vừa lòng đối với phản ứng cùng biểu hiện hôm nay của mình, mặc kệ cuối cùng có thể thông qua thử vai hay không, cô đều đã tận lực, cũng sẽ không có tiếc nuối gì nữa.

Ở ngay lúc này, di động Đường Dĩ Tố bỗng nhiên vang lên tiếng chuông.

Cầm lên, cô nhìn thấy, trên màn hình hiển thị bốn chữ "cô giáo Chu Phương".

Hiện tại còn chưa tới bốn giờ, giáo viên mầm non ở ngay lúc này vì sao gọi điện thoại cho cô cơ chứ?

Đường Dĩ Tổ nhanh chóng bắt máy: "Alo? Cô giáo, tôi là mẹ của Đường Táo."

Thanh âm nóng của Chu Phương từ đầu bên kia truyền đến: "Mẹ của Đường Táo... Hôm nay ngài có rảnh không? Có thể tới nhà trẻ một chuyến hay không?"

"Hiện tại tôi lập tức có thể tới, nhưng mà, đã xảy ra chuyện gì sao?" Đường Dĩ Tổ vừa nghe giọng nói của cô giáo kia, trong lòng liền có dự cảm không tốt.

"Đường Táo đánh nhau trong trường học."

Bạn đang đọc truyện *Con Trai Là Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26-1

Con trai là nam phụ - Chương 26 (1)

Tác giả: Hà Lam

Editor: Lạc Tiểu - 19/04/2019

Chương vote 7

Đường Dĩ Tổ cơ hồ cho rằng mình nghe sai, Đường Táo đánh người?

"VẬY..... Hiện tại tình huống ra sao, nghiêm trọng không cô giáo?" Đường Dĩ Tổ cẩn thận hỏi.

"Đứa nhỏ bị Đường Táo đánh đã đổ máu, khóc miêng cùng mũi đều tróc da, mặt toàn là máu, hiện tại nó đang ở phòng y tế....."

Lời cô giáo còn chưa dứt, bên cạnh đã truyền đến tiếng trẻ con oa oa khóc lớn, thanh âm kia ồn tới mức gần như át đi tiếng nói chuyện của Chu Phương. Đường Dĩ Tổ nghiêm túc nghe, xác định chỉ có một đứa trẻ đang khóc, nhưng tiếng khóc này không phải của Đường Táo.

Trong lòng Đường Dĩ Tổ lo lắng như lửa đốt, tuy rằng biết như vậy không đúng lắm, nhưng vẫn nhịn không được hỏi: "Cô giáo, Đường Táo nhà tôi sao rồi, có bị thương không?"

Dù sao cũng là con nít đánh nhau, khẳng định là không có kỹ năng gì, thường thường là chiêu "'đá thương địch thủ một ngàn tự tổn hại tám trăm'" mà thôi.

Nhưng dựa theo tính tình dù móng tay nứt ra cũng không rên một tiếng của Đường Táo, Đường Dĩ Tổ sợ nhất chính là thằng bé bị thương ở nơi nào đó rồi, lại một câu cũng không nói, nghẹn ở trong lòng. Cái gọi là trẻ con biết khóc có sữa uống, người không biết còn tưởng rằng Đường Táo không có việc gì.

Đáng tiếc Chu Phương đang vội vàng trấn an đứa nhỏ kia, nói với Đường Dĩ Tổ một câu "Mời ngài mau chóng lại đây đi", rồi trực tiếp cúp điện thoại.

Đường Dĩ Tổ cũng không do dự, không nghĩ ngợi nhiều giờ tay vẫy taxi, đi thẳng đến nhà trẻ Thanh Cảng.

Từ địa điểm thử vai đến nhà trẻ nhanh nhất cũng hơn nửa giờ, đây vẫn là do Đường Dĩ Tổ may mắn, giữa hai chỗ mới vừa xây xong một cây cầu bắc ngang, nếu không, dựa theo trước đây, cho dù ngồi xe điện ngầm cũng tốn từ một tiếng trở lên.

Dọc theo đường đi, Đường Dĩ Tổ nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ không ngừng lui lại, lòng còn cào lo lắng.

Cô vừa mới cảm thấy Đường Táo sẽ thoát khỏi vận mệnh nam phụ, vậy mà đứa nhỏ này cư nhiên ở trong trường học cùng người khác động tay động chân.

Đường Dĩ Tổ cùng Đường Táo ngày đêm ở chung lâu như vậy, tính cách của thằng bé cô cũng đại khái biết một hai.

Đứa nhỏ này có thể động thủ đánh người, khẳng định là mất đi lý trí.

Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì, có thể làm Đường Táo tức giận đến như vậy.....

Hiện tại Đường Dĩ Tổ vừa lo lắng tình huống hiện tại của Đường Táo, mặt khác lại lo lắng tương lai vận mệnh của đứa nhỏ này. Thật vất vả mới tới nơi, bước vội xuống xe, Đường Dĩ Tổ nhanh chóng vọt vào nhà trẻ.

Phòng y tế ở lầu hai, Đường Dĩ Tổ vừa mới đi vào cửa, liền nghe từ lầu hai truyền đến các loại thanh âm, tiếng khóc của trẻ con cùng tiếng tranh chấp của người lớn cùng truyền đến, ồn ào vô cùng.

(Ta ghét nhất tiếng trẻ con khóc đó trời -_- Edit cái chương này nghe tả nó khóc quài ta mệt ghê luôn á -_-)

Tiếng khóc của trẻ con có lực xuyên thấu cực mạnh, nào là gào khan nào là than khóc, thời gian cũng qua cả mấy chục phút kể từ khi cô tắt điện thoại, vậy mà đứa trẻ này vẫn còn khóc.

Nhưng mà ngược lại Đường Táo lại một chút động tĩnh cũng không có, càng là như vậy, trong lòng Đường Dĩ Tổ lại càng thêm lo lắng.

Đường Dĩ Tổ vừa bước nhanh lên cầu thang, vừa lấy đi động ra ấn vài cái, sau đó lại lần nữa thả vào trong túi xách.

Trong phòng y tế, Trần Từ Hào đang oa oa khóc lớn, khuôn mặt trẻ con đỏ bừng sưng lên, máu mũi dính đầy mặt đầy người, đồ sao cũng không chịu nín, có vẻ như nó đang sợ, sợ tới mức bác sĩ cùng giáo viên trong nhà trẻ đều vây quanh khuyên can nó, muốn đứa nhỏ này đầu tiên cầm máu đã rồi nói.

Phụ huynh của Trần Từ Hào thấy các giáo viên khẩn trương phụ trách như vậy, liền rời khỏi phòng y tế, nhìn qua cô giáo Chu đang đứng cạnh Đường Táo bên ngoài.

Trần Từ Hào khóc thành như vậy, người nghe được trong lòng đều thương cảm, thân là đầu sỏ gây tội, Đường Táo lại lạnh nhạt đứng đó, vẻ mặt không có chút áy náy nào.

Phụ huynh của Trần Từ Hào thấy vậy, tức khắc tức giận sôi gan. Bọn họ lập tức vây quanh Đường Táo. Mẹ của Trần Từ Hào lại nhìn không được lời kéo Đường Táo đang đứng ở sau lưng cô giáo Chu Phương ra phía trước.

Đường Táo chỉ là trẻ con, sức lực không thể so với người lớn, mẹ của Trần Từ Hào túm một cái, cả người thẳng bé mắt cân bằng, bị người nắm cổ áo lôi dài tới giữa bốn người lớn, bị cha, mẹ, ông, bà của Trần Từ Hào đứng vây quanh.

"Mọi người bình tĩnh một chút, đừng xúc động như vậy... Đường Táo chỉ là con nít, vừa rồi hai đứa nó nhào vào đánh, trên người Đường Táo có khả năng cũng bị thương." Cô giáo Chu bị hành động trước mắt làm hoảng sợ, vội vàng khuyên can.

Nhưng mà phụ huynh của Trần Từ Hào có bốn người, Chu Phương chỉ là một giáo viên nữ, khí thế làm sao vượt qua bọn họ.

"Đừng xúc động? Bà đây xúc động hồi nào, là nhà trẻ các người quá phạm, trẻ con bảy tám tuổi nào cũng thu nhận. Thằng quỷ nhỏ này đánh Từ Hào nhà bà đến mức như vậy, chảy đầy máu như vậy, cô nhìn nó coi, một chút rách da cũng không có."

Mẹ của Trần Từ Hào thét chói tai, nhìn gương mặt Đường Táo trắng nõn sạch sẽ, nghĩ đến con trai mình mặt đầy máu mũi, lại giận sôi máu, nhìn không được vron tay, hung hăng chọc mạnh vào trán Đường Táo.

"Cái thằng nhóc quỷ nhà này, thật là đủ ngoan độc, còn nhỏ mà chuyện tốt không học, chuyên học cái xấu, khi dễ bạn cùng lớp đúng không, ba mẹ này mặc kệ này, vậy thì hôm nay bà đây tới dạy dỗ dùm cho!"

Chu Phương thấy vậy, vội vàng hô: "Đừng động thủ đừng động thủ, tôi đã gọi điện thoại cho mẹ của Đường Táo, cô ấy lập tức sẽ đến đây!"

"Mẹ của Đường Táo? Đừng cho là tôi không biết, mỗi lần họp phụ huynh, hề là liên quan tới Đường Táo, người trong nhà nó trước nay không hề lộ mặt, cứ như nó chỉ là cô nhi, căn bản không ai thèm quan giáo. Bình thường ở nhà trẻ, những đứa nhỏ khác đều không thích chơi với nó, ai dám nói bậy về chuyện nhà nó, nó liền trừng người đó, tính tình y như tiểu bá vương."

Mẹ của Trần Từ Hào thấy Đường Táo tuy rằng vóc dáng nhỏ nhỏ, lại đang hồng mắt trừng mình.

Đôi mắt của thằng nhóc này có tròng đen sâu thẳm, còn có ngũ quan rõ nét hơn trẻ con bình thường khác, hốc mắt hơi hơi đỏ lên, lại mang theo vài phần tàn nhẫn chỉ người lớn mới có, mặc dù điểm này xuất hiện ở trên mặt một đứa trẻ, cũng đủ để cho người ta kinh sợ.

Bất quá, Đường Táo thật sự là quá nhỏ, chênh lệch hình thể thật lớn, làm cho nó không chỉ không thể hù được người lớn, ngược lại càng thêm chọc giận bọn họ.

Mẹ của Trần Từ Hào vừa dứt câu, lại đuổi người ra tay, bà ta dùng móng tay chọc trán Đường Táo thật mạnh: "Mày hiện tại thì có thể ở cái nhà trẻ này bắt nạt mấy đứa nhỏ nhỏ, về sau trưởng thành, cái thứ chó như mày, người ta gọi là lưu manh du côn! Thứ đầu đường xó chợ không ai dạy dỗ, thứ mất dạy, cận bã của xã hội, ngay cả một ngón chân út cũng kém Từ Hào nhà tao! Từ Hào nó mà bị mày đánh đánh hủy dung, tao sẽ lột da mày!"

Bạn đang đọc truyện *Con Trai Là Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 26-2

Con trai là nam phụ - Chương 26 (2)

Tác giả: Hà Lam

Editor: Lạc Tiểu - 18/05/2019

--

Hi mọi người, đã lâu không gặp!> Mọi người có nhớ ta không =)))

Lẽ ra không xuất hiện vào lúc này (vì ta sắp dọn qua chỗ ở mới, và vì sắp có kỳ thi cuối kỳ nên cực kỳ bận rộn, và cả.. stress), nhưng mình bị kéo qua tận nhà pm ""hỏi thăm"" nên đành lộ mặt =>))

Trời lên chỉ để thông báo lịch edit bộ Con trai là nam phụ, đó là một tuần 2 chương, định kỳ là thứ ba và thứ sáu, bắt đầu từ đầu tháng 6, vì hiện tại vẫn chưa ổn định tí nào TT___TT.

Ta không hứa chắc lắm, nhưng sẽ cố gắng hoàn thành mục tiêu này. Nếu tới lịch mà vẫn chưa được ""ói"" chương, nhớ nhắc ta nhé.

Hun hun:*

--

Đường Táo bị người phụ nữ kia dí mạnh vào trán như vậy, cả người loạng choạng ngã ra phía sau, nhưng đứa nhỏ này lại cố chấp không chế thân thể, không chịu dao động tí nào.

Vừa nãy bị đẩy về phía sau một bước, Đường Táo cũng kiên cường bước tới phía trước một bước, đứng thẳng ở vị trí cũ.

Đường Dĩ Tổ vừa bước lên lầu, nhìn thấy chính là cảnh tượng này, cái trán Đường Táo đã bị dí mạnh đến mức sưng lên, ở giữa chỗ sưng bị rách da chảy máu.

Cho dù như vậy, con trai cô cũng cương ngạnh không chịu lui bước.

Vị phụ huynh kia nào từng gặp qua bộ dáng này của trẻ con, càng thêm tức giận. Thấy dù mình làm gì thì thằng nhóc tên Đường Táo này cũng không chịu chịu thua, ả đã dí mạnh đến mức móng tay đều đau nhức. Hiện tại ả ta đang giờ tay lên, dự định tâng vô mặt đứa trẻ lỳ lợm này cho biết mùi.

"Cô dám?!" Đường Dĩ Tổ hét to, chân nhanh chóng bước tới, ở thời điểm cuối cùng kịp thời chắn trước mặt Đường Táo.

Mẹ của Trần Từ Hào hoảng sợ, muốn thu tay lại, lại thu không kịp, móng tay xẹt quay cánh tay Đường Dĩ Tổ.

Đường Dĩ Tổ chỉ cảm thấy cánh tay chột lạnh, ngay sau đó, trên làn da bạch ngọc không tì vết đương trường xuất hiện một đạo hoa ngân, máu tươi lập tức rơm rớm chảy ra, màu đỏ của máu cùng làn da trắng mịn hình thành tiền mình đối lập.

Đường Dĩ Tổ cũng bất chấp tất cả, sau khi bảo vệ được Đường Táo, cô vội vàng xoay người ôm đứa trẻ còn đang ngây ngốc vào trong ngực: "Tiểu Táo, con sao rồi? Lại đây, cho má mi nhìn xem, bị thương ở đâu! Ngoan ngoan.. Không đau, không đau nha."

Đường Táo trừng lớn đôi mắt nhìn Đường Dĩ Tổ trước mặt mình, một hồi lâu mới tin tưởng, mẹ nó thật sự chạy tới.

Thằng bé ním chặt môi, xụ mặt, không chế cảm xúc của mình, nhỏ giọng nói: "Má mi.."

Nói đoạn, nó lại lắc lắc đầu: "Con không có sao."

Đường Dĩ Tổ ôm con trai, cảm giác được thân thể của nó hơi hơi run rẩy, làm sao cô không nhận ra được nội tâm sợ hãi của Đường Táo cơ chứ.

Lại nhìn cái trán của thằng bé bị người phụ nữ kia dí mạnh đến mức chảy máu, Đường Dĩ Tổ lại đau lòng không thôi.

Cô một tay giúp Đường Táo sửa sang lại đầu tóc đã bị mẹ của Trần Từ Hào làm lung tung, thật cẩn thận mà tránh đi miệng vết thương sưng lên kia, lại vừa liên tục nói: "Ngoan ngoan, Tiểu Táo Táo không sợ, má mi đã tới rồi, sẽ bảo vệ con, đừng sợ, đừng sợ."

Đoạn tranh chấp này nói ra thì dài, nhưng kỳ thật chỉ diễn ra trong vài phút, thầy cô giáo trên lầu nghe được âm thanh ồn ào phía dưới, thấy tình hình tựa hồ không khống chế được, vội vàng kéo nhau đi xuống xem xét tình huống.

Cô giáo Chu cùng các phụ tá khác đã tách gia đình của Trần Từ Hào cùng mẹ con Đường Dĩ Tổ ra, miễn cho hai bên lại phát sinh xung đột.

Một thầy giáo khuyển phụ huynh của Trần Tử Hào: "Con của anh chị còn ở trong phòng y tế, máu cũng chưa ngừng chảy, khóc đến mức khan giọng, các vị làm phụ huynh của nó, mau đi vào khuyên nhủ đi. Có chuyện gì thì cũng chờ cho tình huống của nó tốt hơn lại xử lý tiếp."

Ông bà của Trần Tử Hào bị phái đi vào đỡ trẻ, cha mẹ lại vẫn như cũ đứng ở bên ngoài giằng co cùng Đường Dĩ Tổ.

Mẹ của Trần Tử Hào nhìn Đường Dĩ Tổ, nghi ngờ hỏi: "Cô là ai? Cô là mẹ của thằng ranh này hả?"

Đường Dĩ Tổ kéo Đường Táo ra sau lưng mình, sau đó đứng thẳng lên, nhìn về phía cha mẹ Trần Tử Hào, nói: "Đúng vậy, tôi chính là mẹ của Đường Táo."

Giọng nói của Đường Dĩ Tổ cất lên, Đường Táo đứng ở phía sau nghe vậy, uất ức vẫn luôn nghẹn ở cổ họng, rốt cuộc nhìn không được dâng lên hộc mắt, trào ra ngoài.

Ngay sau đó, nó lại nhanh chóng vươn tay, thừa dịp Đường Dĩ Tổ không chú ý, đem nước mắt trộm lau.

Mẹ của Trần Tử Hào sẫm soi đánh giá Đường Dĩ Tổ một hồi, có chút nghi hoặc nói: "Cô sao có chút quen mắt..... Giống một nữ minh tinh, Đồng Trân?"

Khi cô ta nói đến chỗ "'quen mắt'", Đường Dĩ Tổ còn tưởng rằng mình bị nhận ra, không ngờ lại bị nhận sai.

Cũng đúng, Đường Dĩ Tổ hiện tại không có gì mức độ nổi tiếng, trước mắt có thể nhớ rõ trụ năng mặt, phần lớn vẫn là Tổng Thần Hạo fans, nhưng mà lưu lượng tiêu sinh fans quần thể, giống nhau không bao gồm nhà trẻ hài tử mẫu thân.

Nhắc tới Đồng Trân thì Đường Dĩ Tổ cũng biết, cô ấy là một ảnh hậu nổi tiếng đã lâu. Đúng là nhìn sơ qua, Đường Dĩ Tổ đúng là có vài phần tương tự với Đồng Trân, chẳng qua cô càng thêm xinh đẹp mỹ diệu, Đồng Trân lại có đáng về đoan trang hơn một ít.

Nhưng mà bất luận có bị nhận ra hay không, trọng tâm cuộc nói chuyện hiện giờ không nên là vấn đề này mới đúng.

Mẹ của Trần Tử Hào thấy Đường Dĩ Tổ dùng khuôn mặt lãnh lệ nhìn mình, cái biểu cảm này nhìn ở góc độ nào đó, lại vô tình trùng khớp với Đường Táo lúc nãy. Chẳng qua Đường Dĩ Tổ dù sao cũng là người lớn, khí chất cùng khí thế kia càng thêm sắc bén.

Cô ta trộm liếc nhìn cánh tay của Đường Dĩ Tổ, miệng vết thương vừa nãy cũng không thâm, sau khi chảy chút máu là hết, hẳn là không có gì trở ngại, chỉ là thoát nhìn thật sự rất chói mắt. Thấy Đường Dĩ Tổ hoàn toàn không chú ý tới miệng vết thương, trong lòng mẹ của Trần Tử Hào an tâm hơn một chút.

Dưới ánh mắt áp bách của Đường Dĩ Tổ, cô ta chút mắt tự nhiên nói: "Hừ, nhìn mặt cũng rất xinh đẹp, vậy mà một chút trách nhiệm của một người mẹ cũng không có, người không biết còn tưởng rằng con của cô là thằng con hoang không có mẹ. Đến thời điểm như thế này mới bằng lòng xuất hiện, thật sự tưởng mình là nhân vật ghê gớm lắm sao."

Đường Dĩ Tổ lạnh lùng mở miệng: "Hờ. Đây không phải là lý do để chị thừa dịp tôi không ở đây mà đánh con tôi."

Nhắc tới điểm này, mẹ của Trần Tử Hào lập tức xù lông: "Con trai cô thì không nên bị đánh, còn Tiểu Hào nhà tôi thì xứng đáng bị đánh có phải không? Cô dạy dỗ con cô ra sao, hả? Con trai của cô ở trong lớp học cũng không có đứa trẻ nào nguyện ý chơi chung với nó. Cũng không chỉ riêng Tử Hào nói nó là đứa con hoang."

Đường Dĩ Tổ cực lực kềm nén dục vọng muốn xông lên tát cho cô ta một bạt tai. Coi như cô cũng biết Đường Táo vì cái gì muốn đánh Trần Tử Hào, hiện tại cô cũng rất muốn động thủ đánh con mẹ này!

Nhưng mà con trai còn đang ở bên cạnh nhìn, thân là người lớn, lại là mẹ của một đứa trẻ, cô cần phải làm gương cho tốt. Chuyện này một khi động tay động chân, chắc chắn mọi chuyện sẽ loạn lên, trở nên càng khó giải quyết.

Dưới sự chỉ huy của chút lý trí còn sót lại, dần xuống sự kêu gào bão nổi, Đường Dĩ Tổ nói từng câu từng chữ: "Cho nên, chị đây là thừa nhận, Trần Tử Hào cùng những đứa nhỏ khác trong nhà trẻ, hằng ngày dùng ngôn ngữ vũ nhục, bạo lực tinh thần Đường Táo nhà tôi?"

Bạn đang đọc truyện *Con Trai Là Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 27-1

Con trai là nam phụ - Chương 27 (1)

Tác giả: Hà Lam

Gần đây có nhiều người save truyện này vào album riêng có tên là NP, ta chỉ định chính rằng đây là truyện 1 - 1..

P.s: Cám ơn mọi người đã thông cảm ♥

- - -

Mẹ của Trần Từ Hào nghe Đường Dĩ Tổ nói, tức khắc sừng sốt, mạnh miệng đáp trả: "Từ Hào nhà chúng tôi nói chính là sự thật, nếu không phải một người mẹ như cô không biết phụ trách, cũng sẽ không có những lời đồn đãi kia. Giờ có bị nói gì cũng là xứng đáng, hơn nữa, mắng chửi người thì sao, còn đỡ hơn là đánh người khác như con của ai kia!"

Đường Dĩ Tổ nhướn mày: "Ai nói với cô nhất định là Đường Táo động thủ đánh người trước? Bộ đã tận mắt nhìn thấy rồi sao?"

Vừa dứt câu, cô quay đầu nhìn về phía Chu Phuong.

Cô giáo Chu giật mình một cái, vội vàng xua tay: "Sự tình phát sinh quá đột ngột, lúc ấy tôi đang chui mông cho một bạn nhỏ khác, không kịp nhìn thấy mọi chuyện diễn ra ra sao. Chờ đến khi tôi cùng bảo mẫu khác phát hiện ra, hai đứa nhỏ đã ôm nhau đánh thành một đoàn, máu mũi Trần Từ Hào dính đầy mặt, nhưng Đường Táo lại bị Trần Từ Hào đè ở trên mặt đất."

Đường Dĩ Tổ nói: "Hai đứa nhỏ đánh nhau, rốt cuộc đứa nào bị nặng hơn còn chưa biết, nếu chỉ vì bạn nhỏ kia bị thương ở trên mặt, Đường Táo lại bị thương ở chỗ người khác nhìn không thấy thì con tôi xứng đáng bị người lớn chọc dí vào trán, mạnh đến nỗi rách da chảy máu hay sao?! Các người là bốn người lớn, vậy mà lại đi vây quanh một đứa trẻ khi dễ. Nếu không phải tôi tới đúng lúc, cái tát kia ắt đã ở trên mặt con trai tôi rồi. Đây là gia phong của các người đó sao, đây là cách các người dạy dỗ trẻ nhỏ à?!"

Đường Dĩ Tổ cực lực nén giận, tuy rằng từ đầu tới đuôi cô không hề động thủ, nhưng cả người đang ở bờ vực bùng nổ. Hiện tại ánh mắt cô sắc bén như kiếm, ngạnh sinh ép khí thể mẹ của Trần Từ Hào xuống một đoạn.

Người đối diện không biết vì sao lại có chút sợ hãi, liền hung hăng chọc eo ba Trần: "Anh đứng ra đi."

Ba của Trần Từ Hào bước tới phía trước một bước, dáng người cường tráng, hơi có chút mập. Đường Dĩ Tổ tuy rằng cao gầy, nhưng dù sao cũng là diễn viên, cần phải bảo trì dáng vóc thanh mảnh. Hai người mặt đối mặt, đứng đối lập, ba của Trần Từ Hào cơ hồ to gấp đôi, cảm giác áp bách hình thể cực lớn.

Hắn ta từ trên cao nhìn xuống Đường Dĩ Tổ, nói: "Tôi cũng không phải người không nói đạo lý. Trần Từ Hào cũng không phải là đứa trẻ duy nhất nói ra, đây cũng là do bảo mật của nhà trẻ không tốt. Ở trường này toàn bộ bạn nhỏ cùng bạn đều biết chuyện, không tin cô có thể hỏi thử."

Đường Dĩ Tổ lạnh lùng nhìn Chu Phuong một cái, cô giáo lập tức lộ vẻ xấu hổ.

Ba của Trần Từ Hào tiếp tục nói: "Sau đó thì sao, mặc kệ cô nói gì, con trai nhà tôi mặt cũng đầy máu, cô nhìn con trai cô đi, không rên một tiếng. Trẻ con tâm tư đơn thuần sẽ không che giấu cảm xúc, làm gì có chuyện bị thương mà không khóc.""

""Hừ, nhìn Từ Hào xem, giờ nó còn đang đau đến mức ở bên trong gào khóc kia, đây là sự thật chỉ cần người có mắt đều thấy được, dù sao chúng tôi cũng phải giành lại công đạo cho con trai mình. Cô nói phải làm sao?"

Đường Dĩ Tổ hơi ngẩng đầu nhìn ba của Trần Từ Hào, hoàn toàn không vì bọn họ người nhiều hay người cao mà có bất cứ lùi bước hay sợ hãi nào: "Tiền thuốc men con trai nhà các người, mặc kệ là đến bệnh viện nào kiểm tra, chỉ cần là thương tích có liên quan tới lần đánh nhau này, tôi trả hết, bao gồm cả phí bù đắp tinh thần, đồ bỏ hăng ngày."

Ba của Trần Từ Hào sừng sốt, bà mẹ thì thần sắc biến đổi, cúi đầu vô thức cân nhắc lên, mẹ của Đường Táo chẳng lẽ là kẻ có tiền?

Nhìn diện mạo cùng khí chất kia, đừng nói là mẹ một con, cho dù Đường Dĩ Tổ nói mình là sinh viên cũng có người tin. Phụ nữ đã có con rồi đa số đều không thể tránh nét già cả. Người này có thể bảo dưỡng tốt như vậy, trong nhà nhất định là có tiền.

Ở ngay lúc này, tiếng khóc trẻ con vọng ra từ phòng y tế đột nhiên ngừng.

Bà của Trần Từ Hào cao hứng đi ra, nói: "Hai đứa, Hào Hào không khóc nữa, nhưng mà không chịu rửa sạch máu trên mặt, mau tiến vào khuyên nhủ nó đi."

Ba mẹ Trần Từ Hào nghe vậy, lập tức bước nhanh đi vào.

Đường Dĩ Tổ nắm tay Đường Táo, nói với Chu Phuong: "Cô giáo, chúng ta cũng vào xem tình huống đi."

Tuy là giáo viên của Đường Táo, nhưng Chu Phuong rất ít gặp qua Đường Dĩ Tổ, trong thâm tâm cảm nhận cô là một người mẹ tắc trách.

Lần trước gặp mặt, bộ dáng Đường Dĩ Tổ nhiệt tình lại thấp thỏm, làm Chu Phuong đoán rằng, có khả năng trong khoảng thời gian này Đường Dĩ Tổ bị tai tiếng ảnh hưởng, hoàn toàn thay đổi, rốt cuộc nguyên ý quan tâm đến con mình.

Không ngờ, hôm nay vừa gặp lại, Đường Dĩ Tổ lại cùng dĩ vãng hoàn toàn bất đồng.

Trước đó, bất luận Đường Dĩ Tổ là một người mẹ tắc trách, hay là người nhiệt tình, chân tay luống cuống, thì trừ có ngoại hình xinh đẹp ra, cũng chỉ như người bình thường khác. Còn hôm nay, nhất cử nhất động đều làm Chu Phương không dám thở mạnh, cô luôn cảm thấy, Đường Dĩ Tổ nhất định sẽ không bỏ qua.

Bạn đang đọc truyện *Con Trai Là Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27-2

Editor: Lạc Tiểu - 05/06/2019

Hi mọi người. Tháng 6 tới rồi, công việc cũng vẫn bộn bề đó, nhưng lúc này ta đã có căn phòng riêng của mình, làm mọi thứ sẽ tự tại và dễ dàng hơn, dù có hơi áp lực một chút. Nhưng ta vẫn giữ lời hứa cũ, lịch của bộ Con trai là nam phụ là 1 tuần 2 chương, định kì thứ ba và thứ sáu nhen ♥

=

Trên mô tả tôi có ghi "Tình trạng: Đã hoàn thành". Dạ, đó là tình trạng bản gốc, còn câu phía dưới có ghi trạng thái edit: Đang tiến hành.

Hiểu sai cũng được, hiểu lầm mà lỡ làm bạn nhảy hổ thì cho mình chín chổi, hiện tại đã sửa lại cho rõ nghĩa hơn rồi >"<

Nhưng cái thể loại đui + xón xác mở miệng chửi tôi, nói giọng mẹ thiên hạ, nói trống thì xin phép block nhẹ. Mệt mỏi.

=

Lại lèm bèm hoài luôn, nhân tiện lần nữa cảm ơn các bạn đã thông cảm và luôn iu thương mình =))) mọi người đọc truyện vui ♥

==

Nghĩ vậy, Chu Phương đi theo Đường Dĩ Tổ vào phòng bệnh. Vừa mới bước vào, liền nghe được ông của Trần Tử Hào dỗ dành: "Hào Hào ngoan, nghe ông nói, ngoan ngoan thoa thuốc, đừng khóc, con đau chỗ nào nói cho ông nghe?"

Trần Tử Hào dùng giọng khàn khàn hỏi nhỏ: "Ông ơi, ba mẹ với bà nội có phải đã về nhà rồi không?"

"Ba mẹ ở bên ngoài giúp con xả giận rồi. Cái thằng nhóc kia dám đánh Hào Hào nhà chúng ta đến nổi mặt đầy máu. Ba mẹ con cũng muốn đánh nó mặt nở đầy hoa mới được!"

"Ha ha ha." Trần Tử Hào lập tức nở nụ cười.

"Tốt quá, cháu trai bảo bối của ông rốt cuộc không khóc nữa. Nếu biết ba mẹ dạy dỗ nhai ranh kia mà con không khóc nữa, chúng ta sớm nên động thủ, thừa dịp mẹ nó còn chưa tới, đánh nhiều thêm vài cái!" Ông của Trần Tử Hào tiếc hận.

Giọng đứa nhỏ kia phá lên cười: "Thật ra con khóc cũng không phải bởi vì bị đánh đau đâu. Hồi nãy lúc con với Đường Táo đánh nhau, con đã đạp vô bụng nó vài cái, còn nhéo nữa. Hừ. Con khóc là sợ bị mẹ la, cho nên khóc lớn tiếng một chút, mẹ liền quên mất chuyện la luôn."

"Thì ra là vậy." Ông Trần Tử Hào cũng vui tươi hơn hờ, "Cháu trai ông giỏi quá, quá thông minh!"

Ba mẹ Trần Tử Hào vừa bước vào, liền nghe được đoạn đối thoại của hai ông cháu. Ở đây nhiều người như vậy, hai người kia, một là trẻ con không hiểu chuyện, một là lão già hồ đồ, cũng không chịu kiêng dè một chút, nói lớn tới nỗi tất cả mọi người đều nghe được.

Ba mẹ Trần Tử Hào lộ vẻ xấu hổ, mẹ của Trần Tử Hào vội vàng trách cứ: "Ba, ba nói bậy gì vậy, sao lại dạy con nít nói năng lung tung!"

Ông của Trần Tử Hào sùng sốt, nghĩ sao cũng không rõ, những lời nói vừa rồi của cháu trai ông rõ ràng tự nó nói, ông dạy hồi nào?

Nhưng khi nhìn thấy theo sát phía sau là Đường Dĩ Tổ cùng Đường Táo, ông của Trần Tử Hào tức khắc pha trò: "Tôi đúng là già lắm cảm rồi. Vị bác sĩ kia, sao còn đơ mặt ra đó, mau bôi thuốc cho cháu tôi đi."

Máu trên mặt Trần Tử Hào nhìn qua thì thấy ghê người, nhưng sau khi lau xong, kỳ thật chỉ là một chút vết thương nhỏ mà thôi. Trừ chảy máu mũi ra, khoe miệng còn bị trầy một chút, nhưng phỏng chừng do có người nhà chống lưng, tinh thần của nó rất tốt, cả người thoạt nhìn trắng nõn sạch sẽ, tinh khí mười phần, làm gì có bộ dáng bị khi dễ ban đầu.

Còn Đường Táo bên này, vừa nãy mới khóc, đôi mắt hồng hồng, cái trán sưng lên hơn phân nửa, còn bị làm rách da, thoạt nhìn đáng thương hê hê, y

như mới vừa bị đánh.

Đường Dĩ Tổ cũng không vội tìm Trần Tử Hào tính sổ, trước tiên kéo Đường Táo vào phòng bệnh, nhẹ nhàng nói với giáo y: "Cô giáo, phiền cô kiểm tra tình hình vết thương con tôi một chút."

Giáo y gật gật đầu, sau đó chuyển sang nhìn vết thương trên trán Đường Táo, tuy rằng sưng hơi lớn, nhưng dù sao cũng là vết thương do móng tay, con nít da mềm, tình huống mấy ngày nữa là sẽ khôi phục. Tiếp theo, giáo y kiểm tra cơ thể thằng bé.

Đường Dĩ Tổ ở bên cạnh phụ tá, vừa trấn an Đường Táo, vừa thuyết phục nó vén quần áo lên cho cô giáo kiểm tra.

Thấy Đường Táo có chút ngưng ngừng, Đường Dĩ Tổ ôn nhu nói: "Trước tiên con lộ bụng nhỏ ra cho cô nhìn xem, nếu bụng nhỏ không có việc gì, chúng ta lại đổi chỗ khác, sẽ không làm con còi trăn trưỡng, được không?"

Đường Táo nhìn mẹ, sau đó tin nhiệm gật gật đầu.

Đường Dĩ Tổ nhẹ nhàng cuốn vạt áo của nó lên trên.

Sau khi vùng bụng tím xanh đầy mẩn, không ít thầy cô xung quanh hít hà một hơi, đặc biệt là vị trí sau eo kia, cư nhiên có thể nhìn thấy dấu nhéo bầm hình ngón tay, có thể thấy được đứa trẻ kia dùng lực mạnh cỡ nào!

Giáo y ấn ấn bụng nhỏ, vốn còn lo lắng Đường Táo không phối hợp, không ngờ trừ nhú nhú mảy ra, thằng bé lại không nhúc nhích thêm xú nào, năng lực nhịn đau này, ngay cả người lớn cũng tự thẹn không bằng.

"Này... Nếu chỉ là bị nhéo, vết bầm qua mấy ngày sẽ tự tan, sợ nhất chính là bị đá vào, bị thương nội tạng. Phụ huynh vẫn là nên đưa bé đi bệnh viện kiểm tra một chút cho chắc." Giáo y nghiêm túc nói.

Đường Dĩ Tổ cắn chặt răng, cực lực khống chế cảm xúc của mình, cô tiếp tục ôn nhu trấn an Đường Táo, phối hợp y sĩ đem thân thể con mình đại khái đều kiểm tra một lần, sau khi xác nhận vết thương ngay bụng là nghiêm trọng nhất, lúc này Đường Dĩ Tổ mới giúp Đường Táo sửa sang lại quần áo, đứng lên nhìn về phía mọi người.

Phòng y tế một mảnh an tĩnh, bất luận là thầy cô giáo của nhà trẻ Thanh Cảnh hay là các phụ huynh nhà Trần Tử Hào đều có chút xấu hổ.

Chỉ có Trần Tử Hào ở bên cạnh cười hắc hắc đắc ý, chỉ vào bụng Đường Táo vui tươi hơn hờ, cho đến khi bị mẹ nó xáng lên đầu một cái, Trần Tử Hào mới chịu dừng lại, cúi đầu không dám lơ đãng.

Đường Dĩ Tổ ôm lấy Đường Táo, nói với ba mẹ Trần Tử Hào: "Lời vừa nãy tôi nói vẫn còn giữ, mấy người cứ việc mang Trần Tử Hào đến bệnh viện kiểm tra, chỉ cần là vết thương Đường Táo nhà tôi tạo thành, phí chữa trị khám bệnh, tôi bao hết."

Nói xong, Đường Dĩ Tổ chuyển mắt: "Sau khi kiểm tra xong, thì cùng tôi đi đến cục cảnh sát một chuyến đi."

Bạn đang đọc truyện *Con Trai Là Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28-1

Con trai là nam phụ - Chương 28 (1)

Tác giả: Hà Lam

Editor: Cái - 06/06/2019 - ""Chúng ta đều lười theo năm tháng""

Beta: Lạc Tiểu

Hôm nay có Cái gia nhập edit chương 28. Hi hi hi. Mọi người ủng hộ bạn ấy nha ♥

Xin lỗi cả nhà vì up trễ, nhưng beta cũng thật không dễ dàng ☐

=====

Vừa nghe tới cục cảnh sát, không ít người đều kinh ngạc, mẹ Trần Tử Hào thậm chí còn nói: "Ý cô là gì, con nhà cô đánh người, cô còn kiện chúng tôi?"

Đường Dĩ Tổ nghe, lại lười nhiều lời, cười lạnh một tiếng.

Ba mẹ Trần Tử Hào sững sờ nhìn nhau, họ không nghĩ tới chuyện mẹ thằng bé kia muốn dùng pháp luật khởi tố.

Chu Phương thấy Đường Dĩ Tổ muốn làm lớn chuyện, nếu đến cục cảnh sát, dù đối với ai mà nói, đều phiền toái, bèn tiến lên vội vàng lên tiếng khuyên can: "Mẹ Đường Táo, Mẹ Đường Táo, cô hãy bình tĩnh, chuyện này nhà trẻ chúng tôi cũng có một phần trách nhiệm."

Cô ta không nói chuyện này còn tốt, vừa nhắc tới, Đường Dĩ Tổ lập tức ngắt ngang: "Nhà trẻ đương nhiên là có trách nhiệm, tôi đem con tôi giao cho các người là để thằng bé tới học tập, ngày ngày vui vẻ lớn lên, không phải để những bạn cùng tuổi khi dễ.""

"Hai đứa nhỏ đánh nhau, đứa nhỏ kia đã xem xong vết thương, giáo y rõ ràng rành rồi, lại đem con tôi lôi lôi kéo kéo ở ngoài cửa, không vội kiểm tra vết thương, bởi vì thằng bé không khóc, không nháo, thì coi như là không bị thương sao?"

Chu Phương vừa nghe, lập tức nghẹn họng, lời nói vốn đã chuẩn bị sẵn cũng không biết biểu đạt thế nào.

Thấy Đường Dĩ Tổ ánh mắt sắc bén, mang theo phần không đạt được mục đích sẽ không bỏ qua, hiển nhiên Đường Táo bị thương hoàn toàn chọc giận mẹ nó, càng nhìn càng thêm vài phần bức bối, khí thế cũng trở nên hùng hổ dọa người.

Chu Phương nhịn không được nói: "Cái này, là nhà trẻ sai, nhưng rất nhiều công việc yêu cầu phụ huynh phối hợp mới có thể. Thời gian bé một ngày đúng là có ở nhà trẻ, nhưng ở nhà lại thường xuyên hơn, cha mẹ mới là giáo viên tốt nhất.""

Đường Dĩ Tổ nghe ra ý tứ trong lời nói của cô ta, lạnh lùng khõe môi: "Cho nên con trai tôi bị người ta khi dễ, không rên một tiếng, đầu như những đứa bé khác biết gào lên để hấp dẫn sự chú ý của mọi người. Biết khóc có sữa ăn, chỉ trách Đường Táo nhà tôi được dạy dỗ quá tốt, quá nghe lời, cho nên mới xứng đáng bị bắt nạt, đúng không?"

"Đương nhiên không phải." Chu Phương vội vàng nói.

Cô ta nào nghĩ đến, Đường Dĩ Tổ cũng có lúc giỏi ăn nói đến như vậy, không chỉ ép cả nhà Trần Tử Hào á khẩu không trả lời được, lúc này cũng làm mình á khẩu nốt, dưới tình thế cấp bách, Chu Phương đành phải lắp bắp, "Tôi... Tôi chỉ là muốn nói, chuyện này tất cả mọi người đều có trách nhiệm, mọi người có thể từ từ nói chuyện..."

Đường Dĩ Tổ đứng lý lẽ phản bác: "Tôi sớm đã có thỏa thuận với nhà trường, bởi vì công việc bận rộn, cho nên không thể thường xuyên tới họp phụ huynh, tham dự các hoạt động. Lúc trước nhà trường cũng đã đáp ứng, nhất định sẽ giúp tôi chăm sóc tốt Đường Táo.""

"Không ngờ hiện tại thằng bé ở nhà trẻ bị các bạn nhục mạ, thầy cô giáo lại làm như không thấy. Cuối cùng đến hôm nay bộc phát thành đánh nhau, còn muốn tôi bình tĩnh, một sự nhịn chín sự lạnh?"

"Dựa theo logic các người, phụ huynh không xuất hiện ở nhà trẻ, thằng bé liền xứng đáng bị mắng không có cha mẹ dạy dỗ, con hoang. Vậy thì, người bạn cùng phái chẳng xứng đáng bị phi nhổ quý nghèo? Còn người có tướng mạo không được tốt, xứng đáng bị chửi rửa xấu xí chắc? Chẳng lẽ đây là phương pháp các người giáo dục trẻ em sao?"

Chu Phương ấp úng nói: "Thật sự không phải vậy..."

Phụ huynh Trần Tử Hào thấy Đường Dĩ Tổ hùng hổ dọa người, Chu Phương bị cô phản bác đến không trả lời được, trong câu chữ đầy ý tứ, dường như mọi vấn đề liên quan tới nhà trẻ đều sẽ bị truy trách.

Rồi nghĩ lại lời Đường Dĩ Tổ từng nói tiền thuốc men sẽ lo hết, trong lòng bọn họ đột nhiên hiểu rõ, sợ là chọc vào người khó chơi rồi.

Trừ phi thân thể đứa trẻ thật sự bị tổn thương rất nặng, chứ bình thường phụ huynh gặp phải mấy cái chuyện cãi nhau, xây xát nhỏ nhặt của con nít này, tình huống thường thấy là nhà trẻ đứng giữa hòa giải. Làm gì có chuyện một lời không hợp liền trực tiếp đi báo cảnh sát đâu!

Bọn họ đều là người dân bình thường, đời này cảnh sát cũng chưa gặp qua mấy lần, đương nhiên không muốn vì sự việc nhỏ này cùng Đường Dĩ Tổ đi báo án. Cả nhà Trần Tử Hào liếc nhau, thừa dịp trong lúc Đường Dĩ Tổ cùng Chu Phương nói chuyện, nhỏ giọng thương lượng.

Cuối cùng, bọn họ thống nhất xử lý, dù sao Trần Tử Hào chỉ là chảy máu mũi, không cần phải đi bệnh viện, bọn họ không cần tiền thuốc men của Đường Dĩ Tổ.

Cục cảnh sát, cô cũng đừng nghĩ dẫn bọn hắn đi, dù sao chân cũng trên người, Đường Dĩ Tổ có thể kéo họ đi được sao?

Lúc này, cánh cửa phòng y tế mở ra, một người phụ nữ trung niên đi đến.

Vài giáo y cùng giáo viên vội vàng lên tiếng: "Hiệu trưởng."

Hiệu trưởng sau khi đi vào, gật gù đầu với mọi người, sau đó cười cười với hai đứa nhỏ, cuối cùng nhìn về phía phụ huynh Trần Tử Hào và Đường Táo: "Tôi là hiệu trưởng nhà trẻ Thanh Cảng, thực xin lỗi mọi người khi để đứa nhỏ xảy ra một ít chuyện không hay, làm phụ huynh phải lo lắng, thật sự xin lỗi."

Hiệu trưởng tiến vào phòng liền tạ lỗi, bắt luận cha mẹ Trần Tử Hào, hay là Đường Dĩ Tổ, tất nhiên sẽ cho cô vài phần mặt mũi, thần sắc trở nên hòa hoãn không ít.

Mẹ Trần Tử Hào lập tức nói: "Chúng tôi cũng không phải là người không có đạo lý, ban đầu chúng tôi tức giận một phần là vì con tôi bị đánh đến mặt đầy máu, làm cha mẹ, nhìn thấy con trai bị thương, trong lòng mới nổi nóng, cho nên mới sốt ruột thô lỗ một chút."

"Hiện tại bình tĩnh lại, phát hiện cũng chỉ là trẻ con đánh nhau, Đường Táo đánh con tôi chảy máu mũi, còn Tử Hào cũng nheo tím bụng đứa nhỏ Đường Táo thôi."

"Dù gì hai đứa nhỏ nghịch ngợm, khó mà tránh khỏi sẽ có cọ xát, hiện tại hai đứa đều bị thương, xem như huề nhau."

"Vừa rồi mẹ Đường Táo cùng chúng tôi nói đưa Trần Tử Hào đi bệnh viện kiểm tra, phí tổn cô ấy bao. Chúng tôi đã suy nghĩ kỹ, thấy cũng không cần thiết, hay là mọi người kiểm tra con mình một chút, nếu không có vấn đề gì thì mọi việc cứ vậy mà đi qua nhé"

Vốn dĩ mẹ Trần Tử Hào là người khó đối phó nhất, hiện tại cô ta bình tĩnh nói ra lời thỏa hiệp, không ít người thờ phào nhẹ nhõm, mọi người đều nhìn về phía Đường Dĩ Tổ.

Chỉ cần Đường Dĩ Tổ đáp ứng, chuyện này đơn giản dừng lại, mọi người đều tốt. Đầu năm nay tất cả mọi người đều bận rộn, sợ nhất phiền toái bản thân, thôi thì nhiều một chuyện không bằng không ít một chuyện, cứ thế mà giải quyết nhanh chóng là tốt nhất.

Không chỉ người lớn, Đường Táo cảm nhận được bầu không khí này, không nhịn được mà ngẩng đầu.

Hiệu trưởng thấy Đường Dĩ Tổ không nói gì, bèn đi đến bên cạnh, nhìn vào ánh mắt của cô, nhẹ giọng nói: "Đường Táo ở nhà trẻ tôi đã nghe nói, là chúng tôi giám sát chưa tận lực, vô cùng xin lỗi cô. Đối với chúng tôi mà nói, mỗi một đứa bé vui vẻ, khỏe mạnh, đều vô cùng vô cùng quan trọng."

"Đây là sai lầm của nhà trường, chúng tôi sẽ tự kiểm điểm, cô giáo Chu cũng sẽ tự mình xin lỗi Đường Táo trước mặt thầy cô giáo và các bạn nhỏ khác."

Chu Phuong nghe vậy sững sốt, Hiệu trưởng nhìn cô một cái, Chu Phuong vội vàng nhìn về phía Đường Táo nói: "Đường Táo, thực xin lỗi, cô giáo sẽ viết kiểm điểm xin lỗi con, tha thứ cho cô được không?"

Đường Táo nhìn Chu Phuong, chậm rãi gật gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Con Trai Là Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28-2

Đường Táo gật đầu, không ít người thở ra một hơi, nghĩ sự tình đến tận đây, hẳn là coi như giải quyết xong đi.

Không ngờ, ngay sau đó liền nghe Đường Dĩ Tổ nói: "Tôi tôn trọng ý kiến của Đường Táo, sự việc nhà trẻ dừng ở đây. Nhưng cha mẹ Trần Tử Hào, dù các người có đưa Trần Tử Hào đi kiểm tra hay không, sợ là phải cùng tôi đi sở cảnh sát một chuyến."

Phụ huynh của Trần Tử Hào lập tức tức giận, trong mắt bọn họ, bọn họ đã lui một bước, đã không cầm tiền thì không cần làm lớn chuyện, không ngờ Đường Dĩ Tổ cũng không chịu buông tha!

Mẹ Trần Tử Hào cũng học bộ dáng Đường Dĩ Tổ, khoanh tay trước ngực cười lạnh: "Cô luôn miệng muốn dẫn chúng tôi đến chỗ cảnh sát, tôi cũng muốn nhìn xem, cảnh sát có thể vì chút chuyện nhỏ nhặt như trẻ con đánh nhau mà tới đây hay không!"

Cô ta lộ ra bộ dáng hung ác, Đường Dĩ Tổ ngược lại không cần thiết dùng khí thế áp người, không nhanh không chậm nói: "Tôi muốn cô cùng tôi đi tới sở cảnh sát, đương nhiên không chỉ vì trẻ con đánh nhau.""

"Chắc cô còn không biết, Hoa Quốc có điều luật gọi là 《Luật bảo vệ trẻ vị thành niên》, Đường Táo mới bốn tuổi, vậy mà các người cũng hạ thủ được. Hừ. Luật này dùng để đối phó với loại người trưởng thành ý vào tuổi và hình thể mà bắt nạt trẻ em như các người."

Mẹ Trần Tử Hào sững sốt, cô ta làm sao biết được thì ra Đường Dĩ Tổ muốn tố cáo chuyện này.

Nhìn cái trán sưng đỏ của Đường Táo, còn có vết máu vẫn rõ nét chói mắt như cũ, mẹ Trần Tử Hào lập tức luống cuống: "Tôi... tôi đánh người hồi nào, vết thương trên người con trai cô rõ ràng là do hai đứa nhỏ đánh nhau, cô có chứng cứ gì?!"

Đường Dĩ Tổ đã sớm liệu đến điểm này, cô chậm rãi lấy điện thoại di động ra trước mặt cô ta.

Ấn vào màn hình, thanh âm ban nãy ghi được lập tức vang lên khắp phòng y tế.

Đầu tiên là âm thanh sốt ruột của cô Chu: "Đừng động thủ đừng động thủ, tôi đã gọi điện thoại cho mẹ của Đường Táo, cô ấy lập tức sẽ đến đây!"

Ngay sau đó, âm thanh kiêu ngạo của mẹ Trần Tử Hào vang lên: "Mẹ của Đường Táo? Đừng cho là tôi không biết, mỗi lần họp phụ huynh, hễ là liên

quan tới Đường Táo, người trong nhà nó trước nay không hề lộ mặt, cứ như nó chỉ là cô nhi, căn bản không ai thèm quan giáo..."

"Mày hiện tại thì có thể ở cái nhà trẻ này bắt nạt mấy đứa nhỏ nhỏ, về sau trưởng thành, cái thứ chó như mày, người ta gọi là lưu manh du côn! Thứ đầu đường xó chợ không ai dạy dỗ, thứ mất dạy, căn bản của xã hội, ngay cả một ngón chân út cũng kém Từ Hào nhà tao! Từ Hào nó mà bị mày đánh đánh hủy dung, tao sẽ lột da mày!"

Những lời này, khi này nghe thì không sao, nhưng lại bị ghi âm, tên Đường Táo xuất hiện trong cuộc đối thoại. Chu Phương xác nhận mẹ Trần Từ Hào thật sự đã động thủ với thằng bé. Mà đoạn nhục mạ lúc sau, lại càng khó nghe đến cực điểm, quả thực không dám tưởng tượng một người trưởng thành lại có thể nói chuyện với một đứa nhỏ bốn tuổi như vậy!

Hiệu trưởng nghe đoạn ghi âm, mặt biến sắc, nhìn không được tiến lên một bước, đứng ở trước mặt Đường Dĩ Tổ, sắc mặt ngưng trọng nhìn cô: "Cô Đường, nếu cô thực sự muốn đến sở cảnh sát, tương đương với việc cô chủ động công khai với bên ngoài, thỏa thuận ban đầu sẽ không còn hiệu lực, tất cả hậu quả nhà trường sẽ không chịu trách nhiệm!"

"Tôi biết." Đường Dĩ Tổ nói.

Từ khi cô quyết định đón Đường Táo tan học về nhà mỗi ngày, kỳ thật Đường Dĩ Tổ đã chuẩn bị tinh thần tùy thời sẽ bị công khai.

Cô là một nhân vật công chúng, chỉ cần cô muốn tiếp tục lẫn lộn ở giới giải trí, chuyện đã có con, sớm hay muộn cũng giấu không được. Cho nên công khai sớm hay muộn một chút, đối với Đường Dĩ Tổ mà nói, cũng không có gì khác biệt.

Cô lớn lên xinh đẹp, nhưng từ trước nay không hề suy xét muốn đi con đường lưu lượng tiểu hoa.*

*Lưu lượng tiểu hoa: là cụm từ đặc biệt dành riêng cho những nữ minh tinh còn trẻ tuổi, xinh đẹp, sở hữu cho mình lượng fan hâm mộ hùng hậu, thiên về làm ngôi sao đại chúng (thần tượng).

Ngoại trừ các bộ phim truyền hình và quảng cáo ban đầu của nguyên thân, sau khi Đường Dĩ Tổ xuyên qua, kịch bản đầu tiên cô muốn đóng, chính là đề tài hiện thực như bộ《 Khu không người 》. Cô muốn khiêu chiến trở thành nhân vật người mẹ tang thương.

Chuyện này đối với một nữ minh tinh hai mươi ba tuổi mà nói, cơ bản đã tự làm mất đi con đường làm thần tượng. Đây cũng là nguyên nhân Tàn Hoa vẫn luôn khuyên Đường Dĩ Tổ chọn bộ phim《 Nguyên vọng ngôi sao 》.

Hiện tại cô có sắc đẹp, có tuổi trẻ, chỉ vì có tai tiếng với Tổng Thần Hạo nên mới tùy tiện vậy thôi. Nhưng một khi kỹ thuật diễn của Đường Dĩ Tổ được đạo diễn và khán giả tán thành, cô chắc chắn sẽ nổi tiếng.

Nữ minh tinh trong giới giải trí có tuổi thọ vô cùng ngắn ngủi, đại đa số người sau khi qua ba mươi lăm tuổi, chỉ có thể diễn vai làm mẹ người ta. Đường Dĩ Tổ có thể chờ đến thời điểm đó, lại diễn bộ phim như《 Khu không người 》này, cũng hoàn toàn phù hợp.

Nhưng Đường Dĩ Tổ cũng hiểu được mình phải tận dụng thời cơ. Tác dụng của bản tay vàng "xuyên sách" của cô chỉ là hữu hạn, bản thân Đường Dĩ Tổ cũng không lẫn lộn bỏ lết ở giới giải trí nhiều năm, không có khả năng nhìn xa trông rộng, nếu bỏ qua kịch bản vừa hay vừa nổi tiếng này, ai cũng không biết khi nào cái tương tự bao giờ mới xuất hiện.

Lại nói đến chuyện có con, nếu như đợi đến khi nổi tiếng mới công bố, làm công chúng nghĩ mình bị lừa dối, chỉ bằng tìm thời gian thích hợp.

Trước mắt, bị tai tiếng Tổng Thần Hạo ảnh hưởng, thanh danh Đường Dĩ Tổ đã ngã xuống đáy cốc, đó chính là cái gọi là nợ nhiều thì không còn cảm giác, thêm một chuyện cũng không sao.

Nhưng mà hiện tại Đường Dĩ Tổ còn chưa nhận được thông báo thử vai thành công của bên《 Khu không người 》. Thật sự đối với sự nghiệp Đường Dĩ Tổ mà nói, thì đây cũng không phải là thời điểm thích hợp để tiết lộ.

Nhưng lại có vấn đề gì đâu, chỉ cần có thể giúp Đường Táo lấy lại công đạo, làm thằng bé cảm nhận được sự bảo vệ của gia đình với nó, chỉ cần có ảnh hưởng tốt với tương lai Đường Táo, thì đó cũng chính là thời điểm tuyệt vời.

Hiệu trưởng thấy vẻ mặt Đường Tổ, trong lòng cũng kinh ngạc liên tục.

Cả một thời gian dài cô không hề quan tâm con mình, bọn họ đều biết rõ.

Lúc đầu khi Đường Táo bị bọn nhỏ công kích, các thầy cô cũng không phải không có khuyên can, nhưng thời gian qua đi cũng mài đi sự kiên nhẫn của họ.

Đường Táo tuy đẹp trai nhưng tính tình lại kỳ lạ, một đứa trẻ thậm chí còn không được cha mẹ yêu thương, thì làm sao người khác có thể nảy sinh lòng thương tiếc với nó đây.

Nhà trẻ nhiều trẻ em như vậy, thầy cô giáo cũng mệt nhọc, dần dà, chuyện trẻ con này họ cũng lười quản, ai mà ngờ được, cuối cùng lại bùng nổ trở thành đánh nhau.

Và thậm chí còn bất ngờ hơn, là người mẹ vô trách nhiệm như Đường Dĩ Tổ vậy mà đổi tính, vì con mình mà không màng bất cứ giá nào.

Chương 29-1

Con trai là nam phụ - Chương 29 (1)

Tác giả: Hà Lam

Editor: Cài + Lạc Tiểu - 15/06/2019

Khi hiệu trưởng cùng Đường Dĩ Tổ nói chuyện, cha mẹ Trần Tử Hào mới dần dần phản ứng lại.

Tuy rằng người lớn đánh trẻ nhỏ là không đúng, nhưng bọn họ thương lượng một phen, trong lòng tin chắc, thằng bé kia chỉ có một chút vết thương nhỏ, cảnh sát tuyệt đối sẽ không làm gì được bọn họ.

Mẹ Trần Tử Hào nhỏ giọng nói: "Hừ, cho dù có ghi âm thì thế nào, em không đi với cô ta, không lẽ cô ta định trói em lại hay sao? Báo cảnh sát thì càng nực cười! Chuyện đó trẻ con còn biết, nhưng trừ khi mẹ Đường Táo có bản lĩnh có thể làm lớn chuyện, lên trang nhất bản tin, còn không, cho dù cô ta có báo cảnh sát đi nữa, bọn họ tới đây nhìn, quát, chỉ là chút vết thương, bọn họ sẽ quản chắc."

Nói xong, người nhà Trần Tử Hào càng nghĩ càng thấy có lý, liền bình tĩnh lại.

Hiệu trưởng cùng Đường Dĩ Tổ đàm phán thất bại, cô bắt đầu dĩ xoay người, đi đến trước mặt người nhà Trần Tử Hào khuyên nhủ: "Hay là các vị cùng cô ấy đi một chuyến đi."

Người nhà Trần Tử Hào lập tức trừng lớn mắt, vẻ mặt không thể tưởng tượng được nhìn hiệu trưởng: "Dựa vào cái gì?"

Hiệu trưởng có chút khó xử: "Cô ấy muốn gọi phóng viên tới đây... Sự việc xảy ra ngày hôm nay có khả năng sẽ lên trang đầu."

Do dù không tin tưởng lực kêu gọi cùng tiếng tăm của Đường Dĩ Tổ, nhưng về thân phận của cô, hay là lực lượng fans của Tổng Thần Hạo có bao nhiêu khủng bố, hiệu trưởng cũng rất rõ ràng.

Bởi vì tai tiếng quần thân, Tổng Thần Hạo không thể không mượn tiết mục yêu đương, chỉ vì thoát khỏi ảnh hưởng của Đường Dĩ Tổ tạo ra cho hắn.

Nếu như xuất hiện chuyện về đứa con trai bốn tuổi của Đường Dĩ Tổ, thì có thể hoàn toàn giúp Tổng Thần Hạo tẩy trắng. Chuyện tốt như vậy, fans của Tổng Thần Hạo tất nhiên sẽ tận hết sức lực mà giúp Đường Dĩ Tổ tuyên dương bất cứ sự tình gì về Đường Táo, bao gồm cả chuyện đánh nhau ở nhà trẻ lần này.

Gần hai năm nay, đề tài về sức khỏe cùng an toàn của trẻ nhỏ nhiều lần được nhắc tới. Hơn nữa lần này còn liên quan tới vấn đề về "Người mẹ đơn thân" nấn cảm, ngoài ra Đường Dĩ Tổ còn có tai tiếng với nam thần tượng đang nổi, chuyện này khẳng định sẽ vô cùng hot.

Đến lúc đó, không chỉ có gia đình Trần Tử Hào bị đẩy lên đầu sóng ngọn gió, nhà trẻ cũng sợ là không thoát được liên quan.

Biết rõ đây là chiêu đá thương địch thủ một ngàn tự tổn hại tám trăm, nhưng nhà trẻ bọn họ lại gánh vác không nổi hậu quả này.

Cho nên, hiện tại, biện pháp tốt nhất chính là thuyết phục phụ huynh Trần Tử Hào, làm cho bọn họ ngoan ngoãn đi theo Đường Dĩ Tổ đến sở cảnh sát, cố gắng không đánh động phóng viên truyền thông, tận lực không làm lớn chuyện.

Cho dù có bị chụp, tốt nhất là ở gần sở cảnh sát, mà không phải ở nhà trẻ!

Sự việc liên quan đến ích lợi của mình, hiệu trưởng nhà trẻ nhanh chóng thay đổi lập trường, bắt đầu cố gắng khuyên bảo cả nhà Trần Tử Hào.

Cô không thể khuyên được Đường Dĩ Tổ, nhưng đối phó với dân thường như gia đình Trần Tử Hào, thân là hiệu trưởng của một nhà trẻ địa phương, dĩ nhiên cô cũng có vài phần thủ đoạn.

Mà đối với cả nhà Trần Tử Hào mà nói, bọn họ thấy Đường Dĩ Tổ là một mỹ nữ trẻ đẹp, thể đơn lực mỏng, cho dù cô có khí thế kinh người, bọn họ nhiều nhất bị cái lời đến á khẩu không trả lời được, nội tâm lại không hề e ngại.

Nhưng đối mặt với hiệu trưởng nhà trường, lại không giống nhau.

Có thể làm hiệu trưởng, tất nhiên là có bối cảnh sau lưng, vì việc nhỏ mà đắc tội với người này, thật sự là mất nhiều hơn được.

Nhưng nếu như không có lý do gì mà bọn họ phải đi tới sở cảnh sát, đây là chuyện mà ai cũng không vui.

Hiệu trưởng nhà trẻ chỉ có thể cực lực khuyên bảo: "Cô ấy muốn làm lớn chuyện, tất cả mọi người đều không tốt, còn không bằng trực tiếp đi theo đến sở cảnh sát một chuyến, chút chuyện nhỏ này, cảnh sát chỉ phê bình giáo dục một chút là xong, sẽ không làm gì mọi người đâu."

Thầy phụ huynh Trần Từ Hào còn do dự, hiệu trưởng đơn giản nói: "Thực sự có sự tình gì, đến lúc đó các vị hãy gọi điện thoại cho tôi, nhà trẻ bên này cũng sẽ ra mặt, vậy là ổn rồi chứ?"

Có những lời này của hiệu trưởng, gia đình Trần Từ Hào lập tức vững tâm, bốn người bọn họ lại thương lượng một lần, cuối cùng mẹ của Trần Từ Hào nói với Đường Dĩ Tổ: "Được thôi, cứ dựa theo ước định lúc ban đầu. Đầu tiên đi bệnh viện kiểm tra tình huống Từ Hào chúng ta một chút, toàn bộ phí tổn cô đều phải trả hết."

"Đi thôi." Vừa nói, Đường Dĩ Tổ vừa nắm lấy tay Đường Táo đi ra ngoài trước.

Trên đường đi, cô khom lưng thấp giọng dò hỏi tình huống thân thể Đường Táo. "Đau bụng không con?"

Đôi mắt đen trong suốt của thằng bé nhìn Đường Dĩ Tổ, lắc lắc đầu.

"Con có dễ thờ không, có khó chịu chỗ nào không? Lúc đi đường có đau lưng không?"

Đường Táo lại lắc lắc đầu.

"Còn đau thì sao, có còn đau không, má mi giúp con thôi thôi nha?" Cô tiếp tục kiên nhẫn.

Đường Táo lại lắc lắc đầu: "Má mi, con không sao đâu mà."

Đường Dĩ Tổ thở dài một hơi: "Vậy chờ tới bệnh viện, có chỗ nào không thoải mái, nhất định con phải nói với bác sĩ, có được không?"

Đường Táo dùng sức gật đầu, tay càng nắm chặt người bên cạnh.

Thấy vậy, Đường Dĩ Tổ đơn giản đổi tay khác cho con nắm, sau đó dùng một tay khác ôm lấy bả vai thằng bé, cùng nhau đi. Khoảng cách giữa hai người lại gần hơn một ít.

Đường Táo còn chút ngượng ngùng, nhưng cũng không phản kháng, Đường Dĩ Tổ đeo cặp sách dùm thằng bé, hai mẹ con cùng nhau đi khỏi trường học, vẫy tay gọi taxi.

Cách trường chừng một km, có một bệnh viện ba sao, hiện giờ đã sắp chạng vạng, không ít bác sĩ chuẩn bị tan tầm. Đường Dĩ Tổ vốn định dẫn Đường Táo đi chụp CT trước, kiểm tra xem nội tạng của thằng bé có bị chấn thương hay không.

Không ngờ sau khi điều dưỡng trực ban biết rõ sự tình, trực tiếp đưa bọn họ đến tầng đăng ký xem bệnh. Giống như có người sắp đặt từ trước, cả một đường đèn xanh. Vốn là chuyện phải kéo dài hàng tiếng đồng hồ mới xong, tất cả đã hoàn thành chỉ trong không đến một giờ.

Bạn đang đọc truyện *Con Trai Là Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29-2

Con trai là nam phụ - Chương 29 (2)

Tác giả: Hà Lam

Editor: Lạc Tiểu - 23/06/2019

Hơn nữa bởi vì thời gian an bài đặc biệt chu toàn, sau khi chụp xong, bác sĩ nhanh chóng kiểm tra các hạng mục khác. Chưa đầy nửa tiếng đồng hồ, cư nhiên vừa lúc có thể lấy giấy xét nghiệm xem xét. Với tốc độ này, đừng nói Đường Dĩ Tổ, mà ngay cả phụ huynh của Trần Từ Hào cũng cảm thấy kinh ngạc, ánh mắt nhìn cô cũng hơi mang vài phần đánh giá.

Bệnh viện này là do gia đình Trần Từ Hào chọn, Đường Dĩ Tổ không có khả năng trước đó chào hỏi qua. Đèn xanh bật rõ ràng như vậy, chắc chắn không phải vì cả nhà bọn họ. Vậy chẳng lẽ thật sự là có quan hệ với Đường Dĩ Tổ này ư?

Hay là mẹ của Đường Táo này có bối cảnh thâm hậu, ngay cả bệnh viện cũng nhận ra cô, cho nên hết thảy mới tiến hành thông thuận như vậy?

Căn cứ kết quả kiểm tra trước mắt, thân thể hai đứa nhỏ đều rất khỏe mạnh, trận xung đột này cũng không tạo thành ảnh hưởng quá lớn. Mặt Trần Từ Hào bị bầm tím vài mảng, còn bụng Đường Táo thì xuất huyết dưới da, đây đều là vết thương mất thường có thể nhìn được, nghỉ ngơi mấy ngày là có thể

khôi phục.

Còn xét nghiệm máu thường quy kiểm tra đo lường bình thường yêu cầu cách mấy ngày mới có thể có kết quả, nhưng chuyện này cũng không liên quan mấy đến việc hai đứa nhỏ đánh nhau, đến lúc đó gia đình tự lại đây lấy là được.

Sau khi kiểm tra xong, ông bà Trần Từ Hào quyết định trước dẫn nó về nhà, nói rằng tránh đưa tới nơi đáng sợ như sở cảnh sát, sợ thằng bé bị dọa.

Dứt lời, ông bà Trần Từ Hào còn nhìn thoáng qua Đường Táo cùng Đường Dĩ Tổ, biểu tình kia không cần nói cũng biết.

Mãi cho đến hiện tại, trong nhà Đường Táo cũng chỉ có người mẹ như Đường Dĩ Tổ ra mặt, cô muốn làm chuyện cũng phải dắt Đường Táo theo, căn bản không hề có người giúp đỡ.

Có tiền thì có ích lợi gì, trong nhà không ai chăm sóc con, còn không bằng dân thường tóc húi cua như bọn họ.

Thấy tìm được ưu thế trở lại ở phương diện nhân số, ông bà Trần Từ Hào lại quay sang nỗ lực dụ dỗ thằng bé theo về. Trần Từ Hào tuy chỉ là trẻ con, nhưng cũng không dễ lừa gạt như bọn họ nghĩ: "Ba mẹ con phải bị cảnh sát bắt đi sao?"

Ông Trần Từ Hào lập tức nói: "Làm gì có, ba mẹ con có chuyện cần làm, một lát sẽ trở lại."

"Nhưng mà mẹ đánh Đường Táo, chú cảnh sát sẽ nhốt lại đó!" Nó vẫn có chút lo lắng nói.

"Không có không có, đừng có nghe người khác nói bậy!" Ông Trần Từ Hào nói, hung hăng trừng mắt nhìn Đường Dĩ Tổ, sau đó quay sang dỗ dành cháu trai: "Buổi tối ba mẹ sẽ trở về cùng con ăn cơm, đưa cháu bảo bối ngoan ngoãn của ông, ông cam đoan đó!"

Trần Từ Hào có chút nửa tin nửa ngờ nhìn về phía cha mẹ mình.

Mẹ nó vội vàng nói: "Hào Hào ngoan, mẹ và ba đêm nay nhất định về nhà chơi với con, đến lúc đó còn có quà, con thích khen thưởng gì?"

"Khen thưởng!" Trần Từ Hào ánh mắt sáng lên, "Con muốn ô tô nhỏ!"

"Không thành vấn đề!" Mẹ Trần Từ Hào vỗ bộ ngực bảo đảm.

Nghe vậy thằng bé lập tức cười đắc ý với Đường Táo.

Đáng tiếc, bất luận Đường Táo hay là Đường Dĩ Tổ cũng chỉ lẳng lặng nhìn bọn họ, toàn bộ quá trình đều không nói một lời nào.

Thật vất vả mới dỗ dành được Trần Từ Hào về nhà, ba mẹ đứa nhỏ này xoay người bắt mắt nhìn Đường Dĩ Tổ, một đường oán giận: "Cái chuyện con con như vậy, tôi đã xin lỗi rồi, cô còn bắt lấy không bỏ, trước giờ chưa từng thấy ai mang thù như vậy."

Nói xong, mẹ Trần Từ Hào cẩn thận đánh giá biểu tình Đường Dĩ Tổ, lại thấy thần sắc cô nhàn nhạt, căn bản nhìn không ra bất luận cảm xúc gì.

Dáng vẻ này của Đường Dĩ Tổ tức khắc chọc giận mẹ Trần Từ Hào, cô ta cắn răng bổ sung: "Muốn tôi cùng cô đi sở cảnh sát thì có ích lợi gì. Sở cảnh sát cũng không phải là bệnh viện, nếu như cô dựa vào quan hệ muốn nhốt tôi, tôi sẽ kiện lên cấp trên, báo cáo sở cảnh sát này vi phạm quy định chấp pháp, nhận hối lộ. Hừ. Rồi coi đến lúc đó ai xui xẻo ha!"

Tuy là miệng nói như vậy, nhưng khi khoảng cách với sở cảnh sát ngày càng gần, nhìn vào kiến trúc trang nghiêm túc mục kia, trong lòng ba mẹ Trần Từ Hào tức khắc báo động muốn lui.

Đáng tiếc bọn họ là ngồi xe mà tới, khi xe dừng lại, đã trực tiếp ở trước cửa sở cảnh sát, nếu lúc này mà có mâu thuẫn, ngược lại càng dễ dàng rước lấy phiền toái. Rơi vào đường cùng, ba mẹ Trần Từ Hào chỉ có thể đi theo Đường Dĩ Tổ cùng Đường Táo đi vào.

Vừa đi, hai người còn vừa lăm nhăm lăm nhăm, không ngừng an ủi nhau rằng cảnh sát căn bản không có khả năng bởi vì chút chuyện nhỏ mà quản thúc bọn họ.

Quả nhiên, trừ chuyện khi hai bên ghi rõ tên họ ở phiếu, thần sắc trên mặt người cảnh sát hơi có chút khác thường, mọi chuyện sau đó thì hoàn toàn xử lý theo trình tự.

Sau khi hỏi rõ ràng toàn bộ quá trình, viên cảnh sát phụ trách chuyện này lập tức nhăn mặt khó chịu với ba mẹ Trần Từ Hào: "Hai người là người trưởng thành, hành vi nhục mạ cùng ấu đã trẻ vị thành niên, là tuyệt đối phạm pháp. Cho dù là do phần nộ đi nữa thì trong lòng cũng nên có giới hạn."

Mẹ của Trần Từ Hào vội vàng cúi đầu, ra vẻ "biết vậy chẳng làm!": "Thực xin lỗi thực xin lỗi. Lúc ấy tôi thật là bị giận đến đầu óc không rõ ràng, thật sự căn bản không có ý muốn thương tổn thằng bé này, bằng không tôi sẽ không chỉ làm một chút vết thương nhỏ như vậy.""

"Tôi mập như vậy, mạnh như vậy, nếu thật sự tát thêm một cái, làm sao chờ được đến khi mẹ của Đường Táo lại đây, chỉ nó bị tôi đánh chết rồi! Tôi thật sự là do không cẩn thận, lỡ tay làm trúng trán của Đường Táo. Trẻ con da mềm lại mỏng, tôi thật sự thật sự không phải có ý đâu!"

Nói xong, mẹ Trần Từ Hào lại liên tục xin lỗi Đường Táo cùng Đường Dĩ Tổ.

Làm trò trước mặt cảnh sát, bọn họ biểu hiện cực kỳ thành khẩn.

Đường Dĩ Tố đương nhiên cũng minh bạch, đây cũng chỉ là diễn mà thôi.

Cô cũng không phải người trên trời, chuyện ngày hôm nay tuy nói là thật sự xâm phạm thể xác và tinh thần trẻ vị thành niên, nhưng Đường Dĩ Tố cũng hiểu rõ, trong sinh hoạt hằng ngày, giữa người với người khó tránh khỏi cọ xát, chỉ bằng vào việc trong ghi âm nhục mạ, còn có chút vết thương nhỏ trên trán Đường Táo, căn bản không có khả năng tổng giam ba mẹ Trần Từ Hào, hay tạo ra giáo huấn khó quên cho bọn họ.

Nhưng cô vẫn kiên trì báo nguy.

Nguyên nhân rất đơn giản, có cảnh sát ra mặt, khiến trách bọn họ trước mặt Đường Táo, điều này so với trước đó Đường Dĩ Tố yêu cầu bọn họ xin lỗi, là hoàn toàn không giống nhau.

Cô muốn cho Đường Táo tin tưởng, chỉ cần đứa nhỏ này không làm gì sai, nó không chỉ có sự bảo hộ của mẹ, một người sẵn sàng che chở con mình, mà còn có pháp luật, còn có cảnh sát đại diện cho chính nghĩa, tất cả đều sẽ giúp nó chủ trì công đạo.

Tuy rằng Đường Táo tuổi còn nhỏ, nhưng hiện tại đang trong quá trình trưởng thành của trẻ vị thành niên, mọi chuyện xảy ra xung quanh đều là góp nên sự nhận thức tam quan. Thế giới này đương nhiên không phải phi hắc tức bạch, nhưng chỉ có đầu tiên chỉ cho trẻ hiểu rõ giới hạn giữa trắng và đen, sau này nó mới có thể minh bạch, bên nào là lối rẽ, bên nào là chính đồ.

Cuối cùng, sau khi mẹ Trần Từ Hào nhiều lần bảo đảm rằng mình sẽ tuyệt đối không tái phạm, hơn nữa nguyện ý giúp Đường Dĩ Tố gánh vác tiền thuốc men của Đường Táo lần này đánh nhau, Đường Dĩ Tố mới chịu nhả ra, cúi đầu hỏi Đường Táo: "Đường Táo, con đồng ý tha thứ cho cô ấy không?"

Đường Táo trầm mặc nhìn ba mẹ Trần Từ Hào thật lâu, sau đó quay đầu đối diện với Đường Dĩ Tố.

Khi ánh mắt hai mẹ con giao nhau, Đường Dĩ Tố bỗng nhiên phát hiện, cô dường như đã có chút xem nhẹ Đường Táo.

Đôi mắt của đứa nhỏ này thanh minh, khuôn mặt tuy rằng non nớt, nhưng ánh mắt Đường Táo lại nói cho Đường Dĩ Tố, thẳng bé cái gì cũng đều hiểu.

Hiểu được đánh giá Đường Dĩ Tố cùng gia đình Trần Từ Hào, hiểu được giờ phút này ba mẹ Trần Từ Hào chỉ là do bị áp bách trước pháp luật mà giả dối xin lỗi, càng minh bạch Đường Dĩ Tố dụng tâm lương khổ.

Đường Táo chậm rãi gật gật đầu.

Dưới cái gật đầu này, ba mẹ Trần Từ Hào hoàn toàn thở dài nhẹ nhõm một hơi, cô ta lập tức quay đầu nói với viên cảnh sát: "Anh cảnh sát, bạn nhỏ này đã tha thứ cho tôi, chuyện này có thể kết thúc được chưa?"

Cảnh sát nói: "Chuyện này hai bên xác nhận một chút, nếu không còn gì tranh cãi, mọi người có thể đi về."

Bạn đang đọc truyện *Con Trai Là Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29-3

Con trai là nam phụ - Chương 29 (3)

Tác giả: Hà Lam

Editor: Lạc Tiểu - 23/06/2019

À hôm qua định up một lúc hai chương, nhưng còn một đoạn nữa mà ta buồn ngủ quá nên hoãn lại tới giờ. Dù sao cũng bảo đảm 1 tuần 2 chương cho cả nhà rồi đó nhé. ♥

Gần đây ta lại phát hiện có khá nhiều bạn save truyện này vào album tên kiểu ""Đội thiên thu"" hoặc là ""Đội mòn mỏi"" hoặc là ""Bao giờ có chương"" vân vân và mây mây =))

Cách đòi chương mới của quý vị thật là thú vị =))

- - -

Ba mẹ Trần Từ Hào tức khắc vui mừng quá đỗi, sau khi làm xong biên bản, lập tức đứng dậy chuẩn bị rời đi.

Đường Dĩ Tố cũng dẫn theo Đường Táo, dự định về nhà sớm một chút ăn cơm chiều.

Không nghĩ tới ở ngay lúc này, viên cảnh sát phụ trách chuyện này bỗng nhiên nói: "Ai ai, từ từ, hai người này, trở về trở về."

Đường Dĩ Tổ quay đầu nhìn lại, thấy cảnh sát nói với ba mẹ Trần Từ Hào: "Chưa nói cho hai người đi, mau lại đây lại đây, bên này còn có chuyện khác có quan hệ với anh chị."

Ba mẹ Trần Từ Hào liếc nhau, mờ mịt quay trở lại: "Chuyện gì nữa đây."

Viên cảnh sát sửa sang lại văn kiện trên bàn một chút: "Là chuyện này, vừa rồi, chúng tôi thu được tố giác, khiếu nại vợ chồng hai người nguy hại trị an công cộng."

Ba mẹ Trần Từ Hào tức khắc ngốc trệ: "Hai người bọn tôi? Nè anh cảnh sát, phải anh nghĩ sai rồi hay không? Sao lại là bọn tôi, vừa nãy cả hai đều ở nhà trẻ mà!"

Nói xong, mẹ Trần Từ Hào lập tức chỉ vào Đường Dĩ Tổ: "Con trai của cô ta đánh nhau với con trai tôi, cô ta có thể làm chứng, bọn tôi vẫn luôn ở nhà trẻ, làm gì rảnh rỗi đi nguy, nguy hại cái gì trị an....."

Đường Dĩ Tổ cũng không rõ nguyên do nhìn bọn họ, hoàn toàn không hiểu sao sự tình lại có thể xoay ngược như vậy.

Cảnh sát nhìn ba mẹ Trần Từ Hào đang hoảng loạn, không chút hoang mang lấy từ trong văn kiện ra một ít ảnh chụp, tùy tiện để trên bàn: "Nhìn xem, người trong ảnh có phải các người hay không?"

Ba mẹ Trần Từ Hào cúi đầu nhìn, khi nhìn thấy người trong ảnh, sắc mặt lập tức biến đổi.

Viên cảnh sát chỉ vào bức ảnh thứ nhất: "Tiểu tiện bừa bãi nơi công cộng."

"Này... Trẻ con không nín được thôi mà, ai thiếu đạo đức vậy trời, ngay cả chuyện này cũng chụp nữa!" Ba Trần Từ Hào xảo biện.

"Người nước ngoài chụp được, họ còn tri kỷ giúp vợ chồng hai người đánh mosaic lên mặt." Cảnh sát nói, ngón tay chỉ vào bức ảnh thứ hai, "Vi phạm quy định kiến trúc, là các người làm đúng không?"

Mẹ Trần Từ Hào lấp bắp nói: "Bọn tôi... Nhà của bọn tôi bị mưa dột, không xây thêm cái đỉnh, nhà sẽ bị ngập."

"Đúng vậy, xây xong đỉnh, sẵn tiện chém luôn nhánh cây trước nhà, xây thêm cái ban công nhỏ xinh nữa đúng không?"

Viên cảnh sát nói xong, ngón tay chỉ tới bức ảnh thứ ba, "Việc chưa xin phép đã tự tiện tu bổ cây cối của thành phố, phải bị phạt tiền hai ngàn đồng trở lên. Người của bên khoa đốc tra bên kia đã tìm các người rất nhiều lần, nhưng lần nào cũng không gặp được."

Ba mẹ Trần Từ Hào liếc nhau, ai mà ngờ chỉ là đi theo Đường Dĩ Tổ tới sở cảnh sát một chuyến, vậy mà ba cái chuyện linh tinh hồi xưa cũng bị liên lụy lôi ra.

Cảm giác sắc mặt người đối diện bất thiện nhìn mình, việc hôm nay sợ là không thể dễ dàng chấm dứt như vậy, mẹ của Trần Từ Hào vội vàng lấy lòng: "Anh cảnh sát à, những chuyện này cũng là chuyện của vài tháng trước rồi, cho đến bây giờ cũng lâu như vậy rồi, hay là....."

Mặt viên cảnh sát lập tức lạnh xuống, nghiêm túc nhìn ba mẹ Trần Từ Hào nói: "Mới vừa rồi, sở cây xanh công cộng đã tới sở báo án, cơ quan công an đã tham gia điều tra.""

"Bởi vì vợ chồng hai người chậm chạp không chịu tiếp thu xử lý, thái độ ác liệt, căn cứ quy định thứ 49 bộ Quản lý trị an phạt pháp, trộm cướp, lừa dối, tranh đoạt, cướp đoạt, xáo trộn làm tiền hoặc là cố ý tổn hại của công và vật tư, có thể bị bắt giam 5 đến 10 ngày, hơn nữa còn bị phạt tiền trên dưới 500 đồng.""

"Căn cứ quy định này, phía trên quyết định xử lý hai người tạm giam 10 ngày, hơn nữa còn phải bồi thường tương ứng đối với việc làm hư hao cây cối."

"Vốn dĩ dự định ngày mai đi bắt người, vừa lúc hai người hiện tại đây, nghĩ cũng đừng nghĩ, đợi xử lý xong việc này rồi mới được về nhà."

"A?" Ba mẹ Trần Từ Hào ngốc trệ, làm sao cũng không nghĩ tới, sự tình tự nhiên phát triển tới mức bị giam!

Sắc mặt bọn họ trắng bệch, hai vợ chồng liếc nhau, cuối cùng lòng bàn chân lui dần, không chút do dự lập tức chạy ra ngoài.

Nhưng mà nơi này là sở cảnh sát, bọn họ muốn chạy là có thể chạy, vậy thì mặt mũi cơ quan chấp pháp để ở đâu? Chỉ nghe thấy một tiếng gầm "Bắt lấy bọn họ", chỉ chớp lát sau, ba mẹ Trần Từ Hào đã bị nhân viên chấp pháp giam trụ gắt gao.

Đường Dĩ Tổ cùng Đường Táo đứng bên cạnh, làm sao cũng không ngờ sự tình lại có thể quanh co như vậy.

Tuy rằng không phải bởi vì chuyện của Đường Táo, nhưng tự nhiên trùng hợp, vừa lúc gặp được có người tiến hành tố giác, ba mẹ Trần Từ Hào thật đúng là cứ như vậy bị bắt giam!

Khó trách vừa rồi khi bọn họ đang tiến hành đăng ký biên bản, biểu tình của viên cảnh sát lại cổ quái như vậy, Đường Dĩ Tổ còn tưởng rằng viên cảnh

sát nhận ra mình, xem ra vẫn là cô tự đánh giá cao mình danh khí.

Cảnh sát người ta nhận ra rõ ràng là thân phận của ba mẹ Trần Từ Hào.

Nhìn theo hướng đi của hai vợ chồng bị dắt đến phòng giam, dần dần biến mất ở trước mắt, Đường Dĩ Tổ cúi đầu, Đường Tảo vừa lúc ngẩng đầu, hai mẹ con liếc nhau, thấy được kinh ngạc trong mắt nhau.

"Vây... Chúng ta về nhà trước nha?" Cô nói với con trai mình.

"Dạ!" Đường Tảo vang dội trả lời.

Bạn đang đọc truyện *Con Trai Là Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30-1

Con trai là nam phụ - Chương 30 (1)

Tác giả: Hà Lam

Editor: Lạc Tiểu - 26/06/2019

Lục Châu một hồi về đến nhà, Lý thúc lập tức tới đón: "Thiếu gia, đều xử lý tốt."

Đối với năng lực của Lý thúc, Lục Châu luôn luôn thập phần tín nhiệm, anh gật gật đầu. Sau khi vào nhà liền nhìn thấy mấy phân văn kiện đặt ở trên bàn sách, tất cả đều có quan hệ với sự kiện lần này.

Sau khi nhận thức Đường Dĩ Tổ, người Lục gia liền điều tra qua tư liệu của cô.

Từ nhỏ lớn lên trong gia đình đơn thân, vào năm mười tám tuổi kia, mẹ của Đường Dĩ Tổ thông qua kiểm tra phát hiện bệnh ung thư thời kì cuối, có lẽ là suy xét đến tiền viện phí kếch xù, sau khi nhìn thấy được kết quả, mẹ Đường Dĩ Tổ trực tiếp lựa chọn từ bỏ trị liệu, không chịu bán căn nhà duy nhất để lấy tiền chữa trị.

Tuy rằng không có nằm viện, cũng không có bán đi nhà ở, nhưng mẹ Đường Dĩ Tổ bị bệnh nguy kịch đã không có cách nào tiếp tục công tác giúp đỡ gia đình.

Vốn Đường Dĩ Tổ đang đi học phải tạm nghỉ học, ở bên ngoài không ngừng làm công kiếm tiền giúp đỡ trong nhà. Trong lúc này, cô nhận thức một người đàn ông nước ngoài. Sau đó không lâu, Đường Dĩ Tổ liền đi theo đối phương xa độ trùng dương đến hải ngoại.

Tuy rằng tư liệu ở nước ngoài của Đường Dĩ Tổ Lục gia không thể tra được gì, bất quá cô lấy danh nghĩa thăm người thân làm thủ tục, người Hoa Quốc xuất cảnh làm công kiếm tiền vô số kẻ, mấy tháng sau Đường Dĩ Tổ mang thai trở về, trên cơ bản đã có thể đoán trước trong lúc này cô đã tạo ngộ sự tình gì.

Sau khi về nước, Đường Dĩ Tổ mất đi thân nhân, cũng sinh con ra. Sau khi giám cân thành công, cùng Tần Hoa cùng công ty truyền thông Lục Thân ký hợp đồng.

Mãi cho đến hiện tại, đừng nói giới giải trí, nội trong vòng nghệ sĩ của công ty, Đường Dĩ Tổ cũng chỉ xem như nghệ sĩ lót đế.

Nhìn trong tư liệu, lý lịch Đường Dĩ Tổ không chỉ không xinh đẹp, còn có chút không xong.

Nhưng không bằng việc Lục Châu thích cô, có thể nói tư liệu chỉ đại diện quá khứ, mà thứ anh nhìn đến, còn lại là hiện tại cùng tương lai Đường Dĩ Tổ.

Lần trước sau khi xảy ra chuyện Liễu Oánh ở trong đoàn phim khi dễ Đường Dĩ Tổ, Lục Châu lại càng quan tâm chuyện hằng ngày của cô.

Anh ngày thường công tác bận rộn, thời gian nhàn rỗi có thể nhìn xem chút chuyện ngoài lề của Đường Dĩ Tổ đã không tòi, căn bản không có khả năng ngày đêm theo sát bên cạnh cô.

Lục Châu lưu tâm đến tình huống của cô, cho nên dẫn dò Lý thúc, chỉ cần là chuyện Lục gia có thể nhúng tay, phải tận lực chiếu cố Đường Dĩ Tổ. Nếu có chuyện gì bất thường, cũng phải mau chóng báo lên trên.

Đối với Lục Châu mà nói, đây là một nữ nhân thực đặc biệt, cho nên anh muốn dựa theo cách của mình quan tâm cô một chút.

Đối với Lý thúc mà nói, chuyện quan tâm người khác như vậy càng hiếm hoi đến không có khả năng xảy ra trên người thiếu gia. Vì vậy, theo lời của thế

hệ trước như bọn họ mà nói, trên người Đường Dĩ Tổ quả thực tỏa ra hy vọng con nối dõi cho Lục gia.

Người ngoài đều cho rằng Lục gia không có khả năng coi trọng Đường Dĩ Tổ, một người mẹ đơn thân có đứa con trai bốn tuổi.

Không ngờ ở trong lòng Lý Thúc, đừng nói Đường Dĩ Tổ tuổi trẻ xinh đẹp, hình tượng bên ngoài cùng Lục Châu đáng đối.

Cho dù Đường Dĩ Tổ là một phụ nhân, chỉ cần Lục Châu thích, mang theo nhi tử thì tính cái gì, không phải cũng chứng minh thân thể cô khỏe mạnh bình thường hay sao.

Đứa con này không phải của Lục Châu cũng không có việc gì, chỉ cần Lục Châu thích là được, chẳng lẽ Lục gia ngay cả một đứa trẻ cũng đến mức nuôi không nổi hay sao.

Loại đặc thù tình huống như Lục gia, thời cơ chính là quá mức chú trọng huyết thống, mới rơi vào vấn đề hiện giờ, qua mấy đời gần đây ghen bệnh Lục gia càng ngày càng nghiêm trọng, đừng nói là huyết thống, người như bọn họ muốn tìm một người để động tâm, có thể là khó hơn lên trời.

Chỉ cần có thể tìm được người kéo dài huyết mạch, không có đột phá điểm mấu chốt, Lục gia cơ bản toàn bộ tiếp nhận.

Càng đừng nói hiện tại là Đường Dĩ Tổ này là Lục Châu thích, vậy thì quả thực không thể tốt hơn, cả nhà đều vui mừng.

Ở trong mắt Lý Thúc, Lục Châu đã quá mức then chốt, nếu thích thì nên cường thế mà theo đuổi mới đúng.

Nhưng nề hà Lục Châu chưa từng thích ai, thật sự không muốn làm khó Đường Dĩ Tổ, cho nên lúc này mới vẫn luôn ngóng từ xa.

Thật vất vả chờ a mong a, Đường Dĩ Tổ rốt cuộc gặp được chuyện...

Hà hà..

Bạn đang đọc truyện *Con Trai Là Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30-2

Con trai là nam phụ - Chương 30 (2)

Tác giả: Hà Lam

Editor: Lạc Tiểu - 29/06/2019

Ư ư lại trễ hẹn.. Nhưng thật ra mùa hè sắp tới, ta lại tìm được vài bộ khá hay vẫn chưa ai edit, không biết có nên xuống tay không, là một bộ xuyên nhanh 1V1. Chắc..

- - -

Hà hà..

Lý Thúc không nói hai lời, lập tức hội báo Lục Châu. Lòng mong mỗi Lục Châu sẽ xuất hiện giống như thiên thần, từ trên trời giáng xuống, đem Đường Dĩ Tổ cùng Đường Táo hộ ở sau người, tận lực thể hiện bản sắc nam nhi, làm Đường Dĩ Tổ tâm động không thôi, lập tức đáp ứng Lục Châu cầu hôn, một nhà ba người tốt tốt đẹp đẹp hưởng thụ cuộc sống gia đình.....

Chỉ là tưởng tượng đến cảnh tượng kia, Lý Thúc cảm thấy mình nằm mơ cũng sẽ cười tỉnh.

Kết quả, không nghĩ tới, Lục Châu cư nhiên không dựa theo kịch bản mà làm, không chỉ không ra mặt, ngược lại còn ở phía sau màn không nhanh không chậm mà bắt đầu bố cục chính đồn.

Đường Dĩ Tổ muốn kiểm tra tình huống thân thể con trai, bệnh viện lập tức một đường bật đèn xanh, nhanh chóng có kết quả, làm cô an tâm.

Đường Dĩ Tổ muốn giáo huấn cặp vợ chồng kia, lại không muốn công bố chuyện của Đường Táo, vậy thì Lục Châu liền giúp cô che giấu, lòi ra hành vi phạm pháp của bọn họ, thực thì sớm khiển trách.

Đúng là xử lý xong xuôi không tồi, nhưng mà Lục Châu, đừng nói người, ngay cả tên từ đầu tới đuôi cũng chưa từng xuất hiện, tưởng tượng đến khả năng Đường Dĩ Tổ căn bản không biết Lục Châu vì cô làm những việc này, Lý Thúc liền lo lắng không thôi.

Lục Châu nhanh chóng xem qua tư liệu, khi nhìn đến tờ giấy cuối cùng, ánh mắt ngưng lại: "Bệnh thiếu máu Địa Trung Hải?"

(Thalassemia còn gọi là thiếu máu miền biển là một bệnh di truyền gây giảm sản xuất hoặc tạo ra huyết sắc tố bất thường. Đây là thành phần chứa trong tế bào hồng cầu có chức năng vận chuyển oxy đến các cơ quan trong cơ thể. Rối loạn sẽ dẫn đến tình trạng phá hủy hồng cầu, làm thiếu máu, thiếu oxy trong cơ thể và ảnh hưởng đến hoạt động bình thường của các cơ quan khác.)

Tờ giấy cuối cùng này, rõ ràng là tư liệu về lần kiểm tra sức khỏe này của Đường Táo.

Bệnh thiếu máu Địa Trung Hải, cũng được gọi là thiếu máu miền biển, bệnh này trải rộng khắp thế giới, nhưng khá phổ biến ở Địa Trung Hải, Châu Phi, Châu Á, nam Thái Bình Dương. Bởi vì phát hiện sớm nhất ở Địa Trung Hải, bởi vậy được xưng là bệnh thiếu máu Địa Trung Hải.

Trong những bệnh di truyền của Lục gia, bệnh này cũng thuộc hàng đầu, bất quá bệnh trạng cũng rất nhỏ, về sinh hoạt hằng ngày cơ bản không có tương quan.

Loại bệnh di truyền này chỉ có duy nhất một cái làm Lục gia bối rối, chính là khi lựa chọn bạn đời, tốt nhất tận lực tránh người có tương đồng chứng bệnh, nếu không, đứa bé sinh ra rất có khả năng bị bệnh nặng hơn, ảnh hưởng sức khỏe.

Lý thúc nghe vậy, vội vàng nói: "Thiếu gia yên tâm, đã điều tra qua, bản thân Dĩ Tổ tiểu thư không có bệnh này."

Lục Châu gật gù đầu.

Hắn từ nhỏ đã biết gien bệnh của gia tộc, kỳ thật đối với chuyện có hậu đại cũng không ôm hy vọng quá lớn, từ góc độ nào đó mà nói, ý tưởng của hắn cùng Lý thúc tương đối giống nhau.

Nếu tương lai Lục Châu cùng Đường Dĩ Tổ có thể ở bên nhau, bởi vì hắn có vấn đề không thể sinh con, ít nhất Đường Dĩ Tổ còn có Đường Táo, cho nên ngay từ đầu hắn đối Đường Táo có độ tiếp nhận cực cao.

Đương nhiên, nếu Đường Dĩ Tổ không có bệnh này càng tốt, dù sao cũng là bệnh di truyền, cô khỏe mạnh, Lục Châu cao hứng còn không kịp.

Thu hồi tư liệu, Lục Châu trầm ngâm một chút, nói với Lý thúc: "Còn có chuyện, có lẽ phải làm phiền Lý thúc giúp tôi đi một chuyến."

Lý thúc ánh mắt sáng lên, cao hứng hỏi: "Chuyện gì?"

"Về chuyện Đường Táo ở nhà trẻ..." Lục Châu thấp giọng phân phó.

Lý thúc nghe được liền tục gật đầu, bởi vậy mới nói thiếu gia tại sao lại điệu thấp không chịu làm Dĩ Tổ tiểu thư biết hắn làm chuyện tốt, thì ra là thiếu gia còn có hậu chiểu.

Lý thúc còn đang đắc ý nghĩ nghĩ, không ngờ Lục Châu nói xong, còn bổ sung một câu: "Đúng rồi, đừng làm cho cô ấy biết là tôi làm."

Lý thúc trên mặt biểu tình rạn nứt: "Này... Vì cái gì, thiếu gia, để Dĩ Tổ tiểu thư biết không tốt sao?"

Nếu đổi là người khác hỏi, Lục Châu không có khả năng trả lời, nhưng Lý thúc dù sao cũng là người nhìn hắn lớn lên, từ niên thiếu Lục Châu đã mất đi song thân, Lý thúc quan tâm hắn giống như cha mẹ trưởng bối, là yêu quý phát ra từ nội tâm, rõ ràng chính xác mà nồng nóng.

Lục Châu nói: "Tôi không muốn cho cô ấy áp lực."

Lý thúc tức khắc càng nóng nảy: "Này này này... Đây không phải áp lực, thiếu gia, ngài lại không chịu quen thuộc với Dĩ Tổ tiểu thư, lỡ như bị người khác nhanh chân giành trước, có khi ngay cả mặt mũi ngài như thế nào, cô ấy cũng không nhớ rõ cho coi."

Hiện tại người trẻ tuổi yêu đương, đều hàm súc vậy sao?! So với ông năm đó còn bảo thủ hơn!

Lục Châu nhìn Lý thúc một cái.

Ông lập tức thành khăn gập gập đầu.

Lục Châu lại cúi đầu không chịu nói chuyện.

Lý thúc vừa thấy bộ dáng này của hắn, liền biết hắn không chịu nghe mình nói. Lại thấy Lục Châu đã bắt đầu xử lý các các loại hợp đồng văn kiện công ty, Lý thúc bất đắc dĩ thở dài một hơi, chỉ có thể rời đi, không quấy rầy hắn nữa.

Ở chỗ khác trong thành phố, hai mẹ con Đường Dĩ Tổ cùng Đường Táo nắm tay nhau rời khỏi sở cảnh sát, cùng đi siêu thị mua chút đồ ăn, sau mới về tới nhà.

Trước tiên cất đồ ăn vừa mua phân loại ở phòng bếp, Đường Dĩ Tổ như mọi người sửa sang lại cặp sách của con trai.

Vừa mới đem khóa kéo mở ra, Đường Dĩ Tổ còn chưa kịp nhìn qua đồ vật trong cặp, liền cảm giác được một đạo ánh mắt vô pháp bỏ qua.

Quay đầu nhìn, liền thấy Đường Táo ngồi ở bên cạnh, thần sắc có chút khẩn trương nhìn mình.

"Làm sao vậy?" Đường Dĩ Tổ kỳ quái hỏi.

Đường Táo bộ dáng muốn nói lại thôi: "Má mi....."

"Hửm?" Đường Dĩ Tổ cầm cặp sách ngồi xổm bên cạnh Đường Táo, xem xét vết thương ở trán của thằng bé.

Lực khôi phục của Đường Táo rất mạnh, cái trán mới hồi chiêu còn sưng đỏ trầy da, hiện tại đã tiêu sưng không ít, chỉ còn lại chút vết thương ở trên trán, có chút chướng mắt, nhưng có lẽ qua mấy ngày là có thể khôi phục.

Đường Dĩ Tổ một bên nhìn, một bên tự hỏi diệu dụng của linh tuyến đông lạnh.

Ngày mai Đường Táo còn phải đi học tiếp thu để nghe nhà trẻ xin lỗi, vết thương ngay trán trong một đêm đã khỏi thì cũng không thích hợp lắm, trong chốc lát vẫn là không nên lấy linh tuyến đông lạnh thoa cái trán ngoài da, nhưng phản bụng cùng lưng ứ thanh bầm tím, cô nhìn đã thấy xót, nhất định phải đắp một chút mới được.

Đường Dĩ Tổ đang suy tư, liền nghe Đường Táo nói: "Má mi, thực xin lỗi."

"A?" Đường Dĩ Tổ sững sốt, "Đang yên đang lành sao lại xin lỗi?"

Đường Táo lại cúi đầu không nói.

Đường Dĩ Tổ nghĩ nghĩ, dịu dàng: "Chuyện hôm nay, chỉ cần lúc ban đầu không phải con chủ động khiêu khích Trần Tử Hào, má mi cảm thấy con không có làm sai."

Nói xong, Đường Dĩ Tổ tiếp tục kéo khóa kéo, nhìn thấy bên trong không thấy bình nước nhỏ, Đường Dĩ Tổ không biết sao như là có điều cảm ứng, suy tư nhìn Đường Táo hỏi: "Tiểu Táo, con quên đem bình nước nhỏ bỏ vào cặp rồi hả?"

Đường Táo vẫn như cũ cúi đầu, nghe được Đường Dĩ Tổ nói, lắc lắc đầu.

Cô nhẹ giọng: "Vậy bình nước nhỏ của con đâu?"

Đường Táo hai tay túm chặt, một hồi lâu mới nói: "Bị bể rồi..."

"Làm bể?"

Đường Táo còn tưởng rằng Đường Dĩ Tổ không vui, vội giải thích: "Thực nhậ a đi giúp con lượm lên, muốn đem nó quăng thùng rác, con vốn dĩ muốn lấy về, nhưng là, nhưng là....."

Thì ra chuyện này lúc ban đầu khởi nguyên, căn bản không giống như người lớn đã suy đoán, Trần Tử Hào nhục mạ Đường Táo là đã hài tử, Đường Táo động thủ đánh người.

Nguyên nhân thật sự dẫn phát đến chuyện thằng bé động thủ, là Trần Tử Hào thấy Đường Táo cả ngày ôm bình nước nhỏ không buông tay, liền có ý muốn cướp đồ của thằng bé. Kết quả, trong quá trình hai đứa nhỏ giằng co, bình nước nhỏ của Đường Táo đương trường bị đập bể.

Thực nhậ a đi nghe được thanh âm, thấy bình nước bị bể mảnh nhon, có thể sẽ làm tay trẻ con bị thương, liền lấy chổi quét bình nước nhỏ đi, coi như rác rưởi mà xử lý.

Đối với Đường Táo mà nói, đây là bình nước nhỏ má mi chuẩn bị cho nó, lúc trước nó đã đồng ý với Đường Dĩ Tổ, là sẽ mang bình nước nhỏ về nhà, làm sao chịu được bình nước nhỏ cứ bị quăng đi như vậy, liền đi theo a đi đi ra ngoài, muốn lượm lại bình nước nhỏ từ thùng rác.

Trần Tử Hào thấy vậy liền dẫn theo một đám tiểu băng hữu, đi sau lưng Đường Táo, ồn ào cười nó là đứa trẻ nhặt rác rưởi.

Dưới tình huống tìm không thấy bình nước nhỏ, Đường Táo giận dữ, quay người lại bắt đầu tìm tên đầu sỏ gây tội Trần Tử Hào để tính sổ.

Đường Táo đánh người, chuyên chọn mặt mà xuống tay, chỉ chốc lát sau, Trần Tử Hào đã bị thằng bé đánh đến kêu ngoa ngoa, cũng may ở lớp học có không ít bạn tốt thấy Trần Tử Hào bị thương, sôi nổi xông lên đi hỗ trợ, lôi kéo hai người ra ngoài.

Trong lúc này, Trần Tử Hào rút cuộc tìm được cơ hội, nhanh chóng xuống tay ở bụng và sau lưng Đường Táo, ở nơi bị quần áo che chắn.

Vì thế khi Chu Phương chạy lại nhìn, chỉ thấy Đường Táo cả người không thương tích, tràn ngập lệ khí, và Trần Tử Hào máu mũi đầy mặt, thoạt nhìn đáng thương hề hề.

Bạn đang đọc truyện *Con Trai Là Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31

Khụ... Các nàng nói cứ như ta chuyên đào hố không lấp Ộ v Ộ Tâm hồn bóa nhỏ tộn thộn lăm độ

Đầu năm nay, trẻ nhỏ đều là báu vật trong lòng phụ huynh, ở nhà trẻ cư nhiên phát sinh chuyện đánh nhau đồ máu, Chu Phương bị dọa đến hồn phi phách tán.

Vậy nên khi gọi điện thoại thông tri Đường Dĩ Tổ, câu nói đầu tiên cũng khó tránh thiên về phía Trần Tử Hào, đứa trẻ có trạng thái thoát nhìn thảm hại hơn.

Đường Dĩ Tổ nghe xong toàn bộ quá trình, một hồi lâu không nói gì, mãi cho đến khi Đường Táo ngẩng đầu trộm liếc nhìn cô một cái, Đường Dĩ Tổ mới nhẹ giọng nói: "Cho nên, Tiểu Táo là bởi vì bình nước nhỏ bị bể, nên mới cùng Trần Tử Hào đánh nhau, không phải bởi vì bạn chửi con, đúng không?"

Đường Táo gật gật đầu, không rõ Đường Dĩ Tổ trên mặt vì sao lại có vẻ rất khổ sở, nghĩ nghĩ, thẳng bé sò sò trán mình, lại cúi đầu nói: "Má mi, thực xin lỗi."

"Đường Táo, con thật sự không cần cùng nói xin lỗi má mi, ba chữ thực xin lỗi này, trẻ nhỏ làm sai mới phải nói, Đường Táo hôm nay không có làm sai cái gì, hiểu không." Đường Dĩ Tổ cường điệu nói.

"Nhưng mà..." Đường Táo thanh âm càng ngày càng nhỏ, "Con vừa mới nhớ tới, khi thấy con đánh nhau, má mi cũng sẽ đau."

Đường Dĩ Tổ ngăn ra, không có thẳng bé nhắc nhở, cô đã sớm quên chuyện này.

Tựa như cái bình nước nhỏ kia giống nhau, đối với Đường Dĩ Tổ mà nói, cô dặn dò Đường Táo đem bình nước mang về, là hy vọng thẳng bé có thể uống hết nước.

Nhưng mà Đường Táo không biết chuyện ngọc bội linh tuyến, nó chỉ chặt chẽ nhớ kỹ Đường Dĩ Tổ đã dặn, cho rằng bình nước là má mi đưa cho mình, cần phải mang về nhà mới được, cho nên mới dẫn phát đến chuyện đánh nhau.

Đây mới là điều làm Đường Dĩ Tổ đau lòng nhất.

Đường Táo không phải bởi vì người khác chửi rủa, không phải vì bảo hộ tôn nghiêm của mình mà đánh nhau, chỉ là vì một cái bình nước nhỏ bình thường nhất nên mới cùng Trần Tử Hào xung đột.

Điều này có nghĩa là, Đường Táo có thể đã sớm quen người người nhục mạ nó.

Cho nên khi đánh người, Trần Tử Hào biết phải chọn chỗ bị quần áo che khuất đánh Đường Táo, còn đứa nhỏ này lại chuyên chọn mặt của Trần Tử Hào xuống tay.

Trẻ con có năng lực học tập rất mạnh, người có bản năng tránh nặng tìm nhẹ, Trần Tử Hào âm thầm xuống tay, là vì muốn dễ dàng hất nước bắn cáo trạng.

Nhưng Đường Táo là vì cái gì?

Biết rõ rất có thể sẽ bị trách phạt, cũng nhất định phải đánh lên mặt, duy nhất khả năng chính là, nó muốn những đứa trẻ khác sợ hãi mình.

Bị người đánh sẽ không kêu đau đớn, ngược lại không muốn sống mà đi đánh tiểu bằng hữu khác, tuy rằng xong việc có khả năng sẽ bị thầy cô phê bình, bị phụ huynh giáo huấn, nhưng đồng dạng, những đứa nhỏ khác khi nhìn thấy Đường Táo, nội tâm sẽ e ngại, có lẽ sẽ trốn tránh nó, sẽ không tạo phiền toái cho thẳng bé nữa.

Không có người lớn bảo hộ, nó nhất định phải vũ trang chính mình, dựa vào phương thức của mình bảo hộ bản thân.

Đây là sinh tồn chi đạo của Đường Táo.

Một chuyện mà người trưởng thành có lẽ cũng không thể nhẫn nại, vậy mà một đứa trẻ như Đường Táo lại trở thành thói quen, loại hắc hóa tiềm ẩn này, mới là điều dễ cho Đường Dĩ Tổ khó chịu.

Cô cần cấp thiết đổi hoàn cảnh cho Đường Táo.

Trong lòng hiểu rõ điểm này, Đường Dĩ Tổ đem những mặt trái cảm xúc vứt ra sau đầu, lại nhìn nhìn vết thương trên trán con trai, sau đó nói với thẳng bé: "Lại đây, Tiểu Táo, ngẩng đầu lên."

Đường Táo nghe vậy, ngẩng đầu nhìn thấy trán của Đường Dĩ Tổ.

Cô nhẹ giọng hỏi: "Con xem, má mi có bị thương không?"

Đường Táo lắc lắc đầu.

Đường Dĩ Tổ nói: "Lần trước má mi nói với Tiểu Táo, đau ở người con, đau ở lòng mẹ, kỳ thật những lời này ý không phải con bị thương, má mi cũng bị thương.""

"" Mà là Tiểu Táo là con trai má mi, má mi thương yêu con, cho nên nhìn thấy con bị thương, má mi tựa như chính mình cũng bị thương, trong lòng đặc biệt đặc biệt khổ sở, khổ sở đến hận không thể đem vết thương của Tiểu Táo, chuyển lên trên người má mi, như vậy thì con sẽ không đau nữa."

Đường Táo ngơ ngác mà nhìn Đường Dĩ Tổ, mặt chậm rãi đỏ.

Thấy vậy, người mẹ nào đó rất muốn vươn tay xoa bóp mặt nó, nhưng gắng nhịn xuống, kiên nhẫn nói: "Tựa như lần trước con cho rằng tay má mi bị dao nhỏ cắt qua, con cũng đặc biệt đặc biệt khó chịu, đúng hay không?"

Đường Táo cẩn thận suy nghĩ một chút, thành thật nói: "Con thực tức giận."

Đường Dĩ Tổ lập tức cười: "Đúng vậy, con là hần là sinh khí, bởi vì má mi không hiểu chuyện, không yêu quý chính mình, đúng hay không?"

Đường Táo nghiêm túc gật gật đầu.

Đường Dĩ Tổ vẫn là không nhịn nổi, xoa xoa đầu nó: "Loại cảm giác này kỳ thật là thực tương tự, nhưng cụ thể hơn, có thể sau này con lớn lên một chút mới có thể hiểu.""

"Nói ngắn lại, chuyện ngày hôm nay, Đường Táo biểu hiện siêu siêu tốt, bình nước nhỏ bị hư rồi thì thôi, chúng ta ăn cơm trước, cơm nước xong má mi lại mua cho con một cái, được không?"

Đường Dĩ Tổ còn tưởng rằng Đường Táo sẽ thật cao hứng thực vang dội mà đáp lại mình, rốt cuộc trẻ con có mới nói cũ, đều thích đồ mới, lại không ngờ cô đợi lâu ời là lâu, cũng không thấy thẳng bé nói gì.

Mãi cho đến khi cơm nước xong, Đường Táo mới có chút do do dự dự, cọ tới cọ lui nói với Đường Dĩ Tổ: "Má mi, nếu con mua bình nước nhỏ mới, bình nước nhỏ trước kia có phải sẽ không vui hay không."

Đường Dĩ Tổ sững sốt, làm sao cũng không ngờ đứa nhỏ này sẽ trả lời như vậy, một hồi lâu cũng không biết nên nói cái gì.

Nhìn đôi mắt ngây thơ chất phác hắc bạch phân minh của Đường Táo, Đường Dĩ Tổ mới đột nhiên ý thức được, địa vị của bình nước nhỏ theo cảm nhận của Đường Táo, có lẽ quan trọng hơn nhiều trong suy nghĩ của cô.

Tựa như tiểu khí cầu bị hư lúc trước kia, mỗi một thứ Đường Dĩ Tổ cho Đường Táo, đối với thẳng bé mà nói, đều trân quý vô cùng.

Đường Dĩ Tổ chưa từng nuôi dưỡng trẻ nhỏ, cũng không biết có phải tất cả trẻ con đều như vậy hay không, nhưng cô có thể xác định, khi còn nhỏ mình vô cùng cao lớn thô kệch, chắc chắn không hề miễn cảm trọng tình như Đường Táo.

Bất quá so với lần trước Đường Táo cố ý ném đồ, nói dối rằng nó không thích món đồ chơi, lần này thẳng bé thẳng thắn thành khẩn hơn nhiều.

Bé trai nhà mình đang chậm rãi mở rộng cửa lòng, cô cần phải cố vũ nhiều hơn mới được.

Thấy Đường Táo thấp thỏm nhìn mình, Đường Dĩ Tổ nghĩ nghĩ, bỗng nhiên có cái chủ ý.

Đường Táo tuy rằng mới đọc nhà trẻ, nhưng đã tới tuổi trẻ con rất thích vẽ vời lung tung, mấy ngày hôm trước Đường Dĩ Tổ mới vừa mua cho nó một xấp giấy vẽ, để để bề hàng ngày Đường Táo cảm cộ màu phát huy.

Giờ phút này, Đường Dĩ Tổ rút ra mấy tờ giấy vẽ, lôi kéo con trai cùng nhau ngồi trên sofa, sau đó tự tay lấy cho mình một tờ, một tờ khác đưa cho Đường Táo.

Thẳng bé cầm giấy, không rõ nguyên do nhìn mẹ.

Đường Dĩ Tổ chớp chớp mắt với Đường Táo: "Hôm nay má mi dạy con xếp ngàn hạc giấy."

"Hạc giấy?" Đường Táo trừng lớn đôi mắt, tràn ngập tò mò.

"Hạc, là một loại loài chim." Đường Dĩ Tổ nói, mở ra di động tìm tòi ra hình ảnh, đem hình ảnh con hạc để trước mặt Đường Táo, "Chính là loại chim này, chân thật dài, miệng nhón nhọn, cổ tinh tế, đặc biệt ưu nhã mỹ lệ, ở nước mình, hạc là tượng trưng cho trường thọ, cát tường cùng cao nhã.""

"Nếu đem trang giấy xếp thành hạc, đưa cho đối phương, có nghĩa là sự chúc phúc của mình, thông qua hạc giấy truyền tới người đó, người nhận được hạc giấy là có thể cảm nhận được tâm ý của con, mỗi ngày đều vui vui vẽ vẽ, đặc biệt đặc biệt hạnh phúc."

Đường Táo lần đầu nghe nói còn có loại đồ vật này, ngạc nhiên vô cùng, vội vàng truy vấn: "Vậy má mi, 'ngàn' là sao?"

"Ngàn á há... Là bởi vì ban đầu có cái truyền thuyết, một ngày xếp một con hạc giấy, kiên trì một ngàn ngày, là có thể thực hiện một cái nguyện vọng."

Đường Dĩ Tổ nói, thấy Đường Táo cái hiểu cái không gật gật đầu, cô quơ quơ tờ giấy trong tay, "Vậy bây giờ má mi chỉ con xếp hạc giấy, sau đó chúng ta sẽ đưa cho bình nước nhỏ đã rời đi, như vậy cho dù sau này nó không thể ở cạnh Tiểu Táo, mỗi ngày cũng vô cùng vui vẻ, được không?"

Đường Táo dùng sức gật đầu, nghiêm túc đi theo Đường Dĩ Tổ học tập.

Đứa nhỏ này vẫn là trẻ con, sức lực nhỏ, năng lực khống chế ngón tay cũng không bằng người lớn, nhưng mỗi một bước đều phi thường nghiêm túc, tuy rằng xếp rất chậm, nhưng tỉ mỉ mới ra tác phẩm tinh tế, cuối cùng cũng hoàn thành một con hạc giấy, vậy mà xếp còn đẹp hơn so với Đường Dĩ Tổ.

Đường Dĩ Tổ nhìn hạc giấy trong tay Đường Táo, lập tức không tiếc lời diên cuồng ngợi khen: "Siêu cấp xinh đẹp, xếp còn đẹp hơn má mi luôn, bình nước nhỏ nhất định sẽ cảm nhận được tâm ý của con!"

Đường Táo nhìn hạc giấy trong tay, có chút thẹn thùng cười cười: "Vậy má mi, làm sao mình đưa hạc giấy cho nó đây?"

Đường Dĩ Tổ vào nhà bếp tìm cái bình thủy tinh, rửa sạch sẽ để trước mặt Đường Táo: "Con đặt hạc giấy trong cái chai này là được."

Thằng bé học bộ dáng của Đường Dĩ Tổ, trịnh trọng để hạc giấy bỏ vào trong bình thủy tinh. Sau khi làm xong, còn thực thành kính mà nói với hạc giấy một hồi lâu, sau lại nghe Đường Dĩ Tổ kêu gọi, mới chịu về tới trên giường nhỏ của mình.

Xác nhận bình nước nhỏ cũ có hạc giấy chơi với nó, lúc này Đường Táo mới rốt cuộc yên lòng, thấy Đường Dĩ Tổ mở ra trang web muốn nó lựa chọn bình nước nhỏ, Đường Táo rốt cuộc vẫn có tâm tính trẻ con, không nhận được thò qua, tò mò mà nhìn.

Nhìn xong hai mẹ con mới phát hiện, trang web này có rất nhiều chủng loại bình nước cho trẻ con sử dụng, chỉ có bọn họ không thể tưởng tượng được, không có chuyện mua không được.

"Băng tuyết kỳ duyên, tiểu trư Bội Kỳ, voi, con hổ, khủng long, con khi....."

Hai mẹ con dựa vào bên nhau, hai đôi mắt nhìn chằm chằm di động hơn một giờ, cuối cùng, trong sự cổ vũ của Đường Dĩ Tổ, Đường Táo chọn được một cái bình nước nhỏ.

"Con muốn cái sư tử này sao? Được, mua nó!" Đường Dĩ Tổ không nói hai lời, lập tức đặt mua, không ngờ mới vừa đặt xong, đơn vị chăm sóc khách hàng bỗng nhiên liên lạc với cô, nói rằng gần đây trong tiệm có hoạt động miễn phí khắc chữ theo khuôn mẫu.

Đường Dĩ Tổ vội vàng giữ tay Đường Táo, đứa nhỏ đang chuẩn bị leo lên giường ngủ, kéo màn hình về phía thằng bé, hỏi: "Tiểu Táo Tiểu Táo, con có muốn khắc chữ không?"

Đường Táo nhìn màn hình, lại nhìn nhìn Đường Dĩ Tổ, có chút ngượng ngùng gật gật đầu.

Nhìn thấy bộ dáng thẹn thùng của con trai, Đường Dĩ Tổ bỗng nhiên có tinh thần, hắc hắc cười, thò lại gần nói: "Chúng ta đây chọn cái nào nha? Cái thứ nhất, má mi vĩnh viễn yêu con, MY BABY; cái thứ hai, vui sướng khỏe mạnh mỗi một ngày, I LOVE YOU; cái thứ ba, bảo bối vĩnh viễn là má mi yêu nhất....."

Đường Táo ngay từ đầu còn nghiêm túc nghe, kết quả Đường Dĩ Tổ cường ngạnh muốn đem mỗi cái khuôn mẫu đều niệm tên ra, đứa nhỏ trên giường nghe nghe, mặt càng ngày càng hồng.

Cố tình Đường Dĩ Tổ còn bắt lấy nó, không cho chạy: "Đừng chạy đừng chạy, má mi còn chưa có đọc xong đâu!"

Đường Táo mặt đỏ hồng, duỗi tay túm cái mền nhỏ đắp lên người: "Đều, đều được..."

"Má mi đây tùy tiện chọn vậy. Cái này đi, má mi vĩnh viễn yêu nhất Đường Táo!" Đường Dĩ Tổ nói xong, còn định quay đầu nhìn xem Đường Táo biểu tình, không ngờ thằng bé đã lén lút mà lấy mền che lại đầu, che khuất mặt không cho cô nhìn.

Nhìn con trai ở trong mền cuộn thành một đoàn, chỉ lộ ra một dúm tóc xoắn xoắn, Đường Dĩ Tổ cả ngày ừ ừ đột nhiên trở thành hư không, nhin không được cười ha ha.

Bạn đang đọc truyện *Con Trai Là Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32-1

Tác giả: Hà Lam

Chọn xong bình nước nhỏ, thấy Đường Táo có chút mệt rồi, Đường Dĩ Tổ đi vào phòng bếp nhìn thoáng qua, ngọc bội trước đó được cô ngâm ở trong nước quả nhiên đã chảy ra linh tuyến đông lạnh.

Đường Dĩ Tổ móc linh tuyến đông lạnh ra, sau khi thêm chút nước ấm thì bung vào phòng ngủ.

Tiểu Táo đang mơ màng, thấy cô muốn cởi quần áo của nó để xem xét vết thương, lập tức bắt lấy góc áo: "Má mi, con không đau nữa đâu mà."

"Ừm ừm, má mi biết, chỉ là dùng chút nước này đắp cho con chút xiu là xong, được không?" Đường Dĩ Tổ nhẹ giọng hỏi.

Đường Táo nghĩ nghĩ, lúc cô vừa cho rằng thằng bé đã ngủ rồi, lại nghe nó nhỏ giọng đáp một chữ: "Dạ."

Hồi chiều khi xem xét tình hình bụng của Đường Táo, có thể dễ dàng nhìn thấy vết bị véo đen thui, còn có các dấu ngón tay.

Tối tối, một ít vết thương tương đối thâm cũng từng chút một hiện lên, phần bị bầm dập cơ hồ bao trùm hơn phân nửa cái bụng cùng toàn bộ sau lưng Đường Táo.

Cũng may là buổi chiều kịp thời đi bệnh viện kiểm tra, xác nhận không có thương tổn đến nội tạng, nếu không đêm nay Đường Dĩ Tổ sợ là ngủ cũng ngủ không yên.

Đường Dĩ Tổ nhìn tảng lớn bị máu bầm làm thâm, nhanh tay lấy linh tuyến đông lạnh sát vào.

Linh tuyến đã ngâm trong nước ấm dán vào trên người độ ấm vừa phải, Đường Táo cảm giác tay Đường Dĩ Tổ đang nhẹ nhàng xoa dịu, thằng bé liền yên tâm nghiêng người, đem phía sau lưng giao cho cô.

Lúc trước, vết thương trên cổ tay Đường Dĩ Tổ dưới tác dụng của linh tuyến đông lạnh là có thể lập tức tiêu trừ. Vết bầm của Đường Táo nhìn thì đáng sợ, nhưng không nghiêm trọng bằng vết thương bị vũ khí sắc bén cắt qua.

Chờ đến khi Đường Dĩ Tổ lau xong toàn bộ người cho thằng bé, vết thâm đã lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được nhanh chóng biến mất.

Thừa dịp Đường Táo không phát hiện thân thể mình biến hóa, Đường Dĩ Tổ sửa soạn lại quần áo cho tốt, sau đó đắp cái mền nhỏ lên người cho con trai thấp giọng nói: "Tốt rồi, ngoan ngoan ngủ đi, con ngủ ngon."

Đường Táo gật gật đầu, hôm nay đã xảy ra nhiều chuyện như vậy, người lớn còn cảm thấy biến đổi bất ngờ, huống chi là đương sự như nó.

Giờ phút này linh tuyến đông lạnh dần dần bị thân thể Đường Táo hấp thu, vùng bụng cùng lưng vẫn luôn ần ần đau chỉ cảm thấy ấm áp, một chút cũng không khó chịu.

Đường Táo nằm ở trên giường, nhìn Đường Dĩ Tổ loay hoay.

Sau khi thấy cô trở lại phòng, leo lên giường lớn nằm ở bên cạnh nó, chỉ sau khi đèn tắt đi một chút, Đường Táo cũng nhắm mắt lại, hoàn toàn rơi vào mộng đẹp.

Ngày hôm sau, Đường Dĩ Tổ đi cùng bé trai nhà mình vào nhà trẻ.

Nhà trẻ 8 giờ bắt đầu học, trước 9 giờ phải muốn hoàn thành điểm danh cùng tập thể dục buổi sáng.

Hôm qua nhà trẻ cùng Đường Dĩ Tổ đã nói qua, thầy cô giáo sẽ đứng trước mặt toàn trường xin lỗi Đường Táo, cái xin lỗi này chính là vào lúc tập thể dục buổi sáng, cho nên Đường Dĩ Tổ quyết định cùng Đường Táo đi một chuyến, chờ chuyện này hoàn toàn giải quyết mới rời đi.

Lần đầu tiên không ngồi xe bus trường học, mà là Đường Dĩ Tổ dẫn nó lên xe chở đi nhà trẻ, nội tâm Đường Táo hưng phấn không cần nói cũng biết.

Khác với những đứa trẻ khác, khi vui vẻ thì ríu rít, còn Đường Táo lại ngược lại, càng cao hứng thì càng phải giấu ở trong lòng, một đường đoan đoan chính chính ngồi cạnh Đường Dĩ Tổ, chỉ có đôi bàn tay không ngừng xoắn lại bại lộ nội tâm của nó.

Sau khi xuống xe, Đường Dĩ Tổ nắm tay Đường Táo đi vào văn phòng dành cho giáo viên.

Không ngờ hai mẹ con vừa mới bước vào, những thầy cô giáo nhìn thấy bọn họ đến lập tức sôi nổi đứng lên, thần sắc khẩn trương nhìn Đường Dĩ Tổ chăm chăm.

Cùng lúc đó, trên bàn làm việc vốn đang mở tin tức chưa kịp tắt, âm thanh cùng hình ảnh lập tức vang dội cả căn phòng.

"Sau khi chúng tôi thu được báo án, lập tức bắt đầu điều tra, không ngờ vừa lúc đúng này, vợ chồng họ bởi vì ấu dâm trẻ vị thành niên nên bị mang đến sở cảnh sát. Tiếp theo, cảnh sát báo cho bọn họ các hành vi trái pháp luật, hai người còn muốn chạy trốn, lập tức bị cảnh sát nhân dân bắt lấy.""

"Căn cứ theo quy định, tội phá hư tài sản công cộng vốn phải tạm giam mười ngày, hơn nữa, trong lúc này, hai người họ còn phạm phải tội khác, cuối

cùng, quyết định tạm giam mười lăm ngày. Ngoài ra, đều phải tiến hành bồi thường, bắt luận là tài sản chung hay là người bị hại.""

"Sau khi nhận được kết quả trên, hiện tại bọn họ đã khắc sâu nhận thức sai lầm của bản thân, đáp ứng sau khi ra ngoài nhất định sẽ cố gắng làm người lương thiện, hứa sẽ không tái phạm."

Trước màn ảnh, viên cảnh sát tiếp thu phỏng vấn nói với microphone.

Ngay sau đó, nhà cửa Trần Tử Hào, bao gồm cây cối cùng ban công bị cải biến cũng xuất hiện trên bảng tin, âm thanh phát thanh viên cũng chậm rãi vang lên: "Được biết, trong phạm vi toàn thành phố, nghiêm khắc trừng trị bất luận kẻ nào có hành động phá hư sinh thái trái pháp luật. Nếu như có người dân phát hiện xung quanh mình có người vi phạm, có thể gọi số 110xx để báo cảnh sát....."

Mãi cho đến khi tin tức truyền xong, văn phòng chỉ còn một mảnh an tĩnh, cơ hồ tất cả mọi người đều có chút sợ hãi Đường Dĩ Tổ.

Trong nhà trẻ rất ít khi có chuyện lớn, sự việc ngày hôm qua có hai bé trai đánh nhau, sớm đã truyền khắp nơi.

Dựa theo dĩ vãng, đừng nói Đường Táo chỉ là đứa trẻ không ai quản, trẻ con bình thường đánh nhau, chỉ cần điều giải một chút là xong.

Vậy nên, đối với rất nhiều thầy cô giáo mà nói, hôm qua, sự tình nóng hổi nhất chính là mẹ của Đường Táo cư nhiên tự mình tới trường, hơn nữa tư thái cường ngạnh yêu cầu phụ huynh Trần Tử Hào xin lỗi.

Ai mà ngờ, chuyện lớn đầu tiên còn chưa tiêu hóa xong, ngay sau đó, tin tức thứ hai càng đáng sợ hơn ập đến, lập tức cả văn phòng đều chết lặng.

Ngày hôm qua cha mẹ Trần Tử Hào còn đang kêu gào trong nhà trẻ, cư nhiên lại bị bắt giam!

Tuy rằng nguyên nhân chủ yếu là bởi vì bọn họ vi phạm quy định, cải biến ban công, phá hư tài sản chung, nhưng đó đã là chuyện của nửa năm trước.

Sớm không bắt, trễ không bắt, cố tình ngày hôm qua Đường Dĩ Tổ lôi kéo bọn họ đi báo nguy thì bị bắt!

Ấu đã trẻ vị thành niên cộng thêm phá hư tài sản chung, không chỉ phải bồi thường toàn bộ, hai vợ chồng còn phải ở bên trong ngồi chơi hết mười lăm ngày, chuyện này đối với người thường mà nói, quả thực là chuyện không dám tưởng tượng.

Hơn nữa, chàng vạng hôm qua mới xảy ra chuyện, ngay đầu sáng nay tin tức đã phát ra, tốc độ này đúng là chưa từng nghe thấy, nói Đường Dĩ Tổ không có hậu trường?

Tin?

Tin mới lạ!

Tin chết liền!

Lúc trước, khi Đường Dĩ Tổ mới vừa đưa Đường Táo lại nhà trẻ, các thầy cô luôn nghiêm túc đối xử, nhưng sau lại phát hiện Đường Dĩ Tổ chẳng quan tâm con trai, mọi người dần dần cũng chậm trễ.

Ai có thể nghĩ đến Đường Dĩ Tổ này im lặng thì thôi, ra tiếng lại kinh người. Thủ đoạn cường ngạnh đến vậy, làm cho thầy cô giáo liên tục nghĩ lại..

Humm.. Ngày thường hẳn là bọn họ không có làm gì đắc tội cô nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Con Trai Là Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32-2

Editor: Lạc Tiểu - 06/07/2019

Nếu người bình thường bị nhiều người nhìn chăm chăm, tất nhiên sẽ không được tự nhiên. Nhưng Đường Dĩ Tổ dù sao cũng là người trong giới giải trí, cô rất rõ ràng mọi người vì sao lại có biểu tình như vậy. Tuy rằng trong thâm tâm cũng rất bất ngờ, nhưng bề ngoài Đường Dĩ Tổ vẫn bảo trì bình tĩnh cùng trấn định.

Mà Đường Táo bên cạnh thật ra làm cô có chút kinh ngạc. Sự bình tĩnh của Đường Dĩ Tổ là bởi vì chức nghiệp rèn luyện, nhưng Đường Táo mới tuổi nhỏ, dưới tình huống như vậy cũng không có chút nào e lệ cùng câu nệ.

Thằng bé nắm tay mẹ, mọi người xung quanh không nói gì, nó cũng không hé môi, hoàn toàn không có bất luận dáng vẻ không được tự nhiên nào. So với bộ dáng thẹn thùng tối hôm qua bị Đường Dĩ Tổ đuổi theo trên "Má mi yêu con" quả thực như hai người khác nhau.

Cuối cùng vẫn là Chu Phương phản ứng lại trước, nói với Đường Dĩ Tổ: "Ngài... Bài tập thể dục buổi sáng còn chút nữa mới bắt đầu, hay là ngài ngồi xuống một chút?"

Đường Dĩ Tổ gật gù đầu, dẫn theo Đường Táo tìm vị trí ngồi xuống, ngay sau đó, Chu Phương liền đưa qua một phần văn kiện.

"Đây là thư kiểm điểm của tôi." Cô giáo Chu có chút mất tự nhiên.

Đường Dĩ Tổ tiếp nhận, đại khái nhìn thoáng qua: "Vất vả."

"Không có không có, là trước đó tôi làm không đúng, tôi đại biểu nhà trẻ, hướng hai vị xin lỗi." Chu Phương thành khẩn nói.

Có cha mẹ Trần Tử Hào làm gương, nhà trẻ không dám có chút nào chậm trễ Đường Dĩ Tổ. Khi tới lúc tập thể dục buổi sáng, Chu Phương còn phải cầm thư kiểm điểm trực tiếp lên bục cao tạ lỗi.

Tuy rằng thư xin lỗi là nói với bọn nhỏ, nhưng vì biểu đạt thành ý, nhà trẻ còn quay lại video phát lên web trường, cho phép các phụ huynh khác cũng xem được, có thể nói là thành ý mười phần.

Bất luận là ban đầu Hiệu trưởng vốn đã định làm vậy, hay là nhìn đến hiện trạng của cha mẹ Trần Tử Hào, sau đó mới lâm thời quyết định biểu hiện tốt hơn, đối với Đường Dĩ Tổ mà nói, kết quả này đã là thích hợp nhất.

Sau khi kết thúc tập thể dục buổi sáng, Đường Dĩ Tổ chuẩn bị cùng Đường Táo tạm biệt. Nói cho cùng thì bọn nhỏ cũng phải đi học, cô ở lại nhà trẻ đợi cũng không thích hợp.

Đường Táo cũng hiểu rõ điểm này, ngoan ngoãn gật gù đầu, vẫy tay chào tạm biệt mẹ.

Đường Dĩ Tổ vừa bước đi, dường như đột nhiên nhớ tới cái gì, quay người lại, từ trong giỏ xách lấy ra cái băng keo cá nhân, dán lên trán Đường Táo, nơi đang bị thương.

Trải qua cả đêm khôi phục, miệng vết thương đã kết vảy, nhưng Đường Dĩ Tổ lo lắng trẻ con khi chơi đùa không cẩn thận lại làm tróc da thì phiền phức. Tuy rằng Đường Táo là bé trai, nhưng mặt mũi đáng yêu như vậy, lưu sẹo thì cũng thật tiếc.

Đứa nhỏ ngơ ngác nhìn Đường Dĩ Tổ dán băng keo cá nhân cho mình, sau đó xoay người cười tủm tỉm vẫy vẫy tay nó rời đi.

Trong nhà Trần Tử Hào xảy ra chuyện như vậy, hôm nay ông bà nó liền hướng nhà trẻ xin nghỉ phép, cho đến hết học kỳ này sẽ không đến trường học.

Hiện tại cũng tới gần cuối kỳ, khoảng cách nghỉ hè bất quá chỉ còn mười ngày.

Phòng chừng trước khi ba mẹ Trần Tử Hào được thả ra, ông bà nó cũng không hy vọng Trần Tử Hào tới nhà trẻ, đơn giản liền xin nghỉ đến hết kỳ, chờ hai tháng nghỉ hè qua đi, học kỳ sau hẳn là mọi người cũng lãng quên mất chuyện này.

Trong trường, những bạn nhỏ khác còn chưa biết chuyện ba mẹ Trần Tử Hào bị tạm giam, nhưng vừa rồi thầy cô giáo đã đứng trên bục hướng Đường Táo xin lỗi, vì vậy tất cả mọi người đều biết.

Giờ phút này, thấy Đường Táo trở lại trong phòng học, bọn nhỏ tuy rằng không như người lớn tâm cơ thâm trầm, nhưng cũng hiểu được chút ít, tất cả đều có chút sợ hãi nhìn Đường Táo, cho đến khi.....

"Đường Táo, trên trán cậu dán là băng keo cá nhân heo con Bội Kỳ sao?" Một bạn nữ nhin không được lòng hiếu kỳ, thừa dịp ngồi bên cạnh Đường Táo chơi trò chơi, nhỏ giọng hỏi.

Đứa nhỏ nào đó sùng sốt, duỗi tay sờ sờ cái trán.

Băng keo cá nhân kia trên vô cùng trơn nhẵn, đương nhiên Đường Táo sờ không thấy trên đó có họa tiết gì, đành phải nói: "Không biết, là mẹ tôi vừa mới dán lên."

"Oa..... Mẹ cậu vậy mà mua cho cậu loại băng keo cá nhân có hình này." Cô bé nói, mấy bạn nhỏ bên cạnh nghe được đối thoại của bọn họ cũng sôi nổi tò mò nhìn về phía Đường Táo.

Đường Táo cảm giác được ánh mắt hâm mộ của các bạn. Đứa nhỏ trước đó bị nhiều thầy cô giáo nhìn chăm chăm cũng không hề câu nệ bỗng nhiên có chút ngượng ngùng.

Bất quá khác với thái độ bình thường, Đường Táo không hề cúi đầu không nói lời nào, mà là đồng dạng nói với các bạn: "Mẹ tôi chính là quan tâm tôi như vậy đó. Chỉ cần tôi có một chút đau, người đều đặc biệt đặc biệt lo lắng."

Nói xong, nghĩ đến bộ dáng ngày hôm qua Đường Dĩ Tổ đứng ở trước mặt bảo vệ mình, lại nghĩ đến lời nói tối hôm đó hai mẹ con cùng nhau chọn bình nước nhỏ mới, còn có nụ cười của cô vừa nở trước khi đi, Đường Táo nhin không được cúi đầu nhẹ nhàng nở nụ cười.

Các bạn đang vây xem băng keo cá nhân thấy vậy, ánh mắt không tự giác từ băng keo cá nhân chuyển lên trên mặt Đường Táo.

Mấy đứa nhỏ tuy rằng nhỏ tuổi, nhưng cũng có mắt thẩm mỹ. Bản năng con người chính là hướng tới cái đẹp, chẳng qua là trẻ con thích màu sắc đập vào mắt, sau đó dần lớn lên mà thẩm mỹ càng thêm phức tạp hóa thôi.

Ngày thường Đường Táo đều bận rộn, bộ dáng người sống chó tiến gần, tất cả các bạn đều không thích cùng chơi, dĩ nhiên cũng bỏ qua diện mạo của nó.

Mãi cho đến hiện tại, nhìn thấy Đường Táo tươi cười, không ít bạn nhỏ hiện tại mới bắt giác phát hiện, Đường Táo lớn lên..... Thật là đẹp mắt.

Bạn đang đọc truyện *Con Trai Là Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33

Editor: Lạc Tiểu - 12/07/2019

Tạm thời post trước một chương cho thứ ba, tối nay mình về sẽ post nốt chương cho thứ sáu nhé.

Sau khi Đường Dĩ Tố về nhà, chuyện thứ nhất chính là tìm kiếm tin tức chiêu sinh năm học mới của những nhà trẻ gần nhà khác.

Tuy rằng lúc sau nhà trẻ Thanh Cảnh biểu hiện không tồi, nhưng Đường Dĩ Tố vẫn cho rằng hoàn cảnh này không thích hợp con trai mình tiếp tục học tập.

Chuyện này vừa lúc bùng nổ, làm cho cô hiểu được tình cảnh trước giờ của Đường Táo. Ai cũng không biết lần sau còn có thể phát sinh chuyện tương tự hay không. Nhưng nếu hôm nay Đường Dĩ Tố không phát hiện, có lẽ Đường Táo phải tiếp tục yên lặng nhẫn nại ở ngôi trường đó.

Hơn nữa, học kỳ này sắp kết thúc, trước đó ba mẹ Trần Từ Hào đã nói qua, Trần Từ Hào sẽ không lại trở lại lớp, nhưng học kỳ sau thì không nhất định.

Ba mẹ Trần Từ Hào bị tạm giam, đối với Đường Dĩ Tố mà nói, thuận túy chỉ là ngoài ý muốn. Cô không có thực lực tuyệt đối để nghiền áp đối phương. Cô cũng không rõ, sau chuyện này, đối phương rốt cuộc là tránh lui ba thước, hay là quyết định phát động trả thù mãnh liệt với Đường Táo.

Đường Dĩ Tố vẫn quyết định nên đưa con trai mình tránh đi cái nguy hiểm tiềm ẩn này.

Hoàn cảnh xung quanh ảnh hưởng vô cùng lớn đối với sự hình thành tính cách và tam quan của trẻ nhỏ. Đường Dĩ Tố nếu là một người mẹ full-time, cô còn có thể nhìn chăm chăm Đường Táo. Nhưng kể tiếp cô phải lâm vào thời kỳ bận rộn xây dựng sự nghiệp, chỉ sợ hữu tâm vô lực, cho nên, Đường Dĩ Tố nhất định phải tìm cho Đường Táo một hoàn cảnh tốt để khỏe mạnh lớn lên.

Đường Dĩ Tố tính toán, qua hơn mười ngày nữa là nghỉ hè, sau khi nghỉ hè, tháng chín khai giảng, Đường Táo chính là bé lớp chồi.

Ban đầu Đường Dĩ Tố dự định nghỉ hè sẽ cho Đường Táo học môn năng khiếu. Nhưng nếu cô có thể đổi nhà trẻ thành công cho nó, cũng sẽ vừa kịp lúc đi báo danh môn năng khiếu ở nhà trẻ mới, cho Đường Táo một quá trình thích ứng.

Dựa theo kế hoạch ban đầu, Đường Dĩ Tố chỉ cần thông qua màn thử vai của « Khu không người », rất nhanh sau đó sẽ phải tiến tổ quay phim. Hiện tại cô cần phải an bài chương trình học kế tiếp của Đường Táo cho thỏa đáng.

Nếu như mọi chuyện thuận lợi, tháng tám Đường Dĩ Tố sẽ trở về, vừa lúc còn có thể kịp thời cùng Đường Táo đi học ở trường học mới.

Sau khi xác định mục tiêu này, cô cũng không dám trì hoãn, nhanh chóng lên mạng tìm tài liệu.

Tốt nhất có thể tìm được trường học có xe đưa rước, cách nhà không xa, xếp hạng vườn trường tổng hợp trung đẳng trở lên.....

Không cầu mong bé trai nhà mình có thể học được gì ở nhà trẻ, chỉ cần hoàn cảnh nhẹ nhàng hữu hảo, thầy cô giáo cùng bọn nhỏ vui vẻ lên lớp là được rồi.

Hiểu rõ nhu cầu của bản thân, Đường Dĩ Tố tìm tài càng có mục tiêu. Nếu như không tìm hiểu thì không biết, vừa bắt đầu tìm cô đã thấy lòng lạnh một nửa.

Nguyên bản Đường Dĩ Tố còn cảm thấy nhà mình điều kiện không tồi, chắc chắn sẽ tìm được một nhà trẻ tốt.

Không nghĩ tới đầu năm nay, càng ngày càng nhiều phụ huynh coi trọng giáo dục đời sau, Thanh Cảnh nhà trẻ một tháng ba ngàn đã có thể nói là tiện nghi, nhà trẻ tốt một chút phải mất ít nhất năm ngàn trở lên một tháng, còn tầm trung thì tầm một vạn, cái mức nhất một tháng tới tận hai vạn, này chỉ là riêng học phí, không tính các loại hằng ngày chi tiêu.

Đường Dĩ Tố nhanh chóng cầm lấy di động xem xét số tiền trong thẻ ngân hàng, tiền đóng bộ « Vương gia thể thân kiều thế » cùng quảng cáo băng vệ

sinh Sophie đã chuyển vào vào tài khoản của cô, trước mắt, cộng hết tiền tiết kiệm lại, có thể cho Đường Táo đi học nhà trẻ một tháng khoảng năm ngàn vẫn là dư dả.

Trong tay có tiền, Đường Dĩ Tổ thoáng an tâm một ít, lấy ra giấy bút tiếp tục bắt đầu sưu tập tư liệu.

Không nghĩ tới khi cô vừa quay người lại, trên màn hình liền bắn ra pop-up.

Thế loại quảng cáo này nhìn riết cũng quen mắt, Đường Dĩ Tổ đang định tắt cửa sổ, liền ở ngay lúc này, ánh mắt cô nhanh chóng xẹt qua một chữ trong đó, bắt giữ ba chữ « Khu không người ».

Đây chính là trọng tâm sự nghiệp kế tiếp của Đường Dĩ Tổ, cô vội vàng dừng lại, cẩn thận xem xét.

【 Ảnh hậu Đồng Trân tuyên bố gia nhập « Khu không người », hợp tác với đạo diễn Trần Trường An, tuyên bố bạn cũ gặp lại, đồng tâm hoàn thành giấc mộng điện ảnh 】

Đường Dĩ Tổ vội vàng click vào tiêu đề, ảnh chụp chung của Đồng Trân cùng Trần Trường An thời còn ngây ngô tức khắc nhảy ra.

Đối lập với tạo hình càng thêm đoan trang bấy giờ, ảnh chụp thời tuổi trẻ, thời kỳ thanh xuân Đồng Trân tươi trẻ hơn rất nhiều, đứng ở bên cạnh cô là Trần Trường An, hiển nhiên nhỏ hơn vài tuổi so với Đồng Trân, thời kỳ thiếu niên chính trực, tuy rằng thập phần gầy ốm, nhưng quả nhiên ánh mắt từ nhỏ đã cực kỳ sắc bén.

Bạn đang đọc truyện *Con Trai Là Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33-2

Giao diện kéo xuống, ngay sau đó là ảnh chụp hiện giờ của Đồng Trân cùng Trần Trường An râu xồm, bức ảnh này hiển nhiên là hình chụp năm nay, quan hệ hai người vẫn thân mật trước sau như một.

Đồng Trân bảo dưỡng cực tốt, tuy rằng trên mặt đã có dấu vết năm tháng, nhưng nếu so với người cùng lứa thì lại tuổi trẻ không ít. Hiện giờ cùng Trần Trường An đứng chung một chỗ, người không biết khả năng sẽ cho rằng Đồng Trân nhỏ hơn Trần Trường An một chút.

Đường Dĩ Tổ nhìn tin tức này, nhíu mày suy tư

Dung nhan của cô cùng Đồng Trân có vài phần tương tự, nhưng bất luận Đồng Trân của hiện tại hay quá khứ, đều có khí chất bất đồng hoàn toàn với Đường Dĩ Tổ. Hai người hoàn toàn là hai loại loại hình mỹ nữ, đứng cùng nhau tuyệt đối không có khả năng nhận sai.

Ở trong đời sống hiện thực Đường Dĩ Tổ tiếp thu qua nhiều khảo nghiệm của các đạo diễn, cô có thể xác nhận mình là một gương mặt vô cùng thích hợp chiếu ở màn ảnh lớn, Đồng Trân làm ảnh hậu thì không cần phải hỏi, tất nhiên là cô ấy cũng vậy.

Giờ phút này biết được tin Đồng Trân gia nhập, lại không nói định diễn nhân vật nào, đối với Đường Dĩ Tổ mà nói thì không thể gọi là chuyện tốt.

Bởi vì cô không cách nào xác định được, ở trong lòng Trần Trường An có khuynh hướng về diễn viên thuộc khí chất nào.

Đúng lúc này, di động bỗng nhiên vang lên, Đường Dĩ Tổ nhìn qua, là cuộc gọi của Tàn Hoa.

"Đoàn phim《 Nguyên vọng ngôi sao 》 thúc giục tôi trong hôm nay phải hồi đáp gấp." Điện thoại vừa nhắc, Tàn Hoa trực tiếp đi thẳng vào vấn đề, "Đồng Trân muốn tham diễn « Khu không người »."

Đường Dĩ Tổ nói: "Em cũng mới vừa nhìn thấy tin tức....."

"Vậy cô nghĩ sao?" Tàn Hoa hỏi.

Đường Dĩ Tổ minh bạch bà muốn đáp án gì.

Đối mặt với người cạnh tranh khác, Đường Dĩ Tổ có thể tự tin ra tay, cô vừa có kỹ thuật diễn vừa có mỹ mạo, nhưng ở đề tài điện ảnh như « Khu không người », tác dụng của vẻ ngoài kỳ thật cũng không lớn.

Huống chi Đồng Trân cùng Đường Dĩ Tổ lớn lên rất giống nhau, kỹ thuật diễn của cô ấy còn nhận được giải thưởng, lại không giống như Đường Dĩ Tổ xú danh bay xa, hơn nữa cô ấy còn có quan hệ rất tốt với đạo diễn.....

Cơ hồ mọi thứ đều đang đánh Đường Dĩ Tổ không thương lượng, Đồng Trân nếu như muốn diễn nữ chính, căn bản Đường Dĩ Tổ không đánh lại người ta.

Người bình thường ở loại thời điểm này, hẳn là đều sẽ biết khó mà lui lựa chọn bộ phim《 Nguyên vọng ngôi sao 》, nhưng Đường Dĩ Tố chính là nói không được lời nói đáp ứng kia.

"Tần Hoa tỷ, em cảm thấy..... Đồng Trân nếu muốn đóng nữ chính, đã sớm có thể diễn, Trần Trường An bọn họ căn bản không cần thiết quảng rãi kịch bản, tìm kiếm nữ chính mới."

Đường Dĩ Tố chậm rãi nói, "Theo giả thiết của kịch bản, nữ chính là một sinh viên hai mươi hai tuổi, Đồng Trân tuy rằng càng giống một người mẹ truyền thống hơn so với em, nhưng nhìn vào tuổi, cô ấy cũng không thích hợp nhân vật này."

Tần Hoa cười nhạo một tiếng.

Đường Dĩ Tố cảm giác được bà bất mãn, vẫn căng da đầu nói: "Em ngược lại cảm thấy, Đồng Trân gia nhập, càng thuyết minh rất có thể em được lựa chọn."

Tần Hoa cơ hồ nhin không được: "Đường Dĩ Tố, tôi đặc biệt tò mò, rốt cuộc cô lấy đâu ra nhiều tự tin đến vậy!"

Đường Dĩ Tố đã biết tính cách của Tần Hoa, cũng không bởi vì câu trào phúng này của bà mà sinh khí. Ngược lại, bởi vì Tần Hoa mở miệng, cô thờ phào nhẹ nhõm, nói: "Đồng Trân lớn hơn em gần hai mươi tuổi, càng giống một người mẹ hơn em, em lại có dung mạo rất giống Đồng Trân. Cho nên, em hợp lý suy đoán, Đồng Trân rất có thể đóng vai nhân vật mẹ của em trong phim."

Tần Hoa quả thực hết chỗ nói: "Đồng Trân tuy rằng đã bốn mươi tuổi, nhưng còn trước nay chưa từng diễn qua nhân vật mẫu thân, huống chi lại là loại vai phụ này, lời này của cô nói trước mặt tôi thì không sao, truyền tới lỗ tai Đồng Trân, coi chừng chết như thế nào cũng không biết!"

Đường Dĩ Tố vội vàng cười: "Em biết em biết, Tần Hoa tỷ không giống với người khác, cho nên ở trước mặt chị, em mới yên tâm lớn mật nói ra."

Sự xem thường của Tần Hoa sắp bay thấu trời xanh: "Được rồi, cô muốn không diễn thì không diễn, bộ《 Nguyên vọng ngôi sao 》 tôi giao cho người khác, hy vọng cô đừng hối hận."

Nói xong, Tần Hoa nhanh chóng cúp điện thoại.

Nhưng mà sau khi tắt máy, bà lại nhin không được nhìn chăm chăm di động phát ngốc.

Đường Dĩ Tố biến hóa bà xem ở trong mắt, ngay từ đầu tưởng chuyện tốt, nhưng mà giờ khắc này, Tần Hoa lại không rõ đây là tốt hay là xấu.

Tuy rằng trở nên tiến tới, hiểu được chăm sóc con cái, nhưng bù qua xót lại, cũng trở nên gần bước hồ đồ, càng thêm cố chấp.

Trong tay Tần Hoa đã mang qua nhiều diễn viên như vậy, đương nhiên, bà minh bạch, phàm là người có năng lực, khẳng định đều có kiên trì cùng cố chấp của mình, nhưng là, này hết thấy tiền đề là, có năng lực!

Đường Dĩ Tố có năng lực sao?

Trước kia khẳng định là không có.

"Leng keng."

Đúng lúc này, di động thu được một tin nhắn mới.

Tần Hoa đang nhìn chăm chăm di động ngơ ngẩn, cho nên trong nháy mắt màn hình di động sáng lên kia, bà liền thấy được nội dung tin nhắn.

Tuy Tần Hoa là người đại diện kim bài đã tung hoành giới giải trí nhiều năm, cũng nhin không được trừng lớn đôi mắt.....

Sau khi Đường Dĩ Tố cùng Tần Hoa nói xong điện thoại, cô lập tức nắm chắc thời gian tiếp tục sưu tập tư liệu nhà trẻ. Đúng lúc này, Tần Hoa - người mới vừa nói chuyện điện thoại xong với cô - lại gọi tới.

"Dạ?" Đường Dĩ Tố một tay viết chữ, một tay cầm di động giữ ở bên tai.

"Mười ngày sau, đi đóng bộ《 Khu không người 》, đoàn phim mới nhắn."

"A?" Đường Dĩ Tố dừng một chút, mới phản ứng lại, "Vậy, cho nên em....."

"Chúc mừng cô, nữ chính《 Khu không người 》 là của cô rồi. Qua mấy ngày đoàn phim sẽ tung ra tin tức về diễn viên." Thanh âm bất đắc dĩ, khó nén vài phần quái dị cùng kinh ngạc của Tần Hoa truyền đến, "Đồng Trân đóng vai mẹ của cô."

Đường Dĩ Tố vừa nghe, lập tức nhin không được nở nụ cười: "Cảm ơn chị nha, Tần Hoa tỷ!"

"Cảm tạ tôi làm gì, cố gắng biểu hiện đi, Đồng Trân là ảnh hậu, phải ngoan ngoãn cùng người ta học tập, biết không!" Tần Hoa nói nói, lại nhin không được nghiêm khắc lên.

Đường Dĩ Tổ hiểu rõ Tần Hoa đây là quan tâm mình, một chút cũng không sợ, cười tủm tỉm không ngừng đồng ý.

Xác định nhận được vai của « Khu không người », liên tiếp mấy ngày sau, tâm tình Đường Dĩ Tổ đều rất tốt, thẳng đến khi cô bắt đầu tham gia các phỏng vấn nhập học nhà trẻ.

Đầu năm nay, có tiền còn chưa đủ, nhà trường cư nhiên còn phải khảo hạch gia đình của bọn nhỏ, sau khi thông qua mới có thể nhập học.

Đường Dĩ Tổ vốn dĩ cho rằng, dựa theo điều kiện trước mắt của mình, trong nội thành có nhà, trong tài khoản ngân hàng có tiền tiết kiệm, dẫn Đường Táo đi nhập học hẳn là không khó. Nhưng mà sau khi tiếp xúc mới biết được, nhà trẻ càng tốt, càng có yêu cầu cao đối với phụ huynh.

Gia đình đơn thân giống như Đường Dĩ Tổ, người mẹ còn bận rộn công tác, một ít nhà trẻ tương đối chú trọng tố chất giáo dục từ gia đình vì vậy mà đều trực tiếp từ chối.

Bạn đang đọc truyện *Con Trai Là Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34

Editor: Lạc Tiểu - 16/07/2019

Liên tiếp nhận bị cự tuyệt làm Đường Dĩ Tổ thâm trọng đã kích, quả thực bắt đầu hoài nghi nhân sinh. Cô tự hỏi hay là cho Đường Táo lại tiếp tục học ở nhà trẻ Thanh Cảng tiếp đi? Nhưng nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng Đường Dĩ Tổ vẫn quyết định, nắm bắt thời gian, tiếp tục thử thêm mấy trường nữa.

Ngoại trừ việc trước đó Đường Dĩ Tổ suy tính đến những tình huống Đường Táo không thích hợp ở nhà trẻ Thanh Cảng, lại qua nhiều ngày bình tĩnh tự hỏi, Đường Dĩ Tổ còn phát hiện vấn đề lớn hơn nữa.

Đường Táo là con của mình tính.

Cùng với chuyện sự nghiệp Đường Dĩ Tổ đi vào quỹ đạo, theo dự tính của cô, hai năm tiếp theo sẽ là lúc sự nghiệp Đường Dĩ Tổ ở đỉnh cao.

Mà trong lúc này, Đường Táo vẫn phải ở nhà trẻ học hành. Nếu không có gì ngoài ý muốn, lần này một khi chọn được trường rồi, Đường Dĩ Tổ không có ý định thường xuyên đổi trường học mới cho thẳng bé.

Đầu tiên, chuyện cô có Đường Táo sớm hay muộn cũng sẽ hấp thụ ánh sáng, Đường Dĩ Tổ càng nổi tiếng, khả năng Đường Táo bị quấy rầy lại càng lớn.

Ở thời điểm này phi thường khảo nghiệm sự an toàn cùng tính bảo mật tính của nhà trẻ. Ngay sau đó, nếu là nhà trẻ bình thường, Đường Táo rất có thể sẽ bị vì Đường Dĩ Tổ mà hưởng thụ một ít ưu đãi.

Trái ngược với nhà trẻ trước đó chẳng quan tâm, ưu đãi đương nhiên là tốt hơn so với bị bạo lực, nhưng một khi quá mức, đối với sự trưởng thành của trẻ nhỏ cũng bất lợi tương tự.

Nếu có thể được học ở những trường tốt kia, những vấn đề này liền không tồn tại.

Điều kiện nhập học khắc nghiệt, sàng chọn rút một số lớn phụ huynh, cuối cùng có thể vào học, cơ bản đều là nhân vật có uy tín danh dự.

Nếu ở trong trường tất cả ba mẹ có tính đặc thù, ngược lại, những đứa nhỏ sẽ được đối xử bình thường, càng có ích cho bọn nó khỏe mạnh trưởng thành.

Hơn nữa, thực lực tổng hợp của ba mẹ tốt, cho dù tội nhỏ ở nhà trẻ phát sinh mâu thuẫn, loại chuyện như lần trước mẹ Trần Từ Hà đánh Đường Táo cũng có khó có thể phát sinh.

Thật ra cũng không phải nói kẻ có tiền đều có phẩm chất tốt, chỉ là mọi người sẽ càng chú trọng thể diện một chút, không đến mức trước mặt trẻ con làm ra chuyện khác người.

Sau khi hiểu rõ điểm này, Đường Dĩ Tổ tức khắc càng sầu.

Liên tiếp vài cái trường học đều bởi vì nguyên nhân như vậy từ chối, Đường Dĩ Tổ chỉ có thể đem ánh mắt hướng về trường mầm non quốc tế.

Nghe nói không ít trường quốc tế rõ ràng ở trong Hoa Quốc nhưng chỉ nguyện ý nhận học sinh người nước ngoài.

Đường Dĩ Tổ ở trên mạng tìm kiếm tư liệu tương quan, phát hiện chuyện này trước đó không lâu đã có phụ huynh tổ chức thành đoàn thể kháng nghị. Hiện tại còn chưa có tin tức gì mới, cũng không biết là đang xử lý hay là không giải quyết được gì.

Đường Dĩ Tổ quyết định nhân dịp này đi thử một lần.

Kết quả như dự kiến, vô cùng khiến người không vui.

Phần lớn trường học quốc tế tuy rằng biểu đạt rất uyển chuyển, nhưng vẫn như cũ có yêu cầu đối với quốc tịch của học sinh hoặc là phụ huynh. Ở trường học cá biệt nọ, khi bảo vệ nghe cô nói điều kiện không phù hợp, thậm chí ngay cả cửa cũng không cho vào.

Cả ngày liên tiếp đi hét ba nhà trẻ quốc tế đều không có thu hoạch gì, Đường Dĩ Tổ đi khu trường học cuối cùng.

Trước mắt là trường học quốc tế tốt nhất toàn thành, Thiên Quỳnh nhà trẻ.

Nhà trẻ này cùng với trường tiểu học quốc tế Thiên Quỳnh cùng tuyến, một khi trúng tuyển nhà trẻ, nếu không có gì ngoài ý muốn, hai năm sau Đường Tảo học tiểu học cũng có bảo đảm.

Trong tư liệu Đường Dĩ Tổ tra được, hiện tại, Thiên Quỳnh nhà trẻ dẫn đầu với học phí mắc nhất, vườn trường rộng nhất, đội ngũ thầy cô giáo hùng hậu nhất.

Kiến trúc bên trong không chỉ phân bố hợp lý, còn có trang trí hòn non bộ, vườn trò chơi rộng lớn, cảnh sắc tú lệ.

Về phương diện ẩm thực, bên trong còn có nhà kính trồng rau dưa tự túc, tự trồng tự nấu, đảm bảo thức ăn của các bé đều là tươi sạch nhất, khỏe mạnh nhất.

Hằng ngày đi học, chủ yếu dạy học ngôn ngữ là chính, không cường chế học tập. Trong nhà trẻ còn có rất nhiều giáo viên nước ngoài, giúp bọn nhỏ vừa học vừa chơi, tiếp xúc với ngôn ngữ mới một cách tự nhiên.

Đồng thời, thời gian rảnh, trường cũng có lớp năng khiếu cực kỳ phong phú: vũ đạo, cờ tướng, golf, bóng chuyền, thư pháp, bơi lội, thuật cưỡi ngựa sơ cấp.

Mọi thứ nhà trẻ đều vì phụ huynh suy xét chu toàn, ngay cả những phụ huynh hà khắc nhất cũng vô cùng vừa lòng. Vì vậy, trường mầm non quốc tế Thiên Quỳnh mới nhận được đỉnh cấp vòng nguyệt quế trong tình trạng hiện nay các trường đều nỗ lực cố gắng.

Đối với loại trường học này, Đường Dĩ Tổ đã chuẩn bị sẵn tâm lý chỉ-là-người-qua-đường-là-cái-chắc, không dám ôm hy vọng gì nhiều.

Vừa đi về cửa chính của nhà trẻ, trong lòng Đường Dĩ Tổ vừa nhìn lại những trường mấy ngày nay cô từng được phỏng vấn, cố gắng sàng lọc ra những trường mình còn có hy vọng thử lại, thậm chí Đường Dĩ Tổ còn vô si muốn nhờ vả Tần Hoa.

Ở thế giới này cô không có thân nhân, không có bạn bè. Trước mắt, người quen thuộc nhất là Tần Hoa, nếu thật sự tìm không thấy nhà trẻ thích hợp, có lẽ Đường Dĩ Tổ sẽ cố gắng năn nỉ nhờ bà giúp đỡ, thử xem có thể nhờ quan hệ hay không.

"Xin chào, nơi này là nhà trẻ Thiên Quỳnh, xin hỏi ngài tới có chuyện gì sao?" Đường Dĩ Tổ vừa đến nhà trẻ cửa, bảo vệ lập tức bước đến dò hỏi.

"Chào anh, tôi là phụ huynh đơn thân của một bé trai bốn tuổi, dự định đến tham khảo về chuyện chiêu sinh vào tháng chín năm nay." Đường Dĩ Tổ vội vàng trả lời.

"Vậy ngài qua bên này xem xét một chút, đi đến tòa nhà phía trước kia, nơi tư vấn nằm ở lầu một." Viên bảo vệ nói.

Đường Dĩ Tổ không ngờ trường học tốt nhất ngược lại còn dễ nói chuyện hơn những trường học thấp hạng. Tốt xấu gì cũng cho người ta vào cửa nhìn xem, cô vội vàng đi qua. Quả nhiên vừa bước lên lầu một, liền thấy được sảnh cổ văn tuyền sinh.

Sau khi làm theo yêu cầu, điền tư liệu của mình vào tờ giấy có sẵn rồi đưa cho nhân viên công tác, Đường Dĩ Tổ rõ ràng cảm nhận được, đối phương xem xong tư liệu, lập tức nhìn mình kỹ càng từ trên xuống dưới.

Đối phương đánh giá rất nhanh, ánh mắt cũng có che dấu, người bình thường sợ là cảm giác không được, nhưng Đường Dĩ Tổ là diễn viên, đối với ánh mắt cùng thần thái biến hóa rất miễn cảm, cô nhin không được ở trong lòng suy đoán, chẳng lẽ người này nhận ra mình?

Thật ra Đường Dĩ Tổ không sợ bị lộ tin tức, điều duy nhất cô băn khoăn chính là hy vọng đối phương không phải là fans của Tống Thần Hạo cùng Dương Mạn Ni là được.

Sau khi hai người kia tổ đội tham gia gameshow, quả nhiên rất nhanh thu hút một lượng lớn fan CP, những fan CP đó hằng ngày cuồng thần tượng, lạc thú lớn nhất chính là dẫm Đường Dĩ Tổ hai chân mới cảm thấy thống khoái.

Đồng dạng với sự nổi tiếng của CP Hạo-Ni, gần đây đội ngũ mắng Đường Dĩ Tổ trên mạng lại lớn mạnh không ít, đối với điều này cô chỉ coi như nhìn không thấy, hoàn toàn làm lơ.

Đường Dĩ Tổ thấp thỏm, ngay sau đó, liền nghe người đối diện dò hỏi: "Ngài là người mẹ đơn thân sao?"

"Đúng vậy." Thôi, tới thì tới, Đường Dĩ Tổ cũng không có gì phải dấu diếm, trực tiếp gật đầu.

"Nếu con mình không muốn đi học, ngài sẽ làm gì?"

Đường Dĩ Tổ nghĩ nghĩ: "Trước mắt con tôi chưa bao giờ ra loại nan đề cho tôi. Nhưng nếu có một ngày thằng bé nói với tôi không muốn đi học, đầu tiên tôi sẽ xin phép giáo viên nghỉ một ngày, sau đó cùng con nói chuyện nhẹ nhàng một chút để hiểu biết sinh hoạt trong trường, tâm lý gần đây của con. Chuyện không muốn đi học phải có nguyên nhân, chỉ khi tìm được căn nguyên, mới có thể giải quyết vấn đề."

Đối phương gật gật đầu, lại hỏi: "Vậy nếu có một ngày, giữa con và sự nghiệp của ngài có phát sinh mâu thuẫn, ngài sẽ xử lý vấn đề này ra sao?"

"Tôi chọn con." Đường Dĩ Tổ không chút do dự nói.

Thấy cô trả lời dứt khoát đến như vậy, đối phương có chút hoài nghi ngẩng đầu nhìn về phía Đường Dĩ Tổ.

Đường Dĩ Tổ hơi hơi mỉm cười: "Tôi đã từng suy nghĩ lựa chọn."

Bạn đang đọc truyện *Con Trai Là Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34-2

Editor: Lạc Tiểu - 20/07/2019

Hì.. Không biết mọi người có để ý không.. Thật ra ta thường sẽ up truyện vào đêm khuya, không biết giờ này có ai còn thức không nhỉ.

Nhân viên công tác lúc này mới hiểu rõ gật gật đầu: "Vậy được rồi, tôi sẽ giữ lại tư liệu của ngài. Vào tháng tám, chúng tôi sẽ gửi bưu kiện để thông báo cho ngài về những vật phẩm yêu cầu cần thiết để báo danh. Chờ mong con của ngài trở thành một thành viên của nhà trẻ Thiên Quỳnh."

Nói xong, đối phương vươn tay với Đường Dĩ Tổ.

Đường Dĩ Tổ ngăn ra, vừa vươn tay bắt lấy tay nhân viên công tác, vừa không thể tưởng tượng nổi: "Cái này... Nếu như tôi không hiểu sai, ý này là..... Tôi thông qua?"

Đối phương nhìn Đường Dĩ Tổ mỉm cười gật gật đầu: "Bắt quá phải đợi đến tháng tám, sau khi đóng các loại học phí, xử lý xong thủ tục nhập học, bé mới chính thức là thành viên của nhà trẻ Thiên Quỳnh.""

""Đến lúc đó, chúng tôi cũng sẽ có người chuyên môn phụ trách điện thoại thông báo cho ngài, hy vọng ngài không bỏ qua thời gian báo danh.""

Đường Dĩ Tổ ngơ ngác nhìn đối phương, cơ hồ hoài nghi là mình đang nằm mơ.

Trước đó những nhà trẻ kia rõ ràng khó vào như vậy, vì sao môi trường nhà trường tốt nhất hiện tại lại ngược lại, lập tức thành công?

Nhân viên công tác thấy Đường Dĩ Tổ không có phản ứng gì, liền nhắc nhở: "Nếu ngài mệt mỏi muốn nghỉ ngơi trong chốc lát, có thể đi vào phòng nghỉ, trong phòng có ghế mát xa cùng một ít đồ uống."

"Thời, không cần." Đường Dĩ Tổ vội vàng nói, đứng dậy chuẩn bị rời đi.

Nhưng vừa mới bước hai bước, đôi chân của cô lại bắt gặp dừng lại.

Thật ra, loại cảm giác quý dị này, đã xuất hiện không chỉ một lần.

Từ ngày có tranh chấp với phụ huynh Trần Tử Hào, một đường đèn xanh khi kiểm tra ở bệnh viện, đến sở cảnh sát thì vừa lúc cha mẹ Trần Tử Hào bị bắt giam.

Sau đó đến hôm nay, mắt thấy sắp cùng đường, vậy mà lại liễu ám hoa minh, Đường Táo không hiểu sao lại được nhà trẻ Thiên Quỳnh lựa chọn.

Nếu là chuyện khác, cho dù Đường Dĩ Tổ cảm thấy kỳ quái, cô cũng lười mệt mỏi theo đuổi, nhưng chuyện hôm nay liên quan tới việc đi học của con trai, Đường Dĩ Tổ thật sự không dám lơ là nửa phần.

Cứ mơ mơ hồ hồ để Đường Táo vào học ở trường, Đường Dĩ Tổ thật sự không an tâm. Thà rằng mạo hiểm bị hủy bỏ tư cách trúng tuyển, cô cũng nhất định phải hỏi rõ ràng.

Nghĩ thông suốt điểm này, cuối cùng, Đường Dĩ Tổ quay người lại, lại một lần nữa ngồi lại chỗ cũ.

Đối phương không ngờ Đường Dĩ Tố đi mà quay lại, ánh mắt nhìn cô có chút kinh ngạc.

Đường Dĩ Tố nghiêm túc hỏi: "Có thể mạo muội hỏi một chút, vì sao trường lại dễ dàng quyết định con tôi trúng tuyển được không?"

Nhân viên công tác có chút kỳ quái nhìn Đường Dĩ Tố, sau đó mới trả lời: "Phòng vấn vừa nãy ngài đã thông qua."

"Thật không dám dấu diếm, tôi không chỉ phỏng vấn ở nhà trường, trước đó, tôi đã từng vào hơn mười nhà trẻ." Đường Dĩ Tố nói, "Hoặc là bởi vì tôi là người mẹ đơn thân, hoặc là lo lắng thực lực kinh tế của tôi không đủ cung ứng nhu cầu của trường, hoặc là bởi vì hạn chế quốc tịch, những trường học đó đều xếp hạng sau nhà trẻ Thiên Quỳnh, tất cả đều từ chối. Cho nên tôi không rõ....."

Nhân viên công tác cười nói: "Mỗi trường học vào mỗi năm đều sẽ có chút danh ngạch cho học sinh nghèo khó. Năm nay, nhà trẻ Thiên Quỳnh cũng có. Tuy rằng con ngài có một ít điều kiện không phù hợp, nhưng vẫn là đứa nhỏ ưu tú."

"Còn về phụ huynh, điều kiện hiện tại của ngài khi ở trường khác có lẽ là hoàn cảnh xấu, nhưng hiện tại, lại vừa lúc phù hợp yêu cầu của trường."

"Kỳ thật Thiên Quỳnh không chỉ nhận thẳng bé nhập học, hơn nữa, khi đến tháng tám, những phí dụng khi đó ngài đóng đều sẽ không bao hàm học phí. Hy vọng như vậy sẽ giúp gia đình ngài giảm bớt không ít gánh nặng kinh tế, để có thể dành chút thời gian bận rộn để làm bạn với con."

"Tôi cũng tin tưởng hoàn cảnh của nhà trẻ Thiên Quỳnh sẽ giúp bé mau chóng hòa hợp với vườn trường, trở thành một thành viên của Thiên Quỳnh chúng tôi."

Đường Dĩ Tố vừa nghe xong, không chỉ mừng rỡ như điên như trong tưởng tượng của nhân viên công tác, ngược lại càng thêm cảnh giác.

Ngay cả tiền học phí cũng không cần đóng?

Loại chuyện tốt này, vì sao lại không lý do gì rơi xuống trên đầu cô?

Lòng nghi ngờ thật mạnh, khuôn mặt Đường Dĩ Tố bắt gặp nghiêm túc lên, gắt gao nhìn chăm chăm nhân viên công tác: "Xin lỗi, tuy rằng tôi thật sự là một mình nuôi con, hơi vất vả một chút so với gia đình bình thường, nhưng tôi cho rằng tôi tuyệt đối không đạt được chỉ tiêu nghèo khó của trường. Hy vọng cô có thể thành thật trả lời tôi, hết thảy chuyện này rốt cuộc là sao."

Hằng ngày Đường Dĩ Tố nhìn như mềm mại, nhưng một khi nghiêm túc lên, nhân vật nháy mắt bám vào người, khí tràng đột nhiên phát sinh biến hóa, ánh mắt nhìn người đối diện mang theo áp bách vô hình.

Sắc mặt nhân viên công tác biến đổi, sao cũng không ngờ Đường Dĩ Tố lại phản ứng như vậy, vội vàng cúi đầu suy nghĩ cách ứng phó.

Nhưng mà Đường Dĩ Tố cũng không cho cô nàng cơ hội này, cô vươn tay làm như muốn lấy lại tư liệu vừa nãy đã giao cho nhân viên công tác.

Nhân viên công tác thấy vậy, tức khắc nóng nảy, cô nàng vội vàng ngăn chặn tư liệu, nhìn Đường Dĩ Tố nói: "Ngài ngài ngài, ngài... Người khác muốn vào mà không được, ngài có cơ hội vào được, sao cứ muốn tìm hiểu cặn kẽ làm gì chứ."

"Thiên Quỳnh là nhà trẻ lớn như vậy, cũng sẽ không hại ngài. Chúng tôi bảo đảm, trong lúc bé học ở đây, nhất định sẽ an bài thỏa đáng, tuyệt đối không làm ngài nhọc lòng..."

"Ai ai.. Ngài đừng lấy đi. Hầy.. Được rồi được rồi, tôi cho ngài biết là được chứ gì!"

Roi vào đường cùng, nhân viên công tác đành phải méo mó nói: "Là Chủ tịch hội đồng quản trị có lời, trong tháng này nếu có người dò hỏi về việc chiêu sinh, tất cả đều dẫn tới đây để chúng tôi xét duyệt..."

"Khi đó, chỉ cần nhìn đến tên "Đường Dĩ Tố", là một người mẹ đơn thân, lập tức trực tiếp thông qua."

Đường Dĩ Tố trừng lớn đôi mắt, làm sao cũng không nghĩ tới, thì ra có người ở sau lưng giúp mình!

Là ai có năng lực lớn như vậy?

Trong đầu Đường Dĩ Tố lập tức sáng lọc.

Khẳng định không phải là Tần Hoa, Tống Thần Hạo lại càng không thể.....

"Chủ tịch hội đồng quản trị? Cô biết ai là Chủ tịch hội đồng quản trị không?" Đường Dĩ Tố vội vàng truy vấn.

"Tôi đương nhiên không biết, người đó đâu phải là người tôi có thể tiếp xúc chứ." Nhân viên công tác oan ức nói, bỗng nhiên nghĩ tới cái gì, cô nàng xoay người, lấy ra một văn kiện, "Bắt quả trên đây có để lại số điện thoại, trước đó có nói, nếu trong quá trình tuyển sinh có gì ngoài ý muốn, tôi có thể đưa ngài số điện thoại này để liên hệ."

Đường Dĩ Tố nhận lấy văn kiện, vừa lưu lại số điện thoại vào di động, vừa nói với nhân viên công tác: "Cảm ơn, thật ngại quá, tạo thêm phiền toái cho các cô."

Nói xong, Đường Dĩ Tố cơ hồ gấp không chờ nổi mà xoay người, tìm đến một góc không người, gọi vào dãy số vừa lưu.

Cô có thể xác nhận, bệnh viện đèn xanh, tổ gác ở sở cảnh sát, nhất định đều có quan hệ với chủ nhân của số điện thoại này!

Cùng với vài tiếng "Te te", đầu bên kia rất nhanh đã bắt máy.

"Alô." Một giọng nam thanh lãnh truyền qua điện thoại.

Đường Dĩ Tố nghe, chỉ cảm thấy có vài phần quen tai, nhưng trong khoảng thời gian ngắn lại nghĩ không ra là ai, cô nói: "Alô, xin chào, tôi là Đường Dĩ Tố."

Người đang chuẩn bị mở hộp - Lục Châu: "?!!!!"

Bạn đang đọc truyện *Con Trai Là Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35

Con trai là nam phụ - Chương 35

Tác giả: Hà Lam

Editor: Lạc Tiểu - 24/07/2019

Truyện mình edit không phải để làm hài lòng tất cả mọi người. Vậy nên đừng dạy dỗ/yêu cầu mình phải làm thế này nọ kia đối với cách trình bày của mình. Cảm ơn.

"Alo, xin chào?" Sau khi tự báo họ tên, hồi lâu vẫn không nghe được đối phương đáp lại, Đường Dĩ Tố vội vàng lặp lại.

"À.. Chào." Lần này người bên kia đầu dây hồi âm rất nhanh, nhưng sau khi nói xong hai chữ này, lại là một khoảng im lặng kéo dài.

Đường Dĩ Tố cảm thấy phản ứng của người này có chút kỳ quái, nhưng giờ phút này, trong lòng cô có rất nhiều nghi vấn, cũng không muốn phỏng đoán tâm tình đối phương, bèn nói thẳng: "Hiện tại tôi đang ở nhà trẻ Thiên Quỳnh, những chuyện trước đó tôi đã biết hết rồi."

Lục Châu tay cầm điện thoại, đứng ở trước cửa văn phòng, cơ hồ có chút đại ra.

Từ sau khi tiếp điện thoại, anh tựa như bị định thân, đứng nãy giờ vẫn không nhúc nhích. Lúc này, công ty đang chuẩn bị tổ chức hội nghị, Lục Châu đứng ở ngoài cửa, người đi phía sau toàn bộ đều không thể đi vào.

Một giám đốc chờ một lát, sau lại nhìn không được nhỏ giọng nhắc nhở: "Lục tổng."

Lục Châu lập tức phục hồi tinh thần, anh lui một bước ra sau. Vẫy tay gọi Lý Chí, lại nhét văn kiện giao cho người trợ lý này, ý nói hôm nay việc hội nghị do cậu ta chủ trì.

Lý Chí trừng lớn đôi mắt nhìn Lục Châu.

Việc cử hành giao cho Lý Chí phụ trách hoàn toàn không thành vấn đề, chỉ là dựa theo tính tình công tác cuồng - Lục Châu, hội nghị đã chuẩn bị bắt đầu rồi, cư nhiên còn có thể giao cho cậu đi làm, chẳng lẽ lần gọi điện thoại này đã xảy ra đại sự gì?

Lục Châu cầm điện thoại, tìm một góc không người. Ở đầu dây bên kia, thanh âm Đường Dĩ Tố chậm rãi truyền vào tai: "Xin hỏi hiện tại anh có rảnh không, tôi muốn cùng anh gặp mặt nói chuyện."

"Có rảnh." Lục Châu chân chờ một chút, nói, "Tôi sẽ lái xe tới, đại khái hai giờ có thể có mặt tại nhà trẻ Thiên Quỳnh."

Đường Dĩ Tố ngẩn người, nghe ra ý của đối phương. Người đàn ông này tuy rằng là chủ tịch hội đồng quản trị của Thiên Quỳnh, nhưng tựa hồ cũng không ở trong nhà trẻ?

Cô không hề biết gì về quá khứ của nguyên thân, người này đột nhiên nhảy ra, Đường Dĩ Tố căn bản đoán không ra là ai. Nếu tùy tiện trong lúc gọi điện thoại dò hỏi thân phận đối phương, rất có thể lộ tẩy, cho nên Đường Dĩ Tố mới cùng người nọ định ngày hẹn, gặp được mặt, lại kết hợp ngôn hành cử chỉ của anh ta, có lẽ sẽ có manh mối.

Nghĩ như vậy, Đường Dĩ Tố nói: "Tốt, đối diện nhà trẻ có một trung tâm thương mại, tôi ở trong quán cà phê lâu hai chờ anh."

Sau khi cúp điện thoại, Đường Dĩ Tổ rời khỏi trường, có chút thấp thỏm chờ trong quán cà phê.

Sẽ là ai nhỉ?

Căn cứ vào manh mối nguyên thân lưu lại, cô ấy không có thân nhân, bạn bè trong WeChat thoát nhìn tất cả đều là người thường, không giống như là người có bản lĩnh lớn như vậy.

Chẳng lẽ... Là cha của Đường Táo ư?

Suy nghĩ hồi lâu bỗng nhiên toát ra ý nghĩ này, làm Đường Dĩ Tổ sợ tới mức cả người đều giật mình.

Trước đây nguyên thân bị Tổng Thần Hạo chinh thành như vậy, nếu là người quan tâm Đường Dĩ Tổ, lại có bản lĩnh đến vậy, đã là sớm đã ra tay mới đúng. Nhưng mà người này lại từ đầu tới đuôi cũng chưa hề xuất hiện, hết thảy đều phải dựa vào Đường Dĩ Tổ một mình chống lại.

Mà hiện tại, bất luận là chuyện bệnh viện, sở cảnh sát hay là trường mầm non trước mắt, những chuyện có lan quyn đến Đường Táo, đối phương đều nhúng tay.

Con là do Đường Dĩ Tổ chăm sóc, chuyện sinh hoạt hằng ngày của Đường Dĩ Tổ hẳn sẽ không nhúng tay, nhưng chỉ cần sự tình liên quan tới con, làm cha của Đường Táo, hẳn liền thuận tay giúp đỡ chẳng?

Một khi có ý tưởng này, Đường Dĩ Tổ càng nghĩ, càng cảm thấy khả năng này cực cao.

Mà bên kia, tâm tình của Lục Châu còn phức tạp hơn cả cô.

Anh trở lại văn phòng, lập tức liên lạc Lý thúc.

Cuộc gọi Video vừa chuyển, mặt Lý thúc lập tức xuất hiện trên màn hình: "Thiếu gia, xin hỏi có gì phân phó sao?"

Lục Châu nhìn Lý thúc không nói gì.

Lý thúc giương mắt nhìn màn hình, đương nhìn thấy biểu tình của Lục Châu cùng ngày thường khác nhau rất lớn, ông ngăn ra một chút, rất nhanh phục hồi tinh thần, rồi lại vội vàng cúi đầu che dấu vẻ mặt của mình.

"Lý thúc." Lục Châu nhìn thái độ cúi đầu không dám đối mặt của ông, "Có phải thúc giấu tôi, trộm làm cái gì?"

"Khụ.. khụ.." Lý thúc ho khan vài câu, thấy Lục Châu vẫn nhìn mình chăm chăm không bỏ, đành phải nói, "Dĩ Tổ tiểu thư gọi điện thoại liên lạc ngài sao?"

Mày Lục Châu lập tức nhăn lại: "Quả nhiên là thúc!"

Lý thúc vội vàng nói: "Thiếu gia đừng vội tức giận. Là như vậy, không phải tôi cố ý muốn để lại số điện thoại của ngài, lúc ấy tôi nghĩ, nếu như trong quá trình Dĩ Tổ tiểu thư xử lý thủ tục nhà trẻ có xuất hiện tình huống ngoài ý muốn nào, thì nhân viên công tác sẽ đưa số của ngài cho cô ấy."

"Dù sao thì thiếu gia không ở bên cạnh, lỡ như có chuyện gì, Dĩ Tổ tiểu thư có thể trực tiếp liên hệ ngài, tránh làm ngài lo lắng vương bận, đúng hay không?"

Nói xong, Lý thúc nhìn lên sắc mặt Lục Châu một cái, quả nhiên anh trung bộ mặt tôi-cảm-bán-không-tin ông, Lý thúc đành phải bổ sung: "Thiếu gia, vụ điện thoại này tôi chỉ mới ghi lại một lần, chuyện ở bệnh viện cùng sở cảnh sát tôi không hề lòi đuôi, thật sự."

Lục Châu nhìn vẻ mặt đầy-chân-thành-tha-thiết của Lý thúc, lạnh mặt nói: "Đó là bởi vì lúc ấy tình huống khẩn cấp, cô ấy quan tâm con mình, không rảnh miệt mài theo đuôi những chi tiết này, dù thúc để lại điện thoại người ta cũng sẽ không chú ý tới. Ngược lại là chuyện ở nhà trẻ lần này dễ dàng khiến cho cô ấy cảnh giác, hơn nữa sự bất quá tam, Dĩ Tổ lại không phải đồ ngốc."

Lý thúc nghe, đành phải tươi cười đầy mặt làm lành.

Thiếu gia lớn rồi, không giống khi còn nhỏ dễ lừa dối tí nào. Bất quá cũng không quan hệ, ông cũng già rồi, da mặt cũng càng dày hơn so với trước kia. Haha.

Lý thúc vội vàng truy vấn: "Vậy thiếu gia, Dĩ Tổ tiểu thư nói cái gì với ngài sao?"

"Cái gì cũng không có." Lục Châu nói nhanh, có chút không được tự nhiên nhìn sang chỗ khác, "Cô ấy hẹn gặp mặt tôi."

Lý thúc tức khắc trừng lớn đôi mắt, kinh hi nhìn Lục Châu, Lục Châu cơ hồ có thể đoán trước ông sẽ nói nói cái gì, nhanh chóng nói một câu "Gặp lại thúc sau", sau đó tắt luôn cuộc gọi video.

Lý Chí mới vừa chủ trì hội nghị xong, đã bị Lục Châu gọi lên văn phòng.

"Có bao giờ hẹn hò với ai chưa?" Lý Chí vừa mới đứng vững ở văn phòng, Lục Châu quăng vấn đề lại.

Lý Chí ngốc lảng, ngẩng đầu thấy ông chủ xụ mặt, sắc mặt lãnh túc, hoàn toàn không giống như bộ dáng đang đàm luận chuyện phong hoa tuyết nguyệt, Lý Chí cũng nghiêm túc trả lời: "Đã hẹn hò."

Lục Châu tiếp tục bộ mặt nói chuyện công: "Cuộc hẹn hò yêu cầu chuẩn bị cái gì, những việc cần chú ý?"

Lý Chí vắt hết óc mà nhớ lại: "Đầu tiên, ăn mặc sạch sẽ, hào phóng, bắt buộc là tóc, móng tay, thậm chí màu vó, đều nhất định phải xử lý tốt, chú ý phối hợp."

Lục Châu vừa nghe, vừa lấy giấy bút viết lại.

Lý Chí: "....."

Lục Châu: "Tiếp tục."

Lý Chí đành phải căng da đầu: "Sau đó... Có lẽ nên chuẩn bị một phần lễ vật?"

Lục Châu dừng bút: "Hoa hồng?"

"Cũng... Có thể, bắt quá hiện tại rất nhiều cô gái càng thích kinh hi."

Lục Châu nghĩ nghĩ: "Vậy gặp mặt một nửa thì đưa hoa hồng?"

Lý Chí nghe, nói chung cảm thấy không đúng chỗ nào, nhưng nhất thời lại không thể nói được, nhìn bộ dáng nghiêm túc của ông chủ, cậu ta đành phải miễn cưỡng gật gật đầu.

"Rồi sao nữa?" Lục Châu tiếp tục hỏi.

Lý Chí cười gượng nói: "Thiếu gia, kỳ thật chủ yếu, còn phải xem đối tượng hẹn hò nữa, nếu như đối phương thích ngải, ngải ra sao cô ấy đều thích."

Vừa nghe xong, tức khắc làm Lục Châu nhớ lại lần gặp mặt không mấy vui vẻ giữa hai người.

Lý Chí thấy thần sắc ông chủ có chút mất tự nhiên, vội vàng sửa miệng bổ sung: "Đương nhiên, khi hai bên còn chưa quen thuộc mấy, dưới tình huống không đủ hiểu biết về nhau, những điều nên chú ý tuyệt đối không thể thiếu."

Nói xong, Lý Chí có chút thấp thỏm nhìn về phía Lục Châu, lại thấy anh quay đầu lại phía máy tính, rê chuột.

Trên trang IE một hơi bị mở mấy chục cái tab, tay Lục Châu click nhanh tắt đi, Lý Chí kinh hồng thoáng nhìn, chỉ nhìn thấy một hàng chữ "Lần đầu tiên cùng nữ thần gặp mặt - những việc cần chú ý". Ngay sau đó, tầm mắt của cậu liền đối diện cùng Lục Châu.

Xong rồi, tiêu rồi, có phải mình đã biết quá nhiều hay không?

Huhu..

"Cho cậu nghỉ nửa ngày." Đúng lúc này, Lý Chí nghe được Lục Châu nói, "Đi cùng tôi một chuyến."

"Được." Lý Chí vội vàng đáp, đi theo Lục Châu cùng nhau xuống lầu.

Lý Chí làm sao cũng không nghĩ tới, Lục Châu ra khỏi công ty, nơi đầu tiên tới lại là cửa hàng quần áo nam.

Tổ tiên Lục Châu là hoàng thất, mãi cho đến hiện tại, vẫn luôn bảo trì liên lạc cùng các công ty đứng đầu những mặt hàng xa xỉ. Hằng ngày, tất cả quần áo Lục Châu tất cả đều là lượng thân định chế, những việc vặt vãnh này phần lớn là Lý thúc phụ trách.

Giờ phút này, Lục Châu đi đến cửa hàng quần áo, nơi trước đây anh chưa từng đặt chân, ngược lại là Lý Chí thường xuyên lại đây mua quần áo.

Hiển nhiên, Lục tổng chuẩn bị đi hẹn hò đang không vừa lòng quần áo bình thường mình hay mặc, dự định đổi một phong cách khác đi gặp Đường Dĩ Tổ.

Vì vậy, thân là người từng có kinh nghiệm hẹn hò - Lý Chí, dĩ nhiên trở thành đối tượng Lục Châu tham mưu.

"... Thiếu gia, dựa vào diện mạo này của ngài, mặc cái gì cũng đẹp mà." Lý Chí nói, nhìn trái nhìn phải một chút, ý bảo Lục Châu lưu ý nhìn những cô gái đang không ngừng nhìn trộm anh kia kia.

Lục Châu là con lai, kết hợp ưu điểm của Hoa Quốc và Tây phương, có được dáng người cao lớn, đồng thời diện mạo tinh xảo sắc bén, mái tóc hơi có chút thiên sắc, làm nổi bật hai tròng mắt thâm thúy.

Dáng vẻ này dù đứng cạnh một đám minh tinh giới giải trí đều có thể nghiền áp, huống chi trong thương trường, tỉ lệ quay đầu nhìn anh cao đến mức Lý Chí đi sau hưởng ké cũng có chút ngượng ngừng.

Lục Châu hoàn toàn làm lơ những người đó, nói với tay trợ lý: "Nói thật."

Lý Chí đành phải bắt đầu đi: "Vây... Màu đen quá nghiêm túc, không thích hợp hẹn hò."

Vài phút sau, Lý Chí lại nói: "Cái này đi..... Màu tím có chút tùy tiện, dù sao lần trước gặp mặt có chút hiểu lầm.. Cho nên....."

"Màu xám thật ra không tồi, chính là có chút già....."

"Màu trắng không tệ, đẹp! Phong lưu tiêu sái, ngọc thụ lâm phong, chính là thiếu gia đó!" Ánh mắt Lý Chí sáng lên, lập tức khen ngợi.

Ngay sau đó, hắn lại nhìn không được hỏi, "Bất quá thiếu gia, trong nhà không phải mới vừa may cho ngài bộ tây trang màu trắng sao?"

Âu phục thuần trắng rất dễ dàng làm người ta nháy mắt ở trong đám người tỏa sáng, bởi vậy đối với phục sức cắt may, vải dệt, đều phải dày công nghiên cứu chi tiết. Chất lượng của cửa hiệu quần áo này đã thực không tồi, nhưng đối lập với Lục Châu ngày thường, tất nhiên thức ngửa cũng còn kém xa.

Lục Châu nhìn Lý Chí một cái, cuối cùng vẫn thay bộ quần áo đó ra, sau đó mặc đồ như cũ bước ra khỏi cửa hàng.

Lý Chí vội vàng đuổi theo: "Thiếu gia, làm sao vậy?"

Lục Châu thâm ý hỏi: "Sau khi hẹn hò, hai người ở bên nhau sao?"

"Dĩ nhiên không." Lý Chí đương nhiên nói.

Chỉ thấy ông chủ yên lặng quay đầu không nói gì.

Lý Chí vẫn không thể hiểu được, mãi cho đến khi đến quán cà phê, cuối cùng cậu ta mới dám hỏi: "Vây thiếu gia, tôi mua cho ngài hoa hồng để bên ngoài nha?"

Hừm.

Miền cưỡng gật gật đầu.

Trải qua một phen lẫn lộn, khi Lục Châu tới quán cà phê, vừa lúc một giờ năm mươi phút.

Vừa mới đi tới cửa, liếc mắt một cái đã nhìn thấy Đường Dĩ Tổ ngồi trong góc, Lục Châu hít sâu một hơi, đi vào.

Bạn đang đọc truyện *Con Trai Là Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36

Editor: Lạc Tiểu - 27/07/2019

"Là anh?!" Đường Dĩ Tổ ngờ ngác nhìn Lục Châu, kinh ngạc đến mức biểu cảm trên mặt cũng chưa kịp che dấu.

Ngay khi nhìn thấy người xuất hiện ở cửa là anh, Đường Dĩ Tổ còn tưởng rằng mình hoa mắt. Nhưng thấy Lục Châu bước từng bước một đi vào, cuối cùng thậm chí ngồi xuống đối diện mình, trong nháy mắt đó, Đường Dĩ Tổ có chút hối hận, tại sao mình lại không chịu bao một phòng.

Đường Dĩ Tổ bản thân lớn lên đã không tồi, đứng giữa đám đông tuyệt đối là hạc giữa bầy gà. Chẳng qua vào lúc này, đại đa số người đều bận rộn học tập cùng công tác, trong trung tâm thương mại cũng không có bao nhiêu người.

Từ khi Đường Dĩ Tổ xuyên qua tới nay, đi trên đường không có bất kỳ ai nhận ra. Cho dù là xử lý thủ tục này nọ đều phải trình tự liệu của bản thân, nhân viên công tác đều nhìn thấy cái tên Đường Dĩ Tổ, vậy mà chẳng ai biết rằng cô là một tiểu minh tinh, làm cho Đường Dĩ Tổ có chút thiếu cảnh giác.

Nhưng mà Lục Châu thì khác.

Cô chỉ là một ngôi sao nhỏ trong suốt không có gì đáng giá, nhưng một khi bị paparazzi phát hiện Đường Dĩ Tổ cùng kim chủ như Lục Châu "Bí mật gặp gỡ", liếc mắt đưa tình, tuyệt đối là đề tài tốt cho các trang báo đàm luận.

Cũng may là lúc này, quán cà phê cũng không phải cửa hàng nổi tiếng gì, trong quán không có mấy ai. Trừ những ghế lô ở ngoài thì chỉ có người phục vụ, nếu không chỉ dựa vào bộ dáng thu hút người người dòm ngó của Lục Châu, chỉ sợ Đường Dĩ Tổ vừa thấy anh đã muốn bỏ chạy.

Lục Châu cũng có chút kinh ngạc với vẻ mặt ""đặc sắc"" của cô gái kia.

Giọng điệu qua điện thoại có vẻ vô cùng chắc chắn, Lục Châu còn tưởng rằng Đường Dĩ Tổ đã sớm đoán ra là mình, cho nên khi cô muốn hẹn gặp mặt, Lục Châu trực tiếp coi như là "Hẹn hò".

Thì ra Đường Dĩ Tổ căn bản không biết người tới là ai, đối với cô, lần này gặp mặt, chỉ sợ thật sự chính là bình thường gặp mặt thôi.

Nghĩ đến trước đó đến cửa hàng thời trang thử en-nò bộ quần áo, còn có hoa hồng Lý Chí giữ, Lục Châu áp xuống cảm giác mất tự nhiên trong nội tâm, gật gật đầu với Đường Dĩ Tổ: "Đề em đợi lâu."

"Em cũng vừa mới đến thôi." Trong tích tắc, Đường Dĩ Tổ dần dần bình tĩnh lại.

Lục Châu là con lai, gương mặt Đường Táo cũng mang theo vài phần hỗn huyết, từ góc độ nào đó, hai người đúng là có vài phần tương tự.

Dung mạo của Đường Táo hẳn là hỗn hợp ưu điểm của cha mẹ, Đường Dĩ Tổ có thể nhìn thấy trên mặt thẳng bé bóng dáng của mình, đồng thời cũng thấy được nét Tây mang gen cha của nó.

Tiểu Táo hiện tại vẫn là đứa trẻ, mà Lục Châu cũng là hỗn huyết, hai người nhìn giống nhau cũng bình thường thôi.

Nếu là người khác thì cũng thôi đi, còn đây là Lục Châu, Đường Dĩ Tổ cũng không dám lớn mật đến mức suy đoán rằng Đường Táo là con trai anh.

Nhưng nếu như vậy, dưới tình huống không phải cha con ruột, thì còn có nguyên nhân gì, làm Lục Châu giúp mẹ con họ như vậy chứ?

"Cảm ơn anh giúp em nhiều như vậy," Đường Dĩ Tổ chậm chước mở miệng, "Nếu không phải lần này phải đối trường học, có lẽ đến đến bây giờ em còn không biết ai đã giúp mình, thật sự rất cảm ơn."

Lục Châu nói: "Không cần cảm tạ, nên làm."

Nên làm?

Hai chữ này lập tức làm Đường Dĩ Tổ tập trung 200% tinh thần.

Chẳng lẽ nguyên thân quả thực biết Lục Châu?

Nghĩ như vậy, Đường Dĩ Tổ lại không khỏi nhớ tới cảnh tượng lần trước quay quảng cáo Băng vệ sinh Sophie.

Không đúng..... Nếu đã nhận thức từ đầu, lúc ấy Lục Châu vì cái gì phải tự giới thiệu với cô?

Lòng nghi ngờ thật mạnh, Đường Dĩ Tổ chần chừ nói: "Lần trước làm thời có việc, cho nên em đi có hơi gấp, không ngờ trừ nhãn hiệu Sophie, anh còn đầu tư nhà trẻ Thiên Quỳnh."

Lục Châu nghe vậy, nghĩ nghĩ, bèn giải thích: "Nhà trẻ Thiên Quỳnh là gia mẫu sinh thời cùng bằng hữu hợp tác sáng lập.""

"Bởi vì tổ tiên Lục gia là người nước ngoài, sau khi tiến vào Hoa Quốc, vẫn luôn thăm dò phương pháp giáo dục cân bằng Hoa Quốc và Phương Tây, anh được coi như là học sinh khóa đầu của nhà trẻ. Lúc ấy gia mẫu căn cứ tình huống của học sinh, lại tiến hành không ít cải tiến.""

"Lấy học sinh làm gốc, mấy năm nay Thiên Quỳnh cũng không ngừng hoàn thiện. Khi anh tiếp nhận nhà trẻ từ tay gia mẫu đã nghĩ rằng, con mình tương lai cũng có thể học ở nhà trẻ tốt nhất. Chỉ khi trong nhà có trẻ con ở tuổi đi học, mới có thể càng thêm chú ý tình hình của nhà trường, tạo cho các bé hoàn cảnh sinh hoạt thật tốt.""

"Chờ sau khi lớn lên, anh cũng hy vọng con có thể từ tiếp nhận nhà trẻ từ tay mình, đem tinh thần này truyền thừa qua nhiều thế hệ.""

"Ngoài ra, còn có sản nghiệp của Ý Thành, trước mắt có bất động sản, hàng dệt, công ty giải trí..... Anh hy vọng con có hứng thú đối với việc quản lý công ty. Đương nhiên, không có hứng thú cũng không sao, chúng ta tôn trọng ý nguyện của con.""

"Đúng rồi, trừ nhà trẻ ra, còn có trường trung học cùng đại học nữa. Truyền thống Lục gia là lấy thành tích nói chuyện, bất quá anh tin tưởng con nhất định không có vấn đề gì."

Nói xong, Lục Châu nhàn nhạt cười với cô.

Đường Dĩ Tổ: "???"

Tuy rằng thanh âm anh nói chuyện nghe rất êm tai, lúc kết thúc câu chuyện về tươi cười cũng đặc biệt mê người, nhưng mà... Cùng cô nói mấy chuyện này làm gì?

Cái gì mà Lục gia có bao nhiêu sản nghiệp chứ, có liên quan gì đến cô đâu. Chắc không phải là Lục Châu khoe của chứ? Thoạt nhìn anh cũng không giống loại người này cho lắm..

Trong lòng Đường Dĩ Tổ còn đang nghi hoặc, ngay sau đó, lại nghe Lục Châu nói: "Bất quá, Sophie cũng không phải sản nghiệp Lục gia."

"Không phải ư?" Đường Dĩ Tổ nghi hoặc mà nhìn anh: "Vậy lần trước sao anh lại....."

Ánh mắt Lục Châu đối diện với cô, giây tiếp theo, lại lập tức dời đi.

Đường Dĩ Tổ chú ý tới ngón tay anh hơi hơi nắm lại, ngay sau đó lại buông ra, tuy rằng là động tác rất nhỏ, nhưng làm diễn viên, cô lập tức liền đoán ra, Lục Châu đang khấn trương.

Lúc này, anh lại xoay mặt, nhìn thẳng về phía Đường Dĩ Tổ.

Đường Dĩ Tổ chú ý thấy trên vẻ mặt anh tuy rằng cũng như thường, không có gì khác, nhìn không ra bất luận dị thường gì, nhưng lỗ tai lại mặc danh ửng hồng.

Quan sát đến những chi tiết này, trong lòng Đường Dĩ Tổ đang nghiền ngẫm Lục Châu rốt cuộc là muốn gì, ai mà ngờ, ngay sau đó, lại nghe anh nói: "Anh là đi gặp em."

"Gặp em?" Đường Dĩ Tổ lập tức phục hồi tinh thần, kinh ngạc nhìn Lục Châu, "Xem em quay quảng cáo băng vệ sinh?"

"Không phải." Lục Châu vội vàng nói, lỗ tai anh dùng mắt thường cũng có thể thấy được lại đỏ một tầng.

Anh nhấp nhấp môi, nghiêm túc nhìn Đường Dĩ Tổ, "Anh chỉ biết Dĩ Tổ muốn quay quảng cáo, nhưng anh không biết nội dung, anh chỉ là muốn... muốn quen biết em."

Đường Dĩ Tổ nghe vậy, chậm rãi nói: "Cho nên... Lần đó yến hội, là lần đầu tiên chúng ta gặp mặt, đúng không?"

"Đúng vậy." Lục Châu nói.

Đường Dĩ Tổ nhìn anh chàng đối diện, tiếp tục tổng kết: "Cho nên... Lần đầu gặp mặt, anh đã có hứng thú, muốn quen biết em. Lần thứ hai gặp mặt, sau khi quen biết thất bại, anh đã lưu ý hành động của em. Khi em gặp khó khăn, liền giúp đỡ sao?"

Lục Châu gật gật đầu: "Đúng vậy."

Đường Dĩ Tổ nhướn mày: "Ý anh là anh nhất kiến chung tình?"

Lúc này, Lục Châu không chỉ có lỗ tai đỏ, ngay cả gương mặt cũng có chút phỉm hồng.

Thân là con lai, kế thừa tính tế của cha mẹ hai màu da, nếu là ngày thường còn tốt, nhưng khi đỏ mặt, lại không thể che dấu. Mặc dù vậy, anh vẫn kiên trì gật đầu với Đường Dĩ Tổ: "Đúng vậy."

Đáng tiếc Đường Dĩ Tổ cũng không then thùng cùng kinh hỷ như anh nghĩ.

Lục Châu không có quan hệ với nguyên thân làm nội tâm Đường Dĩ Tổ thoáng thờ dài nhẹ nhõm một hơi, cuối cùng cũng không cần xử lý nhân vật có quan hệ trước đó với nguyên thân.

Nhưng tương ứng, đối với lý do thoái thác của Lục Châu, cô cũng hoàn toàn không tin.

Cẩn thận hồi ức một chút lần tương ngộ trước đó, khi lần đầu gặp mặt, Đường Dĩ Tổ đi sai phòng WC, Lục Châu giúp cô một phen, lúc ấy tuy rằng thực quần bách, nhưng cũng mang theo nhân nhật ái muội.

Từ nhỏ đến lớn đã được người khác khen ngợi về dung mạo, Đường Dĩ Tổ vô cùng hiểu rõ nhan sắc của mình. Hiện giờ uống linh tuyến đông lạnh, toàn thân làn da tinh tế trắng nõn, dẫn tới hứng thú của nam nhân, Đường Dĩ Tổ một chút cũng không kỳ quái.

Lục Châu tuy rằng là một người đàn ông có chất lượng vô cùng tốt, nhưng từng có khởi đầu như vậy, hiện tại anh đối với thân thể của Đường Dĩ Tổ có hứng thú, cũng coi như là về tình cảm có thể tha thứ.

Đến nỗi cái gọi là nhất kiến chung tình, đem đi lừa nữ sinh thích mơ mộng thật ra không thành vấn đề. Nhưng Đường Dĩ Tổ lớn lên xinh đẹp, những lời ngon tiếng ngọt êm tai hơn nữa cũng đã nghe qua.

Đừng nói hiện tại thân phận của cô là mẹ của một đứa trẻ bốn tuổi, ngay cả trước đó sinh hoạt ở hiện thực, Đường Dĩ Tổ là một cô gái nhỏ độc thân, người muốn cưới xếp một hàng dài, cô cũng chưa từng tin mấy lời hoa ngôn xảo ngữ này.

Nghĩ kỹ điểm này, Đường Dĩ Tổ tức khắc càng thêm trấn định.

"Em thật sự, vô cùng vô cùng cảm ơn anh đã vài lần ra tay hỗ trợ." Đường Dĩ Tổ thập phần chân thành nói với Lục Châu, "Đối với em mà nói, con mình còn quan trọng hơn nhiều so với sự nghiệp, lúc ấy em đã chuẩn bị tinh thần sẽ công khai, vô cùng cảm tạ anh đã giúp cẩn thận chu đáo an bài những chuyện đó, làm mẹ con em hả dạ, cũng giúp em bảo toàn được sự nghiệp trước mắt.""

"Còn chuyện nhà trẻ Thiên Quỳnh, thật không dám dấu diếm, em đúng là vô cùng động tâm đối với nhà trẻ, bắt quá, thực xin lỗi, có một số việc em có điểm mấu chốt của chính mình, có lẽ không có cách nào thỏa mãn yêu cầu của anh."

Lục Châu nghi hoặc nhìn Đường Dĩ Tổ: "Yêu cầu của anh?"

"Nghe nói, Lục tiên sinh đã có bạn gái." Đường Dĩ Tổ nhắc nhở.

Lục Châu nhìn vẻ mặt của cô, tuy rằng bởi vì rung động trong lòng làm anh có chút câu nệ, nhưng dù sao cũng là người thừa kế Lục gia đã tung hoành thương trường, Lục Châu rất nhanh đã phản ứng, nói thẳng: "Anh giúp em, là bởi vì anh thích em, cũng không có ý làm khó người khác, hơn nữa, hiện tại anh là người độc thân, không có bạn gái."

"Vậy Liễu Tinh tiểu thư thì sao?" Đường Dĩ Tổ lập tức nói.

Lục Châu ngăn ra.

Biểu cảm trên gương mặt Đường Dĩ Tổ giờ phút này cơ hồ giống y như lần trước ở hiện trường quay quảng cáo Sophie.

Cho nên, đây mới là nguyên nhân chủ yếu làm nếm mùi thất bại ngày đó của anh sao.

Lục Châu tạm dừng làm Đường Dĩ Tổ càng thêm tin tưởng suy đoán của mình, nhưng mà cô còn chưa kịp mở miệng, đã nghe Lục Châu nói: "Tổ tiên của Lục gia cùng Liễu gia nhiều năm giao hảo, quan hệ hai bên vẫn luôn là quan hệ hợp tác."

"Anh và Liễu Tinh cũng vậy. Bởi vì một ít nguyên nhân, anh từng cùng cô ấy có ký kết hiệp nghị, khi đối mặt với gia đình Lục gia, Liễu Tinh là bạn gái trên danh nghĩa của anh."

"Chuyện này chưa từng công bố trước công chúng, hiệp nghị thì mấy năm trước cũng đã hết hạn từ lâu. Từ đầu tới đuôi, anh cùng với cô ấy trước nay chưa từng có quan hệ thân mật, anh vẫn luôn độc thân."

Về mặt Lục Châu tuy rằng nghiêm túc, nhưng là Đường Dĩ Tổ một chữ cũng không tin.

Nếu anh không nói những chuyện này còn đỡ, nghe xong biện giải gần như hoang đường này, Đường Dĩ Tổ cơ hồ có chút trào phúng nhìn Lục Châu: "Lục tiên sinh, anh cho rằng tôi sẽ tin tưởng sao?"

Lục Châu nói: "Anh có thể lấy bản hiệp nghị cho em xem."

Đường Dĩ Tổ cười: "Hà tất phí nhiều công sức như vậy để làm cái hiệp nghị giả chứ."

Lục Châu: "Anh có thể cùng em kết hôn."

Đường Dĩ Tổ bật cười: "Hà tất phải phiền toái giả k... Hà? Anh nói cái gì?"

Cô sững sốt, vẻ mặt không thể tưởng tượng được nhìn về phía Lục Châu, liền thấy anh nghiêm túc nói: "Đường Dĩ Tổ, anh có thể cùng em kết hôn."

Bạn đang đọc truyện *Con Trai Là Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37-1

Con trai là nam phụ - Chương 37 (1)

Tác giả: Hà Lam

Editor: Lạc Tiểu - 30/07/2019

Giết ta đi, chương 37 siêu dài TT_____TT

Đường Dĩ Tổ trừng to mắt nhìn Lục Châu, suy đoán: "Anh... Anh có quốc tịch nước ngoài, là muốn dẫn em đi hải ngoại lãnh giấy hôn thú ư?"

Lục Châu thần nhiên: "Quốc tịch của anh là Hoa Quốc, hẳn là dẫn em đi Cục Dân Chính lãnh chứng, ở Hoa Quốc, trùng hôn là phạm pháp. Người duy nhất phớt lờ với anh chỉ có một người, nếu như đồng ý, em chính là người vợ hợp pháp duy nhất."

Người vợ hợp pháp duy nhất.....

Đường Dĩ Tổ quả thực cảm giác lời Lục Châu nói ra như một đạo thiểm lôi vô hình, đánh cho cô toàn thân cháy xém.

Ngay lúc này, tiếng "Tạch tạch" vang lên, ánh sáng chớp lóe ở cách đó không xa.

Đường Dĩ Tổ cả kinh, đột nhiên nhìn về hướng nguồn sáng, liền thấy bên ngoài quán cà phê có người đang lén lút trốn tránh sau chậu cảnh.

Thân là diễn viên, đối với loại chụp lén này là mẫn cảm nhất, Đường Dĩ Tổ sắc mặt biến đổi, nhìn về phía Lục Châu: "Sao lại có phóng viên?!"

Về mặt Lục Châu cũng ngưng trọng, nhanh chóng quay đầu lại nhìn, vừa thấy tên paparazzi kia cầm camera lén lút rời khỏi chậu cảnh, hội họp với một người đàn ông trung niên có gương mặt bình thường.

Bọn họ cầm camera, thấp giọng nói chuyện phiếm, rồi chậm rãi đi vào quán cà phê. Lực chú ý của cả hai đều ở một dãy phòng riêng trong quán, bởi vì quá mức chuyên chú cùng hưng phấn, hoàn toàn không lưu ý đến Lục Châu cùng Đường Dĩ Tổ đang ngồi trong góc.

"Hàn Thu Nhã cùng Bành Hiểu Vũ đang ở bên trong cãi nhau."

"Hai người kia đúng là không dễ bắt gặp, mỗi lần hẹn hò bọn họ đều chạy trốn được, đi khách sạn thuê phòng cũng cảnh giác muốn chết.""

""Lại luôn tìm người yểm trợ, chỉ có thể nhìn xem hôm nay hai người cãi nhau có thể chụp được gì hay không, tốt nhất là có thể ghi âm được đối thoại của bọn họ làm chứng cứ.""

Một người khác nói, "Ông giữ ở cửa đi, tui vào xem coi có quay được hay không. Trương ca mới vừa lên tòa nhà đối diện tìm vị trí rồi. Chỉ cần hai người này vừa ra khỏi quán cà phê là sẽ bị quay liền."

"Hắc hắc, lần này nhất định phải cho hoành tráng mới được!"

Hai phóng viên vừa nói vừa phân công hợp tác.

Sau khi Lục Châu cùng Đường Dĩ Tổ ý thức được mình còn chưa bị chú ý, liền vội vàng cúi đầu, tận lực không làm phóng viên phát hiện.

Bành Hiểu Vũ là nam minh tinh có kỹ thuật diễn rất tốt, hai năm trước đã nhanh chóng kết hôn cùng với bạn gái quen nhau bảy năm tên Chu Lan. Nếu như Đường Dĩ Tổ không nhớ lắm, lão bà hắc gans đây đang trong thời gian mang thai.

Hàn Thu Nhã cũng là nữ diễn viên, tuy là tân nhân, nhưng đã cùng Bành Hiểu Vũ hợp tác qua hai bộ phim. Dưới sự trợ giúp của Bành Hiểu Vũ, cô nàng này cũng có độ nổi tiếng nhất định.

Ở trước màn ảnh, quan hệ của Hàn Thu Nhã và Bành Hiểu Vũ cũng thập phần thân mật, thường xuyên gọi nhau là anh em. Thêm vào đó là quan hệ giữa cô cùng vợ của Bành Hiểu Vũ cũng thập phần không tồi, còn thường xuyên đến chơi nhà Bành Hiểu Vũ, bởi vậy, đại chúng chưa từng hoài nghi quan hệ của bọn họ.

Không nghĩ tới, hai người vậy mà thường xuyên lén lút hẹn hò, hôm nay tại phòng riêng của quán cà phê này, có lẽ sắp bị paparazzi bắt được.

Đường Dĩ Tổ có chút xấu hổ nói với Lục Châu: "Thực xin lỗi nha, em vừa mới hiểu lầm, cho rằng phóng viên đi theo anh."

Lục Châu thấp giọng nói: "Không có việc gì, về tình cảm có thể tha thứ."

Anh nói như vậy, tức khắc làm Đường Dĩ Tổ cảm thấy càng thêm ngượng ngùng.

Đối phương giúp mình nhiều như vậy, vốn dĩ Đường Dĩ Tổ định hôm nay gặp mặt, sau khi biết rõ ràng quan hệ giữa hai người thì cảm ơn người ta thật tốt. Ai mà ngờ được sự tình sẽ phát triển theo hướng quỷ dị như vậy.

Đặc biệt là tương tượng đến đề tài trước đó hai người đàm luận, Đường Dĩ Tổ càng muốn nhanh chóng rời khỏi nơi này. Cố tình tên phóng viên kia còn canh ở ngoài cửa, nghe ý của bọn hắn, đối diện cửa quán cà phê còn có màn ảnh nhấm nháp.

Cô cùng Lục Châu giờ phút này tuy rằng an toàn, nhưng một khi bị nhìn thấy, quả thực là tặng ""đầu người"" cho paparazzi mà.

Lục Châu nhìn Đường Dĩ Tổ, bởi vì hai người đều cúi đầu sát bàn, khoảng cách lẫn nhau thu hẹp hơn không ít. Anh nhìn khuôn mặt gần gũi của cô, bất giác tim đập nhanh hơn, nhin không được hồi nhò: "Em nghĩ sao?"

"A?"

Lục Châu thấp giọng: "Nếu em nguyện ý cùng anh kết hôn, giờ anh lập tức dẫn em đi Cục Dân Chính, cho dù bị phóng viên chụp trúng cũng không có gì, vừa lúc có thể danh chính ngôn thuận công bố quan hệ của chúng ta."

Đường Dĩ Tổ: "....."

Cô làm sao cũng không ngờ, đại lão này cư nhiên nghiêm túc như vậy!

Lấy giá trị con người cùng mức độ nổi tiếng trước mắt của Lục Châu, cho dù anh công chứng tài sản rồi mới kết hôn, cho dù là kết hôn giả, chỉ cần lãnh giấy chứng nhận, đối với Đường Dĩ Tổ mà nói, tuyệt đối là trăm lợi mà không một hại.

Cô có thể lợi dụng thân phận Lục phu nhân, hoàn mỹ giành lại chiến thắng từ trên người Tống Thần Hạo.

Tống Thần Hạo cùng Dương Mạn Ni tham gia gameshow, hút một đợt fan Couple thì đã sao, làm gì so được với việc Đường Dĩ Tổ gả cho Lục Châu, loại tình yêu vượt qua giai cấp này chứ.

Không chỉ được lên trang đầu báo giải trí, ngay cả báo kinh tế tài chính chỉ sợ cũng bị Đường Dĩ Tổ cùng Lục Châu ngồi trang đầu.

Tuyệt đối hai người sẽ trở thành hot search, bởi vì một phần có fan của Tống Thần Hạo không ngừng tới xem náo nhiệt, phần do người qua đường tò mò lại càng nhiều hơn.

Hơn nữa Đường Dĩ Tổ vốn là chưa lập gia đình mà có con, nếu như nói về mặt truyền thống, cô đã sớm không có danh dự gì đáng nói.

Nếu như hiện tại cùng Lục Châu ở bên nhau, Đường Dĩ Tổ hoàn toàn có thể nghĩ cách tẩy trắng quá khứ, bao gồm thân thể của Đường Táo cũng có thể thu xếp ổn thỏa. Cho dù cưới nhanh ly hôn nhanh đi chẳng nữa cũng là tuyệt đối có lợi.

Lại vô sỉ một chút, sau khi ly hôn Đường Dĩ Tổ còn có thể tiếp tục bám chặt Lục gia đòi chu cấp.

Nếu cô cùng Lục Châu có thể có con, vậy lại càng tốt đến không được. Nếu Đường Dĩ Tổ là quý huyết mấu, Lục gia chính là kho máu cả đời của cô, quả thực là lấy không hết, dùng không cạn.....

"Em..... Em chưa từng suy xét đến chuyện này." Dù hoặc tuy rằng phá lệ hấp dẫn, nhưng tương đương đến việc phải đánh bạc hôn nhân của mình, dù điều này đối với người khác một chút cũng không đáng giá tiền, nhưng Đường Dĩ Tổ vẫn không nhịn được ăn ngay nói thật: "Chuyện này quá đột nhiên, xin lỗi anh."

"Không có quan hệ." Lục Châu nói, cũng không bởi vì Đường Dĩ Tổ cự tuyệt mà thẹn quá thành giận, mà là lấy di động, phát ra một tin tức.

Ngay khi Lục Châu phát tin tức, trong phòng riêng kia tựa hồ cũng phát ra một ít động tĩnh, thanh âm nam nữ khắc khẩu mơ mơ hồ hồ truyền đến. Tên phóng viên vốn đang canh giữ ở ngoài cửa thấy vậy, lập tức chạy như bay vào chỉ viện.

Cửa quán cà phê cuối cùng không có paparazzi, nhưng dựa theo đối thoại của trước đó của bọn họ, tòa nhà đối diện vẫn còn một phóng viên đang theo dõi.

Trong khoảng thời gian ngắn Đường Dĩ Tổ cũng không dám vọng động, nhưng lại tò mò tình huống của phòng riêng sau lưng. Cô nghĩ nghĩ, cũng lấy ra di động, mở camera trước, nhìn như là đang tự chụp, kỳ thật là lặng lẽ di chuyển điện thoại, tìm được góc có thể quan sát cửa phòng riêng kia, tò mò nhìn.

Cửa phòng vẫn đóng chặt như cũ, hai gã phóng viên làm bộ đứng bên ngoài phòng nói chuyện phiếm, kỳ thật dựng lỗ tai, một bên mân mê bút ghi âm, một bên lắng nghe thanh âm đối thoại của hai người bên trong.

Ngay lúc này, giọng nữ hét lên một tiếng "Anh có thể đối xử với em như vậy sao?".

Ngay sau đó, cửa phòng đột nhiên không kịp phòng ngừa bị kéo ra, Hàn Thu Nhã nổi giận đùng đùng bỏ đi, cùng phóng viên bên ngoài phòng riêng vừa vận dụng phải.

Hai bên đều sững sốt, gã paparazzi phản ứng lại trước một bước, lập tức cầm lấy camera, chụp liên tục Hàn Thu Nhã trước mặt cùng Bành Hiểu Vũ đang đứng trong phòng riêng.

"Các người đang làm gì?!" Bành Hiểu Vũ phát hiện dị thường, lập tức vọt ra, muốn cướp đi máy ảnh trong tay phóng viên.

Một tên khác nhanh chóng tiến lên ngăn lại, hiệp trợ tên paparazzi kia tác nghiệp.

Tin tức này một khi bị tung ra, đối với Bành Hiểu Vũ cùng Hàn Thu Nhã mà nói, quả thực chính là đá kích hủy diệt. Hai người sắc mặt biến đổi, Bành Hiểu Vũ đương trường cùng phóng viên nổi lên xung đột, còn Hàn Thu Nhã thét chói tai muốn báo nguy.

Xung đột giữa bọn họ nhanh chóng khiến cho nhân viên quán cà phê chú ý, vì phòng ngừa chuyện ngoài ý muốn, nhân viên cũng chạy tới hiện trường.

Trong khoảng thời gian ngắn, một đám người loạn thành một đoàn, cũng may trung tâm thương mại ít người, nơi xa có người mơ hồ nghe được động tĩnh bên này, nhưng trong khoảng thời gian ngắn không thể tới kịp.

Đúng lúc này, Lục Châu nói: "Đi."

"Nhưng mà ngoài cửa....." Đường Dĩ Tổ nói chưa dứt lời, ngẩng đầu liền thấy một người đàn ông đang ôm một bó hoa hồng thật lớn từ ngoài cửa đi đến.

Lục Châu đứng lên, tiếp nhận lấy bó hoa hồng kiều diễm ướt át kia, đưa cho cô.

Đường Dĩ Tổ ngơ ngác nhìn anh.

"Cầm, che mặt đi." Lục Châu nói xong, chỉ đợi Đường Dĩ Tổ dùng hoa hồng che khuất gương mặt, anh vron tay, dắt lấy tay cô bỏ chạy ra ngoài.

Trong phòng riêng tuy rằng nổi lên tranh cãi, tạo thời gian cho bọn họ rời đi, nhưng tương đồng, cũng sẽ hấp dẫn càng nhiều người lại đây vây xem.

Hoa hồng có thể dùng để che mặt, nhưng đồng dạng cũng bởi vì màu đỏ bó hoa quá thu hút ánh nhìn, giữa đám đông muốn không bị chú ý cũng khó.

Tay Đường Dĩ Tổ giữ hoa hồng, che toàn bộ gương mặt, hai mắt chỉ có thể xuyên thấu qua khe hở nhìn đường.

Tuy rằng có Lục Châu nắm tay cô chạy ở phía trước, nhưng trong quán cà phê bàn ghế đan xen sắp hàng, dưới tình huống vội vàng, đi cũng khó tránh khỏi gặp ghềnh.

"Lục, Lục Châu, đi chậm một chút."

Đường Dĩ Tổ vừa mới dứt lời, không chờ đến Lục Châu đáp lại, đúng lúc này, ngoài cửa nghênh diện một người.

Cửa kính quán cà phê lớn như vậy, Lục Châu đi ra ngoài, người nọ đi vào trong, khó tránh khỏi gặp mặt.

Ngoại hình của anh lại quá mức xuất chúng, người gặp qua cơ bản đều không thể quên, ánh mắt người nọ dừng lại, trực tiếp buột miệng thốt ra: "Lục Châu?!"

Nói xong, ánh mắt hần liếc ngang một cái liền thấy được đôi tay Đường Dĩ Tổ đang bị anh nắm "Lục tổng đây là....."

Bó hoa hồng thật lớn chắn giữa hần cùng Đường Dĩ Tổ, Đường Dĩ Tổ nhìn không thấy người tới là ai, người nọ cũng nhìn không rõ được gương mặt cô.

Nhưng mà mặc dù cách chướng ngại vật, Đường Dĩ Tổ tránh sau bó hoa cũng có thể cảm giác được ánh mắt nóng cháy đầy tò mò nhiều chuyện của đối phương.

Đôi tay Đường Dĩ Tổ bị Lục Châu nắm lấy co rúm lại một chút, theo bản năng muốn thu hồi.

Kết quả, không nghĩ tới, Lục Châu không chỉ không buông tay, ngược lại còn dùng lực lôi kéo, một tay ôm Đường Dĩ Tổ vào lòng ngực, sắc mặt lãnh túc mà nhìn tên phóng viên kia, lãnh đạm mà phun ra hai chữ: "Hẹn hò."

Bạn đang đọc truyện *Con Trai Là Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37-2

Editor: Lạc Tiểu - 31/07/2019

Trên mặt anh không có chút biểu tình dư thừa, ánh mắt lãnh lệ, làm người xem mặc danh hoàng hốt.

Phóng viên bị Lục Châu nhìn chăm chăm như vậy, cả người lông tơ đứng thẳng, rốt cuộc người hần gặp phải chính là đại gia đại nghiệp người cảm quyền Lục gia, hần cũng không quá dám lỗ mãng, vội vàng lui về sau một bước nhường đường, sau đó cười: "Vậy tôi không quấy rầy chuyện tốt của Lục tổng, Lục tổng đi thông thả."

Lục Châu cũng không nhiều lời, dưới ánh mắt chú mục của tên phóng viên, thân nhiên dẫn theo Đường Dĩ Tổ rời đi.

Từ đầu chí cuối, hoa hồng vẫn luôn đều che ở trước mặt cô.

Vốn dĩ mặt đã coi không rõ ràng, lại còn bị ôm đi, thân hình Đường Dĩ Tổ dán sát vào người Lục Châu, mặt cũng dựa ngực anh, lập tức cũng che lấp hơn phân nửa thân hình.

Từ bóng dáng, mơ hồ chỉ có thể nhìn ra là một người phụ nữ thon thả mảnh khảnh, còn những đặc thù thân thể khác, như đường cong, hay tỉ lệ eo mông, bởi vì có Lục Châu che chắn, lại không thể nhìn thấy to nhỏ.

Đúng lúc này, mâu thuẫn nơi phòng riêng trong quán cà phê lại lần nữa thăng cấp, bàn cũng bị xô lên, tên phóng viên ngoài cửa lập tức phục hồi tinh thần, mặc kệ Lục Châu gi đó, phải vào giải quyết sự tình trước mắt rồi nói sau.

"Đình" một tiếng, thang máy tới Gara ngầm, Lục Châu ôm lấy Đường Dĩ Tổ đi ra khỏi thang máy.

Cửa thang máy phía sau chậm rãi khép lại, toàn bộ bãi đậu xe một mảnh an tĩnh, Đường Dĩ Tổ vẫn dựa vào người anh, tai cô áp vào ngực chỉ nghe tiếng tim đập vang dội.

Người đàn ông này tuy rằng trên mặt trấn định, nhưng từ khi Đường Dĩ Tổ dựa vào người, tiếng tim đập kịch liệt kia vẫn không an phận.

Mặt sẽ nói dối, nhưng tim đập lại không.

Đường Dĩ Tổ chậm rãi lấy bó hoa hồng trước mặt ra, ngẩng đầu nhìn. Lọt vào mắt cô chính là ánh mắt anh vừa lúc cúi đầu nhìn xuống.

Ánh sáng của bãi đỗ xe ngầm không tính là sáng chiếu trên gương mặt, làm cho hình dáng ngũ quan càng thêm rõ ràng. Trong đôi mắt đen nhánh của anh ánh lên chút ánh đèn, như là ngôi sao dừng trong mắt.

Hồ hấp Đường Dĩ Tổ bất giác dừng lại, tim đập giống như Lục Châu, mặc danh gia tộc nhảy lên.

Nhưng mà ngay lúc này, không biết vì sao, nhìn gương mặt trước mắt của anh, bộ dáng Đường Táo bỗng nhiên từ trong đầu Đường Dĩ Tổ nhảy ra.

Hai người vốn dĩ có chút giống nhau, cái ngây người này, khuôn mặt một lớn một nhỏ cơ hồ trọng điệp. Đường Dĩ Tổ cả kinh, đột nhiên phục hồi tỉnh thần lại, đem hoa hồng dúi vào tay Lục Châu, sau đó từ trong lòng ngực anh thoát ra, lại lui một bước, ánh mắt cô dòi đi, cúi đầu che dấu.

"Cảm ơn anh, nếu không phải anh ở đây, có lẽ em đã bị phóng viên bắt rồi."

Đường Dĩ Tổ có chút mất tự nhiên, nói ra những lời này lại cảm thấy tựa hồ không quá thích hợp, lại bổ sung, "Đương nhiên, em chỉ nữ diễn viên nhỏ, không có gì để chụp, nếu như bị chụp đến cảnh chúng ta ở bên nhau, có lẽ đối với anh sẽ có ảnh hưởng."

Giọng nói thốt ra, Đường Dĩ Tổ lại phản ứng lại, trước đó Lục Châu mới vừa đề nghị muốn cùng cô lãnh chứng nhận kết hôn, cũng không sợ hãi bị paparazzi chụp.

Hiện tại cô nói cái này không thỏa đáng, rơi vào đường cùng, Đường Dĩ Tổ lại lấp bắp: "Ý, ý em là... Không ngờ Hàn Thu Nhã cùng Bành Hiểu Vũ trùng hợp như vậy, cũng ở quán cà phê này, còn bị paparazzi rình chụp....."

"Ừm." Lục Châu nói.

"Ừm?" Đường Dĩ Tổ còn đang đắm chìm trong xấu hổ, nghe được thanh âm của Lục Châu, liền ngẩng đầu nhìn về phía anh.

Lục Châu gật gật đầu với cô: "Không ngờ, Hàn Thu Nhã cùng Bành Hiểu Vũ cũng ở quán cà phê."

Đường Dĩ Tổ có chút tò mò: "Anh cũng nhận thức bọn họ sao?"

"Không quen biết." Lục Châu nói, "Bắt quá hiện tại nhận thức."

Đường Dĩ Tổ ở trong lòng yên lặng vì Hàn Thu Nhã cùng Bành Hiểu Vũ thâm niên. Lục Châu tuy rằng không phải lão bản của bọn họ, nhưng trên danh nghĩa cũng có sản nghiệp của công ty giải trí, loại chuyện này bị phóng viên chụp, lại bị đại lão đương trường gặp được, tóm lại không phải chuyện tốt gì.

Trước đây rõ ràng khi ở quán cà phê, Đường Dĩ Tổ cũng chưa cảm thấy không đúng chỗ nào, nhưng từ sau khi Lục Châu nói chuyện kinh người, lại ôm lấy cô tránh thoát phóng viên, Đường Dĩ Tổ tổng cảm thấy bầu không khí giữa hai người quái quái.

Làm một cái cầu độc thân, Đường Dĩ Tổ cũng không có kinh nghiệm ứng đối loại tình huống này, nhịn không được nói với Lục Châu: "Vậy..... Em về trước?"

"Anh chờ." Lục Châu nói, lấy ra chìa khóa xe, bấm nút.

"Không cần không cần." Đường Dĩ Tổ lập tức cười xua tay, "Em tự mình đi là được."

"Em muốn đi nhà trẻ Thanh Cánh đón con, anh tiễn đường." Lục Châu đã tìm được xe của mình.

Đường Dĩ Tổ tiếp tục lắc đầu: "Không cần, từ đây đi qua rất gần, chỉ cần hai trạm xe buýt, không cần phiền anh....."

"Bên ngoài có paparazzi, em mà lộ diện là bị chụp liền." Lục Châu thần nhiên.

Lý do này lập tức thuyết phục Đường Dĩ Tổ: "Vậy, thôi cũng được."

Anh hơi hơi mỉm cười, giơ tay giúp Đường Dĩ Tổ mở cửa xe.

Nhìn nụ cười trên mặt của Lục Châu, cô có cảm giác mình hoàn toàn bị anh nắm đi.

Tuy rằng tim đập của anh vô cùng nhanh, mãi cho đến hiện tại, thính tai còn đồ bưng, nhưng dù sao cũng là người đứng đầu Lục gia, tốc độ phản ứng

cùng năng lực, xác thật không giống người thường.

Đường Dĩ Tổ vốn nghĩ rằng Lục Châu sẽ cho mình ngồi ở ghế phụ, dù sao thì ngồi ở đó khá gần tài xế, không ngờ Lục Châu lại mở ghế sau, hơn nữa lại là nơi an toàn nhất, chỗ chéo hướng tài xế, phía sau ghế phụ.

Cô có tài đức gì, làm đại lão như anh phải đương tài xế chứ.

Nhưng không ngồi vị trí này, thì phải ngồi ghế phụ.....

Đường Dĩ Tổ đành phải thấp giọng nói cảm ơn, sau đó ngoan ngoãn ngồi xuống.

Lục gia tuy rằng phú khả địch quốc, sinh hoạt hằng ngày của Lục Châu lại thấp phần điệu thấp, hôm nay đi cũng chỉ là loại xe BMW bình thường, chạy ở giữa dòng xe cộ cũng không quá thu hút.

Ngay từ đầu anh lái xe cũng không nói gì, chuyên tâm nhìn chăm chăm phía trước, cùng với việc xe chậm rãi ra khỏi bãi đậu xe, rời khỏi trung tâm thương mại, Đường Dĩ Tổ cuối cùng thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Đảo mắt đã thấy nhà trẻ Thanh Cảnh gần ngay trước mắt, Đường Dĩ Tổ đã chuẩn bị muốn xuống xe, ở ngay lúc này, người vẫn luôn không nói chuyện - Lục Châu, bỗng nhiên gọi: "Dĩ Tổ."

"Hửm?" Đường Dĩ Tổ ngẩng đầu, Lục Châu đưa lưng về phía cô, làm Đường Dĩ Tổ nhìn không thấy mặt, nhưng nhìn qua kính chiếu hậu, lại có thể nhìn thấy đôi mắt anh.

Lục Châu nói: "Sở Lâm nghiệp vốn đã định khởi tố cha mẹ Trần Tử Hào, anh chỉ báo án trước mà thôi, bọn họ vốn nên phụ trách chuyện mình làm sai, chúng ta cũng không dùng quyền thế áp người."

Đường Dĩ Tổ ngẩn ra, không nghĩ tới Lục Châu sẽ cùng mình giải thích chuyện này, cô gật gật đầu: "Ừm, em biết rồi."

Anh tiếp tục nói: "Nhà trẻ Thiên Quỳnh tuy là trường quốc tế, nhưng cũng không hạn chế quốc tịch của trẻ, điều kiện của Đường Táo hết thấy đều phù hợp với tiêu chuẩn nhập học của nhà trường, trừ chuyện người mẹ đơn thân.""

"Nhưng anh cho rằng, bất luận là kết hôn hay ly hôn, hôn nhân vĩnh viễn là chuyện mình có thể tự chủ, dùng điều kiện gia đình mà sàng chọn môi trường giáo dục, vô hình trung chính là ở dùng giáo dục để buộc chặt hôn nhân, làm người ta bất giác mất đi quyền lợi ly hôn.""

"Điểm này anh hy vọng nhà trẻ Thiên Quỳnh có thể cải thiện, đồng thời anh cũng hy vọng, em có thể cùng anh nỗ lực, làm Đường Táo trở thành học sinh chính thức nhập học của trường."

Đường Dĩ Tổ nhìn Lục Châu, bởi vì quá mức kinh ngạc, ngay cả khi xe đã dừng lại cô cũng không phát hiện.

Lời nói này của Lục Châu không chỉ là mời cô mang theo Đường Táo cùng nhau thay đổi Thiên Quỳnh, chính yếu chính là, anh còn tán thành thân phận người mẹ độc thân của cô.

Lục Châu đã trợ giúp cô cùng Đường Táo, anh phi thường rõ ràng tình huống trước mắt của Đường Dĩ Tổ, mặc dù như vậy, anh vẫn như cũ cầu hôn cô, điều này đại biểu, Lục Châu tiếp thu hết thấy hiện trạng trước mắt của Đường Dĩ Tổ.

Nhưng đoạn lời nói này, ý nghĩa lại bất đồng với câu hôn.

Tiếp thu cùng tán thành, là hai loại định nghĩa. Nếu cầu hôn làm cô rất kinh ngạc, còn có chút mờ mịt sợ hãi, thì cái tán thành này lại ngược lại, làm Đường Dĩ Tổ có cảm giác được tôn trọng.

Ý niệm của cô cùng Lục Châu tương đồng. Đối với hôn nhân, hợp thì tới không thì thôi, mạnh mẽ buộc chặt chỉ làm hai bên thống khổ.

Nếu có cơ hội có thể cải thiện hoàn cảnh gia đình đơn thân, làm cho bọn trẻ của những gia đình đó có có càng nhiều cơ hội nhập học, đồng thời có thể làm Đường Táo danh chính ngôn thuận học tập ở Thiên Quỳnh, Đường Dĩ Tổ dĩ nhiên vui mừng.

"Em.. Không biết phải làm sao nữa." Đường Dĩ Tổ nói.

"Em chỉ cần viết một phần xin phép gửi anh là được." Lục Châu quay người lại nhìn Đường Dĩ Tổ, "Số di động của anh nhớ kỹ chưa?"

Đường Dĩ Tổ vội vàng mở di động ra, khi nhìn thấy trong màn hình là mặt của mình, cô sững sờ.

Thời gian quay phim đã hơn nửa giờ, nói cách khác... Khi ở quán cà phê đã bắt đầu thu?

Đường Dĩ Tổ tức khắc nhớ tới, lúc ấy cô mở camera trước muốn nhìn tình huống cửa phòng riêng một chút, có thể là khi đó không cẩn thận bấm quay, sau đó điện thoại vẫn luôn ghi hình đến bây giờ.

Tùy ý bấm nút kết thúc, Đường Dĩ Tổ click mở thông tin giao diện, đọc ra một dãy số: "Đây là số của anh?"

"Ừm, đúng rồi." Lục Châu gật gật đầu, "Số WeChat cũng là cái này."

"Anh cũng xài WeChat sao." Đường Dĩ Tổ có chút kinh ngạc, cô còn tưởng rằng cấp bậc đại lão như Lục Châu sẽ không cùng bọn dân chúng tóc húi cua như bọn họ giống nhau.

"Dùng cho công tác." Lục Châu nói, "Em thêm bạn không?"

"A?" Đường Dĩ Tổ không nghĩ tới còn thêm WeChat, nhưng Lục Châu đã nói như vậy, cô đành phải dựa theo số di động tìm tòi một chút, WeChat của anh rất nhanh đã tìm thấy.

Quả nhiên là xài cho công tác, tên trên WeChat cũng tên Lục Châu, hình đại diện là hình hệ thống, đơn giản mộc mạc như tiểu cương thi không màu.

"Sau khi viết xong thì gửi qua, chuyện còn lại để anh." Lục Châu nói, "Bất quá, bình thường nhập học thì học phí cùng sinh hoạt phí cứ nộp như lẽ thường, tuy rằng là gia đình đơn thân, nhưng trường học sẽ không có quá nhiều quan tâm, hy vọng em có thể lý giải."

Đây đúng là điều Đường Dĩ Tổ muốn nhất.

Cô lập tức gật đầu, cười nói với Lục Châu: "Có thể có thể, vậy thì không thể tốt hơn."

Nói xong, Đường Dĩ Tổ bỗng nhiên cảm giác được một tia khác thường, giương mắt liền thấy anh đang nhìn mình chằm chằm.

Phát hiện cô nhìn qua, Lục Châu hơi mất tự nhiên dời đi ánh mắt, lỗ tai vẫn chưa hạ nhiệt này giờ lại đỏ một tầng.

Thấy bộ dáng của anh như vậy, Đường Dĩ Tổ cũng mặc danh không được tự nhiên.

Không gian trong xe không lớn, hai người tiếp xúc gần gũi như vậy, độ ẩm trong không khí tựa hồ cũng cao lên.

Đường Dĩ Tổ nhìn ra bên ngoài, mắt thấy đã có phụ huynh lục tục xếp hàng đi vào nhà trẻ, cô nói: "Em đi đón Đường Táo."

"Được." Lục Châu đi trước một bước rồi khỏi chỗ ngồi, sau đó vòng ra phía sau xe, giúp Đường Dĩ Tổ mở cửa.

Đường Dĩ Tổ làm sao gặp được đại lão thân sĩ như vậy, vừa xoay người bước ra khỏi xe, vừa liên tục nói lời cảm tạ, lại nghe Lục Châu nói với mình: "Gặp lại sau."

Đường Dĩ Tổ quay đầu nhìn Lục Châu một cái, nghĩ nghĩ, liền gật gật đầu: "Gặp lại sau."

****

Sau khi Lý Chí đưa hoa hồng xong, mắt thấy Lục Châu ôm lấy Đường Dĩ Tổ rồi đi, liền thức thời mà phụ cận trung tâm thương mại lác lác, chờ tin tức tốt từ thiếu gia.

Kết quả không ngờ mới không đến một giờ, Lục Châu cư nhiên tự mình lái xe trở lại.

Lý Chí leo lên xe, vốn tưởng rằng ông chủ mình lần này tất nhiên khai hoàn mà về, nhưng mà khi nhìn đến bó hoa hồng thừa thốt chặt vật ở ghế sau, cậu lập tức bình tĩnh lại.

Cậu vừa lái xe, vừa trộm ngắm biểu tình Lục Châu.

Cố tình Lục Châu trừ bỏ đối mặt với Đường Dĩ Tổ sẽ mặt đỏ thẹn thùng, thật sự là không thể hiện bao nhiêu cảm xúc ngoài mặt. Hằng ngày đối mặt người khác, anh từ trước đến nay hỉ nộ không hiện ra sắc, Lý Chí trộm ngắm một đường, cũng không phát hiện được gì.

Mãi đến khi gần đến công ty, lúc sắp xuống xe, Lý Chí không nhịn được, nhỏ giọng hỏi: "Thiếu gia, sao rồi?"

Lục Châu nhìn cậu ta một cái, tựa hồ đã sớm nhìn thấu Lý Chí này một đường ghen đến mức hoảng, không chỉ không trả lời vấn đề của Lý Chí, ngược lại còn vút vấn đề mới cho cậu ta: "Lần trước sau khi cậu hẹn hò xong, trước khi đi, cậu cuối cùng đối phương nói với cậu là cái gì?"

Lý Chí suy nghĩ một chút: "Tôi không bao giờ muốn nhìn thấy anh nữa?"

Khóe miệng Lục Châu cong lên một chút.

Lý Chí lập tức có dự cảm bất thường: "Chẳng lẽ Dĩ Tổ tiểu thư không phải nói với ngài câu đó?"

Vậy bó hoa hồng đáng thương hề hề ở ghế sau kia giải thích như thế nào?

"Dĩ Tổ nói với tôi....." Lục Châu chột chột hoa hồng bên cạnh, nghĩ đến những chuyện vừa rồi phát sinh, trên mặt không tự giác lộ ra nhàn nhạt tươi cười, "Gặp lại sau."

Gặp một vạn điểm bạo kích - Lý Chí: "....."

- - -

À có người hỏi ta vì sao ta lại để có lúc nữ chính xưng "'tôi'", lúc lại xưng "'em'", vậy tình tiết có quá nhanh không.

Đơn giản là lúc không vui, ra vẻ lạnh lùng hay lúc không quen biết, lúc còn hiểu lầm thì "'tôi'". Còn lần gặp này thì người ta đi cảm ơn thì đương nhiên dịu giọng rồi, nghĩ lại ngoài đời mình cũng vậy thôi, nhỉ:3

Không biết mọi người sao chứ ta chỉ xưng "'tôi - anh'", "'tôi - chị'" gì đó khi cãi nhau thôi =>))

Nhân tiện thì tuần này hết chương mới theo lịch rồi nha, vì lẽ ra post chương này vào thứ sáu mới đúng hạn, nhưng ta lại mấu quá =>))

Bạn đang đọc truyện *Con Trai Là Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.